

Đệ Nhất Ác Phi

Contents

Đệ Nhất Ác Phi	2
1. Q.1 - Chương 1: Vương Phi Giữa Chùng	3
2. Q.1 - Chương 2: Quan Hệ Tam Giác	7
3. Q.1 - Chương 3: Cục Phẩm Nam Tử	9
4. Q.1 - Chương 4: Vào Vương Phủ	13
5. Q.1 - Chương 5: Lần Đầu Tiên Gặp Gỡ	16
6. Q.1 - Chương 6: Tiếp Nhận Kim Ấn	18
7. Q.1 - Chương 7: Đùng Hồng Bối Móc	22
8. Q.1 - Chương 8: Âm Toán	24
9. Q.1 - Chương 9: Mục Đích Là Gì?	27
10. Q.1 - Chương 10: Một Màn Hòa Nhau	30
11. Q.1 - Chương 11: Thừa Tướng Tối Chơi	32
12. Q.1 - Chương 12: Không Có Tiền	34
13. Q.1 - Chương 13: Đi Đạo Phổ	37
14. Q.1 - Chương 14: Ai Cũng Không Phải Là Dịch Nhân	39
15. Q.1 - Chương 15: Về Mộc Phủ Gặp Cố Nhân	42
16. Q.1 - Chương 16: Vương Gia Thì Thế Nào?	45
17. Q.1 - Chương 17: Khế Ước	47
18. Q.1 - Chương 18: Một Con Chó Đưa Tới Chiến Tranh	50
19. Q.1 - Chương 19: Cọp Mẹ Nổi Giận	53
20. Q.1 - Chương 20: Ai Sợ Ai	55
21. Q.1 - Chương 21: Đại Nhân Vật Phía Sau	58
22. Q.1 - Chương 22: Là Bạn, Không Phải Dịch	60
23. Q.1 - Chương 23: Khách Mời Tối Đầu Là Khách Quý	63
24. Q.1 - Chương 24: Thân Mật Khăng Khít	66
25. Q.1 - Chương 25: Lại Đánh Nhau	68
26. Q.1 - Chương 26: Sự Phụ Ngơ Thật Lợi Hại	71
27. Q.1 - Chương 27: Hạ Độc	73
28. Q.1 - Chương 28: Phân Bố Đầu Nhau	76
29. Q.1 - Chương 29: Mỹ Quyến Như Hoa	78
30. Q.1 - Chương 30: Lời Thật Lòng Đây Mạo Hiểm	81
31. Q.1 - Chương 31: Cút Ngay Cho Lão Nương	83
32. Q.1 - Chương 32: Bám Vít Không Tha	85
33. Q.1 - Chương 33: Trùng Hợp Hay Không Trùng Hợp	87
34. Q.1 - Chương 34: Vậy Thì Sao	89
35. Q.1 - Chương 35: Thật Giả Của Chuyện Sinh Non	91
36. Q.1 - Chương 36: Bí Mật Không Nên Bảo Vệ	94
37. Q.1 - Chương 37: Vén Lên Màn Trường	96
38. Q.1 - Chương 38: Lỡ Tay Giết Người	99
39. Q.1 - Chương 39: Mặc Cả Cũng Có Thể Rất Tuần Tú	101
40. Q.1 - Chương 40: Hai Củ Khoai Tay Dẫn Tới Ấu Đả	103

41. Q.1 - Chương 41: Sự Thật	104
42. Q.1 - Chương 42: Bắt Gặp Nữ Nhân Vụng Trộm	107
43. Q.1 - Chương 43: Thời Khắc Mẫu Chốt Phải Nhận Tình Nhân	109
44. Q.1 - Chương 44: Như Thế Nào Là Bỉ Ổi	111
45. Q.1 - Chương 45: Chuyển Không Thành Có	113
46. Q.1 - Chương 46: Trăng Đêm Không Về	115
47. Q.1 - Chương 47: Phu Thê Chi Lễ	117
48. Q.1 - Chương 48: Ta Còn Phải Chăm Sóc Cho Đại Cẩu	119
49. Q.1 - Chương 49: Hảo Tâm Muốn Bị Hưu	121
50. Q.1 - Chương 50: Ô Trùng Cổ Độc	124
51. Q.1 - Chương 51: Không Nói Không Nói	126
52. Q.1 - Chương 52: Vụng Trộm Làm Chuyện Chẳng Ai Biết	128
53. Q.1 - Chương 53: Đánh Người Phải Đánh Trên Khuôn Mặt	131
54. Q.1 - Chương 54: Hồ Ly Đến Lúc Cũng Sẽ Lộ Cái Đuôi Ra	133
55. Q.2 - Chương 1: Khúc Đạo Nhạc Trước Bão Táp	135
56. Q.2 - Chương 2: Hòa Ly (ly Hôn)	139
57. Q.2 - Chương 3: Nhìn Sư Phụ Tắm	140
58. Q.2 - Chương 4: Lừa Gạt Sư Phụ	142
59. Q.2 - Chương 5: Ghen Đi Sư Phụ	144
60. Q.2 - Chương 6: Cuộc Chiến Giữa Hai Nam Nhân	148
61. Q.2 - Chương 7: Thanh Yên 1	152
62. Q.2 - Chương 8: Thanh Yên 2	154
63. Q.2 - Chương 9: Cũng Chỉ Vì Yêu Người	157
64. Q.2 - Chương 10: Ngẫu Nhiên Dịu Dàng	160
65. Q.2 - Chương 11: Nhân Tài	162
66. Chương 66	165
67. Q.2 - Chương 13: Sư Phụ Phúc Hắc	169
68. Q.2 - Chương 14: Rời Đi	172
69. Q.2 - Chương 15: Làm Chủ Mẫu Cửa Ta	175
70. Q.2 - Chương 16: Đây Tuyệt Đối Là Uy Hiếp	178
71. Q.2 - Chương 17: Thần Thần Bí Bí	182
72. Q.2 - Chương 18: Nữ Nhi Minh Chủ	185
73. Q.2 - Chương 19: Người Càng Không Muốn Nhìn Thấy Thì Lại Càng Xuất Hiện	189
74. Q.2 - Chương 20: Phản Bội	189
75. Q.2 - Chương 21: Phản Tặc?	193
76. Q.2 - Chương 22: Quen Biết Đã Lâu	196
77. Q.2 - Chương 23: Người Muốn Làm Gì?	201
78. Q.2 - Chương 24: Mất Tích	205
79. Q.2 - Chương 25: Tìm Thấy	208
80. Q.2 - Chương 26: Làm Sao Bây Giờ?	212
81. Q.2 - Chương 27: Tiểu Ác Ma	215
82. Q.2 - Chương 28: Đại Chiến	218
83. Q.2 - Chương 29: Đã Sớm Chuẩn Bị Trước	222
84. Q.2 - Chương 30: Quy Tắc Trò Chơi	225
85. Q.2 - Chương 31: Đại Hội Bắt Đầu	228
86. Q.2 - Chương 32: Thắng Một Ván Nhỏ	231
87. Q.2 - Chương 33: Biến Mất Làn Nữa	235
88. Q.2 - Chương 34: Cuộc So Tài Cuối Cùng	238
89. Q.2 - Chương 35: Đại Kết Cục	241

Đệ Nhất Ác Phi

Giới thiệu

Mộc Văn Thanh: Thiên kim Thượng Thư, yếu đuối nhất gan. Vì Thái hậu tứ hôn mà nửa đường bị r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nhat-ac-phi>

1. Q.1 - Chương 1: Vương Phi Giữa Chừng

Edit: August97

Beta: MiuLinh, ngocquynh520

“Nghe nói gì chưa, hôm nay thiên kim Mộc Thượng Thư phải thành hôn rồi!” Trên đường phố nhộn nhịp, một nam tử nhiều chuyện tiến lại gần tên còn lại, mặt nở nụ cười nói.

“Hôm qua ta cũng xem Hoàng bang, hình như là sẽ gả cho Tam vương gia.” Một nam tử trung niên bán phần son ven đường nói tiếp.

“Vậy sao, nhưng ta nghe nói Tam vương gia đã sớm có người yêu, còn định đưa nàng nhập phủ mà.” Nam nhân bán tranh chữ bên cạnh quán phần son cũng bắt đầu nói tiếp.

“Người ta là Vương Gia, cũng phải có mấy thê thiếp, đâu giống như chúng ta, chấp nhận đi, xem xem khi nào thì có thể cưới một thê tử về.”

Nam tử mở đầu câu chuyện vừa dứt lời, bên kia đường phố liền xông đến một đội quân, khoa tay múa chân tách tất cả người giữa đường ra hai bên, đám đông ngay lập tức chen chúc nhau, phàn nàn, mắng nhau.

Âm thanh pháo nổ vang lên, ở giữa hàng binh lính canh gác, giữa đường lớn bắt đầu xuất hiện hàng loạt đội ngũ đưa dâu, liếc mắt nhìn lại, hơn mười dặm phục sức màu đỏ, xe ngựa từ đầu đường xếp đến cuối phố, ngay ngắn trật tự.

Ven đường đều là các binh sĩ duy trì trật tự, đám người khởi hành nói liền không dứt, mọi người dáo dác ngắm nhìn hôn lễ hoàng gia sang trọng này.

Ở giữa các xe ngựa, có một kiệu lớn tám người khiêng đỡ thắm hết sức dễ thấy, đi theo cạnh kiệu là mấy chục nha hoàn đưa dâu, trên mặt mọi người mang nụ cười sáng lạn.

“Bảo Cầm, còn bao lâu?”

Âm thanh êm ái làm say lòng người, trong màn kiệu, một nữ tử mặc hỉ phục yên tĩnh ngồi, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, cặp lông mày hết sức tinh tế, hàng lông mi cong dài thẹn thùng rũ xuống che đi hai mắt, ngón tay xoắn vào nhau thể hiện nàng đang khấn nguyện và e lệ.

“Tiểu thư, đã sắp đến rồi.” Một nữ tử mặc áo hồng mềm mại đi bên kiệu, nghe âm thanh tiểu thư, khuôn mặt hưng phấn trả lời.

Mộc Văn Thanh, nữ nhi của Thượng Thư Mộc Thiên Hải, mẫu thân là nữ mẫu của đương kim Hoàng đế, khi còn nhỏ thường ra vào hoàng cung cùng Hoàng đế bầu bạn, quan hệ rất tốt, tháng trước vào cung bầu bạn cùng Nhược Nhan công chúa, tình cờ nhìn thấy Tam vương gia Phong Huyền Dịch.

Có lẽ là ít khi gặp nam nhân cao cường tuấn lãng như vậy, Văn Thanh vô ý nói một câu với Nhược Nhan công chúa, mấy ngày sau liền nhận được chiếu chỉ tứ hôn của Thái hậu.

Mặc dù ban đầu có chút giật mình, nhưng trong lòng Văn Thanh hết sức vui mừng, nữ nhân có thể gả cho nam nhân quyền thế, đáng đáp anh tuấn đã là phúc khí mấy đời, Mộc Thượng Thư thấy nữ nhi không phản đối, vội vàng vào cung cùng Thái hậu thương nghị ngày lành, rốt cuộc định ra nửa tháng sau, tức là hôm nay tổ chức hôn lễ.

Sờ sờ chiếc vòng xanh ngọc trên tay, trong mắt Văn Thanh nhiều hơn mấy phần nụ cười, đây là vòng tay mấy ngày trước Thái hậu gọi vào cung tự mình đeo vào cho nàng, Phong Huyền Dịch, Đường Kim Hoàng Đế và Nhược Nhan công chúa đều do nàng mang thai sinh ra, hiện tại với Hoàng đế bà tự nhiên không cần trông nom, quan tâm duy nhất của bà là nhi tử thứ hai chưa lập gia thất.

Công chúa Nhược Nhan dịu dàng hiểu chuyện, sứ thần các nước hàng năm cầu hôn không ít, chỉ có Phong Huyền Dịch này tính tình cuồng vọng, mặc dù đáng đáp tuấn lãng, nhưng không có bao nhiêu nữ nhân nguyện ý đi theo hắn, mặc dù vẫn nghe nói trong phủ hắn giấu một nữ nhân, nhưng bóng dáng vẫn chưa từng gặp qua.

Thái hậu nói vòng tay này là mẫu thân tiên hoàng ban cho nàng, nàng đưa nó ỉnh, có thể thấy được Thái hậu rất coi trọng mình, nghĩ tới đây, Văn Thanh nắm chiếc vòng tay càng chặt hơn.

Lòng tràn đầy vui sướng mong đợi hôn lễ, nhưng không ngờ cổ kiệu còn chưa đi được bao lâu liền nghe một hồi tiếng thét chói tai của dân chúng hai bên đường, tiếp theo là cổ kiệu “Rầm” một tiếng rơi xuống mặt đất, khăn voan đỏ thắm tuột xuống đỉnh đầu, Văn Thanh có chút nghi ngờ, ngó đầu ra muốn xem xét.

Vén màn kiệu lên lại nhìn thấy tám kiệu phu khắp người máu me nằm ở trước cổ kiệu, mười mấy người áo đen vọt vào đội ngũ đưa dâu chém giết, bách tính chen chúc gào thét mà chạy, trong đám người phát ra trận trận tiếng thét chói tai, có mấy người áo đen bay thẳng đến chỗ cổ kiệu của Văn Thanh.

Hơn mười nha hoàn đưa dâu đã sớm chạy mất, chân Văn Thanh mềm nhũn, nàng chưa kịp suy nghĩ nhiều thì một thanh kiếm sắc bén đã đâm xuyên qua trái tim nàng.

Đau, toàn thân đều đau, Lý Hạ Mộc chỉ nhớ rõ mình đang ăn điểm tâm, trứng gà còn chưa có nuốt hết thì không còn ý thức, làm sao lại đau ngực, đưa tay muốn đụng vào vết thương, nhưng không ngờ chính mình chỉ động một cái, liền nghe đến âm thanh hót hoảng truyền đến bên tai.

“Lão lão lão gia, tiểu thư, tiểu thư cử động!”

Mở ra cặp mắt nặng trĩu, đập vào mắt là một phòng ốc cổ kính, một mảng lớn trí nhớ không thuộc về mình ào tới như mưa, trong đầu hết sức hỗn loạn. Hồi lâu sau, liền xuất hiện một phụ nhân mặc áo đen run rẩy đi tới trước mặt mình.

Lúc đó, Lý Hạ Mộc mới miễn cưỡng biết được chuyện gì xảy ra.

Nàng nhìn tay mình một chút, bộ dáng đầy vết chai do hàng năm luyện công đã bị làn da trắng nõn mềm mại thay thế, đầu còn nữa điểm quen thuộc, nhìn đến gương đồng treo thẳng trên bàn, nàng có chút kinh hoảng nhảy xuống giường, gương mặt trong gương quả nhiên không phải của mình.

Chẳng lẽ mình ăn trứng gà mà ghen chết? Quan sát đám người xa lạ trước mặt, chuyện cũ của khối thân thể này lại cuộn cuộn sôi trào lên, mượn xác hoàn hồn?

Hạ Mộc bị ý tưởng của mình dọa hết hồn, nhìn lại những người trước mắt này, mọi người đều mặc cổ trang, nam tử cũng để tóc dài, điều này rõ ràng chứng minh đây là trang phục cổ đại.

Nội tâm có chút sợ hãi, ý nghĩ lo lắng trong nháy mắt hiện ra trong đầu, xuyên qua?

“Nữ nhi, con ... con không sao chứ?”

Một mỹ thiếu phụ vẻ mặt vui mừng nắm tay Hạ Mộc, Hạ Mộc vừa nhìn thấy bà liền nhớ lại bà là mẫu thân của thân thể này, Hạ Uyển Dung, đứng phía sau Hạ Uyển Dung chính là một nam nhân trung niên, phụ thân đương triều Thượng Thư Mộc Thiên Hải.

“Thái y, mau đến khám cho nàng.” Trong mắt Mộc Thiên Hải có dấu hiệu sưng vù, chứng tỏ ông đã khóc, khuôn mặt Hạ Uyển Dung càng thêm nhếch nhác, làm thế nào cũng ôm Hạ Mộc không buông.

“Phu nhân, để thái y xem một chút, không phải nữ nhi đã tỉnh rồi sao.” Âm thanh Mộc Thiên Hải nửa dụ dỗ nửa lại kéo Hạ Uyển Dung ra bên giường, một lão y tóc bạc vội tiến lên đỡ Hạ Mộc nằm xuống, bắt mạch cho nàng.

“Ồ thái y, như thế nào?”

“Hồi bẩm Thượng Thư Đại Nhân, thân thể tiểu thư đã không còn gì đáng ngại, chỉ là có chút suy yếu, an dưỡng hai ngày là được, nhắc tới cũng kỳ lạ, lão phu chưa từng thấy chuyện kỳ quái đến như vậy.”

“Thái y, vậy là Văn Thanh đã không có gì đáng ngại?” Hạ Uyển Dung có chút kích động, tiến lên trước giường Văn Thanh, nắm lấy tay nàng.

“Cần phải chú ý đừng để vết thương nhiễm trùng, mấy ngày nữa sẽ tốt.”

Ông cụ tóc bạc khom người đi tới cạnh bàn, vung mấy nét bút liền đưa một trang giấy cho Mộc Thiên Hải, mang hòm thuốc lên.

“Thượng Thư Đại Nhân, chỉ cần sắc thuốc theo đơn này cho tiểu thư, không quá mấy ngày liền tốt, lão phu còn có chút chuyện, xin cáo lui trước.”

“Ồ thái y đi thông thả.” Mộc Thiên Hải vội đưa đơn thuốc cho người hầu, rồi đi tới trước mặt Văn Thanh.

Văn Thanh còn chưa lấy lại tinh thần, nhìn dáng dấp vui vẻ của hai người trước mặt, càng thêm chắc chắn mình đã đi tới một thời không khác.

“Nương, Lý sư phụ tới.” Hạ Mộc đang cố gắng bình tĩnh, ngoài cửa lại truyền tới một âm thanh dễ nghe, nhìn về phía ngưỡng cửa, một nam tử cao lớn dẫn một ông lão tóc muối tiêu tiến vào.

Tóc dài màu đen được búi lên thật cao, phần còn lại xõa tung ở phía sau, trường bào nâu nhạt vừa người ôm lấy lồng ngực rộng lớn, bên hông mang một khối ngọc bội màu xanh, dưới chân là giày bó đen. Mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao, cánh môi hồng mím chặt, thời điểm nhìn thấy Hạ Mộc, ánh mắt lóe lên vui mừng khác thường.

“Cha, nương, Thanh nhi ...”

Có chút không dám tin, nam tử bước nhanh tới trước giường, bắt mạch cho Hạ Mộc.

Hạ Mộc nhìn nam nhân trẻ tuổi đi về phía mình, từ trong đồng trí nhớ hỗn loạn, biết nam nhân này chính là Đại ca khối thân thể này - Mộc Văn Hạc.

Hiển nhiên Mộc Văn Hạc còn kích động hơn cả Mộc Thiên Hải cùng Hạ Uyển Dung, khi biết mạch Hạ Mộc đều bình thường, không nhận được kích động ôm lấy nàng.

“Đại ca.”

Hạ Mộc lên tiếng, có chút không xác định được, âm thanh dễ nghe lúc này có chút khàn khàn.

“Thanh nhi, cha nương, đã có chuyện gì xảy ra? Là vị thần y kia cứu sống Thanh nhi sao, ta phải tới phủ bái tạ hần.”

Mộc Văn Hạc xoay người, bàn tay đặt trên người Hạ Mộc vẫn không hề buông ra.

“Đều là vận mệnh của Thanh nhi. Khoan hãy nói chuyện này, Lý sư phụ, thật có lỗi, Phúc Tuyền, đi lấy chút bạc cho Lý sư phụ, dẫn sư phụ đi xuống.”

Mộc Thiên Hải xoay người, rất có phong phạm Gia chủ sai bảo người hầu trong phòng.

“Thanh nhi, trước hết nghỉ ngơi cho tốt, chờ thương thể con lành hẳn, nương sẽ bảo đại ca con tự mình hộ tống con về vương phủ.”

Trong mắt Hạ Uyển Dung còn giọt lệ chưa khô, âm thanh có chút nghẹn ngào.

Mộc Văn Hạc nghe bà nói vậy, mắt cau lại không nói chuyện.

“Nương, ta muốn ngủ một lát.”

Hạ Mộc chớp chớp con ngươi vẫn đục, trong đầu, trí nhớ của khối thân thể này cùng phần kí ức kiếp trước đang rất hỗn loạn, phải bỏ chút thời gian hiểu rõ tình hình.

“Được, chúng ta đi ra ngoài, không quấy rầy Thanh nhi nghỉ ngơi.”

Hạ Uyển Dung xoay người kéo tay Mộc Thiên Hải, lại nhìn Mộc Vân Hạc, ba người liền cùng nhau đi ra ngoài.

Hạ Mộc nhìn gian phòng trống trải, xem cảnh tượng bên ngoài thì bây giờ còn là buổi chiều.

Nhắm mắt lại rồi mở mắt ra lần nữa, vẫn là cảnh vật như thế, bầu bầu chân của mình, đau đến suýt rơi lệ.

Không phải nằm mơ? Hạ Mộc có chút vô lực muốn xuống giường, lại không cẩn thận đụng vào vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt, trong đầu hỗn loạn cũng khiến nàng hiểu rằng, nàng có trí nhớ của cả hai người.

Xuyên vào thân thể người khác lại còn chiếm trí nhớ người ta, Hạ Mộc nhú nhú mày.

Tây Dạ Quốc, Hoàng đế đương triều là Phong Thiên Ngạo, tuổi trẻ tài cao, là một minh quân được dân chúng ngợi ca.

Mà đệ đệ của hắn - Phong Huyền Dịch lại có tính cách hoàn toàn khác biệt, cuồng vọng nóng nảy, thích đánh chửi người hầu, ở kinh thành thường đe dọa người trước mặt dân chúng. Có tin đồn hắn không gần nữ sắc, cũng có tin đồn hắn Kim Ốc Tàng Kiều(1), trong phủ có một tuyệt thế mỹ nữ.

Người Văn Thanh phải thành hôn chính là hắn, tuy biết tính cách hắn có chút không tốt, nhưng dù sao Thánh dụ của Thái hậu cũng đã ban, Văn Thanh cảm thấy tính cách của mình có thể ít nhiều cảm hóa hắn liền không cự tuyệt hôn sự này, chẳng ngờ lại chết nửa đường.

Hạ Mộc nhú nhú mày, Hạ Uyển Dung nói đời thương thế nàng lành thì đưa nàng đến vương phủ, đây không phải là vào miệng cọp sao, hơn nữa kiếp trước mình là huấn luyện viên Judo của Trung tâm thể dục thể thao, lời nói có chút thô lỗ, lại không câu nệ tiểu tiết, nay trở thành một tiểu thư nhà quan nhu nhược, ít nhiều cũng không quen.

May mắn, mấy ngày nữa nàng sẽ đến Phủ vương gia, mấy người đó thấy nàng cùng trước kia không giống cũng sẽ không quá cảnh giác.

Về phần Ác bá Vương Gia kia, Hạ Mộc nhú nhú mày, đấu về ác độc, nàng chưa bao giờ sợ.

(1) Kim Ốc Tàng Kiều

Hiếu Vũ Trần Hoàng hậu (?-?), là vị hoàng hậu thứ nhất của Hán Vũ Đế, vị vua thứ 7 của nhà Hán. Theo quyển tiểu thuyết lịch sử Hán Vũ cổ sự thì Trần Hoàng hậu tên thật là Trần A Kiều (), còn các quyển sử như Sử kí và Hán thư đều không công nhận tên này. Trần Hoàng hậu thành hôn với người em họ là Giao Đông vương Lưu Triệt, con trai của Hán Cảnh Đế. Về sau Lưu Triệt được nối ngôi hoàng đế, Trần Kiều được phong làm hoàng hậu, tuy nhiên dần dần không còn được Vũ Đế sủng ái nữa. Năm 130 TCN, vì sự có mặt của Vệ Tử Phu và áp lực có con nối dõi, Trần Hoàng hậu nhờ bà đồng Sở Phục làm phép vu cổ để có con. Về sau việc này bị phát giác, Trần Hoàng hậu bị phế truất về Trường Môn cung. Sau cùng bà mất trong Trường Môn, không rõ bao nhiêu tuổi.

A Kiều có thể nói là người phụ nữ có ảnh hưởng lớn nhất tới sự nghiệp của Hán Vũ đế. Nhà sử gia Ban Cố trong “Hán thư” chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Quán Đào Lưu Phiếu, ôm vào lòng rồi hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?”. “Có”, Hán Vũ đế đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Vũ đế đều nguây nguây lắc đầu, tỏ ý không ưng. Quán Đào công chúa lại chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?”. Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoen cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở”. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp)

2. Q.1 - Chương 2: Quan Hệ Tam Giác

Ở trong phủ tỉnh dưỡng mấy ngày, vết thương trên ngực Văn Thanh đã tốt lên, nhưng vẫn lưu lại vết sẹo khó coi chưa thể tiêu trừ. Tất nhiên, Văn Thanh không quan tâm vấn đề này, nhưng mỗi lần giúp nàng bôi thuốc, Hạ Uyển Dung đều mở miệng than thở.

Mấy ngày rảnh rỗi, Văn Thanh đã khá thích ứng với thế giới này, cũng hiểu nữ tử cổ đại chốn khuê phòng lúc ngã bệnh rất đáng thương. Nàng bị thương nặng như vậy cư nhiên không có ai đến thăm, chớ nói là bằng hữu.

Ở hiện đại, Văn Thanh là một người sống chết cũng phải có bằng hữu, chỉ trầy da một chút cũng muốn gọi điện thoại cho tất cả các số có trong danh bạ, ép bạn bè phải xách theo quà tặng đến thăm mình, mặc dù thời điểm đến thăm sẽ mở miệng mắng nhiếc nàng, nhưng ai cũng đều quan tâm Văn Thanh thật lòng.

Nhìn hồ sen trống trải phía trước, Văn Thanh nhắm hai mắt lại, thật quá bi thảm a~, nha hoàn duy nhất mới vừa rồi bị quân gia sai đi làm việc, bỏ lại nàng - một người bệnh - ngồi bên hồ sen than thở, còn không có một đĩa hạt dưa.

“Muội muội.”

Một giọng nữ dễ nghe vang lên phía xa xa khiến Văn Thanh mở mắt.

Nữ tử mặc trường sam vàng nhạt mang đĩa bánh ngọt đi bước nhỏ lại gần, trăm cài màu bạc lấp lánh dưới ánh mặt trời, búi tóc vừa đơn giản vừa tôn lên phong thái dịu mát của nàng, khuôn mặt không trang điểm cũng khó che đi ngũ quan mỹ lệ, môi hồng khê nhếch, thấy Văn Thanh ngồi dậy liền bước tới nhanh hơn.

“Muội muội đừng cử động, vết thương của muội còn chưa lành hẳn.”

Âm thanh thanh thúy như chim hoàng oanh thật khiến lòng người thoải mái. Văn Thanh nhận lấy bánh ngọt từ tay nàng rồi để lên bàn, muốn dời qua một chút để nàng ngồi cạnh mình cũng bị nàng ngăn lại.

Nữ nhân này là tiểu thiếp duy nhất của đại ca Mộc Vân Hạc, tên là Mộ Chiết Lan, có lẽ vì xuất thân thường dân, ở trong phủ nàng không hề kiêu căng, không cần nha hoàn hầu hạ bên người, còn thích làm việc của mấy bang nhân trong phủ (người làm – TH này Au thấy dễ vậy hay hơn), cũng bởi vậy mà người làm trong phủ đều rất thích nàng.

“Đại tẩu, sao ngươi lại tới đây.” Văn Thanh dịch dịch mông, không khách khí đưa tay lấy bánh ngọt, Mộ Chiết Lan không những vô cùng dịu dàng, tài nấu nướng cũng là hạng nhất, điều này là nhờ mấy ngày nay nàng quan sát mà khẳng định.

“Vết thương của ngươi còn chưa lành hẳn, ta sợ ngươi buồn chán, đến bồi ngươi.” Mộ Chiết Lan ngồi bên cạnh Văn Thanh, mặc dù trời nắng lớn, nhưng vẫn kê tấm thảm sau lưng cho Văn Thanh.

Văn Thanh cười cười, cười được một nữ tử như vậy, đúng là phúc khí của Mộc Vân Hạc.

“Đại tẩu, thời tiết hôm nay tốt như vậy, có nên nói với nương một tiếng, cho phép ta ra ngoài dạo phố một chút?”

Văn Thanh vốn là người không ưa ngồi một chỗ, thời điểm một người đã vậy, bên cạnh vừa có người cũng không muốn nhàm chán một nơi. Thời tiết hôm nay rất tốt, không được ra ngoài dạo phố khiến nàng kìm nén đến khó chịu.

“Không được, thương thế của muội còn chưa khỏe, bên ngoài loạn như vậy, nếu chúng ta ra ngoài mà gặp phải nguy hiểm, làm sao ta ăn nói với phu nhân?”

“Đại tẩu, đại ca không có trong phủ sao?”

Biết có nói cũng vô ích, Văn Thanh cũng không nói nữa, nhìn hồ sen tĩnh lặng trước mặt, đưa tay ném một cục đá, hòn đá nảy lên ba cái rồi chìm hẳn.

Gương mặt Mộ Chiết Lan hiện vẻ không được tự nhiên, “Đại ca người bận chính sự, sao có thể mỗi ngày đều ở trong phủ?”

Vân Thanh cười cười chuẩn bị nói chuyện, lại vô tình liếc về cửa viện. Hai bóng người đi từ ngoài viện vào, một nam một nữ, nữ mặc cung trang màu xanh, tóc đen búi lên, cài một cây trâm bạch ngọc, khuôn mặt tinh xảo trắng hồng, đánh một chút son phấn, ngũ quan mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng cũng hết sức tinh xảo.

Vân Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra nàng chính là Công chúa Nhược Nhan, Mộ Chiết Lan ở bên cạnh đã sớm đi qua bên đó, Vân Thanh cau mày nhìn lại, cũng thấy rõ nam nhân bên cạnh nàng, Mộc Vân Hạc.

Hai người Mộc Vân Hạc cùng Công chúa Nhược Nhan cười cười nói nói đi tới bên này, giống như không thấy Mộ Chiết Lan, thảnh thơi có vài động tác thân mật.

Vân Thanh có chút không tự nhiên chắn trước mặt Mộ Chiết Lan, vẫy vẫy tay áo vàng nhạt, hi vọng hai người trước mặt có thể chú ý tới bên này, cũng hi vọng nữ tử tốt như Mộ Chiết Lan không bị tổn thương.

“Thanh Nhi.”

Hiển nhiên Mộc Vân Hạc thấy được hai người bên này, chắc Công chúa Nhược Nhan cũng vậy, hai người vai kề vai đi tới bên này.

Mộ Chiết Lan có chút bối rối thu hồi thăm tử liền muốn rời đi, như cố ý tránh né hai người trước mặt, Vân Thanh cau mày đưa tay giữ nàng lại, Mộ Chiết Lan đứng đó hết sức khó xử.

“Đại ca, người định đi đâu à?”

Mắt Vân Thanh chìm chăm chăm bàn tay của Công chúa Nhược Nhan bám lấy cánh tay Mộc Vân Hạc, bắt động không nhúc nhích. Mộc Vân Hạc cũng phát hiện có điều không đúng, cuống quýt kéo ra khoảng cách.

“Công chúa Nhược Nhan tới thăm người, ta là dẫn đường cho nàng.”

“Thật sao? Công chúa Nhược Nhan đúng là cao quý, cần đại ca ta dẫn đường mới có thể đến.”

Âm thanh Vân Thanh mang mấy phần lạnh bạc, Mộ Chiết Lan muốn đi, lại bị nàng gắt gao giữ lại.

Rõ ràng là Mộc Vân Hạc sai, vì sao Mộ Chiết Lan lại phải nhân nhượng, còn hèn nhát như thế? Luôn không ưa mấy chuyện này, trong lòng Vân Thanh cháy lên một ngọn đuốc.

Thường ngày tình cảm giữa nàng cùng Công chúa Nhược Nhan cũng xem như cực tốt, cả mấy chuyện khuê phòng cũng đã nói ra, ở chung một chỗ cái gì cũng đều nói. Nhưng nàng ta ở trước mặt mình chưa từng cùng Mộc Vân Hạc thân thiết như vậy, huống chi là trước mặt Mộ Chiết Lan.

Ở hiện đại người như vậy gọi là Tiểu Tam, ở cổ đại còn không phải là đồ lưu manh sao!

“Thanh Nhi, người nói gì vậy, đúng dịp gặp trên đường mà thôi, nói chuyện với nhau rất vui cũng liền quên nam nữ khác biệt, Chiết Lan người cũng chớ để ý.”

Công chúa Nhược Nhan cũng là người dịu dàng hào phóng, đối mặt với giễu cợt của Vân Thanh cũng chỉ cười nhạt một tiếng, còn kéo tay Mộ Chiết Lan muốn thu mua lòng người.

“Đại ca, người còn có việc gì sao, nếu không còn việc gì thì đi đi.”

Mộc Vân Hạc cũng nhận ra bầu không khí ngột ngạt này, lui về phía sau mấy bước nhìn về mặt Mộ Chiết Lan mất mát đứng bên cạnh, trong lòng có chút áy náy.

“Chiết Lan, chúng ta cùng đi đi, để muội muội cùng Công chúa Nhược Nhan hảo hảo trò chuyện.”

Trên mặt Mộ Chiết Lan hiện lên mấy phần mừng rỡ, gật đầu cùng Mộc Vân Hạc rời đi.

Trong đại viện trống trải chỉ còn lại Vân Thanh cùng Công chúa Nhược Nhan, hai cái xích đu sau lưng bị gió thổi mà một thoáng lại một thoáng đu đưa chuyển động, Vân Thanh đặt móng ngồi xuống, chỉ chỉ cái bên cạnh.

Công chúa Nhược Nhan không để ý sự vô lễ của Văn Thanh, đưa tay vâng về bánh ngọt trên bàn thành một khối.

“Thanh nhi, bảo đại ca người rời đi là có chuyện muốn nói với ta sao?”

“Không có, không phải người đến thăm ta sao, ở nơi này tính toán chuyện đại ca ta làm gì.”

Văn Thanh nhàn nhã quơ quơ chân, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

“Thương thế của người không còn gì đáng ngại chứ?”

Nghe được này câu trả lời ngoài dự đoán, Phong Nhược Nhan cũng không tỏ thái độ gì, ngược lại giọng nói dịu dàng hơn mấy phần.

“Không sai biệt lắm.”

“Vậy khi nào thì đi Dịch vương phủ?”

“Nhanh thôi.”

Nghĩ tới đây, Văn Thanh nhăn mày lại, mấy ngày nay thông qua miệng hạ nhân, với Phong Huyền Dịch nàng đã hiểu rõ ít nhiều.

Người kia ngoại trừ có thân phận là một Vương Gia thì cơ hồ tất xấu đầy mình, đã từng đánh tiểu thiếp Hoàng Đế ngự ban cho đến chết. Trong dân chúng, danh tiếng của hắn cũng cực kém, cùng người huynh trưởng là Hoàng Đế kia khác biệt một trời một vực.

Nam nhân thô bạo như thế, nói Văn Thanh không sợ là không thể, tuy ở hiện đại là cao thủ Judo, nhưng ở cổ đại này cao thủ chân chính nhiều như mây, nhất là đệ tử hoàng gia, sư phụ đều là cao thủ hạng nhất. Dịch vương họ thì càng không phải nói, hắn là đệ đệ ruột của Hoàng đế, cùng Hoàng đế bái một võ sư, võ công đâu thể không cao.

“Thanh Nhi, người không cần lo lắng, ta hiểu người e ngại tính tình đệ đệ ta. Tính khí hắn vốn nóng nảy, cho nên hôm nay ta vì người mang đến một pháp bảo.”

Nụ cười của công chúa Nhược Nhan vẫn dịu dàng như cũ, không có một tia địch ý.

Thấy công chúa Nhược Nhan hào phóng như vậy, đột nhiên Văn Thanh có chút hối hận về thái độ vừa rồi của mình, nói không chừng quan hệ giữa nàng với Mộc Vân Hạc không phải như mình nghĩ.

“Pháp bảo gì?”

3. Q.1 - Chương 3: Cực Phẩm Nam Tử

Edit: August97

(Nam chủ thứ nhất xuất hiện. Sự xuất hiện khá ấn tượng +.+)

“Đệ đệ ta từ nhỏ đã dị ứng với phấn hoa, nhất là hoa Mạn Đà La(1), chỉ ngửi một chút cũng sẽ đau đầu khó chịu, toàn thân không thể nhúc nhích, cái này là túi thơm Sứ giả(2) mang tới lần trước, ta cố ý giữ lại để đưa uội. Sau này vào phủ, nếu hắn dám khi dễ muội, muội chỉ cần đem thứ này ra, lập tức hắn không có cơ hội ra tay.”

Công chúa Nhược Nhan đem ra một bọc đồ nhỏ đưa cho Văn Thanh, trên mặt vẫn là nụ cười thân thiện.

Văn Thanh nhận lấy túi đồ đặc biệt kia nhét vào trong ngực, nhìn bộ dáng công chúa Nhược Nhan như vậy, vật này nhất định không phải có tiền là mua được.

“Nhưng muội trăm ngàn lần phải giữ gìn thật kỹ, lần này Sứ giả không mang đến nhiều, vậy này ngoại trừ ta ra cũng chỉ có nơi mẫu hậu.”

“Cám ơn công chúa.”

“Khi nào thì câu nệ với ta thế, Thanh nhi, như vậy không giống muội chút nào.”

Công chúa Nhược Nhan cười cười, trên khuôn mặt tinh xảo không hề có một tia địch ý.

Cùng công chúa Nhược Nhan ở chung một chỗ thật không có gì để nói, Văn Thanh hiểu trước kia “mình” cùng với nàng rất thân, nhưng dù sao bây giờ cũng là một “Văn Thanh” hoàn toàn mới, mình không tìm được nhiều đề tài nói chuyện như vậy, ngược lại công chúa Nhược Nhan một mực dẫn dắt.

“Công chúa, thời tiết hôm nay tốt như vậy, muốn ra ngoài đi dạo hay không?”

Văn Thanh đứng lên, nhìn công chúa Nhược Nhan, khuôn mặt tinh xảo mang mấy phần mong đợi, nếu nàng đi, Mộc Thiên Hải cùng Hạ Uyển Dung cũng không thể không đồng ý.

“Thanh nhi muốn đi ra ngoài?”

Công chúa Nhược Nhan biết rõ còn hỏi.

“Thương thể của muội còn chưa lành hẳn mà.”

“Ra ngoài đi dạo cũng không ảnh hưởng đến vết thương.”

“Vậy cũng tốt, ta xin phép mẫu thân muội một chút.”

Công chúa Nhược Nhan vẫy tay gọi một cung nữ, nói nhỏ mấy câu.

Cung nữ nghe xong liền chạy đi, đại khái khoảng sau một nén hương lại dẫn theo mấy tráng đinh tới đây. Văn Thanh nhận ra mấy người đó cũng là người hầu trong phủ, có lẽ Hạ Uyển Dung không yên lòng để bọn họ ra ngoài, liền phái người đi theo bảo vệ.

Văn Thanh đoán không lầm, công chúa Nhược Nhan đã nói vậy, Hạ Uyển Dung quả nhiên không cự tuyệt, chỉ là người đi theo bảo vệ tăng lên, chừng mười mấy hai mươi mấy người.

Ngồi trong xe ngựa sang trọng của công chúa Nhược Nhan, Văn Thanh có chút bất đắc dĩ, đi dạo phố như vậy còn không bằng ở luôn trong phủ. Công chúa Nhược Nhan nhận thấy tâm trạng của nàng, không bao lâu liền bảo phu xe dừng ngựa.

“Sao vậy?”

“Đã gần buổi trưa rồi, ta có chút đói bụng, nghĩ đi xuống ăn một bữa cơm.”

Văn Thanh biết ý định của nàng, thiện cảm với nàng lại tăng thêm vài phần, cùng nhau đi vào Túy Tiên Cư được trang hoàng hết sức hoa lệ, ngồi ở vị trí quan sát tốt nhất ở lầu hai.

Giờ là thời gian ăn cơm trưa, quán ăn đã ngồi đầy một nửa, nhìn trang phục của mọi người, ai cũng là kẻ có gia thế.

Công chúa Nhược Nhan cùng Văn Thanh có thể xem là mỹ nữ hạng nhất, hai người vừa ngồi xuống, liền nhận được không ít ánh mắt ái mộ.

“Tiểu thư, tại hạ có thể ngồi vị trí này không?”

Một giọng nam dễ nghe.

Văn Thanh ngẩng đầu, đập vào mắt là một mảnh màu lục .

Nam tử mặc một trường sam xanh lá thêu cành trúc, hông đeo đai lưng màu lục nạm vàng, cổ đeo ngọc bội cực phẩm. Buộc tóc màu ngọc bích đem tóc đen toàn bộ vòng lại sau lưng.

Ngón tay thon dài đặt ngay cạnh Văn Thanh, khuôn mặt tuấn lãng nhích lại gần, lông mày dày rậm cùng cặp mắt hoa đào tà mị hướng Văn Thanh phóng điện, môi mỏng đỏ mọng khê đóng khê mở hời hợt ý kiến Văn Thanh.

Không biết là cố ý hay vô tình, hần đột nhiên đưa tay nới rộng vạt áo trước ngực, lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ cùng da thịt màu mật ong mê người.

“Thật xin lỗi, ta đã có trượng phu rồi.”

Văn Thanh thu hồi ánh nhìn, trong mắt một mảnh yên tĩnh.

Nam tử như cũ không rời đi, nụ cười trên mặt càng lớn, tiến tới bên tai Văn Thanh thì thầm:

“Thiếu phụ phong tình mới có ý vị.”

“Vậy sao, công tử có phiền nếu ta tặng người một lễ vật?”

Văn Thanh cười thẹn thùng, đưa tay lấy từ trong ngực, đem vật tùy thân - chiếc gương - đưa tới trong tay nam tử.

Nam tử cúi đầu thấy rõ vật trong tay thì khuôn mặt ngay lập tức tối sầm lại, dám cười hân hân xấu xí? Tư Mã Lưu Vân hẳn đã bao giờ bị đối xử như vậy.

“Đa tạ tiểu thư, chẳng qua ta cảm thấy, tiểu thư lưu lại vật này để tự mình dùng thì thích hợp hơn.”

Thoáng hạ cơn giận, Tư Mã Lưu Vân cách xa Văn Thanh mấy bước, trực tiếp ném gương vào trước mặt Văn Thanh, còn cố ý đụng vào tiểu nhị mới vừa bưng canh tới.

Miệng bát nghiêng mạnh một cái, nước canh nóng theo đó hắt ra, ngực Văn Thanh vốn đã bị thương, lúc xoay người tránh nước canh không cẩn thận đụng vào ghế.

Vết thương cũ bị đụng mạnh, trước mặt Văn Thanh bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Tư Mã Lưu Vân ngốc tại chỗ, hết sức luống cuống, Công chúa Nhược Nhan cũng bị hù dọa, mấy tên tùy tùng cuống quýt chạy tới đem Văn Thanh đỡ dậy. Biết Văn Thanh chỉ là ngất đi, lúc này Phong Nhược Nhan mới thở phào nhẹ nhõm.

Lấy một gian phòng hảo hạng, sai người làm đem Văn Thanh đỡ vào trong, nhìn Tư Mã Lưu Vân vẫn còn sững sờ đứng tại chỗ, trong mắt Phong Nhược Nhan thoáng qua một tia lệ khí.

“Tiểu thư, ta thật sự không cố ý, đây không phải ý định của ta.”

Về mặt Tư Mã Lưu Vân tràn đầy áy náy, nhìn sắc mặt không tốt của Phong Nhược Nhan, hẳn biết nhiều lời cũng vô ích.

“Tốt nhất là về sau đừng xuất hiện trước mặt ta!”

Phong Nhược Nhan đưa tay cầm gương đồng vẫn ở cạnh bát canh, dùng sức một cái, gương đồng liền bị bóp đến biến dạng, ném mạnh xuống dưới chân Tư Mã Lưu Vân, Phong Nhược Nhan hừ lạnh một tiếng, xoay người vào phòng Văn Thanh.

Thời điểm tỉnh lại đã là hoàng hôn, Văn Thanh vừa mở mắt liền nhìn thấy Phong Nhược Nhan ngồi ở bên giường canh chừng, nàng vẫn dịu dàng nhìn mình chăm chú. Nhược Nhan thấy Văn Thanh tỉnh liền đỡ nàng dậy.

“Không sao.”

Lời nói của Phong Nhược Nhan khiến nàng an tâm.

Nàng vén chăn lên đỡ Văn Thanh xuống giường,

“Ta đã phân phó bọn họ không cho phép báo lại với Thượng Thư Đại Nhân cùng phu nhân, cha mẹ muội sẽ không biết, muội hãy yên tâm đi.”

“Cám ơn.”

“Ta với muội cần gì câu nệ như vậy.”

Văn Thanh cười cười, có chút không quen nàng sắc sảo như thế, được nàng đỡ bèn vén rèm ra, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ bắt đầu tối, Văn Thanh có chút lo lắng.

“Đã trễ thế này, ta cần phải trở về.”

“Ừ, ta đưa muội trở về.”

Xe ngựa lắc lư bắt đầu đi lại, Văn Thanh ngồi ở trong xe ngựa rất nhàm chán, vén rèm xe lên nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Vừa đi ngang qua phủ đệ đệ ta, Thanh nhi có muốn vào xem một chút hay không?”

“Không cần.”

Vân Thanh lắc đầu nhìn bên ngoài màn xe, trước mặt là một tòa phủ trạch khổng lồ, xe ngựa dọc theo tường viện đi hồi lâu mới miễn cưỡng thấy đại môn cùng tấm biển, trên biển viết ba chữ “Dịch vương phủ” hết sức bắt mắt.

Vân Thanh nhũ mào, nhìn chỗ đại môn kia, một nữ tử phong thái yêu mị đang vịn eo lắc mông đi vào bên trong, mấy thị vệ gác cửa còn cung kính với nàng.

Vân Thanh nghe nói trong phủ của hắn có một nữ tử tuyệt sắc, chẳng lẽ là thật, định nhìn kỹ một chút, xe ngựa đã chạy nhanh qua.

Sau khi Phong Nhược Nhan đưa nàng về phủ liền không tiếp tục đến thăm. Nhàm chán mấy ngày, trong lòng Vân Thanh uất ức, hôm qua thái y tới đã nói vết thương nàng tốt rồi, thân thể cũng không có gì đáng ngại, nhìn dáng vẻ Mộc Thiên Hải hẳn là mấy ngày nữa đem Vân Thanh nàng qua Dịch vương phủ.

“Tiểu thư, lão gia gọi người qua.”

(1) Mạn Đà La: Tên một loài hoa, còn gọi là hoa Bỉ Ngạn.

Hình ảnh.

Bỉ ngạn hoa - Mạn Châu Sa – Mạn Đà La

Danh xưng:

Tên tiếng Trung: Bỉ Ngạn hoa, Mạn Châu Sa Hoa, hồng hoa Thạch Toán, Thạch Toán, Long Trảo hoa, Vô Nghĩ thảo, San Ô Độc, U Linh hoa, Địa Ngục hoa, Tử Nhân hoa, Vong Xuyên hoa, ...

Tên tiếng Nhật: Higan Bana, Shibito Bana, Yuurei Bana, Manjushage, Sutego Bana, Kamisori Bana, Tengai Bana, Jigoku Bana, ...

Tên khác: Red spider lily, Cluster Amaryllis, Shorttube Lycoris

Tên khoa học: Lycoris Radiata

Bỉ ngạn hoa (Spider Lily)

Loài hoa chốn hoàng tuyền

Bỉ Ngạn hoa có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Bỉ Ngạn Hoa màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (mandarava), Bỉ Ngạn Hoa màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka).

Ý nghĩa:

Nhật Bản: Hồi ức đau thương

Triều Tiên: Nhớ về nhau

Trung Quốc: Ưu mỹ thuần khiết.

Còn có ý nghĩa là “phân ly, đau khổ, không may mắn, vẻ đẹp của cái chết” , nhưng nhiều người hiểu ý nghĩa hoa là “hồi ức đau thương” .

Đặc điểm

Lycoris radiata không thích nhiệt. Nó thích một môi trường ẩm áp. Khi nhiệt độ vào mùa hè quá cao, các cây Lycoris radiata sẽ chết. Các cây Bỉ Ngạn thường được trồng ở những khu vực có hệ thống thoát nước tốt để các bông hoa không bị tổn hại và phát triển bình thường. Đặc biệt là khu vực trồng cũng không bị ảnh hưởng bởi gió quá nhiều vào những tháng mùa đông.

Ba ngày trước và sau xuân phân gọi là Xuân Bỉ Ngạn, ba ngày trước và sau thu phân gọi là Thu Bỉ Ngạn. Bỉ Ngạn hoa nở vào Thu Bỉ Ngạn, thời gian rất chính xác cho nên mới gọi là Bỉ Ngạn hoa.

Trong Phật kinh có ghi “Bỉ Ngạn hoa, một nghìn năm hoa nở, một nghìn năm hoa tàn, hoa diệt vĩnh bất tương kiến. Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh tử.”

(2) Sứ giả: Ở bản CV ghi là “Sứ giả Ba Lan”. Nhưng hoa Mạn Đà La là một biểu tượng xuất hiện rất nhiều trong Phật giáo xưa đến nay, tức là nguồn gốc không phải từ Châu Âu. Vậy nên Au chỉ để là “Sứ giả” thay vì “Sứ giả Ba Lan” như tác giả.

4. Q.1 - Chương 4: Vào Vương Phủ

Edit: August97

Quản gia gấp gấp vội vàng chạy tới, hình như là có việc gấp.

“Chuyện gì?”

“Vương Gia tới, đang ở Đại đường cùng lão gia.”

Văn Thanh cau mày, bước chân vẫn không nhanh không chậm. Sau thời gian chừng một nén hương (15 phút) liền nhìn thấy Dịch vương tàn bạo trong truyền thuyết.

Ba ngàn tóc đen được vòng lại sau lưng bằng một chiếc trâm gỗ, gò má lẳng giác như điêu khắc song lại không mất dịu dàng. Toàn thân hắc y làm nổi bật lên vóc người cao lớn của hắn, mày kiếm mắt sáng, mũi dọc dừa, sắc môi tự nhiên. Chỉ là mi tâm nhú lại, dù nói chuyện cùng Mộc Thiên Hải cũng không hề giãn ra.

Văn Thanh đứng đó một lúc cho đến khi Mộc Thiên Hải nhìn thấy mình mới đi đến trước mặt hai người, Phong Huyền Dịch lạnh nhạt liếc nhìn nàng, chân mày càng nhú sâu hơn.

Quả thực là mỹ nam tử, song lại quá cao ngạo, trong lòng Văn Thanh khinh thường, nhưng vẫn cung kính thi lễ.

“Thanh nhi, Vương Gia tới đón con vào phủ.”

Giọng nói Mộc Thiên Hải lộ ra mấy phần an ủi, Phong Huyền Dịch đã đến chứng tỏ hắn kính sợ Thái hậu .

“Bây giờ?”

“Người không không muốn đi cùng Bồn vương?”

Có lẽ nghe thấy giọng điệu miễn cưỡng của Văn Thanh, Phong Huyền Dịch không vui nói, giọng nam trầm thấp khiến người ta hoảng hốt.

“Không dám, chẳng qua ta cảm thấy có chút vội vàng, đồ đạc cũng chưa thu thập.”

“Có cái gì để thu thập, những thứ người cần vương phủ đều có.”

Phong Huyền Dịch vẫn chau mày, giọng nói không có chút nhiệt độ.

Mộc Thiên Hải cũng biết hắn không tình nguyện, chỉ có thể lúng túng đứng ra hoà giải.

“Thanh nhi, ta phân phó nha hoàn giúp con thu dọn đồ đạc, con ở đây trò chuyện với Vương Gia, buổi trưa lưu lại ăn cơm, đến tối lại cùng Vương Gia về phủ.”

Không đợi hai người trả lời, Mộc Thiên Hải đã xoay người rời đi.

Văn Thanh nhìn nam nhân kiêu ngạo kia, không có một chút hảo cảm, tựa lưng vào ghế, ngồi xuống không nhìn hắn nữa.

Phong Huyền Dịch cũng thế. Mặc dù hai người ngồi đối diện, khoảng cách rất gần nhưng ai cũng không nguyện ý nhìn đối phương, nói một câu cũng cảm thấy nhục nhã bản thân.

“Bổn vương khát.”

Yên lặng hồi lâu, rốt cuộc Phong Huyền Dịch vẫn phải mở miệng.

Trên bàn trà nơi hai người ngồi đều có bình trà, nghĩ rằng có thể sai khiến Văn Thanh, Phong Huyền Dịch cũng không tự mình động thủ.

“Người không có tay?”

Giọng điệu Văn Thanh hết sức không tốt, ẩn tượng với hấn vốn đã xấu, nhưng không ngờ hấn còn tự đại như vậy.

Phong Huyền Dịch ngẩng đầu nhìn Văn Thanh, trong mắt hơn mấy phần khinh thường,

“Người không phải là vương phi Bổn vương sao? Một ly trà cũng không rót được cho Bổn vương?”

“Bưng trà rót nước là việc của người hầu, ta làm việc của người hầu chẳng phải sẽ làm xấu mặt Vương gia sao?”

Văn Thanh nhú mày nhìn Phong Huyền Dịch, ánh mắt cũng không tốt.

Phong Huyền Dịch tức đến nghẹn lời, dù sắc mặt đen đến dọa người nhưng vẫn tự mình rót trà.

Nhìn nhau chẳng nói gì, hai người trầm mặc hồi lâu, Mộc Thiên Hải mới trở lại, theo cạnh là Hạ Uyển Dung.

Mắt Hạ Uyển Dung đã đầy nước, Mộc Thiên Hải vội cùng Phong Huyền Dịch đến hoa viên, nói là để lại không gian riêng cho hai mẫu tử Hạ Uyển Dung cùng Văn Thanh.

Cạnh Hạ Uyển Dung một buổi sáng, nội dung cũng chỉ xoay quanh việc dặn dò Văn Thanh phải tuân theo nữ tắc, tam tông tứ đức(1), cũng như chuyện phải săn sóc trượng phu ra sao.

(1) Tam tông tứ đức: Là những quy định mang tính nghĩa vụ đối với phụ nữ phương Đông xuất phát từ các quan niệm của Nho giáo.

Tam tông:

- Tại gia tòng phụ () [1]: người phụ nữ khi còn ở nhà phải nghe theo cha.
- Xuất giá tòng phu () [2]: lúc lấy chồng phải nghe theo chồng.
- Phu tử tòng tử (): nếu chồng qua đời phải theo con trai.

Quy định tam tông khiến người phụ nữ khi xuất giá lấy chồng thì hoàn cảnh tốt hay xấu thế nào cũng đã trở thành người nhà chồng, chứ không được nương nhờ ai nữa[3].

Tuy nhiên vào giai đoạn sơ khai “Tam tông” chỉ dùng để định vị trí của người phụ nữ trong gia đình khi làm nghi lễ. Khi ở nhà thì đứng sau lưng cha, lấy chồng đứng sau lưng chồng, chồng chết đứng sau lưng con

Tứ đức:

- Công: nữ công, gia chánh phải khéo léo. Tuy nhiên các nghề với phụ nữ ngày xưa chủ yếu chỉ là may, vá, thêu, dệt, bếp núc, buôn bán, với người phụ nữ giỏi thì có thêm cầm kỳ thi họa.
- Dung: dáng người đàn bà phải hòa nhã, gọn gàng, biết tôn trọng hình thức bản thân
- Ngôn: lời ăn tiếng nói khoan thai, dịu dàng, mềm mỏng
- Hạnh: Tính nết hiền thảo, trong nhà thì nết na, kính trên nhường dưới, chiều chồng thương con, ăn ở tốt với anh em họ nhà chồng. Ra ngoài thì nhu mì chín chắn, không hợm hĩnh, cay nghiệt[5].

Buổi trưa, Mộc gia sắp xếp bữa tiệc, Mộc Vân Hạc cùng Mộ Chiết Lan đều hiện diện.

Nhưng Phong Huyền Dịch cũng không coi trọng mặt mũi Mộc Thiên Hải, vốn là buổi tối mới đi, nhưng vừa ăn cơm trưa xong, hấn liền nói trong phủ còn có việc nên phải đi ngay, nói là để Văn Thanh quen thuộc với cảnh quan trong Vương phủ.

Dĩ nhiên Mộc Thiên Hải không cự tuyệt hay hoài nghi lời hấn. Ngay sau đó triệu tập toàn bộ người làm trong phủ đồng loạt tới đại môn đưa tiễn Văn Thanh. Hạ Uyển Dung nhìn xe ngựa xa xa mà rơi nước mắt.

Trong lòng Văn Thanh không rõ là tư vị gì, ở hiện đại nàng là một cô nhi chưa từng biết đến tình thương của cha mẹ, đột nhiên được quan tâm như vậy khiến nàng ít nhiều xúc động, nhận thấy hốc mắt ướt át, Văn Thanh vội xoay mặt tránh ánh mắt Phong Huyền Dịch.

Xe ngựa chòng chành lắc lư hồi lâu, hai người không ai nói một câu.

Đến Dịch vương phủ, Phong Huyền Dịch nhảy xuống xe ngựa, coi như lễ độ đưa tay về phía nàng.

Văn Thanh nghĩ rằng hấn muốn đỡ nàng xuống xe, liền đưa tay tới, chỉ thấy hấn ghét bỏ hất tay ra, suýt nữa làm nàng té ngã.

“Người!”

“Bổn vương muốn người đem bọc quần áo đưa tới, ai khiến người đuổi người tới!”

Phong Huyền Dịch khinh miệt nhìn Văn Thanh, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười ác ma.

Trong lòng Văn Thanh Tâm hết sức tức giận, bỗng đứng lên cười một tiếng,

“Thì ra là như vậy.”

Nhanh nhẹn nhảy lên xe ngựa lần nữa, Văn Thanh tinh mắt đem một bọc quần áo chứa gương đồng cùng các loại đồ trang sức mang ra, rút một cây trâm trên đầu cắm vào trong bao quần áo, nhắm ngay vị trí Phong Huyền Dịch mà ném thẳng tới.

Phong Huyền Dịch hả hê đưa tay nhận, vừa hay đụng phải chỗ sắc nhọn của cây trâm, đau đến quất to một tiếng.

“Người dám ám toán Bổn vương!”

“Người là tướng công của ta, ta làm **** với tướng công chẳng lẽ là phạm pháp?”

(Ám toán = âm; làm **** = XXOO = âm. Ở đây Văn Thanh chơi chữ: đồng âm.)

Cặp mắt Phong Huyền Dịch phóng hỏa, trừng mắt nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt, đem cây trâm cắm về. Chuyển tay hướng Văn Thanh ném nhanh tới, Văn Thanh không chút hoang mang nhấc chân giẫm lên bọc quần áo, cười nhạt lên.

“Mấy thứ này đều là đồ cưới của ta, tướng công chó nòi giận, không nên cùng một tiểu nữ tử như ta so đo.”

“Vương Gia.”

Thị vệ gác cửa thấy chủ nhân trở lại, vội vàng chạy tới. Văn Thanh ném bọc quần áo trong tay về phía y, thị vệ tiếp được, trong mắt một mảnh mê mang.

“Đây là vương phi, giúp nàng đem mấy thứ kia đưa đến Đông viện đi.”

Phong Huyền Dịch phất tay áo, một mình bước vào vương phủ, không nhìn Văn Thanh cùng người hầu ở phía sau.

Thị vệ ân cần chạy đến bên cạnh Văn Thanh, nhanh nhẹn đem mấy thứ kia mang vào.

Theo thị vệ trong phủ vòng vo hồi lâu rốt cuộc đến Đông viện kia.

Văn Thanh là người không sợ người lạ, nên khi nhìn thấy nha hoàn, người làm trong phủ, nàng đều thân thiết chào hỏi, gọi là càng gặp càng quen.

Đông viện rất lớn, bên cạnh còn có một gian phòng đặc biệt để của hồi môn cùng phòng ở cho nha hoàn. Trong sân trồng một mảng hoa rộng lớn không biết tên, bên trái có một rừng trúc, trước mặt rừng trúc còn có một ao sen, một vài con vịt vẫy vẫy cánh kêu oác oác.

Coi như một nơi thanh tĩnh, vị trí cũng không tệ, bọn hạ nhân đặt đồ xuống liền ai đi đường nấy, chỉ để lại nha hoàn hồi môn Bảo Cẩm Văn Thanh mang tới ở trong phòng dọn dẹp.

Ra khỏi gian phòng , Văn Thanh nhìn bên ngoài một chút, không khí trong lành làm người ta hết sức thoải mái.

“Vương phi.”

Không nghe thấy tiếng bước chân, Văn Thanh sợ hết hồn, vừa quay đầu lại đã bắt gặp gương mặt tuấn tú phóng đại hướng tới phía nàng.

Dưới hàng lông mi đen dày là cặp mắt trong suốt dễ nhìn, liếc mắt nhìn qua, hấp dẫn người nhất là cặp mắt kia, sạch sẽ không dính bụi trần, sống mũi cao, môi hơi mím thanh tú. Da thịt trắng nõn nhẵn nhụi đến mức Văn Thanh cũng có chút mặc cảm.

Gió nhẹ thổi qua, làm bay tóc đen như mực ngọc cùng ống tay rộng của hắn. Cẩm bào tơ tằm trắng thượng hạng, mặc trên người hắn toát lên vẻ phiêu dật bất phàm.

“Vương phi?”

5. Q.1 - Chương 5: Lần Đầu Tiên Gặp Gỡ

Edit: August97

(Đã đoán ra nhân vật mới xuất hiện chưa? Nam chủ tiếp theo đó ^^

Nữ phụ cũng chuẩn bị lên sàn, một màn xuất hiện khá là cầu huyết.)

“Công tử có chuyện gì?”

Văn Thanh trấn định lại, nhìn nam tử thanh tú trước mặt.

“Ta là quản gia của vương phủ, vương phi gọi ta Mạc quản gia là được. Vương phi mới vào vương phủ, ta tới hỏi xem còn cần thêm gì nữa không, nếu thiếu gì thì bảo nha đầu tới nói một tiếng cho ta biết là được.”

Âm thanh dịu dàng làm người nghe rất thoải mái, thái độ Mạc Tử Thần cũng rất cung kính.

“Thì ra là quản gia.”

Văn Thanh nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn, thế nào cũng cảm thấy không giống, quản gia Mộc gia cả ngày đều là cong eo hình cách cung, nhưng hắn lại eo lưng thẳng tắp, còn tuấn lãng trẻ tuổi như vậy.

“Ta không thiếu gì cả .”

“Vậy ta đi xuống trước, vương phi có việc gì phân phó xin cứ nói.”

Văn Thanh gật đầu, Mạc Tử Thần liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

“Tiểu thư, mọi thứ đã thu thập xong, người có muốn ra ngoài mua chút hương nhang hay không?”

Nha đầu Bảo Cầm sau lưng cười rục rịch, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng.

“Hương nhang? Mua hương nhang làm gì, giấc ngủ của ta rất tốt, không cần mua.”

“Không phải, tiểu thư, ... chẳng phải hôm nay là ngày đầu tiên người tới vương phủ sao, nếu buổi tối vương gia đến ...”

Bảo Cầm cúi đầu, có chút ngượng ngùng, âm thanh cũng nhỏ dần.

Văn Thanh biết là Hạ Uyển Dung dạy nàng nên cũng không nói thêm nữa, phất tay bảo nàng rời đi.

Một mình đứng trong viện rộng rãi, Văn Thanh có chút nhàm chán, nhìn vườn hoa náo nhiệt phía trước một chút, liền nhắc chân đi qua.

Một hồi tiếng cười thanh thúy xen lẫn tiếng bàn luận truyền đến, Văn Thanh rón rén lại gần nghe các nàng trò chuyện.

“Ai nói vậy?”

“Vừa rồi ta nghe tiểu ca gác cổng nói, vương gia dẫn theo một cô nương đáng dấp xinh đẹp trở lại, còn nói nàng là vương phi !”

“Không phải ít ngày trước mới nói vương phi đã chết sao, sao giờ lại xuất hiện một vương phi ?”

“Ai mà biết được, chỉ là nếu vương gia có tâm sủng, xem xem Tử Cơ cô nương còn dám ngông cuồng như vậy hay không. Các người biết không, hôm nay ta đưa bữa sáng cho nàng ta, không cẩn thận làm đổ chút canh, bị nàng ta phạt quỳ hai canh giờ, đến lúc này chân vẫn còn đau!”

Nghe những nha hoàn trước mặt người một câu ta một câu, Văn Thanh cũng hiểu đại khái, Dịch vương phủ quả thật có một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân được Phong Huyền Dịch cực kỳ sủng ái.

Ưa thích nữ nhân tại sao lại không dám truyền tin? Khóe môi Văn Thanh hiện lên nụ cười, thân phận nữ nhân kia nhất định không trong sạch.

“Người là nha đầu phòng nào! Tại sao lại núp ở nơi này nghe lén!”

Văn Thanh đứng ở sau lưng bọn họ đã lâu nên bị phát hiện.

“Ta vừa tới vương phủ, còn chưa quen thuộc những chỗ này, nếu đã mạo phạm, kính xin các tỷ tỷ thứ lỗi.”

“Thứ lỗi cái gì, đều là nha hoàn, sao có thể tức giận với người.”

Một nha hoàn cao to mặc hồng y đưa tay kéo Văn Thanh lại gần, mấy người còn lại cười thân thiện với Văn Thanh.

Quan sát mấy người này một chút, cơ hồ đều là nữ tử mười bảy mười tám tuổi, mặc dù đáng dấp không tính xinh đẹp, nhưng cũng hết sức thanh lệ.

“Không chịu làm việc còn ở nơi này làm gì! Nói xấu bản phu nhân?”

Thời điểm đang cùng mấy nha hoàn xúm lại cầu nhau, một âm thanh bén nhọn truyền đến từ sau lưng Văn Thanh, chủ nhân của âm thanh kia có vẻ vô cùng tức giận, đưa tay chộp vào tay Văn Thanh, đẩy Văn Thanh sang một bên.

Văn Thanh chỉ cảm thấy cánh tay mình hết sức đau đớn, nhìn lại những nha hoàn kia, mấy người đã sợ đến hồn bay phách tán, sớm quỳ xuống xin tha.

Văn Thanh nhìn đáng vẻ này của họ cũng hiểu sự sủng ái của Phong Huyền Dịch dành cho nữ nhân kia tới đâu rồi, dù sao trong vương phủ không có người nào dám ngang ngược kiêu ngạo như thế.

“Nô tỳ sai lầm rồi ... Tử Cơ phu nhân, tha thứ cho nô tỳ, bọn nô tỳ sai lầm rồi.”

Mấy tiểu nha đầu kia sợ đến nói không ra lời, thấy Văn Thanh vẫn đứng một bên vội vươn tay kéo nàng.

“Mau tới cầu xin Tử Cơ phu nhân a, người không cần mạng nữa sao?!!!”

Văn Thanh hất tay của nàng ra, đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt chuyển sang bóng dáng diễm lệ màu tím đang đi tới.

Y phục màu tím tươi đẹp dài kéo đất, eo thon được thắt chặt bằng dải lụa, nổi bật phần eo không đến một nắm tay. Trên đầu cài cây trâm San Hô bảy màu, nổi bật lên khuôn mặt như phù dung (1). Mắt mũi diễm lệ, mắt phượng mị hoặc, tóc đen búi thành vân kế, phong thái ung dung. Minh châu lớn nhỏ ónh sáng như tuyết lấp lóe lên giữa đầu tóc đen.

(1) Phù dung: Hoa quỳnh

“Thế nào, người còn không quỳ cho bản phu nhân?”

Lửa giận trong mắt Tử Cơ càng lớn, nhìn Văn Thanh trước mặt đầy căm tức, đặc biệt là khi thấy gương mặt tuyệt sắc của nàng, trong lòng kinh hoàng, ngàn vạn lần không thể để Vương Gia thấy nữ nhân này.

“Phu nhân? Người là phu nhân phủ Vương Gia ?”

Văn Thanh cười, bóng người màu tím trước mặt càng thêm tức giận, dáng người yếu điệu hoa lệ có chút run rẩy.

“Người ... người thế nhưng không biết bản phu nhân? Có tin ta bảo vương gia chém đầu người hay không!”

Thanh âm Tử Cơ lớn dọa người, hai nha hoàn cao lớn sau lưng thấy chủ tử chịu thua thiệt vội tiến lên.

“Ta ở đây chờ, phiền toái tiểu thư Tử Cơ khi gặp vương gia thuận tiện nói với hần một tiếng, tên ta là Mộc Văn Thanh.”

“Mộc, Mộc Văn Thanh!”

Mấy tiểu nha hoàn đang quỳ cũng hoảng sợ, mặc dù họ chưa từng thấy diện mạo nữ nhân mà vương gia muốn thành hôn, nhưng vẫn từng nghe tên.

“Người! Người không phải là đã chết rồi sao!”

Trong mắt Tử Cơ lóe lên mấy phần hốt hoảng, không lâu sau lại khôi phục bình thường,

“Người ... con nha hoàn này, sợ bản phu nhân phạt người nên mới đưa chuyện Mộc tiểu thư ra nói đi! Hừ, Mộc tiểu thư bị đâm chết trong kiệu hoa dân chúng đều tận mắt nhìn thấy, cho dù người muốn giả mạo cũng phải tìm người có sức thuyết phục! Chồng đối bản phu nhân như thế, còn giả mạo Mộc tiểu thư, người phải nhận tội gì!”

Tử Cơ gầm lên một tiếng, hai nha hoàn trắng kiện sau lưng liền đi tới bên cạnh Văn Thanh.

“Hôm nay ta thay vương gia dạy dỗ con nha hoàn này! Đánh cho ta!”

Hai nha hoàn kia giơ tay lên, Văn Thanh vẫn nở nụ cười, thân thể đã khôi phục không sai biệt lắm, cũng không biết công phu quyền cước trước kia còn dùng được hay không, đang muốn động thủ, lại truyền đến một tiếng gầm từ sau lưng.

“Dừng tay!”

Văn Thanh quay đầu lại, sắc mặt Tử Cơ không vui, Mạc Tử Thần hai tay chấp sau lưng cau mày đi tới, đẩy ra hai nha hoàn đang xông về phía Văn Thanh, sắc mặt xanh mét.

“Đây là vương phi, các người muốn làm gì!”

Mạc Tử Thần vừa nói, Tử Cơ cùng mấy nha hoàn giật nảy mình, Văn Thanh vẫn cười ôn hòa, sắc mặt Tử Cơ từ đỏ chuyển qua xanh mét, cuối cùng biến thành đen.

“Mạc quản gia, vương phi không phải đã chết rồi sao? Chính tai ta nghe vương gia nói!”

“Người muốn bốn vương phi chết sao?”

Thanh âm Văn Thanh lạnh mấy phần, tiến lên vài bước, rất có phong phạm của đương gia chủ mẫu.

“Làm sao ta dám?”

Nhìn dáng dấp Tử Cơ có vẻ sợ hãi Mạc quản gia, thanh âm cũng nhỏ mấy phần, chân cũng bắt đầu lui về phía sau.

“Tử Cơ cô nương, xin hỏi người là phu nhân phủ vương gia? Bốn vương phi mặc dù mới đến vương phủ, nhưng vẫn biết trong phủ vương gia không có cơ thiếp, làm sao người dám tự xưng là bản phu nhân?”

Thanh âm Văn Thanh lớn vài phần, thu hồi vẻ mặt cười cợt. Trên mặt chúng nha hoàn đều lộ nụ cười, Mạc Tử Thần đứng ở một bên cau mày.

“Ta...ta.”

6. Q.1 - Chương 6: Tiếp Nhận Kim Ẩn

Edit: August97

“Quản gia, người nói xem rốt cuộc vương gia có mấy phu nhân?”

“Chỉ có một mình vương phi.”

Rõ ràng Mạc Tử Thần đứng về phía Văn Thanh, cách nói chuyện với Văn Thanh hoàn toàn bất đồng với Tử Cơ.

Tử Cơ tức giận trợn trắng mắt nhưng cũng vô cùng bất đắc dĩ, nàng hiểu nếu trong phủ mà đắc tội với Mạc Tử Thần thì sau này nhất định sống không dễ chịu.

“Vương phi, thần thiếp biết sai rồi.”

Mặc dù trong lòng không phục, Tử Cơ vẫn cắn răng xin lỗi Văn Thanh.

“Lỗi ở đâu?”

“Thần thiếp không nên tự xưng là phu nhân.”

Nghiến răng mạnh hơn, trong mắt Tử Cơ lóe lên lệ khí, trước mặt nhiều người lại bị nhục nhã như thế, thù này nhất định phải báo!

“Các người ở nơi này làm gì!”

Văn Thanh còn muốn nói, Phong Huyền Dịch đã đi tới. Tử Cơ vừa thấy hấn lập tức thay đổi sắc mặt, mắt xéch câu hồn nặn ra vài giọt nước mắt.

Dĩ nhiên Phong Huyền Dịch không nhìn được dáng vẻ như vậy của người thương, không chút nghĩ ngợi, chỉ vào Văn Thanh, rống lên:

“Người đã làm gì nàng?”

“Vương Gia, vương phi chỉ nói với Tử Cơ tiểu thư, sau này nên tới viện của vương phi nhiều một chút, không hề có ý gì khác.”

Hiển nhiên Tử Cơ không ngờ Mạc Tử Thần sẽ che chở cho Văn Thanh, lệ trong mắt muốn chảy xuống cũng không được, nghẹn trở về cũng không xong, nhìn Phong Huyền Dịch đã quay đầu lại, Tử Cơ chật vật cười một tiếng.

“Đúng, đúng a, là gió thổi hạt cát bay vào mắt thiếp, vương gia đừng trách lầm người khác.”

“Thật sao?”

Phong Huyền Dịch vẫn không yên lòng trợn mắt nhìn Văn Thanh, kéo Tử Cơ đi.

Mạc Tử Thần cười cười với Văn Thanh, cũng xoay người rời đi.

Mấy tiểu nha hoàn rối rít quỳ xuống, trên mặt còn hiện vẻ sợ hãi.

“Đứng lên đi, sau này vẫn còn nhờ các người chăm sóc ta.”

Thấy dáng vẻ Văn Thanh hiền lành, mấy nha hoàn đều không khỏi lộ ra nụ cười thụ sủng nhược kinh.

Sau khi Văn Thanh bảo mấy người tản đi, Mạc Tử Thần ở phía trước còn chưa đi xa, hình như đang sai bảo người hầu khuôn đồ, thấy Văn Thanh nhìn mình, xoay người cười cười với nàng, hết sức dịu dàng. Văn Thanh chỉ cảm thấy nhịp tim đập thật nhanh, nhưng nghĩ ngờ trong lòng cũng nhiều hơn mấy phần, vì sao hấn lại giúp nàng?

Một tháng sau...

“Vương phi, đây là tiền chi tiêu của người tháng này.”

Văn Thanh đang tưới hoa trong viện, Mạc Tử Thần đem một túi tiền đi tới.

Trên mặt là nụ cười vô cùng rực rỡ, đem tiền nhét vào trong tay Văn Thanh.

Bởi vì hấn đến mà Văn Thanh mới nhớ tới, sổ sách trong phủ không phải do vương phi trông coi sao? Một tháng này rất ít khi nhìn thấy Phong Huyền Dịch, hấn cũng chưa nói với nàng được mấy câu, chớ nói chi là chuyện này.

Văn Thanh cười cười nhận bạc, nhìn nụ cười của Mạc Tử Thần mà có vẻ như trong lòng đã hiểu ra điều gì.

“Không có việc gì thì ta đi trước, vương phi có việc phân phó thì cứ tìm ta.”

Văn Thanh tiễn hấn rời đi, nụ cười có chút cứng đờ, ra khỏi Đông viện muốn tìm Phong Huyền Dịch lại phát hiện mình không biết hấn ở đâu.

Tùy ý kêu nha hoàn dẫn đường, xa xa đã nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang múa kiếm trong rừng, nha hoàn dẫn Văn Thanh tới bên ngoài rừng trúc liền rời đi.

Hiển nhiên Phong Huyền Dịch không chú ý đến người phía sau, luyện kiếm đã lâu nên trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi mịn, trên đất còn có một vùng cỏ lớn bị hấn chém đứt.

Thấy hấn không có ý định dừng lại, Văn Thanh cũng không tiện lên tiếng quấy rầy.

Đứng lâu nên chân có chút mỏi, Văn Thanh cử động chân nhưng không ngờ đá phải một cây trúc lớn bên cạnh. Phong Huyền Dịch nghe được tiếng động cũng không quản phía sau là người nào, liền tung một chưởng.

Văn Thanh chỉ cảm thấy từ bụng truyền đến một hồi quặn đau nóng rát, Phong Huyền Dịch thể nhưng ngu ngốc cầm kiếm nhanh chóng đâm tới.

Văn Thanh trở mắt nhìn lưỡi kiếm tiến lại càng ngày càng gần, luống cuống tay chân nhặt lên thân trúc đem chắn trước mặt mình.

Một tiếng vang thanh thúy...

Văn Thanh ngẩng đầu, vậy mà thân trúc không bị hấn chặt đứt?!!!

Lòng bàn tay càng ngày càng nóng, giơ tay vung sang bên cạnh một cái, một cây trúc lớn chùng miệng bát nhanh chóng bị đốn ngã xuống.

Phong Huyền Dịch ngậy người, có phần chần chờ nhìn Văn Thanh.

“Vương gia.”

Vứt bỏ thân trúc, tuy có chút hiếu kỳ tại sao mình lại có chưởng lực lớn như thế, nhưng Văn Thanh cũng hiểu nàng đã chọc giận Phong Huyền Dịch rồi.

“Người tới tìm Bồn vương làm gì!”

Phong Huyền Dịch trợn mắt giận dữ nhìn nàng, lần so chiêu vừa rồi khiến hấn vô cùng khó chịu.

“Ta tới hỏi vương gia một chút, ta đã là vương phi, vì sao ngân lượng trong phủ không giao cho ta quản lý?”

“Kim Ẩn của phủ ở chỗ Tử Thần, chính người tự đi lấy đi. Nhưng Bồn vương cảnh cáo người, tiền chi tiêu hàng tháng của Tử Cơ phải là hai mươi lượng, sau khi lấy Kim Ẩn tuyệt đối không được làm khó nàng.”

Phong Huyền Dịch cau mày nhưng cũng không làm khó Văn Thanh.

Văn Thanh giờ đã hiểu được vì sao Tử Cơ lại không muốn đắc tội Mạc Tử Thần. Phong Huyền Dịch đem Kim Ẩn giao cho hấn chính là để hấn trông coi quản lý mọi việc trong phủ, có thể thấy được Phong Huyền Dịch tin tưởng hấn ra sao.

“Cám ơn vương gia, ta đây đi trước.”

Thấy vẻ mặt ghét bỏ của Phong Huyền Dịch, Văn Thanh cũng chẳng thèm nán lại làm gì, xoay người liền đi.

“Khoan đã!”

Phong Huyền Dịch có vẻ nhớ tới gì đó, ánh mắt có chút tránh né:

“Ai dạy người võ công?”

“Võ công? Ta chưa từng học, ngược lại có học qua một ít công phu quyền cước.”

Chân mày Phong Huyền Dịch càng nhíu lại sâu hơn, lấy chưởng lực vừa nảy cẩu Văn Thanh, sợ là chính hắn cũng không bằng.

Phong Huyền Dịch nắm chặt quả đấm, kiểm trên tay bay múa càng thêm linh hoạt.

“Mạc quản gia!”

Hỏi thăm người hầu trong phủ, Văn Thanh mới biết Mạc Tử Thần ở tiểu viện độc lập này, cách bài trí mặc dù đơn giản, lại khiến người ta hết sức thoải mái.

“Ai vậy!”

Trong phòng truyền đến một thanh âm không kiên nhẫn, Văn Thanh theo thanh âm đi vào.

Mạc Tử Thần ngồi cạnh cửa sổ, trên bàn đặt sổ sách rất cẩn thận, ngón tay thon dài đang nhanh chóng di chuyển trên bàn tính(*).

(*)Bàn tính: Thời xưa dùng để tính toán.

Mạc Tử Thần thấy tiếng động, liền ngẩng đầu nhìn, thấy Văn Thanh đi vào vội vàng đứng lên.

“Vương phi, sao người lại tới đây?”

Đem ghế cho Văn Thanh ngồi, Mạc Tử Thần có phần giật mình, nhưng vẫn cung kính cười.

“Vương gia bảo bốn vương phi tới lấy Kim Ấn, người dọn dẹp sổ sách một chút rồi đem tới chỗ bốn vương phi.”

Thấy sắc mặt Mạc Tử Thần biến hóa, sắc mặt Văn Thanh cũng chuyển sang nghiêm túc.

“Dù sao ta tới vương phủ đã một tháng, nếu sau này mới tiếp quản chắc chắn không thích hợp.”

“Nhưng ngân khố trong phủ từ trước đến giờ vẫn do chính ta quản lý, có phải vương phi nên giành chút thời gian làm quen việc này hay không?”

“Bốn vương phi đã làm quen được một tháng.”

“Vương phi trẻ tuổi như vậy, ở vương phủ hưởng cuộc sống an nhàn là được, chuyện tính toán này vô cùng vất vả.”

Mạc Tử Thần cười cười, trong mắt lướt qua tia kinh hoàng.

“Mạc quản gia, người là người thông minh, bốn vương phi tin tưởng người cũng hiểu Kim Ấn đại biểu cho điều gì. Kim Ấn không chỉ đại biểu cho việc trông nom tính toán sổ sách. Ta là vương phi danh chính ngôn thuận, những chuyện này đều là chuyện bốn vương phi nên làm, nếu luôn làm phiền một đại nam nhân như người, vương gia cùng bốn vương phi đều áy náy.”

“Vương phi.”

“Mạc quản gia, chẳng lẽ sổ sách có vấn đề?”

“Tất nhiên không phải!”

“Vậy người mau đem sổ sách thu thập rồi đưa tới, bốn vương phi không muốn nói lần thứ hai!”

Nhận thấy sự kháng cự của Mạc Tử Thần, Văn Thanh hiểu nếu không dứt khoát chỉ sợ hắn vẫn còn muốn dây dưa.

Lông mày Mạc Tử Thần nhíu lại, khuôn mặt tuần lãng nhăn nhó, ánh mắt trong suốt mang theo tức giận nhìn Văn Thanh chằm chằm.

7. Q.1 - Chương 7: Đờng Hồng Bối Mốc

Edit: August97

“Vương phi có thể nghe ta nói một câu hay không?”

Vân Thanh đang muốn bước ra khỏi phòng, Mạc Tử Thần không chút vui mừng nói.

“Cứ nói, đừng ngại.”

“Vương phi có biết Tử Cơ tiểu thư đã ở trong phủ bao lâu rồi không?”

“Không biết.”

“Hai năm, vương gia hết sức sủng ái nàng ta. Người có biết vì sao nàng ta chưa bao giờ nhắc đến chuyện Kim Ẩn?”

“Bổn vương phi không cần biết nhiều như vậy, người có lời gì muốn nói cứ nói thẳng ra đi.”

Nhìn bộ dáng chột dạ của Mạc Tử Thần, Vân Thanh cũng đoán được hắn đang định nói gì, mặc dù hắn cũng sợ đắc tội nàng

“Điểm này, chỉ sợ vương phi kém thông tuệ hơn Tử Cơ tiểu thư, ta cùng vương gia quen biết nhau từ nhỏ, tới nay đã 23 năm, năm ấy mười tuổi, tiên hoàng băng hà, vương gia nhận phong hào Dịch vương cùng Dịch vương phủ này, ta và vương gia cùng nhau chuyển vào, năm thứ hai ta đã là quân gia tiếp quản Kim Ẩn.”

Mạc Tử Thần nói xong, dừng lại một chút, nhìn về phía Vân Thanh.

Vân Thanh tựa người vào khung cửa, chân xoay vòng tại chỗ, ngẩng đầu, vẻ mặt vô tội.

“Sau đó thì sao.”

“Vương phi là một người thông minh, những điều còn lại không cần ta nói, chuyện bàn giao Kim Ẩn không thể một ngày ngày hai, tốt nhất vương phi nên trở về từ từ tìm hiểu rõ ràng thì tốt hơn.”

“Người đang uy hiếp ta?”

“Không dám.”

Mạc Tử Thần cúi đầu, mặt nở nụ cười.

“Mạc quân gia, người biết hứng thú lớn nhất của bốn vương phi trên cõi đời này là gì không?”

“Không biết.”

“Chỉ cần chết tất cả những ai dám khiêu chiến ta!”

Nụ cười của Vân Thanh có phần cuồng vọng, trên khuôn mặt tràn đầy tự tin.

“Đưa sổ sách tới, nếu người muốn vương gia tự mình đến đây, ta cũng không ngại.”

Nhìn bóng dáng màu vàng càng ngày càng xa trước mặt, trong mắt Mạc Tử Thần thâm thúy thêm mấy phần.

Hắn vẫn rất khôn khéo. Mặc dù ở trong phủ đã nhiều năm, tiền kiếm được cũng không ít, nhưng trong sổ sách không có chút dấu vết nào, cũng không phải là sợ lộ chân tướng, chỉ là nếu Kim Ẩn được chuyển giao, sau này ở trong phủ sẽ mất đi một miếng lời béo bở, nhớ tới vàng bạc ngân lượng, trong mắt Mạc Tử Thần liền lóe ra kim tinh.

Viết thêm vài nét bút lên trên sổ sách, Mạc Tử Thần tà ác nhếch miệng cười, ánh mắt trong suốt tăng thêm mấy phần vui sướng khi người gặp họa.

“Vương phi!”

Vân Thanh trở lại Đông viện không bao lâu, Mạc Tử Thần liền dẫn người hầu khiêng mấy rương sổ sách tới, trong đó có một hộp gấm cỡ bàn tay nằm trong đồng sách hết sức dễ thấy.

“Kim Ân ở đây, đây là sổ sách trong phủ mười mấy năm qua, mong vương phi xem qua, ngày tốt mỗi tháng sẽ phát tiền, chi tiêu trong phủ cần cẩn thận tiết kiệm.”

Trên mặt Mạc Tử Thần đã không còn oán niệm cùng tức giận như vừa rồi, cặp mắt trong suốt tràn đầy nụ cười.

“Cám ơn, để sổ sách xuống là có thể đi.”

Khẽ nhấp một ngụm trà, thần sắc Văn Thanh lạnh nhạt.

Sự việc xảy ra không theo dự đoán, Mạc Tử Thần có chút thất vọng. Nhưng nghĩ tới những sổ sách kia bị hấn phá rồi, trong lòng lại tăng mấy phần sảng khoái.

“Cáo lui.”

Ngẩng đầu ưỡn ngực rời Đông viện, khoe môi Mạc Tử Thần hơi giương lên. Trong lòng tuy có phần không vui, nhưng lại mong đợi nàng xem không hiểu những sổ sách kia, phiền não với cuộc sống quản lý vương phủ mà cầu xin mình.

Dù sao cuộc sống trông coi sổ sách nhàm chán này không phải ai cũng có thể chịu đựng được, nhất là thiếu nữ tuổi thanh xuân.

Sau khi Mạc Tử Thần đi, Văn Thanh buông Kim Ân ra, tùy ý lật giở một số sổ sách, liền biết là hấn cố ý làm loạn. Nơi các khoản mục chi tiêu lớn, hấn dùng bút lông vấy mực lên, nhìn không rõ là bao nhiêu, cũng có một số chỗ tiền công của người làm trong phủ ghi là không nhớ rõ.

Mất một buổi chiều để sửa sang lại toàn bộ trương mục, tuy có chút nhức đầu, nhưng Văn Thanh cũng hiểu, trông nom sổ sách mặc dù mệt, bù lại lại vô cùng có lợi.

Trước mắt, nàng ở Dịch vương phủ, Phong Huyền Dịch ghét bỏ nàng, đề nàng tự sinh tự diệt, Tử Cơ cũng nhìn nàng không vừa mắt, thế lực bọn hạ nhân phía nàng lại quá mỏng. Vừa rồi lại đắc tội Mạc Tử Thần, hiện tại trong vương phủ này, thứ duy nhất nàng có thể tin chỉ có tiền, chẳng phải có câu “có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ” đấy sao?

Còn việc có quản lý tốt tiền bạc hay không nàng không quan tâm, chuyện Kim Ân Văn Thanh cũng chẳng để ý, người phải xử lý chuyện trong phủ là Phong Huyền Dịch, kiếm tiền mới là mục đích cuối cùng của nàng.

Ngày thứ hai:

“Vương phi, hôm nay Xuân Lan nghỉ phép, nô tì muốn nhận trước tiền làm tháng này.”

“Loại chuyện nhỏ này tìm quản gia là được.”

“Mạc quản nhà nói hấn không còn quản lý tiền bạc nữa, sau này chỉ một đồng tiền cũng phải xin ở chỗ vương phi.”

“Bảo cầm, lấy tiền!”

“Vương phi, mẹ nô tài ngã bệnh, nô tài muốn mượn ít tiền của vương phủ..”

“Quản gia bảo người đến lấy sao?”

“Vâng, Mạc quản nhà đã nói, sau này mặc kệ là cần bao nhiêu tiền thì đều phải tìm vương phi.”

“Bảo cầm, lấy tiền!”

“Vương phi, Lý đầu bếp bảo nô tỳ hôm nay tới nhận tiền.”

“Bảo cầm! Lấy tiền!”

“Vương phi.”

“Bảo cầm!”

Giọng điệu quen thuộc, Văn Thanh có phần nóng nảy. Mấy hôm nay từ sáng sớm, mấy chuyện vặt vãnh này đã khiến nàng cực kỳ bức bối, bây giờ nghe được thanh âm liền theo phản xạ có điều kiện, cho là có người lại tới nhận trước tiền công.

Vừa ngẩng đầu, vẻ mặt Mạc Tử Thần vô cùng nghi hoặc, thấy chân mày Văn Thanh nhíu lại, ý cười trong mắt sâu thêm một phần.

“Tìm ta có việc? Người cũng muốn nhận trước tiền công?”

“Vương phi hiểu lầm, ta chỉ tới xem một chút, vương phi có cần giúp một tay hay không?”

Nụ cười trên mặt Mạc Tử Thần càng đậm, đôi mắt trong suốt lộ rõ khoái cảm trả thù.

Chân mày nhíu chặt của Văn Thanh thoáng giãn ra, đầu óc xoay chuyển một chút, đã nghĩ ra phương pháp giải quyết mấy chuyện phiền toái này.

“Thật sự có.”

Văn Thanh cười cười vào phòng, ý bảo Mạc Tử Thần chờ ở bên ngoài, không lâu liền cầm một trăm lượng bạc cùng mấy quyển sổ mới tinh đi ra.

“Quản gia, nếu trước kia ta đắc tội với người thì hãy thứ lỗi cho ta.”

Đem sổ sách đưa cho Mạc Tử Thần, Văn Thanh nhẹ nhàng cười.

“Vương phi khách khí rồi.”

“Sổ sách này người cầm trước đi, về chi tiêu sau này của mấy người làm trong phủ thì họ sẽ trực tiếp tìm người, người bảo bọn họ viết một biên lai nhận tiền lên trên thẻ tre, kèm họ tên vào, mỗi tháng ta sẽ cùng người ghi chép vào sổ sách trong phủ, sau một thời gian lại nói lại với ta.”

Đem bạc đưa cho Mạc Tử Thần đang trong trạng thái ngây ngốc, Văn Thanh nhìn ra nghi ngờ của hắn.

“Quản gia, người là quản gia, tất nhiên sẽ không cự tuyệt những chuyện này chứ?”

“Tất nhiên là không.”

Trong lòng Mạc Tử Thần hết sức khó chịu, nhưng lại không thể biểu lộ trực tiếp ra ngoài, trong lòng mặc dù nổi đóa với cách làm của Văn Thanh, nhưng cũng vô cùng thưởng thức sự khôn khéo của nàng.

“Vậy thì làm phiền quản gia ngày này mỗi tháng cùng ta ghi chép tương mục, thời gian đã không còn sớm, mời quản gia trở về đi.”

Văn Thanh cười hài lòng, đưa ngón tay chỉ ra hướng cửa, cũng không quản Mạc Tử Thần có rời đi hay không, liền xoay người bước vào phòng.

8. Q.1 - Chương 8: Âm Toán

Edit: August97

Mấy ngày kế tiếp, đem sổ sách giao cho Mạc Tử Thần trông nom, Văn Thanh thanh nhàn hơn nhiều, cuộc sống trong phủ cứ bình bình đạm đạm trôi qua.

“Vương phi, vương gia tới.”

Chưa từng thấy Phong Huyền Dịch tới đây lần nào, Bảo Cầm hưng phấn cười cười chạy tới, Văn Thanh nhíu mày, lười biếng ngồi dậy, nhìn bóng dáng cao lớn ngoài cửa viện.

Trên mặt Phong Huyền Dịch không có một tia nụ cười, cũng không mang theo tùy tùng nào, chỉ bình tĩnh nhìn chung quanh, cuối cùng rơi vào trên người Văn Thanh.

“Vương gia tìm ta có việc?”

“Ừ.”

Phong Huyền Dịch đáp một tiếng, không tình nguyện, lại có phần khó mở miệng.

“Có gì xin cứ nói thẳng.”

“Có một bằng hữu của bốn vương muốn gặp ngươi, tối nay cùng ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm.”

Sắc mặt Phong Huyền Dịch quý dị bất thường, mặc dù Văn Thanh cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không thể cự tuyệt.

“Đã là bằng hữu của vương gia, tất nhiên phải đi.”

Phong Huyền Dịch thấy Văn Thanh đồng ý, sắc mặt thoáng chuyển biến tốt một chút, chỉ là điều bộ né tránh này khiến Văn Thanh cảm thấy hắn có chuyện gạt nàng.

“Buổi tối bốn vương tới đón ngươi ... ngươi chú ý ăn mặc một chút.”

“Cung tiễn vương gia.”

Nhìn bóng dáng rời đi của Phong Huyền Dịch, sắc mặt Văn Thanh trầm xuống. Ngược lại, Bảo Cầm hưng phấn thì thầm to nhỏ bên cạnh Văn Thanh. Trời vẫn chưa chập tối, liền đem Văn Thanh kéo đi, giúp nàng tắm rửa thay quần áo.

Văn Thanh biết Bảo Cầm là nha hoàn mẫu thân phải tới chăm sóc, đương nhiên hi vọng nàng nhận được sủng ái, chỉ là trong lòng Văn Thanh cảm thấy rất kỳ quái, theo tính tình Phong Huyền Dịch, những chuyện thể này thì người hắn mang đi phải là Tử Cơ chứ, sao có thể đến lượt nàng?

Giữ ý nghĩ đó, Văn Thanh để mặc cho Bảo Cầm thay y phục cùng cài đồ trang sức cho nàng.

Mới vừa tối, Phong Huyền Dịch đã một mình đi tới.

Toàn thân hắn mặc trường bào màu đen thêu tơ vàng đại diện cho thân phận vương gia. Ba ngàn tóc đen cũng dùng dây tơ vàng buộc lại. Vóc người cao lớn đứng trong màn đêm chói sáng khác thường, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười hiếm thấy.

Nháy mắt thấy hắn, Văn Thanh kinh ngạc, không thể di dời tầm mắt.

Văn Thanh mặc trường bào vàng nhạt, eo thon không đủ một nắm thắt gọn bằng dải lụa vàng, trước ngực đeo một khối phỉ thúy xanh lá chói mắt, trên trường bào in họa tiết hoa mẫu đơn, quyến rũ mà cũng không tục. Tóc đen thật dài búi cao nhẹ nhàng, dùng một cây trâm vàng cố định lên đỉnh đầu, da thịt trắng nõn dưới ánh trăng càng lộ vẻ thánh khiết, đôi mắt như nước lúc này bị lông mi thật dài che khuất, tăng thêm mấy phần khiến người thương tiếc.

Yết hầu Phong Huyền Dịch bỗng nhúc nhích, ý thức được sự kích động trong lòng, vội vàng xoay người không nhìn nàng.

“Đi thôi.”

Văn Thanh vội tiến lên đứng song song với hắn, Bảo Cầm vui vẻ đi theo sau lưng Văn Thanh, Phong Huyền Dịch nhú mào, quay đầu lại.

“Ngươi không cần đi theo, đợi bốn vương cùng vương phi trở về.”

Bảo Cầm ngẩn ngơ, muốn nói gì đó lại không dám mở miệng, tiếc nuối đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Cùng Phong Huyền Dịch ngồi trong xe ngựa, Văn Thanh ngu ngốc hơn nữa cũng đã nhận ra có gì đó không đúng. Một tháng qua chẳng hề quan tâm, hôm nay lại đột nhiên tốt bụng dẫn nàng đi gặp bằng hữu hắn như thế, chắc chắn có âm mưu.

Trong lòng tăng thêm mấy phần cảnh giác, Văn Thanh lúc có lúc không nhìn cảnh vật ngoài rèm cửa.

Xe ngựa dừng ở lầu dưới Túy Tiên Cư, Phong Huyền Dịch sẵn sóc đưa tay qua. Văn Thanh cho là hấn lại muốn nhục nhã nàng như lần trước, liền tự mình nhảy xuống xe, bỗng thấy hấn tức giận trừng nàng.

Tiểu nhị ân cần đem xe ngựa đưa đến chỗ khác, Văn Thanh đi theo Phong Huyền Dịch lên một nhã gian ở lầu hai.

Đẩy cửa ra, trước mặt để một bình phong khổng lồ bình phong, sau tấm bình phong có âm thanh thổi địch(1) truyền đến, Văn Thanh cau mày nhìn Phong Huyền Dịch, cùng hấn từ từ bước vào.

(1) Địch (Địch tử): Một loại nhạc cụ, tương tự với tiêu.

Cây địch tử cổ, có lịch sử 8000 năm tuổi, được tìm thấy trong di chỉ văn hóa ở tỉnh Hà Nam. Nó là vật phát âm có thang âm được phát hiện sớm nhất trên Thế giới. Địch tử truyền thống Trung Quốc đều thổi thẳng đứng.

Đến đời Hán, Trương Khiên thông sứ Tây Vực đã mang về loại địch tử thổi ngang. Sau khi xuất hiện địch tử thổi ngang, nhạc cụ thổi đứng đều gọi là tiêu.

Âm thanh của địch tử giòn giã, giống như tiếng chim hót rộn ràng vào lúc sáng sớm. Âm thanh của tiêu giống như cơn gió mát đêm trăng vô hình xa xưa. Địch tử và tiêu là hai loại nhạc cụ truyền thống được người Trung Quốc yêu thích. Trong văn hóa Trung Quốc, địch và tiêu tuy hai mà một.

Sau khi nhà Hán kết thúc, Trung Quốc bước vào thời kỳ Ngụy – Tấn, Nam 211; Bắc triều phân tranh không ngừng. Thời đại chiến loạn là thời kỳ hoàng kim của giao lưu văn hóa, nhiều nền văn hóa ngoại lai du nhập vào Trung Quốc mang đến cơ hội sáng tạo mới. Sự thay đổi lớn trong lịch sử nhạc cụ đã xuất hiện.

“Người đã đến rồi.”

Giọng nam dễ nghe, giống như đã nghe qua ở đâu, Văn Thanh cau mày nhìn về phía gương mặt của nam nhân kia, phất chốc kinh ngạc.

Thế giới thật nhỏ, nam tử phong lưu trước mắt này chẳng phải là nam nhân lần trước đùa giỡn rồi hại chết nàng ở quán rượu sao?

Thấy Văn Thanh, hấn cũng ngẩng ra, hồi lâu mới mở miệng:

“Vương phi đại nhân đại lượng, ngày trước nếu có chỗ đắc tội, kính xin chớ để trong lòng.”

Phong Huyền Dịch cau mày nhìn hai người.

“Các người quen biết nhau?”

“Có gặp một lần.”

Tuy trong lòng Văn Thanh không vui, nhưng dù sao cũng là bằng hữu Phong Huyền Dịch, vẫn phải cho hấn mấy phần mặt mũi.

“Là bằng hữu vương gia, tất nhiên ta sẽ không so đo với người.”

“Vương phi thật rộng lượng, Lưu Vân kính người một ly.”

Bưng lên ly rượu, Tư Mã Lưu Vân có phần quý dị nhìn Phong Huyền Dịch, ánh mắt Phong Huyền Dịch vội dời đi.

Không biết bọn họ có ý định gì, Văn Thanh có phần nghi ngờ, chần chừ cầm ly rượu.

“Cạn ly trước.”

Nhìn hấn uống một hơi cạn sạch, Văn Thanh cũng chỉ có thể uống vài hớp.

“Đây là Lưu Vân, các người đã gặp mặt, không cần Bốn vương giới thiệu nhiều.”

Phong Huyền Dịch nhìn Văn Thanh, ánh mắt có chút trốn tránh, đưa tay bưng lên ly rượu trước mặt.

“Vương gia người đừng nghĩ nhiều, ta cùng với vương phi chỉ gặp qua, sợ là tên của ta nàng cũng không biết.”

Đôi mắt hoa đào tà mị của Tư Mã Lưu Vân giống như phóng điện, khóa chặt trên người Văn Thanh, lần trước chưa đắc thủ vẫn khiến hấn canh cánh trong lòng.

“Ta họ Tư Mã, tên Lưu Vân, trong kinh thành là một tay thương buôn không lớn không nhỏ, nếu ngày sau vương phi có gì cần giúp, cứ nói thẳng với ta.”

“Hắn là thương nhân nộp thuế lớn nhất cả nước.”

Phong Huyền Dịch trừng mắt nhìn hắn, có phần không vui vì thái độ mập mờ kia.

Cùng bọn họ nói chuyện tào lao mấy câu, đầu Văn Thanh đột nhiên có chút choáng váng, khuôn mặt Tư Mã Lưu Vân trước mắt cũng mơ hồ, nhìn về phía Phong Huyền Dịch, hắn hình như cũng phát hiện nàng bất thường, nhưng không quay sang hỏi thăm. Trong lòng thầm kêu không xong, đứng lên bảo cần đi vệ sinh, Phong Huyền Dịch định đi cùng nàng, lại bị Văn Thanh từ chối.

Sợ Tư Mã Lưu Vân hoặc Phong Huyền Dịch đi theo tới, Văn Thanh có chút cẩn thận, mặc dù không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng trực giác khẳng định chắc chắn không có chuyện tốt.

Hung ác rút ra trâm vàng trên đầu, vén quần áo lên, dùng lực đâm thẳng vào trên đùi, cảm giác đau đớn trong nháy mắt khiến nàng tỉnh táo. Dùng y phục che kín vết thương, Văn Thanh lão đảo trở về phòng, hai người kia vẫn ngồi một chỗ uống rượu như cũ, Văn Thanh nẩy ra một kế, đi đứng mềm nhũn, giả vờ hôn mê bất tỉnh.

Tư Mã Lưu Vân cùng Phong Huyền Dịch thấy Văn Thanh ngã ở cửa vội chạy tới đỡ nàng lên trên giường.

Đau đớn rõ ràng trên đùi nhắc nhở Văn Thanh không thể ngắt, cũng có thể cảm giác được bàn tay không an phận lướt qua bộ ngực nàng.

Văn Thanh vô cùng tức giận, nhưng vẫn nhắm mắt giả bộ bất tỉnh, nàng thật muốn xem, đến cuối cùng hai người này muốn làm gì nàng.

“Tốt lắm, người có thể đi ra ngoài.”

Tư Mã Lưu Vân đưa mắt nhìn mỹ nhân ngủ say trên giường, trong đôi mắt tà mị hiện rõ mấy phần chiếm đoạt.

Phong Huyền Dịch cũng đưa mắt nhìn Văn Thanh, trong lòng xấu hổ, đứng tại chỗ không muốn lý khai.

“Sao vậy, người định đổi ý?”

9. Q.1 - Chương 9: Mục Đích Là Gì?

Edit: August97

“Chẳng lẽ bốn vương lại là loại người như vậy!”

Thanh âm Phong Huyền Dịch lớn hơn mấy phần, đưa mắt nhìn Văn Thanh ngủ say trên giường, tâm nẩy ra hung ác, xoay người dứt khoát đi ra ngoài.

“Đa tạ vương gia.”

Thanh âm Tư Mã Lưu Vân mang theo vài phần tươi cười, đi tới đẩy Phong Huyền Dịch ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Gian phòng trống rỗng chỉ còn lại Tư Mã Lưu Vân và Văn Thanh.

Tư Mã Lưu Vân cười cười, ngồi cạnh bàn rót ỉnh một ly rượu nữa, ánh mắt to gan quét qua Văn Thanh trên giường.

Vân Thanh nhắm mắt lại, trong lòng đã nhận ra mục đích của hắn và Phong Huyền Dịch, mặc dù kinh ngạc sự lớn mật của bọn hắn, nhưng trong lòng cũng buồn thay nữ nhân cổ đại này.

Cảm thấy trên gương mặt xuất hiện một bàn tay ấm áp, dù Vân Thanh muốn phản kháng nhưng vẫn phải nhịn xuống, bắt tặc phải bắt tại trận.

Tư Mã Lưu Vân thấy Vân Thanh không có động tĩnh, càng to gan đem môi ấn lên, cánh môi lạnh lẽo trần trọc mút lấy cánh môi Vân Thanh, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười thỏa mãn, bàn tay dần dần đi xuống, mò vào trong quần áo nàng.

Nhận thấy bàn tay không thành thật kia, Vân Thanh cũng không nhịn nổi nữa, giơ tay lên vỗ mạnh vào gáy hắn, đồng thời phía dưới dùng lực, lật người xoay người hắn xuống, bắt lấy tay hắn vặn ngược lại sau lưng.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tư Mã Lưu Vân, trong lòng Vân Thanh tăng thêm mấy phần tức giận.

“Dâm tặc!”

“Vừa rồi là người giả vờ?”

Tư Mã Lưu Vân nhú mày, mặt dán chặt ở trên giường, bởi vì Vân Thanh dùng sức mà lưng có phần đau đớn.

“Đối với loại người như người thì chút chuyện này có là gì?!”

Vân Thanh thực sự tức giận, giữ tay hắn cũng có phần cố sức, trở tay muốn gạt thắt lưng hắn, nhưng không ngờ lại nghe thấy một tràng thanh âm từ hắn.

“Người...người, người muốn làm gì!”

“Loại người thù mị như người ta không có hứng thú!”

Vân Thanh gầm lên một tiếng, đem tay hắn ép lại sau hông rồi trói chặt lên trên giường.

Trước tình thế bị trói lại này, Tư Mã Lưu Vân té nhào lên giường, tâm tình Vân Thanh mới chuyển biến tốt lên một chút.

“Nói đi, chuyện hôm nay là chủ ý của ai?”

“Chuyện gì?”

“Đừng giả ngốc với ta! Mới vừa rồi ta bị hạ độc trong rượu, người phải biết ta chính là vương phi của hắn, người làm vậy với ta, có biết là sẽ phải nhận kết quả gì không!”

“Người muốn kiện ta?”

Tư Mã lật người, con người đen như mực nhìn Vân Thanh.

“Nói cho ta biết chuyện này là chủ ý của người hay là của hắn.”

“Có gì khác nhau sao, nếu như người biết đây là chủ ý của hắn thì như thế nào?”

“Người hỏi nhiều làm gì, nói thẳng ra đi!”

Vân Thanh bốc hỏa, thanh âm cũng lớn hơn rất nhiều, trong mắt Tư Mã Lưu Vân không một chút sợ hãi, ngược lại lại xuất hiện mấy phần trêu chọc.

“Tính cảnh giác của người không tệ, nhưng vẫn thật đáng tiếc.”

Tư Mã Lưu Vân cười cười, bàn tay phía sau đã tháo sợi dây ra.

Vân Thanh không hề phát giác, cảm thấy ánh mắt của hắn có gì đó không đúng, đứng lên muốn đi ra ngoài, bỗng từ sau lưng xuất hiện một cánh tay hữu lực.

Hô hấp nóng rực phun tại cổ nàng, lời nói mang theo nhiệt độ từ sau tai truyền đến.

“Hiện tại đã đến lúc nàng chơi đùa với ta rồi.”

Trong lòng Văn Thanh hô to không ổn, giơ tay lên định đẩy hấn ra, lại bị hấn gắt gao giữ chặt thân thể, chân vừa dùng lực muốn đá hấn, cũng bị chân của hấn kẹp lấy.

Cả người không thể động đậy, Tư Mã Lưu Vân nhìn nàng khó chịu giãy dụa thân thể, dục vọng trong mắt càng lớn.

“Lần đầu tiên nhìn thấy ta đã thích nàng rồi, nàng yên tâm, hấn đã đồng ý, sau tối nay nàng vẫn là vương phi của hấn, sẽ không liên quan đến ta, dĩ nhiên, nếu như nàng muốn, ta cũng có thể tùy thời tới cửa tìm nàng, nếu hấn đã không quan tâm nàng như thế ... nàng cần gì phải giữ trinh tiết cho hấn.”

Tư Mã Lưu Vân lại nói lời mập mờ, môi mỏng dao động sau tai Văn Thanh.

Trong lòng thầm nhủ phải thoát khỏi chuyện này, Văn Thanh muốn chạy lại không nhúc nhích được, dây dụa một lúc lại bị hấn dùng sức nhấc lên đẩy tới trên giường, lấy thân thể nặng nề đè lên.

Văn Thanh thầm kêu không ổn, trong đầu suy tư nên chạy trốn như thế nào, không để ý định của hấn được thực hiện.

Tay nàng đặt tại trước ngực hấn, nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, Văn Thanh nhắm mắt, tay nắm thành quyền.

Dường như hấn xem thấu tâm tư của nàng, một tay dùng sức giữ chặt hai tay Văn Thanh sang một bên, hoàn toàn bất đồng với vô lực chịu trôi như vừa rồi.

“Ta đẹp mắt hơn hấn nhiều, mặc dù bây giờ nàng không thích ta, nhưng sau này nhất định sẽ thích.”

Giọng nói Tư Mã Lưu Vân mập mờ đưa tay giữ lấy khuôn mặt Văn Thanh, không để ý người phía dưới phản kháng vẫn tiến sát, khi gương mặt kia cách nàng càng ngày càng gần, Văn Thanh muốn phản kháng lại không thể động đậy.

Trong lúc nguy cấp, ngoài cửa truyền đến một tiếng vang thật lớn, giống như có đồ vật gì đó bị đập vỡ, Tư Mã Lưu Vân nhú mày, động tác cũng ngừng lại.

Cảm thấy động tác này của hấn, Văn Thanh liền nhấc chân đá háng hấn, hấn hiển nhiên không ngờ Văn Thanh sẽ có động tác này, khổ sở chau mày, lực đạo trên tay cũng giảm xuống.

Từ dưới người hấn chui ra, gương mặt Văn Thanh đã đỏ bừng, cũng không kịp nghĩ nhiều. Vết thương trên đùi truyền đến truyền đến từng hồi đau đớn, nàng cũng không quản, khập khểnh chạy ra ngoài.

Tư Mã Lưu Vân nhìn theo bóng dáng xinh đẹp ấy, muốn đuổi theo lại nhận ra vết thương không thể động võ, trong đôi mắt đen hiện lên oán khí.

Chạy ra bên ngoài, Văn Thanh có phần cảm kích nhìn người náo loạn bên ngoài, nghi ngờ nhìn bóng dáng quen thuộc kia, nhìn kỹ, người nọ lại là Phong Huyền Dịch.

Còn có tâm tư đùa bỡn? Văn Thanh tức giận.

Phong Huyền Dịch đứng dưới lầu, dưới chân đạp hư mấy chục bàn ghế, nhìn chằm chằm vào phòng Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân trên lầu, thấy Văn Thanh chạy ra, chân mày nhíu chặt hình như có chút giận ra.

Khi nhìn rõ quần áo Văn Thanh xốc xếch, trong con ngươi thâm thúy hiện thêm mấy phần lệ khí.

Văn Thanh chạy xuống lầu, không nhìn Phong Huyền Dịch lần nào, đẩy vai hấn chạy ra ngoài.

Tư Mã Lưu Vân trì hoãn trong phòng một lát liền chạy ra ngoài, vừa ra đã nhìn thấy Văn Thanh chạy đi, Phong Huyền Dịch theo sát đi phía sau.

“Là ai đập vỡ đồ!”

Giọng nói luôn luôn ôn hòa giờ lại hết sức tức giận, tiểu nhị lầu dưới run rẩy đáp lời.

“Lão bản, là, là công tử vừa mới rời đi.”

10. Q.1 - Chương 10: Một Màn Hòa Nhau

Editor: August97

Đi thẳng trở về vương phủ, Văn Thanh biết Phong Huyền Dịch theo phía sau cũng không quay đầu lại, cũng chẳng đáp lời hắn. Trong lòng Phong Huyền Dịch có phần xấu hổ, ngượng ngùng gọi Văn Thanh.

Mắt thấy bóng dáng phía trước nhanh chóng tiến vào vương phủ, Phong Huyền Dịch mới thở dài, dù sao cũng hơn việc giao vương phi cho bằng hữu tốt.

“Vương Gia.”

Tử Cơ đứng ở đại môn vương phủ, vốn chờ Phong Huyền Dịch trở lại, lại nhìn thấy Văn Thanh tiến vào trước, Phong Huyền Dịch lại đi theo sau lưng nàng, có chút hồ nghi nhìn Phong Huyền Dịch, nhưng vẫn không dám biểu hiện quá rõ ràng.

“Nàng ở đây làm gì?”

Phong Huyền Dịch cau mày liếc nhìn Tử Cơ, thấy vẻ mặt hoài nghi của nàng ta liền hiểu trong lòng nàng không vui.

“Thiếp thấy trẻ như vậy mà vương gia còn chưa trở lại, thăm nghĩ đi ra chờ vương gia, sao vương gia lại tức giận như vậy?”

Tử Cơ mềm mại lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt sợ hãi.

Đưa tay kéo eo nhỏ của Tử Cơ, sắc mặt Phong Huyền Dịch thoáng nhu hòa một chút.

“Bỏ vương trạch nhằm nàng rồi.”

“Vương gia vui thì tốt rồi.”

Nũng nịu ghé vào trong ngực Phong Huyền Dịch, Tử Cơ nhìn về phía binh lính giữ cửa, vẻ mặt hài lòng.

“Đúng rồi, vừa rồi vương gia có thấy vương phi đi vào không, hai người vừa cùng nhau đi ra ngoài sao?”

“Vương phi? Nàng đã nói gì với nàng sao?”

“Không có, nhưng nhìn sắc mặt vương phi không tốt lắm, có phải vương gia người khi dễ nàng hay không?”

Tử Cơ híp mắt, khuôn mặt kiều mỵ hơi hiện lên vẻ vui mừng.

Phong Huyền Dịch đưa tay ấn đầu nàng vào trước ngực mình, thanh âm có phần tức giận.

“Nói năng nói cuội, bỏ vương chỉ khi dễ nàng.”

Tiếng cười như chuông bạc truyền đến từ sau lưng Văn Thanh, đi tới bên cạnh một núi giả khá khuất, lúc này Văn Thanh mới dám quay đầu lại nhìn, Phong Huyền Dịch đang ôm Tử Cơ giở trò, trên mặt không hề xuất hiện một tia áy náy như vừa rồi.

Âm thanh hai người này ** lướt qua vương phủ trống trải, vang dội bên tai Văn Thanh. Trong lòng dấy lên lửa giận, chân Văn Thanh lướt như bay rời khỏi nơi hai người khiến nàng chán ghét này.

Cuộc sống trong phủ lại thanh nhàn trở lại, hiển nhiên Tử Cơ so với tưởng tượng của nàng thì an phận hơn nhiều, đừng nói là bối mồm, chỉ số lần nói chuyện cũng đếm trên đầu ngón tay.

“Vương phi, vương gia gọi người qua đó.”

Thanh âm Bảo Cầm từ phía sau truyền đến, Văn Thanh nhú mày, đứng dậy cùng nàng đi qua.

Thật xa đã thấy Phong Huyền Dịch cùng một nam tử bạch y đứng trong hoa viên chuyện trò vui vẻ, bên cạnh không có thị nữ, Tử Cơ cũng không có, Văn Thanh phòng bị nhìn hai người này một cái, chậm rì rì đi tới.

“Thanh nhi?”

Thanh âm nhu hòa truyền đến khiến Văn Thanh di dời tầm mắt, nam tử mặc bạch y dịu dàng nhìn Văn Thanh, ngũ quan xinh xắn hiện lên nụ cười nhàn nhạt, thân thể cao lớn đi tới trước mặt Văn Thanh, tay vỗ lên đầu nàng.

“Muội vẫn như vậy.”

Văn Thanh quan sát gương mặt quen thuộc này, hấp dẫn nàng chính là cặp mắt dịu dàng khiến người ta không kháng cự được tầm mắt, được hấn tùy ý liếc qua đã giống như một vinh hạnh cực lớn.

Trường bào màu trắng vừa vặn tôn lên dáng người cao ngất kia, một cây trâm bạch ngọc cắm nghiêng trên đỉnh đầu, sợi tóc đen bóng mềm mại rũ xuống, thắt lưng đeo một túi thơm thêu chỉ vàng, cả người hiện lên một cổ phong thái văn nhân.

“Phó Lăng Thiên?”

Trong đầu hiện lên hình ảnh về hấn, Văn Thanh nhớ hấn là người quen cũ với thân thể này trước kia, Thừa Tướng đương triều Phó Lăng Thiên, cùng nhau lớn lên với nàng từ nhỏ, gia phụ lúc trước là lão Thừa Tướng đã lui lui khỏi triều đình, quay về dưỡng lão, quen biết Mộc Thiên Hải đã lâu. Tóm lại quan hệ của hai người cực kỳ quen thuộc, trước kia, bằng hữu duy nhất của Văn Thanh chính là hấn.

Phó Lăng Thiên cười cười, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ,

“Nàng vẫn không chịu gọi ta một tiếng ca ca.”

“Cần rõ! Sao ngươi dám gọi thẳng tên húy của Phó Thừa Tướng!”

Sắc mặt Phong Huyền Dịch không vui nhìn Văn Thanh, gặp ánh mắt không hờn giận của nàng thì chợt dạ di dời tầm mắt.

“Không sao, ta với Thanh nhi quen biết từ nhỏ, không để ý những điều thế tục này.”

Phó Lăng Thiên vẫn cười làm người ta mê muội như cũ, kể từ khi Văn Thanh xuất hiện, ánh mắt chưa từng nhìn sang nơi khác.

“Nếu Phó Thừa Tướng đã quen biết vương phi như thế, bốn vương không quấy rầy hai vị ôn chuyện nữa, cáo lui trước.”

Phong Huyền Dịch có phần uy hiếp quét mắt nhìn Văn Thanh, hướng sau lưng Văn Thanh đi khỏi.

Đáy lòng nảy sinh mấy phần hứng thú, Văn Thanh thừa dịp hấn không chú ý, đem chân mình ngáng chân hấn, hết sức chính xác.

Không chú ý tới hành động mờ ám này của Văn Thanh, Phong Huyền Dịch bị vấp, ngã mạnh.

Nhìn thân thể trắng kiện của hấn phát ra tiếng kêu rên, cả người nằm trên đất, trong lòng Văn Thanh rất sáng khoái, trong mắt cũng nụ cười.

Phó Lăng Thiên đem tất cả thu vào mắt, trên khuôn mặt ngoại trừ nụ cười vẫn là nụ cười.

Phong Huyền Dịch tức giận, đứng lên xoa xoa chân mình, nhăn mặt nhú mày.

“Ngươi!”

“Vương gia, sao người lại không cẩn thận như vậy, đi bộ nhớ nhìn dưới chân a~.”

Giả mù sa mưa đỡ lấy bả vai hấn, Văn Thanh cười hài lòng, chân Phong Huyền Dịch bị ngã đau, muốn đưa tay đỡ Văn Thanh đỡ, ai ngờ nàng lại đột nhiên buông tay, thân thể đứng không vững lần nữa ngã xuống.

“Vương gia!”

Phó Lăng Thiên nhận thấy sự tác oai tác quái hơi quá của Văn Thanh, gấp rút chạy tới nâng hấn lên, Phong Huyền Dịch hung hăng nhìn chằm chằm Văn Thanh, thanh âm càng tức giận.

“Ngươi cố ý!”

“Người nào nhìn thấy? Vương gia người không nên ngậm máu phun người!”

Vẻ mặt chính khí nhìn Phong Huyền Dịch, trên mặt Văn Thanh không có một tia sợ hãi.

Chân Phong Huyền Dịch bị ngã đau, muốn so đo cùng Văn Thanh nhưng lại đau đến nhe răng nhếch miệng.

Phó Lăng Thiên bắt đặc dĩ nhìn Văn Thanh, thanh âm vẫn dịu dàng như cũ.

“Trước tiên ta tiến về phòng đã.”

Phong Huyền Dịch hừ một tiếng nhưng cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể khập khễnh để Phó Lăng Thiên dìu mình trở về, nhưng ánh mắt sắc như dao vẫn không rời Văn Thanh.

Đôi mày nhíu chặt của Văn Thanh cuối cùng cũng giãn đi một ít, ngồi ở lương đình hai người kia vừa ngồi, nhấp môi thưởng trà thơm, trông lòng vô cùng thoải mái.

“Tử Cơ phu nhân, Tử Cơ phu nhân, lúc vương gia gặp khách không cho người khác vào, Tử Cơ phu nhân!”

Xa xa truyền đến tiếng la bèn nhọn, Văn Thanh nhíu mày nhìn ra sau, Tử Cơ tức giận hướng bên này đi tới, một tiểu nha hoàn bạch y theo sát sau lưng muốn ngăn nàng ta, nhưng Tử Cơ nhìn cũng không nhìn nàng một cái.

Thanh âm bén nhọn mà thanh thúy,

“Mắt chó của ngươi mù sao, ngươi có biết ta là ai không?! Có tin ta nói Vương Gia chém đầu ngươi hay không?!”

Văn Thanh đứng lên, nhìn bóng dáng diễm lệ màu tím, trong mắt thoáng qua một tia trêu chọc.

“Bốn vương phi cũng muốn biết, làm sao ngươi lại chém đầu nàng!”

Tiểu nha hoàn bạch y quét mắt nhìn hoa viên, thấy chỉ có một người Văn Thanh liền yên tâm chạy tới sau lưng Văn Thanh, ở trong phủ giao tiếp nhiều ngày, bọn hạ nhân đều biết vương phi là một chủ nhân tốt, biết phân rõ phải trái, không giống như Tử Cơ.

“Vương, vương phi.”

Tử Cơ mặc dù không phục, nhưng vẫn cung kính hành lễ, vẻ mặt phách lối cũng thu lại không ít.

“Ban ngày ở trong phủ lại la mắng người, gây khó khăn cho nha đầu của ta, phải chăng ngươi muốn tạo phản?!”

11. Q.1 - Chương 11: Thừa Tướng Tối Chơi

Edit: August97

“Vương phi hiểu lầm, thần thiếp chỉ muốn tìm gặp vương phi, nha hoàn này lại gây khó khăn đủ đường, thật không biết phân biệt tốt xấu.”

Tầm mắt Tử Cơ lướt qua Văn Thanh tìm kiếm bóng dáng Phong Huyền Dịch.

“Ý ngươi là bốn vương phi không biết dạy nha hoàn, muốn tới thay ta dạy dỗ sao?”

Thanh âm đột nhiên lạnh xuống, ánh mắt Văn Thanh nhìn Tử Cơ thêm mấy phần chán ghét.

Tử Cơ đã sớm biết Văn Thanh không thích mình, bản thân cũng chẳng yêu thích nàng, nhưng vương gia đã nói tốt nhất không đối nghịch với nàng, nên mới ỉn nhẫn, nếu không với tính tình của mình, Tử Cơ nàng đã sớm nháo đến long trời lở đất.

“Tử Cơ cũng không ý đó, kính xin vương phi không để tâm.”

“Tạm thời không truy cứu chuyện này. Ngươi đến tìm vương gia làm gì?”

“Vương phi?!”

“Ta không thể làm chủ?”

Sắc mặt Văn Thanh trầm xuống, ánh mắt nhìn Tử Cơ càng thêm không vui.

“Cũng không phải, Tử Cơ muốn nhấn với vương gia, ba ngày sau chính là sinh thần thần nhiên, muốn hỏi tiệc sinh thần ba ngày sau lúc nào thì có thể bắt đầu chuẩn bị.”

Tử Cơ cau mày, trong lòng không tình nguyện, nhưng nàng cũng biết nay người cầm quyền trong phủ là Văn Thanh, chuyện này sớm muộn cũng phải thông qua nàng.

“Tiệc sinh thần? Những lần trước là ai chuẩn bị?”

“Là Mạc quản gia.”

Thấy sắc mặt Văn Thanh biến hóa, trong lòng Tử Cơ cũng có chút lo lắng.

“Vậy người đi tìm hấn thương nghị đi, bảo hấn trực tiếp đi tìm vương gia, người là nữ nhân vương gia, sao lại xin tiền từ ta.”

Trong lòng Văn Thanh nảy ra một tính toán nhỏ, nếu Phong Huyền Dịch đồng ý để Tử Cơ tổ chức tiệc sinh thần này, chắc chắn khách hấn mời đến không phú tức quý. Đến lúc đó toàn bộ con cháu vương tôn đều đến, cần chuẩn bị món ngon, còn phải thuê gánh hát, đến lúc đó đã chi bao nhiêu tiền rồi. Về phần tài sản trong phủ cũng sẽ vào túi mình một phần, tất nhiên Văn Thanh không thể bỏ lỡ cơ hội này.

“Nhưng vương phi, người nắm tài quyền trong phủ không phải là người sao? Tiệc sinh thần của thần thiếp đến năm nay đã là năm thứ ba rồi, chuyện này hằng năm đều vậy. Năm nay nhất định cũng không ngoại lệ, thiếp định đi tìm vương gia, nhưng cuối cùng vương gia cũng sẽ tìm người.”

Mày đẹp nhú lại, trên mặt Tử Cơ tức giận rõ ràng.

“Người đến tìm ta, với vương gia tới tìm ta, không giống nhau, không phải người không hiểu, đúng chứ?”

Cười sáng tỏ, Văn Thanh không bận tâm sắc mặt khó coi kia, phát phát tay bảo nha hoàn phía sau tiến lên, trở về.

Đứng sau lưng nàng, Tử Cơ nắm chặt hai quả đấm, khuôn mặt nhăn nhó.

Đến tối, Bảo Cầm chạy tới báo cho Văn Thanh, Phó Lăng Thiên đang chờ nàng ngoài cửa, Văn Thanh nhớ quan hệ trước kia với Phó Lăng Thiên vô cùng tốt, liền bảo hấn không cần khách sáo trực tiếp đi vào là được.

Phong Huyền Dịch ngã đau không muốn gặp Văn Thanh, chỉ để một người Phó Lăng Thiên tới. Thấy Văn Thanh, trên mặt Phó Lăng Thiên vẫn là nụ cười dịu dàng, từ từ bước đến bên cạnh Văn Thanh, trên khuôn mặt tuấn mỹ được dát thêm một tầng ánh trăng nhu hòa, càng tăng thêm phần đẹp mắt.

“Thanh nhi.”

“Ừ, ta ở đây.”

“Nàng sống trong vương phủ có tốt không?”

Hướng tới bên cạnh Văn Thanh, gần lại càng gần, khiến hai người như dán vào một chỗ.

Hoàn toàn không có khoảng cách, Văn Thanh có phần không tự nhiên:

“Rất tốt, người cũng thấy đấy.”

“Ta hiểu, nhưng với tính tình đó của vương gia, lại có thể bị nàng khi dễ, ta thật mở rộng tầm mắt với nàng.”

“Vì hấn không có đầu óc, người cũng đánh giá ta quá thấp.”

Văn Thanh nhú mày, nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, trong lòng xao động.

“Thanh nhi.”

Phó Lăng Thiên cười cười đưa tay xoa đầu Văn Thanh, thân mật tựa đầu vào nàng.

Khuôn mặt ửng hồng, có thể nhận thấy nhịp tim đang tăng nhanh của mình, Văn Thanh nghĩ muốn đẩy ra, lại nhận ra mình không thể nhúc nhích.

“Hắn nếu khi dễ nàng, nàng hãy tới Tướng phủ tìm ta, ta nhất định sẽ giúp nàng hảo hảo trừng trị hắn.”

Khuôn mặt mang theo nụ cười cưng chiều, bộ dáng Phó Lăng Thiên giống như một ca ca vô cùng cưng chiều muội muội.

“Ừm.”

Văn Thanh chỉ cảm giác khuôn mặt càng ngày càng nóng, luôn luôn nhận là da mặt dày lúc này lại hoàn toàn sụp đổ.

“Khụ khụ!”

Văn Thanh đang tự hỏi làm thế nào để tránh ra khỏi ngực hắn, thì sau lưng truyền đến một tiếng ho khan, nhân cơ hội tránh ra khỏi ngực hắn, Văn Thanh có phần hoảng sợ nhìn nam nhân đang đứng trước cửa.

Mạc Tử Thần.

“Vương phi, ta có quấy rầy hai vị hay không?”

Mạc Tử Thần mang theo nụ cười trêu chọc rõ ràng, giống như đã bắt được nhược điểm của Văn Thanh.

“Mạc quản gia.”

Phó Lăng Thiên đứng lên, đi tới bên cạnh Văn Thanh, trên khuôn mặt tuấn mỹ là vẻ lạnh nhạt không một tia biến hóa.

Thấy rõ nam nhân kia là Phó Lăng Thiên, Mạc Tử Thần hiện ra mấy phần kinh ngạc, nhưng rất mau liền khôi phục bình thường.

“Thì ra là Thừa Tướng đại nhân, ta thật sự đáng chết. Bẩm vương phi, ta cáo lui trước, ngày mai sẽ trở lại thương lượng với người.”

Mạc Tử Thần cúi đầu lui về phía sau mấy bước, rõ ràng có phần sợ Phó Lăng Thiên.

“Không sao, người có lời gì muốn nói với Thanh nhi hì cứ nói, ta cũng nên đi rồi.”

“Không cần, Thừa Tướng không phải người ngoài, quản gia người có lời gì cứ nói thẳng.”

Văn Thanh quay đầu cười với Phó Lăng Thiên, trong lòng hiểu rằng hắn là chỗ dựa lớn nhất của nàng. Phong Huyền Dịch phải để tâm đến mặt mũi hắn, Mạc Tử Thần lại sợ hắn, nếu mình về sau gây họa, đây chính là chỗ dựa vạn năng.

“Nếu vương phi đã nói như vậy, vậy ta liền nói thẳng.”

Mạc Tử Thần nhìn lướt qua hai người trước mặt, trong lòng đã hiểu ra phần nào.

“Vừa rồi vương gia mới giao cho ta bắt đầu từ ngày mai chuẩn bị mở tiệc sinh thần cho Tử Cơ tiểu, về phần chi tiêu kia.”

”Chi tiêu gì?”

12. Q.1 - Chương 12: Không Có Tiền

Edit: August97

“Hàng năm vương gia đều vì Tử Cơ tiểu thư mà mời gánh hát Đức Vân, còn mời Vân đoàn đến múa lân, những thứ này đều cần chi bạc.”

Mạc Tử Thần còn chưa nói xong, Văn Thanh đã cắt lời hắn:

“Tử Cơ tiểu thư là ai?”

“Vương phi.”

Đoán được ý đồ Văn Thanh, sắc mặt Mạc Tử Thần thay đổi, nhiều tháng nay vì thống nhất phương thức ký tên của Văn Thanh, một xu dư thừa trong phủ hắn cũng không mò được, lần tổ chức tiệc sinh thần này của Tử Cơ, là một cơ hội tuyệt hảo với hắn, nhưng thấy thái độ này của Văn Thanh, Mạc Tử Thần có phần chột dạ.

“Ta chỉ muốn hỏi ngươi, Tử Cơ tiểu thư là thê tử của vương gia?”

“Không đúng ”

“Vậy nàng ta là tiểu thiếp phòng của vương gia?”

“Việc này,... không phải.”

“Vậy vì sao ngươi lại đòi tiền từ ta?”

Văn Thanh nhú mày, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười.

Phó Lăng Thiên đứng bên cạnh nàng, nụ cười càng lúc càng lớn.

“Thanh Nhi, hình như việc này là không nể mặt vương gia.”

Cũng không biết Phó Lăng Thiên có muốn nói tốt cho Phong Huyền Dịch hay không, trên mặt cũng không xuất hiện vẻ khuyen ngăn.

“Ta nếu tùy ý cho phép cử hành tiệc sinh thần ột nữ nhân bên ngoài, mới là chà đạp uy nghiêm của vương gia! ”

Nhìn Mạc Tử Thần, Văn Thanh thu hết vẻ thất vọng của hắn vào trong mắt.

“Quản gia là người thông minh, nếu muốn làm, không hẳn là không thể, nhưng ngươi đi tìm vương gia mà đòi tiền, đừng mong lấy một phân tiền từ ta! ”

Sắc mặt Mạc Tử Thần xoay chuyển, nhìn Phó Lăng Thiên đứng cạnh Văn Thanh, thấy hắn không có động tĩnh gì, mặt cũng xụ xuống.

“Cáo lui.”

Sắc mặt không tốt rời trạch viện, trong lòng Mạc Tử Thần bắt đầu tính toán kế sách, nếu cứ tiếp tục như vậy, vị trí quản gia kia không còn quyền chức gì nữa rồi.

“Tử Cơ tiểu thư?”

Bỗng nhiên thấy bóng dáng diễm lệ trước mắt, bước chân Mạc Tử Thần bước chân đột ngột dừng lại.

Tử Cơ đen mặt nhìn Mạc Tử Thần nhưng thái độ vẫn có phần cung kính:

“Vương phi nói như thế nào?”

“Tiểu tư hỏi chuyện này làm gì?”

“Nói thẳng ra, ta sớm đoán sự việc sẽ như thế.”

Sắc mặt Tử Cơ vắn vẹo, mắt xéch yêu mị tràn đầy tức giận, nàng cũng là người tâm cao khí ngạo, đã nhún nhường thương lượng với nàng ta thể nhưng chút thể diện cũng không cho. Còn coi lời nói của vương gia như gió thoảng bên tai, làm sao nàng nhịn được.

“Tử Cơ tiểu thư bớt giận, có thể là vương phi mới tới vương phủ, vẫn chưa rõ tính tình vương gia. Nói không chừng sau mấy ngày nữa, nàng sẽ thông suốt.”

“Thông suốt?! Vậy ta phải đợi đến lúc nào?!”

Mắt đẹp hiện lên mấy phần tính toán, nhìn Mạc Tử Thần.

“Quản gia, vậy làm sao nói với vương gia?”

“Ta đang định nói cho vương gia.”

“Thôi, ta tự mình đi, người đi ngủ trước đi.”

“Cáo lui.”

Mạc Tử Thần biết tính nhỏ mọn của Tử Cơ, trong lòng cười thầm, cũng không khuyên can liền rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bảo Cầm vào phòng gọi Văn Thanh tỉnh dậy, nói là Phong Huyền Dịch đã tới, nghe được âm thanh bước chân dồn dập bên ngoài, Văn Thanh vội vàng mặc y phục.

Cũng không lâu sau đó, Phong Huyền Dịch và Tử Cơ tiến vào, Bảo Cầm vội vàng tiến lên gấp chăn, không muốn chủ tử thất lễ.

“Mới sáng sớm, vương gia đã vội vàng đến đây, có chuyện gì quan trọng sao?”

Lạnh nhạt vuốt lại mái tóc dài của mình, sắc mặt Văn Thanh bình tĩnh.

“Bổn vương hỏi người, vì sao người không đưa bạc tổ chức tiệc sinh thần cho Tử Cơ?!”

“Tử Cơ? Vương gia, Tử Cơ là ai?”

“Đừng giả bộ ngu ngốc trước mặt Bổn vương, không phải Tử Cơ đang đứng ở trước mặt người sao!”

Phong Huyền Dịch rống lên một tiếng, Tử Cơ cũng to gan ngạnh đầu ưỡn ngực miệt thị nhìn Văn Thanh, đáng vẻ muốn xem kịch vui.

“Tất nhiên ta biết Tử Cơ đứng trước mặt ta, nhưng vương gia, vì sao ta phải đưa bạc cho nàng ta tổ chức tiệc sinh thần?”

“Người còn giả bộ ngu ngốc!”

Tính khí Phong Huyền Dịch vốn nóng nảy, cộng thêm lần trước bị Văn Thanh chọc giận, trong lòng hằn tực giận, một chưởng đánh vào bàn trà, bàn trà làm bằng gỗ lê thượng hạng trong nháy mắt vỡ vụn.

“Vương gia, ta chỉ muốn một câu trả lời hợp lý, thân là vương phi, quản lý sổ sách, ngân lượng là việc của ta. Nếu tùy tiện tìm một cô nương rồi bắt ta đưa bạc, uy nghiêm của vương phủ để ở đâu?”

Đem đại lưng thắt lại, khuôn mặt Văn Thanh có phần không vui, Mạc Tử Thần cũng nghiêng thân thể tựa vào khung cửa, tuy có Phong Huyền Dịch ở đó, nhưng cũng không hề có bộ dáng hèn mọn.

“Lại dám gọi tùy tiện như vậy?! Không phải người đã sớm biết Tử Cơ cô nương là nữ nhân của bổn vương?!!!”

“Thật sao? Vậy xin hỏi Tử Cơ cô nương, người là phu nhân vương gia hay là thiếp thất vương gia?”

“Người!”

Phong Huyền Dịch thấy không dọa được Văn Thanh, cực kỳ tức giận, thấy nàng nói đúng lý lẽ, trong lòng càng thêm khó chịu.

“Vương Gia nếu muốn ta đưa bạc, phải đi xin phép Thái hậu, người nạp Tử Cơ cô nương làm thiếp, ta liền đồng ý đưa bạc. Không chỉ đưa tiền, ta cũng sẽ vì nàng mà mời bằng hữu của vương gia trong triều, để họ thấy rõ dung nhan Tử Cơ cô nương mà vương gia sủng ái.”

Thời điểm Văn Thanh ở Mộc phủ cũng đã thăm dò, sau khi ‘Văn Thanh’ bị ám sát, vì để Văn Thanh đồng ý hôn sự này, Thái hậu đã hạ chỉ Phong Huyền Dịch không được nạp thiếp thất khi chưa có sự đồng ý của Văn Thanh.

“Người!”

Phong Huyền Dịch kìm nén đến nói không ra lời, gương mặt tuần tú đã đỏ lên.

Tử Cơ không ngờ Văn Thanh ngay cả mặt mũi vương gia cũng không màng, nụ cười tối lại, mắt đẹp xoay chuyển, ngay lập tức đã đổi sang một bộ mặt khác.

“Vương Gia, như vậy cũng được, ta biết vương phi nhìn ta không vừa mắt, muốn sớm đuổi ta xuất phủ, ta sẽ đi, không dám ở lại làm trễ nãi vương gia vương phi, cáo từ!”

Mềm mại nhắc chân đi ra ngoài, cũng không biết là vô tình hay cố ý, đi tới bên cạnh Phong Huyền Dịch liền mềm nhũn té xuống.

Đau lòng người thương, Phong Huyền Dịch vội vươn tay đỡ nàng ta, thấy người trong ngực khép chặt hai mắt, ngất đi thì lửa giận càng thêm bành trướng.

“Mộc Vân Thanh! Đừng tưởng rằng bốn vương đã hết cách với ngươi, ngươi chờ đó cho Bốn vương!”

Dứt lời ôm thân thể yếu đuối của Tử Cơ nhanh chóng rời đi.

Mặc Tử Thần liếc mắt nhìn Vân Thanh, cặp mắt trong suốt hiện lên mấy phần khâm phục, dám khiêu chiến Phong Huyền Dịch như thế, hẳn chưa từng thấy qua.

13. Q.1 - Chương 13: Đi Dạo Phố

Edit: August97

Vân Thanh biết rõ phong cách làm việc độc ác của Phong Huyền Dịch, trong lòng cảnh giác, nhìn nam nhân đang tựa trên khung cửa cười mê người, Vân Thanh tức giận:

“Nhìn cái gì, chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?!”

Mặc Tử Thần khẽ khom người xoay người rời đi, khuôn mặt mang theo nụ cười sáng lạn.

Đêm, đen như mực.

Trong vương phủ chỉ có mấy nha hoàn vội vã thấp đèn lồng đi qua.

Đêm thu yên tĩnh đến dọa người.

Trong lòng Vân Thanh không bình tĩnh, ngồi cạnh bàn vương phủ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Một trong những tính tình của Phong Huyền Dịch là không nhẫn nại, nàng đã mấy lần chống đối hẳn liên tiếp, nhất định hẳn sẽ hành động.

Ngáp một cái, đợi lâu cũng mệt mỏi, không chịu đựng được nữa, nàng thay quần áo muốn lên giường đi ngủ. Nhưng không ngờ vừa mới nhắm mắt lại, từ cửa sổ truyền đến tiếng vang, cảnh giác ngồi dậy, Vân Thanh nhíu mày nhìn bóng dáng đứng ở cửa sổ kia.

Ba ngàn tóc đen xỏa tung, bay trong gió nhẹ, dưới cặp mày rậm là mắt xéch yêu mị, thập phần mê hoặc lòng người, sóng mắt lưu chuyển quan sát Vân Thanh, sống mũi cao, môi mỏng hồng nhạt khê nhếch, tăng thêm mấy phần hấp dẫn. Vạt áo nổi rộng ra, lộ ra xương quai xanh mê người cùng da thịt màu mật ong.

Trường bào màu đỏ rực hiện lên trong đêm có phần quỷ dị, nhưng nàng lại thấy kinh ngạc nhiều hơn, nam nhân yêu mị như thế xuất hiện lúc này khiến Vân Thanh thiếu chút nữa cảm thấy hẳn không phải người, loài người không có vẻ đẹp âm nhu như hẳn.

Nam tử híp mắt, đứng ở trước cửa sổ vẫn không động, Vân Thanh đã nhận có gì đó không đúng, thử lên tiếng.

“Công tử là người hay quý?”

Trong đôi mắt xéch tà mị hiện lên mấy phần nụ cười, nhẹ nhàng nhảy vào cửa sổ, đi tới Vân Thanh.

Mặc y phục, Vân Thanh đứng lên, trong lòng có chút run rẩy, dù sao cũng đã nửa đêm, ‘người’ này xông vào lại không nói chuyện.

“Công tử?”

Nam nhân không trả lời, ngồi xuống trước bàn gỗ, ngón tay thon dài đưa ra tự rót ỉnh một ly trà, thân hình đổ rục đưa lưng về phía Văn Thanh.

Cảm thấy sau lưng dâng lên mấy phần lạnh lẽo, lá gan Văn Thanh coi như lớn, tiến lên ngồi đối diện hẳn.

Có cảm xúc, vả lại sắc mặt hẳn bình tĩnh không có dị thường, chắc hẳn không phải là quỷ.

“Người đến giúp vương gia báo thù.”

Xoay xoay ly rượu trong tay, nụ cười trong mắt nam tử biến mất:

“Muốn chết như thế nào?”

“Giết ta?”

Khuôn mặt Văn Thanh hiện lên nụ cười:

“Vậy phải xem người có bản lĩnh này hay không?”

Ly rượu trên tay dừng lại, trong mắt nam nhân xuất hiện mấy phần nghiêm túc, đưa tay tiến lại gần Văn Thanh.

“Xem xem trên người người mất thứ gì.”

Cường thế đoạt lấy chén trà trong tay hẳn, Văn Thanh chú ý tới hẳn không uống..., không khách khí uống một hơi cạn sạch, nhìn ánh mắt hơi kinh ngạc kia, trong mắt đều là nụ cười.

“Vật ngoài thân.”

“Ta lấy ngọc bội của người, người cũng không biết, vậy người có biết ta bỏ cái gì trên người người?”

Nụ cười trong mắt càng sâu, tay quơ quơ khối ngọc vừa lấy được từ trên người hẳn.

Quả nhiên, ánh mắt nam nhân thay đổi, giống như nổi lên hứng thú, khoe miệng cười quyền rũ, nói.

“Tạm thời bỏ qua cho người.”

Thân ảnh đổ rục nhanh chóng đứng lên, đối diện Văn Thanh đã không còn bóng dáng nào nữa. Ngoài cửa sổ lại nhảy vào một con hồ ly lớn chừng bàn tay. Văn Thanh định thần nhìn lại, bộ lông đổ rục giống với trường bào của nam nhân kia, hồ ly như vậy nàng chưa từng thấy qua, có phần tò mò ôm nó vào trong ngực, Văn Thanh cười vui vẻ.

Tiểu hồ ly này không sợ lạ, lần đầu tiên thấy Văn Thanh đã rúc thật sâu vào trong ngực nàng.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Văn Thanh chỉ cảm thấy trước ngực xuất hiện một nhúm lông mượt mà gì đó, vung tay lên một cái, lại nghe được một âm thanh đồ vật bị rơi xuống giường. Xoa xoa cặp mắt buồn ngủ, Văn Thanh nhìn dưới giường, tiểu hồ ly đổ rục đêm qua đang giương con ngươi màu hồng ngọc vô tội nhìn nàng. Sắc trời ngoài cửa đã sáng choang, lần đầu tiên nàng ngủ dậy trễ như thế.

Đưa tay bế hồ ly lên giường, rời giường mặc xong quần áo, trong phủ vẫn không có gì khác thường.

Ở trong phủ hơn một tháng, đã lâu chưa từng đi dạo phố, Văn Thanh không người thích ngồi một chỗ, trong lòng có phần khó chịu, gọi Bảo Cầm lấy chút bạc chuẩn bị ra đường.

Tiểu hồ ly kia vẫn đi theo bên chân nàng, hình như không muốn rời đi, đưa tay nhắc nó đến trên vai, mang theo nó cùng nhau ra ngoài.

Tiểu hồ ly có bộ lông đổ rục cùng bạch y của Văn Thanh tạo thành đối lập rõ ràng. Người đi đường cũng chăm chú nhìn, rồi rít bàn luận về tiểu hồ ly mới lạ này.

Đi chưa được bao lâu, Văn Thanh đã nhìn thấy một bóng dáng hết sức đáng ghét, Tư Mã Lưu Vân đang đứng ở phố bên cạnh, một thân trường bào cao quý, vóc người cao lớn, búi tóc nhẹ nhàng khoan khoái, cực kỳ đẹp, khuôn mặt mang theo nụ cười, tay phe phẩy chiếc phiến. Đứng bên cạnh là hai đại cô nương, đám người đang tiến lại gần.

Vân Thanh vội xoay người hướng bên kia đi chạy đi, Tư Mã Lưu Vân nhìn thấy nàng, vội vàng đuổi theo sau.

Chân Vân Thanh lướt như bay, vòng qua một phố lại một phố, đi qua rất nhiều hẻm nhỏ, không có ý muốn dừng lại.

Có chút bức mình xoay người, lại phát hiện không phải Tư Mã Lưu Vân, mà là ba đại hán trung niên diện mạo dữ tợn, Vân Thanh kinh ngạc, quan sát góc hẹp xung quanh, đã không biết từ khi nào thì đi tới ngõ tối này.

Trên mặt đại hán là nụ cười dọa người, từng bước từng bước đến gần Vân Thanh.

“Chậm đã, các người muốn bạc ta đều có thể cho các người!”

Hốt hoảng gỡ túi tiền xuống, ném vào trước mặt mấy người.

Một kẻ cầm đầu nhận lấy bạc ước lượng, nhưng không có ý tứ rời đi, trên mặt mang điệu cười dâm tà, cùng hai tiểu đệ tiến đến gần Vân Thanh.

Tiểu hồ ly kia đã nhận ra có nguy hiểm, vùi vào bên tai Vân Thanh.

Vân Thanh quan sát ba người trước mắt một chút, đều có vóc người to lớn, cánh tay to, cũng không biết bọn họ có võ công hay không, trong lòng có phần khiếp đảm, muốn chạy đi lại phát hiện phía sau là góc chết.

Mất thấy cánh tay của một kẻ đuổi tới, Vân Thanh cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, giơ tay muốn “chào hỏi” mặt hắn, đánh thì đánh trúng, nhưng không lợi hại như tưởng tượng.

Đại hán nhanh chóng lấy lại tinh thần, giơ tay muốn bắt Vân Thanh.

Đang định liều “cá chết lưới rách”, trước mặt lại xuất hiện một bàn tay thon dài, nắm cổ tay đại hán kia, xoay người đem tên đó ngã lăn quay ra đất. Hai người khác thấy lão đại bị đánh, vội vàng tiến lên, nhưng mới đánh hai ba cái đã bị nam nhân trước mặt giải quyết.

Té nhào trên đất không ngừng kêu rên, trên mặt mấy nam nhân hiện vẻ đầy khổ sở.

Vân Thanh đứng ở một bên, Tiểu Hồ cũng chui ra, mặc dù nàng không nghĩ tới người cứu nàng lại là Tư Mã Lưu Vân, nhưng xác thực, gương mặt chính khí trước mắt là hắn.

“Cám ơn.”

Thanh âm có vài phần khó chịu, Vân Thanh nhìn hắn một cái, khuôn mặt của hắn cũng không nhếch nhác như nàng nghĩ.

“Nàng không sao chứ?”

14. Q.1 - Chương 14: Ai Cũng Không Phải Là Địch Nhân

Edit: August97

Trong đôi mắt đen nhánh kia tràn đầy quan tâm, còn cố ý đưa tay kéo người Vân Thanh qua nhìn xem.

Trong lòng có phần khinh bỉ lòng dạ hẹp hòi của mình, thanh âm Vân Thanh đầy buồn bực.

“Không có việc gì.”

“Ta đưa nàng trở về.”

Thấy khuôn mặt Vân Thanh hiện vẻ khác thường, Tư Mã Lưu Vân mới thở dài một hơi, tay vẫn nắm lấy cổ tay Vân Thanh.

“Không cần.”

Xấu hổ khi ở cùng một chỗ với hắn, dù sao nàng không thể coi như chưa xảy ra chuyện ngày đó.

“Nếu như trên đường lại gặp phải bọn người đó thì nàng làm sao thoát thân, đừng từ chối nữa, ta với nàng cùng nhau trở về, thuận tiện đi thăm vương gia một chút.”

Cũng không biết là hắn có để ý Văn Thanh hay không, Tư Mã Lưu Vân không có ý tứ một mình rời đi.

Không lay chuyển được hắn, chỉ có thể cùng hắn trở về.

Mới ra ngoài không bao lâu, Văn Thanh nhìn sắc trời một chút, nhíu nhíu mày.

“Khó có được một lần ra ngoài, lại có một Hộ Hoa Sứ Giả, không thể không đi dạo một lát được.”

Rốt cuộc không xấu hổ nở nụ cười, Văn Thanh nhìn về phía Tư Mã Lưu Vân, khuôn mặt đầy mong đợi.

“Nàng đã mở miệng tất nhiên ta sẽ không cự tuyệt, muốn đi đâu ta đều đi theo.”

Văn Thanh ngẩng đầu nhìn Tư Mã Lưu Vân, cảm thấy không còn chán ghét như trước, cùng hắn dạo trên đường phố. Đi hồi lâu chân cũng hơi đau, Văn Thanh nhìn xung quanh, bên bờ sông có một đình nghỉ chân.

“Có nghỉ một chút không?”

Nhìn ra ý niệm của Văn Thanh, Tư Mã Lưu Vân nhắc chân đi tới, thái độ ôn hòa.

Nhìn từ xa thấy trong đình kia ngồi hai người, Văn Thanh cũng không phải là người sợ người lạ, bước chân cũng nhanh hơn mấy phần.

Lúc thấy rõ hai người bên trong, Văn Thanh cảm thán cái thế giới cổ đại này quả là nơi tuyệt diệu. Ngồi trên phiến đá là nam tử cầm trong tay chiếc quạt xếp, phía trên vẽ một Hắc Long và đề một bài thơ, đứng không gần nên không thấy rõ mấy câu thơ này.

Văn Thanh quan sát nam nhân kia, tóc đen dùng một cây trâm vàng khắc Bàn Long cố định, ngũ quan cử ầu đẹp tựa khắc, trông mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào Văn Thanh, cặp môi anh đào hơi nhấp nhệ khi Văn Thanh và Tư Mã Lưu Vân tới gần. Hắn mặc một trường bào nguyệt sắc(*) thêu tường vân, tôn lên vóc người cao ngất, dưới chân là đôi giày bó Thượng Hải khảm hai bảo thạch to bằng quả trứng cút.

(*)Trường bào nguyệt sắc: Y phục màu trắng ngà (trắng đục), tựa ánh trăng.

Ngồi sau lưng nam nhân là một nam nhân áo đen cao lớn, sắc mặt lạnh lùng, đôi con ngươi sắc bén như chim ưng cũng quan sát Văn Thanh và Tư Mã Lưu Vân.

Bị hắn nhìn chăm chú không được tự nhiên, Văn Thanh hắt đầu không thèm để ý.

Mặt trời càng lúc càng lớn, trước mắt chợt lóe, mắt Văn Thanh dừng lại ở bên hông nam tử ngồi trên phiến đá. Bên hông hắn là ngọc bội màu lục bích được treo bên đai lưng nạm vàng, tên đó khắc hai chữ: Thiên Ngao.

Trong lòng Văn Thanh cả kinh, nhìn lại nam tử ăn mặc phú quý nhưng không mất hài hòa, chẳng lẽ lại là Đương kim Hoàng đế?

Nàng ở trong phủ đã nghe Bảo Cầm nói qua, huynh trưởng của Phong Huyền Dịch cũng chính là Đương Kim Hoàng Đế tên là Phong Thiên Ngao, diện mạo cùng một dạng với Phong Huyền Dịch, đều là tuấn mỹ vô song, tính tình lại trái ngược với Phong Huyền Dịch, một bạo ngược thành tính, một ôn hòa thiện lương.

Nhìn lại gương mặt nam tử kia, theo bản năng Văn Thanh cũng cảm thấy đáng đáp của hắn cùng với Phong Huyền Dịch có mấy phần tương tự.

“Cô nương đang nhìn ta?”

Giống như đã nhận ra ánh mắt lớn mật của Văn Thanh, khuôn mặt nam tử hơi nghiêng, nở nụ cười.

“Xin lỗi.” Văn Thanh quay đầu đi, nhưng trong lòng thấp thỏm, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nam nhân sau lưng hắn, người này là Đế Vương không thể nghi ngờ.

Tư Mã Lưu Vân cũng là người thông minh, vội cười ha ha đi lên trước Văn Thanh.

“Công tử chớ trách.”

Nam nhân cười nhìn hai người, cũng không để lộ cảm xúc gì.

“Công tử, có muốn chuyển sang nơi khác hay không?”

Nam nhân cao lớn sau lưng hơi nghiêng người, tiến tới bên tai nam tử nói nhỏ một câu, mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân vẫn nghe rõ ràng.

“Không cần, khó có lần ra ngoài một chuyến, gặp phải vị công tử cùng cô nương này cũng là duyên phận, nhưng không biết ta có quấy rầy hai vị không?”

“Sẽ không.”

Khuôn mặt Văn Thanh lộ ra nụ cười, Bảo Cầm từng nói qua Đường Kim Hoàng Đế văn võ song toàn, hơn nữa cầm kỳ thi họa đều thâm ảo, ở nơi bên hồ này muốn cầm kỳ thư họa cũng không được rồi. Thi từ? Văn Thanh liếc mắt nhìn quạt xếp trong tay nam tử.

“Bài thơ trên quạt là công tử tự ngâm?”

“Như thế nào?”

“Thơ hay.”

Nụ cười trên mặt nam nhân lớn hơn mấy phần, nhìn thời khắc Văn Thanh có ý tách ra khoảng cách cùng Tư Mã Lưu Vân, nụ cười nơi đáy mắt càng lớn.

“Tại hạ Hoàng Thiên Ngạo, phương danh cô nương?”

“Mộc Văn Thanh, nhìn công tử cũng là văn nhân mặc khách (người có học thức, biết làm thơ – văn), không ngại nghe bài thơ ta vừa làm một chút?”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Dữ quân vi cận biệt, Bất thí viễn tương tư.

Lạc nhật bình hồ thượng, Khán sơn đối thử thì.” (*)

Trong đầu nhanh chóng hiện ra một bài thơ, Văn Thanh đọc rất diễn cảm, có vần điệu. Dù sao tại cổ đại này cũng không có người biết.

Nam nhân trầm mặc một chút, hồi lâu mới ngẩng đầu lên: “Thơ hay.”

Ánh mắt Tư Mã Lưu Vân dừng trên người Văn Thanh, nhìn lướt qua nam nhân đang cười kia, sắc mặt có phần không vui.

“Ta thế đứng lại không biết nàng sẽ làm thơ?”

“Chuyện người không biết còn nhiều lắm.”

Liếc mắt nhìn Tư Mã Lưu Vân một cái, Văn Thanh nghiêng người ngồi đối diện nam tử kia, nam tử vẫn nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn sắc trời, mới từ từ mở miệng.

“Sắc trời không còn sớm, tiểu thư có nề mặt cùng ta ăn một bữa cơm?”

“Được.”

Văn Thanh mở miệng đồng ý rất sáng khoái, Tư Mã Lưu Vân dùng đại lực kéo nàng, suýt nữa đứng không vững té ở trong ngực hắn, lại thấy hắn mặt lạnh hừ một tiếng.

“Không cần, ta đưa nàng trở về.”

“Chủ tử nhà ta đang nói chuyện cùng cô nương, người chen miệng vào làm gì.”

Nam nhân đứng sau lưng người kia rốt cuộc nhin không được mở miệng, vẻ mặt lạnh lùng khiến người ta không rét mà run.

“Cáo từ!”

15. Q.1 - Chương 15: Về Mộc Phủ Gặp Cổ Nhân

Edit: August97

Hoàng Thiên Ngạo trách cứ một tiếng, trên mặt vẫn là nụ cười, nhìn Văn Thanh và Tư Mã Lưu Vân không có chút nào không vui.

“Công tử và cô nương đã có việc, Hoàng mỗ liền không quấy rầy, nếu hữu duyên lần sau sẽ gặp lại.”

Ưu nhã đứng dậy khép lại quạt xếp, phất phất tay, dứt khoát rời đi. Văn Thanh cũng không ngăn trở, chỉ có thể nhìn hai người biến mất trước tầm mắt mình.

“Buông tay.”

Thấy tay Tư Mã Lưu Vân vẫn đang đặt trên thân thể mình, Văn Thanh có phần nổi nóng.

“Đi ăn cơm đi.”

Cũng không buông tay mình ra, Tư Mã Lưu Vân lưu chuyển bàn tay, xúc cảm mềm mại kia khiến hắn không muốn buông nàng ra.

“Chính người đi ăn đi.”

Hất tay của hắn ra, Văn Thanh xoay người không nhìn hắn nữa, hướng phương hướng hai người kia vừa đi đi mất.

Tư Mã Lưu Vân nhú mày, vẫn nhắc chân đi theo.

Đường hai người kia rời đi thông đến trước một phủ đệ, mơ hồ cảm thấy quen mắt, Văn Thanh nhắc chân đi tới.

Bảng hiệu “Thượng Thư Phủ” thật to treo trên đỉnh đầu, trong lòng Văn Thanh ảo não, về đến nhà mình cũng không nhận ra, hai gia đình giữ cửa biết Văn Thanh, vội chạy tới kêu tiểu thư.

Tư Mã Lưu Vân đi theo sau lưng Văn Thanh, thấy sắc mặt nàng không tốt vẫn không lên tiếng.

“Người phải đi vương phủ sao?”

Quay đầu, sắc mặt Văn Thanh thoáng chuyển biến tốt một chút, Tư Mã cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ.”

“Vừa hay, người nói với hắn một tiếng giúp ta, ta ở nhà mẹ đẻ vài ngày, không có việc gì đừng tìm ta, có chuyện càng đừng tìm ta.”

“Hà?”

Còn muốn tiếp tục truy vấn, Văn Thanh đã cùng gia đình đi vào, đại môn to như vậy vang một tiếng đóng lại, tựa hồ đang đuổi hắn – một vị khách không mời mà đến.

Tư Mã Lưu Vân đứng nguyên tại chỗ một lúc, xoay người một mình rời đi.

Mộc Thiên Hải và Hạ Uyển Dung biết tin Văn Thanh trở lại thì vô cùng vui vẻ, lúc này phân phó quản gia tối nay làm một bữa tiệc, cả nhà cùng nhau ăn cơm.

Ngồi trước gian phòng trước kia, Văn Thanh có vẻ dị thường thoải mái, nơi đó không thể bằng trong nhà được, cảm giác thân thiết khiến nàng cũng bắt đầu ỷ lại.

“Thanh Nhi.”

Thật xa đã thấy một nam nhân trường bào vân sắc đang đi tới, Văn Thanh định thần, nhận ra là Mộc Vân Hạc. Về mặt hân u sầu, tựa hồ nhìn thấy Văn Thanh cũng không vui vẻ như tưởng tượng.

“Đại ca.”

“Sao muội lại trở lại, Vương Gia đối đãi với muội không tốt sao? Có phải hân khi dễ muội hay không?”

Khuôn mặt Mộc Vân Hạc tràn đầy khấn trương, thấy trên mặt Văn Thanh không có vết thương gì thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao có thể, Vương Gia đối với muội rất tốt, muội chỉ muốn về nhà một thời gian.”

“Có thật không?”

Mộc Vân Hạc cau mày tràn đầy hoài nghi, đau lòng đỡ Văn Thanh ngồi xuống.

“Thanh Nhi, nếu vương gia khi dễ muội, muội nhất định phải nói cho ca ca, thế lực nhà chúng ta mặc dù không lớn, nhưng hoàng thượng cũng sẽ nể mặt ba phần, hiểu chưa?”

Văn Thanh gật đầu, bàn tay bị Mộc Vân Hạc nắm lấy truyền đến xúc cảm ấm áp, trong lòng bàn tay rõ ràng để lại vết chai do luyện võ.

“Đại ca phí tâm, yên tâm đi, vương gia sẽ không khi dễ ta.”

Văn Thanh cười trong sáng:

“Mấy hôm nay vương gia có chuyện, mấy ngày tới hân cũng sẽ tới đây tìm muội.”

Kim Ấn trong phủ nằm trong tay nàng, Tử Cơ muốn tổ chức tiệc sinh thần ắt không thể thiếu bạc, ngân phiếu trong phủ cũng bị nàng dấu đi, quản gia tìm cách nào cũng sẽ không đủ, theo tính tình nóng nảy của Phong Huyền Dịch, hân nhất định sẽ trở lại trong phủ tìm nàng.

Khuôn mặt hiện lên nụ cười tính toán, Mộc Vân Hạc đột nhiên cảm thấy cả người lạnh run lại không biết vì sao.

“Muội muội.”

Cửa viện lần nữa tiến đến một bóng người, Mộ Chiết Lan đem bánh ngọt mới vừa làm xong hướng bên này đi tới, một thân trường bào hồng nhạt cùng búi tóc đơn giản, mặc dù đã là phụ nhân (gái có chồng) vẫn không mất hoạt bát, nhìn Mộc Vân Hạc cũng ở đây, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, cất bước nhỏ đi tới.

“Tẩu tẩu.”

Văn Thanh cười thoát khỏi tay của Mộc Vân Hạc nhận lấy bánh ngọt.

“Khó có dịp muội muội trở lại, ném thử điểm tâm ta mới làm đi.”

Mộ Chiết Lan cười dịu dàng, lúc nhìn Mộc Vân Hạc còn có mấy phần e lệ, ngược lại Mộc Vân Hạc hào phóng cười, hình như tình cảm với Mộ Chiết Lan rất tốt.

“Đúng rồi, lần này muội muội trở về ở lại vài ngày à?”

“Hai ba ngày thôi.”

“Vương gia đâu rồi, có cùng tới không?”

Quay đầu tựa hồ đang tìm kiếm bóng dáng Phong Huyền Dịch, hình như Mộ Chiết Lan đem quan hệ giữa Văn Thanh với hân trở nên quá tốt đẹp.

Mộc Vân Hạc ho một tiếng, nhắc nhở Mộ Chiết Lan không nên nói lung tung.

Văn Thanh cười cười, chẳng hề để ý.

“Mấy ngày nay vương gia có chuyện, nếu có thời gian rảnh, hai ngày sau cũng sẽ tới.”

“Tình cảm giữa muội muội cùng vương gia thật tốt a.”

Mộ Chiết Lan vẫn đơn thuần như cũ, dường như không hiểu ý tứ Mộc Vân Hạc, đưa tay cầm quả quýt, bóc vỏ cho Mộc Vân Hạc ăn.

“Không phải tẩu tẩu cùng đại ca cũng như vậy hay sao?”

Vân Thanh cười cười, dù sao thấy nàng cũng là nữ nhân, lại trước mặt người ân ái như thế, trong lòng có phần hâm mộ.

“Đúng rồi, cũng đã lâu như vậy, đại ca có phải nên suy tính chuyện có đứa bé rồi hay không?”

Mộ Chiết Lan thẹn thùng quay đầu không lên tiếng, vô tình hữu ý quan sát Mộc Vân Hạc.

“Thuận theo tự nhiên.”

Mộc Vân Hạc cười khan một tiếng, từ cửa viện chạy tới một gia đình, tựa hồ đang gọi hân.

“Thanh Nhi, đại ca có chuyện đi trước, về sau nếu có bất cứ chuyện gì cũng phải về phủ tìm ta.”

“Đã biết, đại ca.”

“Muội muội tốt nhất nên nghỉ ngơi, ta cũng nên đi chuẩn bị cơm tối.”

Mộ Chiết Lan cười nhẹ nhàng cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Vân Thanh rảnh rỗi đến nhàm chán, trong viện cũng không có người để nói chuyện, bắt đầu rỗi rãi đi dạo lòng vòng trong phủ.

Nhìn thấy bóng dáng Mộc Vân Hạc, Vân Thanh có chút nghi hoặc tiêu sái đi qua, tựa hồ hân đang cùng người khác nói chuyện, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái.

Phía trước Mộc Vân Hạc đứng một nữ tử y phục vàng nhạt, bị thân thể Mộc Vân Hạc ngăn trở nên Vân Thanh chỉ có thể nhìn đến một phần vạt áo của nàng kia.

“Đại ca!”

Nhắc chân đi tới, Vân Thanh mới thấy rõ nữ nhân kia chính là Phong Nhượng Nhan.

Đã hơn một tháng hai người này gặp mặt không hề gián đoạn, trong lòng Vân Thanh tuy bất bình thay Mộ Chiết Lan, nhưng cũng không tiện nói gì với hai người. Đối với hai người này cũng không tiện nói gì.

“Thanh Nhi.”

Thấy Vân Thanh, ngược lại Phong Nhượng Nhan vô cùng vui vẻ, tuyệt không khách khí tiến lên giữ tay nàng lại.

Vân Thanh cũng không hất ra, cười gượng ép, vẻ mặt Mộc Vân Hạc cũng không có thay đổi gì, giống như hai người là quang minh chính đại.

Cổ đại tam thê tứ thiếp là hợp pháp, Vân Thanh cũng biết Mộc Vân Hạc còn chưa có chánh thê, ánh mắt dừng lại trên người hai người, chẳng lẽ...

“Đại ca, công chúa tới huynh sao có thể vô lễ như thế, nhanh sai người hầu chuẩn bị nước trà cùng bánh ngọt mới phải.”

Mộc Vân Hạc ngẩn người, trên mặt hiện lên mấy phần áy náy.

“Chậm trễ công chúa rồi, Thanh Nhi muội cùng công chúa đi qua bên kia ngồi đi, đợi ta sai người hầu mang trà nước lên.”

“Không sao, Vân Hạc phí tâm rồi.”

Phong Nhượng Nhan cười cười, khuôn mặt kiều mỹ càng thêm mê người.

“Thanh Nhi, muội có lời muốn nói với ta sao?”

Thấy bóng dáng Mộc Vân Hạc đã đi xa, Phong Nhượng Nhan mới đưa mắt chuyển sang Vân Thanh, vẫn là một bộ dáng đại tỷ, nở nụ cười hòa ái.

16. Q.1 - Chương 16: Vương Gia Thì Thế Nào?

Edit: August97

“Chúng ta đã lâu không gặp, chẳng lẽ không nên trò chuyện một chút sao?”

Vân Thanh cười cười ngồi đối diện Phong Nhược Nhan, từ trong mắt Phong Nhược Nhan không nhìn thấy sự mê luyến với Mộc Vân, chẳng lẽ ở cổ đại thật sự có quan hệ nam nữ thuần khiết?

Vân Thanh lắc đầu, một nha hoàn từ ngoài cửa chạy vào, vì vội vàng mà khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng.

“Tiểu thư! Vương Gia... Vương Gia đến rồi!”

Vân Thanh đã sớm đoán được Phong Huyền Dịch sẽ tới tìm nàng, nhưng không ngờ hắn lại tới nhanh như vậy, may mắn nàng đã sớm có chuẩn bị, cộng thêm có Phong Nhược Nhan ở đây, hắn cũng không dám làm gì.

Phía cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, chỉ chốc lát sau Phong Huyền Dịch mang khuôn mặt cực kỳ tức giận mặt xuất hiện trước mắt mấy người.

Thấy Phong Nhược Nhan ở đây, hắn rõ ràng có phần kinh ngạc, nhưng lửa giận trên mặt vẫn chưa từng biến mất, nhìn Phong Huyền Dịch nhanh chóng bước đến, Vân Thanh đứng dậy phúc thân (chào, cúi chào).

“Vương Gia tới là muốn bồi nô tì sao?”

Giả mù mưa sa cùng thụ sủng nhược kinh(*) cạ đến trên người Phong Huyền Dịch, khiến chân mày hắn nhíu chặt đến nỗi có thể ép chết một con ruồi.

(*) Thụ sủng nhược kinh: Được yêu quý mà sợ hãi.

“Sao tỷ tỷ người lại ở đây?”

Không nên nổi giận, Phong Huyền Dịch khắc chế mình không được hét lên.

“Ta nghe nói Thanh Nhi về phủ, tới xem nàng một chút, xem ra mẫu hậu đem Thanh nhi gả cho đệ là một quyết định chính xác, xem các đệ ân ái như thế, lão nhân gia bà cũng yên tâm.”

Phong Nhược Nhan cố ý giả vờ không nhìn thấy sự tức giận của Phong Huyền Dịch, giọng nhẹ nhàng.

Không nhìn sự tức giận của Phong Huyền Dịch, Phong Nhược Nhan nói chuyện phiếm ở phủ hết một ngày, Phong Huyền Dịch mấy lần ra ám hiệu nàng cũng làm như không thấy, gần tới mới bị Mộc Vân Hạc gọi ra ngoài.

Phong Nhược Nhan vừa rời đi, khuôn mặt Phong Huyền Dịch liền nứt toác, nhưng rõ ràng không tức giận như lúc vừa đến, qua một ngày, cơn giận của hắn cũng bị mài đi không ít.

“Vương Gia, nếu là đến vì chuyện tiền bạc, vậy bây giờ người có thể đi về.”

Chân mày Phong Huyền Dịch nhíu sâu hơn.

“Người có tin Bổng vương giết chết người hay không!”

“Giết ta? Một nam nhân cao lớn lại uy hiếp một nữ nhân nhỏ yếu, Vương Gia người cũng tự nhận mình là một nam nhân?”

Vân Thanh cười giễu cợt, ở trong mắt Phong Huyền Dịch lại càng thêm đáng ghét.

“Bổng vương khinh thường động thủ với người, thức thời thì nhanh đồng ý chuyện Tử Cơ, nếu không, đừng trách Bổng vương không khách khí!”

Phong Huyền Dịch vung tay cầm chén nhỏ ném mạnh vào dưới chân Vân Thanh.

Mảnh vụn tứ tán, nói Vân Thanh không sợ là không thể, nhưng trên mặt vẫn là gắng phô trương thanh thế.

“Không khách khí? Vương Gia người sẽ không khách khí với ta như thế nào?!”

Trong lúc hốt hoảng sờ tới một túi thơm trong ngực, ánh mắt Văn Thanh sáng lên, đây chẳng phải là túi thơm Phong Nhựt Nhan đưa cho nàng trước khi vào vương phủ sao?

“Thanh Nhi!”

Phong Huyền Dịch đang muốn động thủ, lại bị người khác giữ chặt, vẻ mặt Mộc Vân Hạc nghi hoặc nhìn hai người trước mặt, Văn Thanh cười như gió xuân, Phong Huyền Dịch tức giận đùng đùng, tay nắm thành nắm đấm nổi gân xanh.

“Cha bảo ta gọi hai người tới ăn cơm, tại sao lâu như vậy còn chưa đi, Vương Gia, người làm sao vậy?”

Văn Thanh tiến lên ngăn trở Phong Huyền Dịch, lặng lẽ vẩy phấn hương từ trong tay đến trước mặt Phong Huyền Dịch.

“Đại ca, huynh đi trước, chúng ta sẽ tới ngay.”

Mơ hồ cảm thấy thân thể Phong Huyền Dịch có phần choáng váng, thấy hắn đứng không vững nhanh chóng đẩy mình ra, Mộc Vân Hạc nghi hoặc nhìn động tác của hai người trước mặt, vẫn nhắc chân đi tới.

“Vương Gia sao vậy?”

Thân thể Phong Huyền Dịch xiêu xiêu vẹo vẹo ngã xuống trên ghế, gương mặt tức giận biến thành vô lực, Văn Thanh đứng ở bên người hắn, cười hài lòng.

“Vương Gia có chút không thoải mái, muội dìu hắn về nghỉ trước. Đại ca huynh đi qua trước, lát nữa muội mới qua. ”

Mộc Vân Hạc từng học qua y thuật, vốn muốn xem tình trạng của Phong Huyền Dịch một chút, nhưng nhìn vẻ mặt này của Văn Thanh, lại bảo hắn nhanh chóng rời đi, không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, hắn không muốn làm trễ nãi nàng, suy nghĩ một chút, Mộc Vân Hạc vẫn rời đi.

Phong Huyền Dịch nằm trên ghế, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy tức giận, nhưng lại vô lực đối phó với nàng.

Văn Thanh ngồi bên cạnh hắn, khuôn mặt mang nụ cười tà ác.

“Vương Gia, người có nhớ lần trước người đưa ta lên giường với kẻ phong lưu hay không?”

Trên mặt Phong Huyền Dịch hiện lên mấy phần xấu hổ, trong lòng cả kinh.

“Người hãy yên tâm đi, ta cũng không hạ lưu như người.”

Biết hắn đang nghĩ điều gì, Văn Thanh bĩu môi khinh thường.

Trên mặt Phong Huyền Dịch hiện lên mấy phần hoài nghi, sử dụng nội lực ép buộc mình đứng lên .

“Chớ phí sức, công chúa nói với ta, chỉ cần người ngửi thấy mùi hương của loài hoa này, không ngủ một đêm thì không thể nào tốt lên, người ngoan ngoãn ngủ ở đây đi, ta sẽ nói cho phụ mẫu biết chúng ta cực kỳ ân ái.”

Văn Thanh đứng dậy nâng hắn lên, mặc dù hắn rất đáng ghét, nhưng vẫn nở nụ cười ném hắn đến trên giường, mặc dù động tác có phần thô bạo, nhưng thân thể cao lớn vẫn được đỡ nằm trên giường.

Nhìn đôi mắt khép hờ kia đang trừng mắt nhìn về phía nàng, Văn Thanh cười càng thêm cuồng vọng, đưa tay dùng sức bấm ở dưới chân nam nhân kia một cái, nhìn cặp mắt khép hờ kia đột nhiên phóng đại, trong lòng càng thêm vài phần khoái cảm trả thù .

“Thanh Nhi, có tốt không?”

Mộc Vân Hạc ra khỏi cửa viện có phần bận tâm nên vẫn không rời đi, cho đến khi thấy Phong Huyền Dịch được Văn Thanh kéo vào hồi lâu chưa ra, mới không chịu được mà lên tiếng gọi nàng.

Văn Thanh đáp một tiếng, đóng cửa lại đi ra ngoài, lưu lại một mình Phong Huyền Dịch nằm trên giường giương mắt nhìn, trông mắt tràn đầy lửa giận giống như muốn ăn thịt người, trong đêm đen có phần dọa người.

Tiểu hồ ly màu lửa đỏ không biết từ lúc nào đã chạy ra, đi theo sau lưng Văn Thanh, Văn Thanh đưa tay nâng nó tới trên vai của mình, Mộc Vân Hạc cười nhìn hai người – hồ trước mắt, có phần kỳ quái lên tiếng.

“Vương Gia đâu?”

“Thân thể hần không thoải mái, muội để hần nghỉ ngơi trong phòng, lát nữa sai người hầu đem cơm tới là được.”

Tuy Mộc Vân Hạc có phần nghi ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều, cười cười rời đi cùng Văn Thanh, nhìn bóng dáng hài hòa của một người một hồ bên cạnh, nụ cười trong mắt càng đậm.

“Đại ca, huynh quen biết Nhược Nhan công chúa bao lâu rồi?”

Giống như vô ý, Văn Thanh vừa trêu đùa với hồ ly vừa hỏi.

“Mười tám năm rồi.”

“Lâu như vậy ư?”

“Từ lúc huynh còn rất nhỏ nương đã thường xuyên đưa huynh ra vào hoàng cung, cả ngày phụ thân đều vội vàng chuyện triều chính không đếm xỉa tới huynh, nương liền dẫn huynh vào cung, lúc mới gặp gỡ công chúa nàng còn là một tiểu oa nhi đấy.”

“Bây giờ công chúa cũng đã mười tám tuổi rồi, đã đến tuổi lập gia đình rồi.”

Giọng nói không nặng không nhẹ như cũ, khuôn mặt Văn Thanh cũng không bởi vì hàm nghĩa mật mờ mà có phần biến hóa.

“Đúng vậy, chỉ là ánh mắt công chúa quá cao thôi.”

Mộc Vân Hạc cười cười, hần cũng là người thông minh, sao lại không biết ý tứ Văn Thanh.

“Huynh cũng hi vọng công chúa có thể sớm tìm được lang quân như ý.”

17. Q.1 - Chương 17: Khế Ước

Edit: August97

“Tiểu thư, Đại Thiếu Gia!”

Từ xa chạy tới một bóng dáng hốt hoảng, Văn Thanh vừa nhìn đã thấy Bảo Cầm, hôm nay rõ ràng không mang nàng ấy ra ngoài, sao lại tìm tới được?

“Tiểu thư, Tử Cơ cô nương biết buổi sáng Vương Gia đã tới nơi này, bây giờ còn chưa thấy Vương Gia trở về, bảo nô tỳ tới hối thúc.”

Bảo cầm cúi đầu, âm thanh mang theo chút nước nở.

“Ngẩng đầu lên.”

Biết tiểu nha đầu này nhất định đã bị này Tử Cơ khi dễ, trong lòng dấy lên một trận hỏa vô danh.

Bảo Cầm chần chừ ngẩng đầu lên, trên gương mặt trắng nõn hiện lên dấu tay đỏ bầm, cũng không biết bị đánh bao lâu, đánh bao nhiêu, trên má trái lộ ra tia máu.

“Quản gia nói sao?”

“Quản gia nói, tiểu thư là tiểu thư Mộc phủ, nếu muốn tới tìm thì để nô tỳ tự mình tới.”

Bảo cầm sợ hãi nói, có vẻ do bị đánh.

“Đại ca, huynh học y, có thể giúp nàng ấy xem thương thế một chút?”

Mộc Vân Hạc gật đầu, mang Bảo Cầm rời đi, mặc dù trong lòng nghi ngờ Tử Cơ cô nương này là ai, nhưng nhìn vẻ mặt Văn Thanh và Bảo Cầm, hẳn cũng đã xác định được.

Văn Thanh đứng ở ngoài cửa phòng, sóng gợn trong lòng từ từ nổi lên, vào vương phủ nàng vốn không định đi tính toán đối phó Tử Cơ này, sống hòa bình thì tốt hơn, Vương Gia quản gia cái gì nàng cũng không muốn trêu chọc, chẳng qua hiện nay khi dễ đến trên đầu, nàng tất nhiên không thể nhẫn nhịn, nữ nhân kia dám động thủ đánh nha hoàn của nàng, vậy thì khai đao từ nàng ta trước đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Văn Thanh cố ý đánh thức Phong Huyền Dịch còn đang ngủ, Phong Huyền Dịch vừa mở mắt ra liền ngồi dậy, thời điểm phát giác toàn thân có khí lực, vẻ mặt phòng bị nhìn chằm chằm Văn Thanh đang ngồi trước mặt hắn.

“Người ở đây làm gì?!”

“Đây là phòng của ta, ta không ở đây thì ở đâu.”

Tức giận liếc hắn một cái, người đáng ghét làm chuyện gì đều đang ghét.

“Vương Gia, người có phải rất muốn làm tiệc sinh thần cho Tử Cơ cô nương hay không?”

Phong Huyền Dịch liếc nhìn nàng một cái, trong mắt có phòng bị:

“Người có ý tứ gì?”

“Người chỉ cần trả lời phải hay không phải.”

“Chuyện Tử Cơ là quy củ của vương phủ, mỗi năm một lần, làm nữ nhân của Bốn vương, nếu yêu cầu này cũng không thể thỏa mãn nàng, Bốn vương sao còn gọi là một nam nhân.”

Phong Huyền Dịch chau mày, có lẽ là gương mặt Văn Thanh quá mức bình tĩnh, không nhìn ra một tia địch ý, hắn mới thoáng buông lỏng một chút.

“Muốn ta đồng ý cũng được, nhưng người phải đồng ý với ta một điều kiện.”

Khuôn mặt mang theo nụ cười dịu dàng, Văn Thanh cầm khế ước vốn để bên giường tới.

“Người muốn làm gì?”

“Người yên tâm đi, cũng không phải chuyện gì khó khăn, chỉ là ta hi vọng về sau nếu vương phủ xảy ra bất cứ chuyện gì người đều không được nhúng tay vào.”

“Vương phủ của Bốn vương, vì sao Bốn vương không thể nhúng tay?!”

Phong Huyền Dịch trợn mắt giận dữ nhìn Văn Thanh, khuôn mặt tuấn mỹ bắt đầu vặn vẹo.

“Được rồi, nói chính xác là giữa ta và Tử Cơ cô nương có xảy ra chuyện gì, người cũng không thể nhúng tay.”

Văn Thanh bình tĩnh như cũ, đem khế ước đặt trước mặt hắn:

“Vương Gia, chỉ cần người đồng ý, về sau mỗi tháng đưa thêm cho người 100 lượng bạc tùy ý tiêu xài, ra ngoài uống rượu có kỹ nữ hầu hạ hay đi dạo kỹ viện đều không liên quan tới ta, nếu như người muốn cưới vợ bé, ta có thể cầu xin Thái hậu cho người cưới người đó.”

“Người có mục đích gì?”

Chân mày Phong Huyền Dịch nhíu chặt hơn, mặc dù điều kiện rất mê người, nhưng trong lòng vẫn lo lắng Tử Cơ sẽ bị khi dễ, dù sao nàng cũng đã theo mình hơn ba năm.

“Có mục đích gì người không cần phải xen vào, chẳng lẽ Vương Gia còn sợ ta khi dễ nàng? Nếu muốn làm nữ nhân của Vương Gia, ngay cả ta cũng không đầu lại, nàng còn có tài đức gì, chẳng lẽ Vương Gia người muốn kết hôn với một nữ nhân suốt ngày chỉ biết khóc lóc sao?”

Phong Huyền Dịch nhíu mày không nói lời nào, như đang ngẫm nghĩ.

“Vương Gia, ngươi phải biết, nữ nhân chúng ta không có địa vị gì, ước nguyện cả đời chính là gả cho phu quân tốt, có thể phụ tá phu quân, không thể phụ tá cũng không thể làm trề nãi, nếu Tử Cơ ngay cả ta cũng xử lý không tốt, coi như sống trong vương phủ này ta cũng sẽ luôn liên lụy ngươi, là đầu đề câu chuyện của Thái hậu, truyền đi còn phải nhận lời cười nhạo của mọi người, nếu ngươi không ngại những thứ này, vậy thì cứ việc ngủ đi.”

Cầm khế ước, Văn Thanh liền nhấc chân đi ra ngoài.

“Khoan đã.”

“Vương Gia ngươi thật thông minh, nếu Tử Cơ có thể đuổi ta ra khỏi phủ, vậy cũng coi như nàng ta có bản lĩnh, ta nhất định sẽ không bêu xấu ngươi trước mặt Thái hậu trước, nhưng nếu ngươi bị xuất cục là nàng ta, Vương Gia ngươi cũng không thể phá hư quy tắc trò chơi.”

Chân mày Phong Huyền Dịch nhíu chặt hơn, đứng dậy đoạt lấy khế ước trong tay Văn Thanh, cầm bút lông trên bàn, ký vào tên của mình.

“Khế ước này ta liền giao cho công chúa bảo quản, nếu ngươi thất ước, thì đừng trách ta không khách khí.”

Cười đem khế ước cất đi, không nhìn bộ mặt tức giận trợn trừng mắt của Phong Huyền Dịch, tâm tình Văn Thanh vô cùng tốt đi ra cửa, đến khi ra cửa, như cố ý, cười cực kỳ động lòng người:

“Vương Gia, nô tì phải đi chuẩn bị xe ngựa cho ngài, chúng ta về phủ thôi.”

Ngồi chung một xe ngựa với Phong Huyền Dịch, Hạ Uyển Dung cùng Mộc Thiên Hải vốn còn muốn giữ hai người, nhưng nhìn mặt thối của Phong Huyền Dịch, cũng liền không tiếp tục nói nữa, dọn dẹp lên xe ngựa, phân phó phu xe lên đường, chưa đi được bao lâu đã ngừng lại, Văn Thanh vén rèm xe lên, lại thấy Mộc Vân Hạc một thân mồ hôi vội vàng phi ngựa tới.

“Muội muội, đây là hồng cao (bánh ngọt làm từ quả hồng) muội thích ăn nhất, ở vương phủ không có, ta mua uội nhiều một chút.”

Đem một bao lớn nhét vào trong ngực Văn Thanh, trán Mộc Vân Hạc còn có một tầng mồ hôi mịn.

Văn Thanh cười cười, đem khăn tay lau mồ hôi cho hắn, vừa mới vén rèm xe lên đã thấy một màn như vậy, trong lòng Phong Huyền Dịch không hiểu sao có phần không thoải mái.

“Đi lên nhanh một chút!”

“Đại ca, ta đi nha.”

Ôm một bọc lớn bánh ngọt, phát phát tay với Mộc Vân Hạc, Văn Thanh lên xe ngựa.

Thấy Văn Thanh rời đi, Mộc Vân Hạc cũng lập tức hướng một phương hướng khác chạy đi.

Cùng Phong Huyền Dịch trở lại vương phủ, Văn Thanh không ngờ Tử Cơ lại đứng chờ ở đại môn, khuôn mặt đẹp dễ mất huyết sắc, bình thường cặp môi trang điểm đỏ thắm bây giờ cũng tái nhợt mấy phần.

Phong Huyền Dịch vừa xuống xe ngựa thấy Tử Cơ như vậy vội vàng chạy tới, Tử Cơ vừa thấy Phong Huyền Dịch, hai người giống như đã lâu không gặp ôm ôm ấp ấp.

“Nàng ở đây làm gì, buổi sáng lạnh như thế, sắc mặt nàng sao lại khó nhìn như vậy?”

Phong Huyền Dịch vừa rời vì tức giận mà chân mày nhíu lại thế nhưng lúc này bởi vì lo lắng lại lần nữa nhíu chặt, Văn Thanh đứng trước mặt hai người, nhìn hai người ở đại môn vương phủ trình diễn tiết mục chàng chàng thiếp thiếp.

“Ta thấy Vương Gia cả đêm không trở lại, lo lắng Vương Gia gặp chuyện gì, một người không ngủ được.”

Tử Cơ làm bộ đáng thương rúc vào ngực Phong Huyền Dịch, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Văn Thanh.

“Nhường đường.”

Vân Thanh ngược lại không để ý, hai tay đem hai người kéo ra hai bên, đường trước mặt trở nên rộng rãi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua trước mặt hai người, hai người kia hình như còn chưa lấy lại tinh thần, sững sờ một chút, chờ phản ứng lại thì Vân Thanh đã đi xa.

“Vương phi!”

18. Q.1 - Chương 18: Một Con Chó Đưa Tới Chiến Tranh

Edit: August97

“Quản gia.”

Vân Thanh quay đầu lại, nhìn Mạc Tử Thần đang cười hả hê như gió xuân, người đàn ông này muốn mượn tay Tử Cơ diệt trừ nàng.

“Hôm qua vương phi lại mặt(*) (vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới) sao lại không thông tri một tiếng, quà tặng cũng không chuẩn bị, Thượng Thư Đại Nhân sẽ trách tội.”

“Cha mẹ ta không giống cha mẹ người, nhà chúng ta không thiếu mấy thứ đó.”

Khuôn mặt Vân Thanh hiện lên mấy phần trào phúng, giọng nói cũng có phần kì quái.

Sắc mặt Mạc Tử Thần biến đổi, khi nhìn đến hai người ở đại môn thì ngay lập tức nở cười.

“Vương Gia người đã trở lại, hôm qua Tử Cơ cô nương đứng suốt một đêm ở đại môn chờ người đấy.”

Phong Huyền Dịch có phần ảo não, nhìn Vân Thanh càng thêm ghét bỏ.

“Để nàng chịu khổ rồi.”

Tử Cơ mềm mại rúc vào trong ngực Phong Huyền Dịch, ánh mắt khiêu khích quét tới quét lui toàn thân Vân Thanh, con người đen nhánh của Vân Thanh không chớp nhìn chăm chú vào ba người trước mặt, xem ra bọn họ đã chung một trận tuyến rồi.

“Nỗ lực của Vương Gia đêm qua cũng không kém so với cô đâu, Tử Cơ cô nương.”

Vân Thanh cười kiêu mị, đem túi thơm từ trước ngực áo đưa ra.

“Đây là túi thơm đêm qua Vương Gia tặng cho ta, Tử Cơ cô nương, người ở cùng Vương Gia đã lâu như vậy, người đã từng được nhận quà chưa?”

Sắc mặt Tử Cơ càng thêm khó coi, môi dưới tái nhợt bị hàm răng trắng nõn cắn chặt, Phong Huyền Dịch cau mày liếc mắt nhìn Vân Thanh, muốn nói gì đó lại bị Vân Thanh cắt ngang.

“Thế nào, Vương Gia chẳng lẽ muốn ta ‘trả lại’?”

Nghĩ tới đêm qua vô lực cùng khuất nhục, tất nhiên Phong Huyền Dịch lắc đầu.

“Vương gia!”

die»nd anl«equ»ydl«on

Tử Cơ yêu kiều làm nũng, thân thể mềm mại càng thêm dán chặt ở trong ngực Phong Huyền Dịch.

Mạc Tử Thần ôm ngực nhìn mấy người trước mắt, chân mày cũng nhíu lại, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào Vân Thanh đang hả hê trước mắt như có điều suy nghĩ.

“Gâu Gâu!”

Sau lưng truyền đến một trận tiếng cho sủa vang dội, mấy người quay đầu, một con Đại Hoàng Cẩu (chó vàng to) bị buộc xích sắt đang xoay tròn cố gắng bắt lấy vật nhỏ màu lửa đỏ đang cuốn lấy người nó.

Văn Thanh định thần nhìn lại, là tiểu hồ ly, mới không nhìn một chút, nó đã chạy tới nơi đó.

Đại Hoàng Cầu nghe rằng, ánh mắt sắc bén, xích sát theo chuyển động của nó mà run lên, nhưng tiểu hồ ly cũng hết sức linh hoạt, chạy tới chạy lui trên người nó, luôn tránh thoát được những công kích hung mãnh kia, xoay vòng một mỗi, Đại Hoàng Cầu dứt khoát nằm trên đất, thở hổn hển nhìn tiểu hồ ly vẫn đang hồn nhiên chạy nhảy trước mặt.

Tiểu hồ ly quay đầu lại, buông đuôi nhảy tới trên người Văn Thanh, nhìn Mạc Tử Thần đang hô hoán .

“Đây là chó từ đâu tới?”

Phong Huyền Dịch nhíu mày, tự động lui ra sau mấy bước, kể từ khi còn bé bị chó cắn hấn liền ghét nuôi chó.

“Hôm qua Tư Mã Công Tử mang tới, nói là đưa cho vương phi.”

Mạc Tử Thần quay đầu lại cưỡi xuống sợi dây xích buộc chó, con chó kia một mỗi, cũng không nhúc nhích, cực kỳ dụ ngoan đi đến bên chân Văn Thanh.

Văn Thanh nhận lấy sợi dây, mặc dù không biết nam nhân hồ ly kia muốn làm gì, nhưng nàng cũng không phải là người sợ chó, lúc trước trong nhà nuôi rất nhiều.

“Ai bảo hấn đem con vật này đưa đến vương phủ?”

Phong Huyền Dịch vừa thấy con chó kia rất gần hấn, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

“Vương phi, rõ ràng người biết Vương Gia sợ chó, lại còn đem chó này vào phủ, người có ý gì?!”

Tử Cơ ngăn ở trước người Phong Huyền Dịch, lời nói ra lại khiến hai mắt Văn Thanh tỏa sáng.

“Sợ chó?”

Lời nói tràn ngập vui vẻ, nụ cười trên mặt Văn Thanh càng lớn:

“Đại Hoàng, theo ta trở về.”

Một người một chó một hồ nhìn cũng không nhìn người phía sau một cái, đi thẳng trở về.

Tử Cơ thấy Văn Thanh không nhìn mình như thế, trong lòng bốc lửa, quay đầu lại nhìn thấy Phong Huyền Dịch đang trợn tròn mắt.

“Vương Gia, sao vậy?”

“Tử Thần, nghĩ biện pháp bắt con chó kia cho ta!”

Mạc Tử Thần cung kính gật đầu, đi về phương hướng Văn Thanh.

die»nd anl«equ»yd«on

“Hừ.”

Phong Huyền Dịch trợn mắt nhìn Tử Cơ, bực tức rời đi, Tử Cơ đuổi theo sau lưng hấn lại không hiểu vì sao hấn tức giận.

Trong lòng Phong Huyền Dịch lạnh lẽo, nhìn nụ cười của nữ nhân kia cũng biết nàng chưa nghĩ ra được chuyện gì, quý mới biết nàng dùng cách gì đối phó với hấn.

An trí Đại Hoàng ở cánh rừng bên cạnh Đông viện, Văn Thanh bảo Bảo Cầm cho nó một ít thức ăn, xem ra Đại Hoàng Cầu lại hết sức dụ ngoan, chỉ khi thấy tiểu hồ ly khiêu khích nhìn nó mới nghe rằng nhếch miệng, Văn Thanh biết nhất định Tư Mã Lưu Văn biết Phong Huyền Dịch sợ chó.

Nhưng mục đích hấn đưa đồ tới cho nàng rất khó đoán, nàng cũng lười nghĩ, dù thế nào đi nữa hấn cũng không hại nàng như vậy.

“Vương phi!”

Không lâu lắm, bóng dáng Mạc Tử Thần đã xuất hiện trước mặt nàng, nhìn Đại Hoàng sau lưng Văn Thanh.

“Vương Gia sai ta đem con chó này đi.”

“Tại sao?”

“Vương Gia đã nói vậy, vương phi muốn biết thì xin đi hỏi Vương Gia.”

Mạc Tử Thần cười cười, lướt qua Văn Thanh muốn động thủ, còn chưa chạm được dây xích, Đại Hoàng thấy Mạc Tử Thần đến gần đã sửa loạn một trận.

Mạc Tử Thần cũng có chút hoảng sợ lui lại mấy bước.

“Vương phi, đây...”

Thấy Đại Hoàng trung thành với nàng như thế, trong lòng Văn Thanh càng thêm vui vẻ, cũng càng không để hấn đem nó đi.

“Quản gia, nếu người có bản lĩnh, người liền bắt nó đi đi.”

Trong mắt Mạc Tử Thần hiện lên tia tức giận, nhìn bộ dáng hờ hê của Văn Thanh, lòng hiếu thắng cũng bị đốt lên.

Nhặt lên một cây côn phơi quần áo bên cạnh, Mạc Tử Thần đang muốn đánh con chó kia lại bị một bàn tay có lực cản lại, Văn Thanh đưa tay đoạt lấy cây gậy trong tay hắn, khuôn mặt nghiêm túc.

“Đây là chó ta nuôi, nếu Vương Gia muốn dắt đi thì để hấn tự mình đến, nếu người khác đụng vào một sợi lông của nó, ta bắt các người đền mạng.”

Thần sắc Văn Thanh nghiêm túc không hề đùa giỡn, tay Mạc Tử Thần vì động tác có phần thô bạo vừa rồi của Văn Thanh mà có phần đau nhức, nhìn người trước mặt, lửa giận nằm im trong lòng đã lâu cũng bị khơi lên.

“Được, ta sẽ đi nói với Vương Gia.”

Bóng dáng màu trắng nhanh chóng rời đi biệt viện của Văn Thanh, Văn Thanh nhìn Đại Hoàng Cầu, đưa nó đến hậu viện.

Tốc độ của Phong Huyền Dịch cũng hết sức kinh người, Văn Thanh bố trí vừa xong đã thấy hấn mang theo mấy gia đình chạy tới, Mạc Tử Thần đi theo bên cạnh hấn, trên mặt đã không còn vẻ vui đùa như thường ngày.

“Chó đâu?”

Phong Huyền Dịch nhìn lướt qua biệt viện không nhìn thấy bóng dáng của Đại Hoàng, khước mắt Mạc Tử Thần hướng về phía Văn Thanh, lập tức Phong Huyền Dịch liền nhắm vào nàng.

“Vương phi, mau đem chó giao ra đây cho ta! Đây là vương phủ của bốn vương, chẳng lẽ lời Bốn vương nói đều không nghe sao?!”

“Lời Vương Gia ngài nói dĩ nhiên có trọng lượng, ngài là Nhất Gia Chi Chủ, nhưng ta cũng là vương phi, thê tử Vương Gia kết tóc, ngay cả quyền lợi nuôi chó cũng không có sao? Hay là Vương Gia ngài muốn cùng ta tìm Thái hậu lý luận? Nếu ngài không sợ mất mặt, vậy đi thôi, chúng ta vào cung!”

Sắc mặt Phong Huyền Dịch thay đổi, mắt đen vì tức giận mà đỏ lên.

“Dù sao ta cũng không tới viện của ngài, chỉ cần Vương Gia không trêu chọc ta, ta nhất định sẽ không thả Đại Hoàng chạy loạn, nhưng nếu Vương Gia cố ý muốn bắt nó, thì đừng trách ta không khách khí, chuyện Vương Gia sợ chó hôm nay chỉ có người trong phủ biết, nhưng nếu bị dân chúng biết đường đường là Dịch vương, cư nhiên lại...”

“Đủ rồi!”

19. Q.1 - Chương 19: Cọp Mẹ Nổi Giận

Edit: August97

Sắc mặt Phong Huyền Dịch xanh mét, lại không thể cùng Văn Thanh đi tìm Thái hậu, mặc dù có thể Thái hậu sẽ đứng về phía hắn, nhưng nếu bị văn võ triều và dân chúng kinh thành biết hắn sợ chó, ngày sau còn mặt mũi nào mà sống.

“Mộc Văn Thanh, Bỏn vương tôn trọng người vì người là người mẫu hậu chỉ định, người đừng quá phận!”

“Ngược lại Vương Gia hãy nói cho ta nghe ta quá phận ở đâu?! Dù sao chỗ này người cũng không tới, ta nuôi con chó trông biệt viện chẳng lẽ cũng không được sao!”

Thanh âm Văn Thanh vang dội, mấy gia đình nuốt nước bọt sợ hãi nhìn Văn Thanh, trong lòng thay nàng cầu nguyện.

Nhưng ngoài ý muốn là Vương Gia không động thủ, chỉ là tức giận trợn trừng mắt, nổi trận lôi đình tung một chưởng sang bên cạnh, một cây trúc cao lớn cách mấy trượng lập tức ngã xuống đất.

“Sao vương gia lại biết ta thiếu củi đốt? Nô tì cảm tạ vương gia đã phí công “đốn củi” giùm.”

Thấy Phong Huyền Dịch tức giận như thế cũng không động thủ với nàng, Văn Thanh cũng hiểu một hai, Thái hậu hoặc người nào đó đã định ra với hắn, không được phép động thủ với nàng.

Sắc mặt Phong Huyền Dịch vốn đã khó coi lại không thể khó coi hơn được nữa, Mạc Tử Thần thấy thế vội vàng tiến lên kéo hắn.

“Chuyện nuôi chó coi như xong, nhưng còn tiệc sinh thần của Tử Cơ phu nhân nữa, vương phi, có phải nên lấy bạc ra rồi hay không, ngày mai đã là ngày cuối rồi.”

Văn Thanh quay đầu, nhìn Mạc Tử Thần nhú mày.

“Tất nhiên, ta đã đồng ý với Vương Gia, nhất định không sẽ đổi ý, nhưng Tử Cơ cô nương đã là nữ nhân của Vương Gia, bữa tiệc này ắt nhiên phải do ta tổ chức, quân gia giúp đỡ là được, thời điểm cần người giúp một tay, ta sẽ bảo Bảo Cầm đi gọi người.”

Sắc mặt của Mạc Tử Thần cũng rất khó coi, cùng gương mặt xanh mét của Phong Huyền Dịch trông rất đẹp mắt.

“Vương Gia, quân gia, các người còn có chuyện gì sao? Không có chuyện gì thì ta đây cũng không khách khí, có thể cho Đại Hoàng của ta một vị trí hay không?”

Lông mày Phong Huyền Dịch nhướng lên, tròng mắt đen phóng hỏa giống như muốn ăn thịt người, hắn đường đường là một Vương Gia lại phải nhường chỗ cho chó, cũng không nghe khuyên can của Mạc Tử Thần bên cạnh, Phong Huyền Dịch giơ tay tát vào mặt Văn Thanh.

Không ngờ hắn lại đột nhiên động thủ, Văn Thanh bị hắn tát mạnh, khuôn mặt truyền đến từng đợt đau rát, Văn Thanh không chút suy nghĩ, dùng toàn bộ sức mạnh hướng mặt hắn đánh trả, phát ra âm thanh càn quét tai vang dội hơn, trên mặt Phong Huyền Dịch nhanh chóng hiện lên một dấu tay năm ngón.

Lửa giận trong lồng ngực càng thêm dồn nén, cuối cùng bộc phát, Phong Huyền Dịch nhanh chóng ra quyền đánh Văn Thanh, Văn Thanh cũng bất chấp mọi chuyện, cùng hắn xông vào đánh.

Phong Huyền Dịch nóng nảy lại quên mất dùng nội lực đối phó Văn Thanh, cũng tạo cơ hội cho nàng lợi dụng.

Mấy gia đình ở bên cạnh cũng sợ ngây người, diện mạo vương gia cùng vương phi dữ tợn ra sức đánh nhau, sức lực rất lớn. Cả hai lăn đùng trên mặt đất người một quyền ta một chưởng, Mạc Tử Thần ở bên cạnh cũng không khuyên can.

“Trời ạ! Vương gia! Vương gia!”

Hồi lâu, Tử Cơ thấy vương gia chậm chạp không trở về, trong lòng lo lắng cho tiệc sinh thần của bản thân, muốn chạy tới xem một chút, nhưng khi đến nơi, đập vào mắt là cảnh tượng vương gia bị vương phi ngồi

đề trên đất, trên người hai người dính đầy bụi bặm, trên mặt đều là dấu tay cầu xé đánh đấm lẫn nhau, rõ ràng khuôn mặt của Phong Huyền Dịch nhếch nhác hơn, là dấu móng tay Văn Thanh để lại.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào biệt viện vương phi, Phong Huyền Dịch kéo y phục của Văn Thanh, Văn Thanh kéo cánh tay của hắn, móng tay sắc nhọn thỉnh thoảng nhân cơ hội xẹt qua trên mặt hắn.

Thấy Tử Cơ đi vào, Phong Huyền Dịch muốn đứng dậy lại bị Văn Thanh ngăn chặn không thể động dậy, không ngờ sức lực của nữ nhân này lại lớn như vậy, Phong Huyền Dịch có phần kinh ngạc.

“Vương gia! Phó Thừa Tướng đến!”

Có lẽ là người hầu trong phủ biết Phong Huyền Dịch ở nơi này, nên khi Phó Lăng Thiên đến liền trực tiếp mang hắn tới đây.

Phó Lăng Thiên kinh ngạc nhìn hai người đang đánh nhau trước mắt, lúc sửng sốt lại quên kéo hai người ra.

Thấy bóng dáng Phó Lăng Thiên tiến vào, Phong Huyền Dịch cũng muốn nhanh lên một chút, lại bởi vì gấp gáp mà trên tay không còn chút sức nào, chỉ có thể tức giận nhìn chằm chằm Văn Thanh vật lộn cùng nàng.

“Có khách tới, mau buông tay! Mau buông tay!”

Thanh âm Phong Huyền Dịch lộ vẻ cực kỳ tức giận, nhìn Phó Lăng Thiên nhìn hắn không chớp mắt, hắn ngay lập tức có ý niệm đào hố chui xuống.

Văn Thanh đưa lưng về phía Phó Lăng Thiên, tất nhiên không thấy có người tiến vào, chỉ dùng sức cào mấy dấu tay lên mặt hắn.

“Khách nhân của người thì liên quan gì đến ta! Dám đánh bà đây thì phải trả giá thật lớn!”

Câu chữ của Văn Thanh rành mạch, truyền đến trong tai Phó Lăng Thiên không sót một chữ, nhìn lên hai người trước mặt cùng mấy gia đình đang trong tình trạng hóa đá bên cạnh, hắn vội vàng hô một tiếng:

“Nhanh tách hai người ra!”

Như bừng tỉnh từ trong mộng, bọn hạ nhân ủa lên, thật lâu sau mới kéo được hai người đang hăng say cầu xé nhau ra.

Tóc dài của Văn Thanh bị Phong Huyền Dịch tháo trâm, phân tán đầy vai, mấy sợi tóc bay tán loạn, trên mặt in rõ năm dấu ngón tay đỏ ửng, trên y phục dính đầy bụi bặm, áo bị hắn xé rách nửa vai, lộ ra đầu vai mượt mà trắng nõn, Văn Thanh hừ một tiếng, giận dữ kéo y phục, nhìn Phong Huyền Dịch đứng trước mắt cũng nhếch nhác không kém.

Trâm cài đầu của Phong Huyền Dịch đã sớm bị Văn Thanh ném xa vài thước, đầu tóc cũng bù xù hỗn loạn không thôi, trên mặt trừ năm dấu ngón tay còn có dấu vết móng tay rõ ràng, đai lưng cũng bị Văn Thanh kéo xuống, lộ ra da thịt màu mật ong mê người, giày trên chân cũng có dấu hiệu rớt xuống, sắc mặt Phong Huyền Dịch đen đến dọa người, Tử Cơ vội vàng tiến lên chỉnh lại y phục cho hắn.

“Thanh Nhi.”

Phó Lăng Thiên đứng bên cạnh Văn Thanh, giúp nàng sửa lại bộ tóc rối loạn, trong ánh mắt có phần lo lắng:

“Chuyện này là sao?”

“Người đi mà hỏi hắn!”

Nổi giận gầm lên một tiếng, Văn Thanh giẫm chân đi vào phòng phịch một tiếng đóng cửa lại.

Mấy vị khách không mời mà đến hai mặt nhìn nhau. Một vài hạ nhân cầm trong tay cây gậy đánh chó cũng run run nắm không vững. Ngay cả vương gia vương phi cũng dám đánh, nếu bọn họ thực sự bắt con chó kia đi, vậy mạng này chẳng phải không còn nữa sao?!

Phong Huyền Dịch thấy Văn Thanh đi vào, vốn định đuổi theo, lại thấy Phó Lăng Thiên ở trước mặt, Tử Cơ cùng Mạc Tử Thần ở bên cạnh, mấy hạ nhân vẫn còn đứng nhìn, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Thừa Tướng chê cười, ta đi thay y phục, ngài chờ ta một lát.”

Phong Huyền Dịch cố nặn ra một nụ cười, nhìn Mạc Tử Thần bên cạnh:

“Còn không mau gọi người dâng trà!”

Mạc Tử Thần gật đầu rồi đi, Phong Huyền Dịch vuốt vuốt khuôn mặt nóng rát sau đó cũng rời đi. Tử Cơ đi theo ngay phía sau, thỉnh thoảng lại chạm vào vết thương của hắn.

Phó Lăng Thiên đứng trong sân Văn Thanh, nhìn cửa phòng đóng chặt, nhấc chân đi lên gõ cửa, mở cửa là Bảo Cầm, vẻ mặt Bảo Cầm sợ hãi, nhìn Phó Lăng Thiên cười xin lỗi.

“Tiểu thư đang nổi giận, ngày khác Thừa Tướng lại tới.”

Nụ cười trên khóe miệng Phó Lăng Thiên càng lớn, từ nhỏ Văn Thanh sẽ không nổi giận mắng người, chớ nói chi là đánh nhau, bộ dáng anh đứng ngồi đè lên người Phong Huyền Dịch vừa này hắn chưa bao giờ thấy qua.

Trong lòng sinh mấy phần tò mò, Phó Lăng Thiên cười nói:

“Không sao, để nàng phát hỏa lên người ta cũng tốt.”

20. Q.1 - Chương 20: Ai Sợ Ai

Edit: August97

Bảo cầm lúng túng, nhưng vẫn nhường đường.

“Không phải đã nói em cũng đi ra ngoài sao?!”

Trong phòng truyền đến tiếng gào thét của Văn Thanh, Phó Lăng Thiên liếc mắt ra hiệu với Bảo Cầm, Bảo Cầm hiểu ý lui ra.

Văn Thanh đang kiểm tra vết thương trên người mình, nhận ra y phục bị Phong Huyền Dịch kéo rách liền muốn thay ngay, cho rằng người tiến vào là Bảo Cầm, cũng không cố kỵ cởi quần áo xuống, Phó Lăng Thiên vừa tiến vào đã thấy một màn này, đứng ngốc ngay tại chỗ, nhanh chóng xoay người, gương mặt trắng lãng ửng đỏ.

“Thanh Nhi, là ta.”

Văn Thanh cả kinh, kéo y phục lại, quay đầu thì nhìn thấy Phó Lăng Thiên đang đưa lưng về phía mình, kinh sợ mới thoáng giảm bớt.

“Không có việc gì, người quay lại đi.”

Phó Lăng Thiên ‘khụ’ một tiếng, nhìn Văn Thanh vẫn đầu tóc hỗn loạn như cũ, nụ cười chợt lóe lên.

“Sao lại đánh nhau với vương gia?”

Trên mặt vẫn còn ửng đỏ, Phó Lăng Thiên tiến lên giúp Văn Thanh sửa sang lại tóc, không muốn Văn Thanh nhìn thấy bộ dạng của hắn lúc này.

“Hắn có bệnh.”

Nhớ tới tên điên kia, trong lòng Văn Thanh lại bốc hỏa, tay vốn đang tháo thắt lưng bởi vì tức giận mà buộc loạn, làm thế nào cũng tháo không ra.

“Thanh Nhi, nghe ta, về sau không cần so đo với hần, dù sao bây giờ nàng là vương phi của hần, cứng đối cứng với hần, về sau chịu khổ sẽ là nàng.”

Ngón tay thon dài cầm cây lược gỗ trên bàn, ánh mắt dịu còn mang theo chút lo lắng, ngón tay xuyên qua mái tóc Văn Thanh.

“Vậy cũng không nhất định, nếu hần đắc tội với ta, còn chưa biết là ai chịu khổ đâu!

Văn Thanh là một người không chịu thua, đối phương càng mạnh nàng lại càng mạnh mẽ.

“Thanh Nhi!”

Phó Lăng Thiên bắt đầu thở than một tiếng.

“Sao vương gia lại có thể thay đổi tính tình nàng như thế, cũng được, nếu sau này cần hỗ trợ, cứ tới Tướng phủ tìm ta.”

“Ừ, cảm ơn.”

Khó khăn tháo đai lưng trong tay, Phó Lăng Thiên cũng nhận ra Văn Thanh đang rối rắm, sau khi chải mượt tóc liền liếc mắt nhìn:

“Nếu không tháo được thì cắt bỏ đi?”

Văn Thanh như mới tỉnh từ trong mộng, cầm cây kéo bên cạnh cắt một nhát, y phục không có đai lưng trói buộc lại có dấu hiệu muốn xổ ra, Văn Thanh lúng túng cười một tiếng, liếc mắt nhìn Phó Lăng Thiên sau lưng.

Phó Lăng Thiên hiểu ý nàng, cũng không đợi nàng nói liền tự mình đi ra ngoài.

Thời điểm Văn Thanh tới chỗ Phó Lăng Thiên đang ngồi trong sân, Phong Huyền Dịch cũng đã thay xong y phục đã tới, nhưng trên mặt vẫn có dấu bàn tay và vết xước rành rành, thấy Văn Thanh, trong mắt tràn đầy chán ghét, quay lưng lại ngồi đối diện Phó Lăng Thiên.

Trên mặt Văn Thanh vẫn còn đau rát, vào phòng gọi Bảo Cầm thoa lên chút thuốc mới ra ngoài lần nữa, ngồi ở bên cạnh Phó Lăng Thiên, coi như không thấy ánh mắt thù địch của Phong Huyền Dịch.

“Bổn vương có chuyện quan trọng nói với Thừa Tướng, người ở đây làm gì!”

Trên mặt đau rát không chịu nổi, nhìn Văn Thanh ngồi bên cạnh Phó Lăng Thiên, lửa giận trong lồng ngực lại bộc phát.

“Vậy người rút đi.”

Sắc mặt Văn Thanh bình tĩnh chỉ hướng cửa.

“Đây là cửa chỗ ở của ta, vương gia!”

Phong Huyền Dịch hừ lạnh một tiếng, sắc mặt khinh thường.

“Toàn bộ vương phủ đều là của Bổn vương, tại sao chỗ này lại là của người?! Mau tránh ra cho Bổn vương, nếu không đừng trách Bổn vương không khách khí!”

“Vương gia!”

Phó Lăng Thiên đưa tay ngăn Văn Thanh lại, sắc mặt bình thản, con người lại bùng lên lửa giận.

“Vương phi nói cũng không sai, nếu muốn cùng đàm luận, nên chuyển sang nơi khác đi, dù sao Thanh Nhi cũng là vương phi của người, coi như không nể mặt mũi ta thì cũng phải nể mặt thái hậu, về sau chớ làm khó dễ như vậy nữa.”

“Bổn vương xử lý như thế nào còn cần người tới dạy sao!”

Ánh mắt bén nhọn của Phong Huyền Dịch bắn thẳng về phía Phó Lăng Thiên, hần sớm biết quan hệ giữa Phó Lăng Thiên và Văn Thanh rất tốt, thấy đáng về hai người thân mật như vậy, trong lòng càng thêm tức giận.

“Người đi vào cho ta!”

Câu này là nói với Văn Thanh, Văn Thanh lại mắt điếc tai ngơ, nhàn nhả ngồi bên cạnh Phó Lăng Thiên, lắc lư hai chân, uống trà do Phó Lăng Thiên rót cho nàng.

Như vậy thật giống nàng là nữ nhân của hắn ta, lửa giận trong mắt Phong Huyền Dịch lại càng lớn, đã có một Văn Thanh, bây giờ lại có một Phó Lăng Thiên cũng đối địch với mình.

“Mộc Văn Thanh, ngươi muốn bức ép Bổn vương sao?!”

“Thanh Nhi, nàng đi vào trước đi.”

Nhận thấy hắn đã tức giận đến cứng ngắt, đến Phó Lăng Thiên cũng không thể không nể mặt Phong Huyền Dịch, mọi người trong triều đều biết hắn là người mang thù.

Văn Thanh liếc mắt nhìn Phó Lăng Thiên, nàng vốn không muốn ngồi đây, chỉ là không muốn nghe Phong Huyền Dịch ra lệnh, Phó Lăng Thiên đã mở miệng, đi vào thì có làm sao.

Phong Huyền Dịch nhìn Văn Thanh kéo váy nhàn nhả đi vào trong phòng, chỉ cảm thấy ngực bị đè nén đến muốn nổ tung, ánh mắt mang đầy địch ý quét về phía Phó Lăng Thiên.

“Phó Thừa Tướng, quan hệ giữa người cùng vương phi của Bổn vương thật khiến người ta hâm mộ.”

Phó Lăng Thiên hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, cũng chỉ cười cười.

“Vương Gia, ta có chuyện quan trọng muốn nói với người, đi vào thư phòng đi.”

Phong Huyền Dịch không gạt đầu, nhưng hắn đã đứng dậy đi trước.

Nhìn hai người một trước một sau rời đi, Văn Thanh lại ra khỏi phòng, sai Bảo Cầm đi gọi Mạc Tử Thần, tiệc sinh thần của Tử Cơ, nàng nhất định sẽ khiến bọn họ không kịp hối tiếc.

Mạc Tử Thần tới rất nhanh, dường như không hề rời đi, vẫn rất cung kính với Văn Thanh, trong đôi mắt trong suốt cũng không nhìn thấy một tia âm hiểm.

“Quần gia, tiệc sinh thần ngày mai của Tử Cơ cô nương, người mau sai hạ nhân chuẩn bị đi, tiệc rượu liền giao cho người, cần bao nhiêu bạc thì đến nhận từ ta, không cần lo múa rồng múa lân, ta sẽ tự mình đi mời gánh hát tốt nhất.”

Không ngờ Văn Thanh lại thay đổi nhanh như vậy, trên mặt Mạc Tử Thần hiện lên vẻ kinh ngạc:

“Vương phi.”

“Không được sao?”

Văn Thanh trừng mắt liếc hắn một cái, gọi Bảo Cầm mang tới năm mươi lượng bạc.

“Ta mặc kệ người mua đồ gì, bày biện trong phủ ra sao, tóm lại ta chỉ đưa người năm mươi lượng, nếu nhiều hơn số bạc này thì người tự nghĩ biện pháp đi!”

Mạc Tử Thần nhận bạc xong còn muốn nói gì đó, lại bị Văn Thanh trộn mắt nuốt trở về, năm mươi lượng không nhiều không ít, nhưng hắn không biết Văn Thanh muốn mời những khách nào, nếu khách đến đều là thế gia Kinh Thành, vô luận thế nào cũng không đủ.

Sai sử Mạc Tử Thần xong, Văn Thanh liền thay y phục chuẩn bị ra cửa, nhìn dấu tay vẫn chưa biến mất trên mặt, tìm trên bàn trang điểm một ít phấn hồng, bôi bôi thoa thoa một lúc cuối cùng cũng không nhìn thấy nữa.

Mang Bảo Cầm ra ngoài, Văn Thanh hỏi thăm Tử Cơ trước kia từ thanh lâu nào đến, sau đó trực tiếp xuất phát.

Thanh lâu đó ở chính giữa đường phố, là con đường khi ra khỏi thành phải đi qua, thanh lâu giống trống khua chiêng như vậy khiến Văn Thanh có phần kinh ngạc, nhìn cách trang hoàng bên trong cũng làm người ta cảm thấy mới lạ, hoa lệ giống như tranh vẽ, cơ hồ trong thanh lâu ngồi chật kín người, từng cặp nữ nhân

cùng nam nhân ăn mặc hoa lệ đi qua đi lại, mùi hương bên trong làm người ta không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Vân Thanh nhú mày, một nữ nhân đoan trang đứng trong thanh lâu khó tránh khỏi người khác cảm thấy tò mò.

“Tiểu thư?”

Sau lưng truyền đến một thanh âm dễ nghe.

21. Q.1 - Chương 21: Đại Nhân Vật Phía Sau

Edit: August97

Vân Thanh quay đầu lại, một nam tử có khuôn mặt tuấn tú đang đứng nhìn nàng không chớp mắt, con ngươi trong suốt giống Mạc Tử Thần, khiến người ta cảm thấy tinh tâm.

“Công tử có chuyện gì sao?”

“Tiểu thư vào ta thanh lâu tìm người?”

Tay nam tử cầm chiết phiến (quạt giấy), thân thể yếu nhược không có sinh khí, đầy vẻ văn nhược, thanh lâu này hẳn là do hắn mở, đúng là không ngờ tới.

“Người là lão bản sao?”

“Không giống ư?”

Edit:August97 Diễn đàn Lê Quý Đôn

Giọng nói nam tử giọng nói có phần giễu cợt, lại gọi tiểu đồng sau lưng nói nhỏ mấy câu, Vân Thanh không nghe rõ hẳn nói gì, lại nhận ra rằng hẳn có phần mất hứng.

“Sao lại không giống, chẳng qua ta thấy công tử có tác phong nhanh nhẹn như thế, lại có thể mở thanh lâu. Nếu công tử là lão bản, vậy có nên chuyển địa điểm nói chuyện hay không?”

Trên mặt Vân Thanh hiện mấy phần lấy lòng, ánh mắt nhìn nam tử cũng ôn hòa hơn.

Nam tử dịu dàng nhỏ giọng cười, sắc mặt rõ ràng đã tốt lên. Gấp quạt giấy lại, đứng bên cạnh Vân Thanh chỉ hướng lầu trên.

“Mời”

Vân Thanh theo sau hắn đi lên, phòng kia ở trên lầu, bất đồng với gian phòng thanh lâu mà Vân Thanh tưởng tượng, gian phòng này được bố trí hết sức thanh nhã, đơn giản thuần khiết giống như khuê phòng của nữ nhi, lư hương đặt ở mép giường vẫn đang tỏa ra từng luồng hương thơm của cỏ huân, làm đầu óc người ta tỉnh táo, gian phòng hết sức sạch sẽ, trên đất cũng không thấy được một chút bụi bặm.

Nam tử mở cửa sổ ra, ngồi vào ghế ở bàn tròn, ý bảo Vân Thanh cũng ngồi xuống.

“Tiểu thư tìm ta có chuyện gì?”

“Xin hỏi đại danh của công tử là gì?”

“Thượng Hải Thanh Yên, tiểu thư gọi Thanh Yên là được.”

“Sao dám, Thượng Hải công tử, hôm nay ta tới đây là có chuyện muốn hỏi, kính xin công tử có thể nói đúng sự thật.”

“Tất nhiên, ở nơi này ta cũng không có gì phải giấu giếm.”

Trên mặt Thượng Hải Thanh Yên vẫn là nụ cười thản nhiên, không có chỗ nào là không thoải mái, nhưng lại cảm nhận được sự u sầu trên gương mặt hần.

“Ba năm trước đây, có phải nơi này có một cô nương tên Tử Cơ?”

Thanh âm Văn Thanh rất nhạt, ngược mắt nhìn chăm chú vào ánh mắt của hần.

“Có.”

Ngoài dự kiến của Văn Thanh, hần trả lời rất sảng khoái, điều này làm Văn Thanh cảm thấy tò mò, chẳng lẽ năm đó Phong Huyền Dịch mang Tử Cơ đi lại không ém miệng những người này lại?

“Thượng Hải công tử thật sảng khoái, còn có cô nương nào thời gian đó có quan hệ tốt với Tử Cơ không?”

“Có.”

Sắc mặt Thượng Hải Thanh Yên lạnh nhạt, nhấp một ngụm trà.

“Ta muốn mời các nàng ra ngoài nhảy một điệu có được hay không? Thù lao bao nhiêu thì công tử cứ nói.”

Edit: August97 Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lời nói Văn Thanh hơi lớn, nhưng trong lòng có phần chột dạ, nhưng nhìn bộ dáng của Thượng Hải Thanh Yên không giống người tham tiền mới dám nói mấy lời này.

“Được.”

Ngón tay Thượng Hải Thanh Yên xoay xoay ly trà của mình, nhìn Văn Thanh.

“Ta sai người đi giúp cô nương chuẩn bị.”

“Công tử thật sảng khoái.”

Văn Thanh cười gượng, âm thầm vui mừng vì hình như hần không đề cập đến vấn đề tiền bạc.

“Nhân duyên.”

Thượng Hải Thanh Yên cười một tiếng, đặt ly trà xuống liếc mắt nhìn Văn Thanh.

“Khi nào thì cô nương cần?”

“Ngày mai.”

Thượng Hải Thanh Yên gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài cửa gọi một gã sai vặt nói nhỏ mấy câu, gã sai vặt liền chạy đi.

“Tiểu thư là người vương phủ sao?”

Thượng Hải Thanh Yên xoay người, trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên, nhưng lại giống như đã hiểu tất cả.

Văn Thanh quay đầu.

“Làm sao ngươi lại biết?”

“Ba năm trước Tử Cơ đi theo Dịch vương, hôm nay tiểu thư tới hỏi chuyện trước kia lại tìm bằng hữu trước đây của nàng ta, nhất định là muốn họ đến vương phủ biểu diễn.”

“Công tử thật thông minh.”

“Cũng không sánh bằng vương phi.”

Thượng Hải Thanh Yên ngẩng đầu, nhưng cũng không vì thân phận của nàng mà kinh ngạc hoặc tăng thêm phần cung kính.

Ngược lại người kinh ngạc là Văn Thanh, hần mới đi ra, là do gã sai vặt tiết lộ cho hần? Trong nụ cười nhiều thêm mấy phần tán thưởng.

“Nếu Thượng Hải công tử đã sảng khoái như thế, chúng ta kết giao bằng hữu đi, ta tên là Mộc Văn Thanh.”

Thượng Hải Thanh Yên cười cười, khuôn mặt thanh tú thêm mấy phần tươi tắn.

“Sao có thể không nể mặt vương phi.”

“Gọi ta Văn Thanh là được, đã là bằng hữu thì đừng xa lạ như vậy.”

Trong lòng Văn Thanh vui vẻ, nói ra lời này nhất định hẳn sẽ không biết xấu hổ mà đòi tiền của nàng.

Đang âm thầm vui mừng, cửa “Bành” một tiếng bị gã sai vặt phá vỡ, trên mặt gã sai vặt hiện đầy vẻ gấp gáp, bước chân có phần bất ổn, thanh âm cũng mười phần rối loạn.

“Công tử, gia đến đây!”

Sắc mặt Thượng Hải Thanh Yên vốn bình tĩnh trong nháy mắt ửng đỏ, ly trà cầm trong tay không giữ vững mà đánh rơi trên mặt bàn, vuột vuột tóc, bước chân bất ổn đứng lên.

“Xin lỗi, ta có việc phải rời đi, nếu vương phi có hứng thú, ngày mai hãy trở lại tìm ta.”

Văn Thanh gật đầu, hẳn liền chao đảo đi tới trước gương đồng, giống như nhớ tới gì đó quay đầu lại nhìn Văn Thanh.

“Xin vương phi về trước đi.”

Văn Thanh biết có thể là hẳn có người quan trọng tới, cũng không tiện lưu lại, chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài, vừa ra cửa không bao lâu đã nhìn thấy một nam nhân dáng dấp tuấn lãng đi tới bên này.

Sau lưng còn đi theo một nam nhân áo đen, khoan đã, sao lại quen mắt như vậy?

Văn Thanh nhìn kỹ, lại phát hiện đây chính là hai người gặp ở đình nghỉ mát hôm đó, nàng từng suy đoán hẳn là Đế Vương Phong Thiên Ngạo.

Nhìn bên hông của hẳn, khối phỉ thúy màu lục vẫn mang ở đó, hình như lúc hẳn tới đây không thấy Văn Thanh, đi thẳng vào phòng Thượng Hải Thanh Yên.

Trong lòng Văn Thanh tựa hồ hiểu ra điều gì, khó trách lúc Thượng Hải Thanh Yên biết nàng là vương phi cũng không lộ chút sợ hãi, đừng nói đến sợ hãi, ngay cả kinh ngạc cũng không có.

Có đại nhân vật làm chỗ dựa như vậy, còn điều gì có thể đặt vào trong mắt hẳn được nữa?!

Trong lòng Văn Thanh hiện lên vài phần ý cười, nếu nàng có mối quan hệ tốt với Thượng Hải Thanh Yên, nàng còn sợ gì nữa, liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt sau lưng, ngày mai trở lại thì sẽ ra sao đây?!

22. Q.1 - Chương 22: Là Bạn, Không Phải Địch

Edit: August97

Mang Bảo Cầm trở về vương phủ, thời điểm nàng trở lại sân, Phong Huyền Dịch đang ngồi bên trong chờ nàng, Mạc Tử Thần ngồi đối diện hẳn hình như đang cùng hẳn nói gì đó, thấy Văn Thanh đi vào hẳn ta liền đứng lên.

“Người đã đi đâu?”

Thanh âm Phong Huyền Dịch mang theo vài phần chất vấn, rõ ràng vết thương trên mặt đã dùng thứ gì đó che khuất, nhưng vẫn có thể nhìn ra chút dấu vết, sắc mặt hẳn lạnh lùng, ánh mắt nhìn Văn Thanh nghiêm túc khác thường.

“Ra ngoài đi dạo.”

“Một phụ nhân (gái đã có chồng) lại cứ ló mặt ra ngoài như thế, người không cần mặt mũi nhưng Bỏ vương cần!”

Giống như cố ý nhằm vào Văn Thanh, bộ dáng Phong Huyền Dịch rất nghiêm túc.

“Vương gia người thì có mặt mũi chắc?!”

Văn Thanh mở to đôi mắt vô tội, quan sát hai người trước mặt.

“Vương gia, chớ tranh cãi cùng ta, tới tìm ta có chuyện gì?”

“Hừ!”

Phong Huyền Dịch hừ một tiếng, từ khi Văn Thanh đi vào chân mày nhíu chặt vẫn chưa từng giãn ra.

“Vừa rồi mẫu hậu truyền tin, ba ngày sau là sinh thần hai mươi lăm tuổi của hoàng hậu nương nương, bảo Bốn vương cùng người vào cung.”

“Ta biết rồi.”

Văn Thanh tránh ra nhường một lối đi, nhìn ra cửa, dứt khoát ‘mời’ bọn họ ra ngoài.

“Chuyện Tử Cơ đã chuẩn bị ra sao rồi, người đã đồng ý với Bốn vương sẽ thay nàng chuẩn bị?”

“Đương nhiên, ta cũng không phải là vương gia.”

Trên mặt Văn Thanh vẫn là nụ cười, điều này làm lửa giận trong lòng Phong Huyền Dịch lại tăng thêm mấy phần.

“Vương gia, Tử Cơ cô nương mời ngài sang dùng bữa.”

Một gia đình đi vào từ ngoài cửa, ngượng ngùng tiến lên không dám nhìn mấy khuôn mặt đen đến dọa người ở trước mặt.

Phong Huyền Dịch liếc mắt nhìn Văn Thanh, mang Mạc Tử Thần đi ra ngoài.

Ngày sinh thần của Tử Cơ đã đến, sáng sớm Văn Thanh đã ra cửa tìm Thượng Hải Thanh Yên, mặc dù thời tiết còn sớm, nhưng dường như ở thanh lâu lại không có ngày đêm, vẫn ngập khách như mây.

Gã sai vặt nhận ra Văn Thanh, vừa thấy nàng đi vào liền chạy vội đến đón.

“Là Văn Thanh tiểu thư sao?”

Văn Thanh gật đầu, gã sai vặt liền mang nàng lên lầu, đến phòng Thượng Hải Thanh Yên.

Hình như Thượng Hải Thanh Yên vừa mới rời giường, một thân trường sam màu trắng mặc trên thân thể nhu nhược kia lại có khí chất mị hoặc, tuy là nam nhân, dường như còn mê người hơn cả nữ nhân, vạt áo trước ngực lộ ra da thịt trắng nõn nhẵn nhụi hết sức đẹp mắt, làn da đẹp đẽ như có thể nhỏ ra nước. Hắn đứng ở mép giường, gương mặt mang theo nụ cười thản nhiên nhìn Văn Thanh vừa mới tiến vào.

“Sao lại tới sớm như vậy?”

“Nếu người còn muốn ngủ tiếp thì lát nữa ta sẽ trở lại.”

Đối mặt với nam tử mảnh mai như thế, thanh âm nói chuyện của Văn Thanh cũng không lớn.

“Không sao, ngồi đi.”

Thượng Hải Thanh Yên phát tay gọi một gã sai vặt, kéo lại y phục ngồi đối diện Văn Thanh, động tác hết sức tự nhiên.

“Là vì chuyện tối nay sao? Cô tới quá sớm rồi.”

“Cũng không hẳn là vậy, chuyện kia không vội, chỉ là ta dậy sớm, có chút nhàm chán.”

“Vương phủ lớn như vậy, sao vương phi có thể nhàm chán được.”

“Vương phủ tuy lớn, nhưng cũng không có người nói chuyện, nghĩ tới nghĩ lui, đến gặp Thượng Hải công tử thì vui vẻ hơn nhiều.” Văn Thanh cười cười với hắn “Chúng ta là bằng hữu mà.”

Thượng Hải Thanh Yên gật đầu, có thể nhìn ra nụ cười của hắn lớn hơn mấy phần.

“Vương phi thật nể mặt ta.”

“Nếu Thượng Hải công tử không để ý, kêu thẳng Văn Thanh là được.”

“Sao dám vượt khuôn phép như thế.”

Đưa tay thay Văn Thanh rót trà, khí sắc Thượng Hải Thanh Yên xem ra tương đối tốt.

“Hôm qua Vương gia nhà ta trở lại nói cho ta biết, ngày mai chính là sinh thần hai mươi lăm tuổi của hoàng hậu nương nương, người giúp ta nghĩ một chút, bữa tiệc hoàng cung long trọng như vậy, ta nên mặc như thế nào?”

Rõ ràng bàn tay của Thượng Hải Thanh Yên run một chút, chén trà của Văn Thanh có phần tràn ra ngoài, nụ cười trên mặt cũng hiện lên mấy phần bất đắc dĩ.

“Vương phi quen biết rộng như vậy, sao lại tới hỏi ta, ta chỉ là một tú ông thanh lâu (vì Thanh Yên là nam tử nên để “tú ông” thay vì “tú bà”), sao có thể biết mấy vương tôn công tử thích gì.”

“Thanh Yên, nơi này nhiều khách nhân như vậy, chẳng lẽ lại không biết nữ nhân ăn mặc như thế nào thì nam nhân mới thích?!”

Văn Thanh cẩn thận nhìn chằm chằm Thượng Hải Thanh Yên, trong lòng đã xác định người hôm đó chính là Hoàng đế.

“Thanh Yên không có bản lĩnh lớn như vậy, những khách nhân này chỉ nể mặt mà thường xuyên ghé thăm thôi, vương phi thiên tư quốc sắc (sắc nước hơn trời), không cần kiêng kỵ nhiều như vậy.”

Mơ hồ cảm thấy trong nụ cười của Thượng Hải Thanh Yên có mấy phần khổ sở, Văn Thanh cười cười.

“Thanh Yên, người nghĩ như thế nào về đoạn tụ(*)?”

Thượng Hải Thanh Yên ngẩng đầu như vừa tỉnh mộng nhìn Văn Thanh, ánh mắt Văn Thanh mỉm cười dường như đã hiểu rõ điều gì, khuôn mặt vốn bình tĩnh bỗng chốc biến hóa nhưng hắn vẫn tận lực che giấu.

“Người cảm thấy thế nào?”

“Tình yêu không quan hệ đến giới tính.”

Nhận lấy chén trà trong tay của hắn, Văn Thanh không khách khí uống cạn.”

Thanh Yên có hứng thú ra ngoài đi dạo hay không, cả ngày ở trong thanh lâu nhất định là mười phần phiền muộn.”

Thượng Hải Thanh Yên ngẩn người, ánh mắt nhìn Văn Thanh thêm mấy phần tán thưởng.

“Được, cô ra bên ngoài chờ ta, ta đi thay xiêm y.”

Văn Thanh quay đầu đi ra cửa, đang lúc đứng chờ ở cửa phòng Thượng Hải Thanh Yên, ánh mắt không có mục đích quét tới một góc trong thanh lâu lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc.

Tư Mã Lưu Vân mặc trường bào vân sắc thêu lá trúc nổi bật lên vóc người cao lớn anh tuấn, đứng ở dưới lầu nâng ly cười nói với một mỹ nữ, mặc dù thân thể hai người không tiếp xúc, nhưng nhìn bộ dáng dâm tà của hắn chắc không lâu nữa sẽ bỏ qua cổ kỵ mà tiến lên.

Vốn đã đổi cách nhìn về hắn, giờ lại nhìn đến bộ dáng này, ấn tượng vốn tốt ngay lập tức bị phá vỡ.

“Đi thôi.”

Chẳng biết từ lúc nào Thượng Hải Thanh Yên đã đứng bên cạnh Văn Thanh, theo ánh mắt Văn Thanh mà nhìn đến một góc dưới lầu.

“Tư Mã công tử là khách quen của chúng ta, có hứng thú đi chào hỏi hắn không?”

“Thật sao? Không cần.”

Văn Thanh cười cười đi trước Thượng Hải Thanh Yên mà Tư Mã Lưu Vân vẫn không hay biết.

Cùng Thượng Hải Thanh Yên ăn điểm tâm ở quán nhỏ ven đường lại cùng hắn đi dạo mấy phố xá sầm uất quen thuộc một chút, ban đầu Thượng Hải Thanh Yên còn có phần gò bó, nhưng từ từ cũng buông lỏng, thỉnh thoảng gặp phải mấy người quen Thượng Hải Thanh Yên còn có thể giới thiệu cho Văn Thanh, hầu như đều là thế gia kinh thành.

Ăn rất nhiều đồ ăn vặt, hai người đều không muốn đi dạo nữa mới ngồi trong một đình nghỉ mát ven hồ, đi tới trưa cũng có phần mệt mỏi, ánh mặt trời cũng đã lớn, chiếu vào trên người có chút bức bối.

Thượng Hải Thanh Yên ngồi trong lương đình, so với Văn Thanh đang cảm thấy nóng mà nói rộng cổ áo thì rõ ràng hắn ưu nhã hơn nhiều, chỉ móc quạt giấy từ trong ngực ra quạt, nhìn Văn Thanh nở nụ cười.

“Trời nóng, cô phải trở về sao?”

Thượng Hải Thanh Yên nhìn vẻ mặt phiền não của Văn Thanh, nụ cười nhàn nhạt làm người ta thoải mái hơn rất nhiều.

“Người thì sao?”

Văn Thanh quay đầu lại nhìn về phía hắn, người cổ đại chính là có nhiều hạn chế, vô luận xuân hạ thu đông đều là trường bào, nóng đến đâu người phải bốc khói.

“Ta không vội, nếu cô muốn trở về, liền nhanh chóng trở về thôi, không phải tối nay có chính sự sao?”

Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

“Đúng rồi, buổi tối người cũng đi cùng đi, Tử Cơ đi ba năm, nói không chừng cũng nhớ người.”

Văn Thanh cười với hắn, Thượng Hải Thanh Yên cúi thấp đầu xuống tựa hồ đang suy tư.

“Tốt.”

(*) Đoạn tự: Mỗi tình nam với nam.

Nguyên văn: Long Dương chi hảo (nghĩa là “Mê Long Dương”)

Đây là một câu thành ngữ, cũng có thể coi là điển tích.

Nó bắt nguồn từ mối tình của Ngụy An Ly vương và cậu học trò Long Dương Quân rất được nhà vua sủng ái (thời phong kiến Trung Quốc). Một trong những câu chuyện xưa về đoạn tự.

23. Q.1 - Chương 23: Khách Mời Tới Đầu Là Khách Quý

Edit: August97

Thấy hắn đồng ý sáng khoái như vậy, nụ cười của Văn Thanh cũng lớn dần. Mặt hồ tĩnh lặng thổi qua từng đợt gió mát gợn lên từng đợt sóng lăn tăn, khiến hai người đang phát nhiệt cảm thấy thoải mái.

“Vương gia biết mấy bằng hữu của Tử Cơ sao?”

“Xem như biết đến, đều đã gặp mặt một lần, vương gia cùng Tử Cơ rời đi chưa bao lâu liền đem mấy nàng đến vương phủ.”

“Ngược lại hắn là kẻ si tình.”

Văn Thanh khinh thường hừ một tiếng, xoay đầu quay đi nơi khác.

“Thật ra vương gia là người rất tốt, vương phi cô có phải có chút hiểu lầm hắn hay không?”

Thượng Hải Thanh Yên ngồi bên cạnh Văn Thanh, cùng Văn Thanh nhìn chăm chú vào mặt hồ tĩnh lặng, tâm tình không biết hướng đi nơi nào.

“Thật sao?”

“Mấy lời đồn đãi vương gia tính tình bại ngược, tính tình nóng nảy tuy có ba phần thật, nhưng bảy phần đều là giả, có ai lại vô cớ đánh một dân chúng bình thường chứ? Nhất là vương gia lại là người quyền cao chức trọng.”

“Vậy sao danh tiếng của hần lại kém như vậy?”

Văn Thanh nhú mày, nghĩ như vậy liền hỏi ngược lại.

“Trước kia vương gia đánh một kẻ chuyên đi ức hiếp dân chúng, nhưng miệng lưỡi hần không tốt, hần lại lưỡi giải thích với người khác, cũng không thích nhiều lời, bách tính chúng kiến cũng không biết nguyên nhân ngọn nguồn, liền theo ý nghĩ của mình tính mà loan truyền khắp nơi.”

“Vậy tại sao mỗi lần đều như vậy?”

“Cũng không phải lần nào cũng vậy, nhưng lời đồn càng truyền càng xấu, chỉ cần dân chúng nhìn thấy vương gia đánh người, đều khẳng định là hần đang ức hiếp dân chúng, vương gia có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa liền lưỡi nói.”

“Thật là nhìn không ra, làm sao người lại biết những chuyện này?”

“Ta và vương gia có chút giao tình, thời điểm Tử Cơ vẫn còn ở thanh lâu chúng ta, vương gia thường cùng ta uống rượu nói chuyện.”

Thượng Hải Thanh Yên cười cười, trên khuôn mặt tuần mỹ hiện lên mấy phần hoài niệm.

“Vậy tin đồn hần đánh chết tiểu thiếp Thái hậu đã ban thì sao?”

“Nói ra cô có thể không tin.” Thượng Hải Thanh Yên nhấp môi, đứng dậy đi tới bên hồ. “Thật ra, tiểu thiếp đó là do nhiễm bệnh mà chết, nhưng tiên hoàng đã từng định ra một quy củ, nếu trong nhà Hoàng thất có người dám đưa tới thê thiếp nhiễm bệnh, phải bắt nhốt cả tộc, vương gia cảm thương người nhà tiểu thiếp đó, chỉ có thể nói là bị chính hần đánh chết, để nhà bọn họ thoát khỏi cảnh tù tội.”

“Hần có thể nói là nàng ta ngã chết mà?”

Khóe miệng Văn Thanh có phần run rẩy, mặc kệ như thế nào, biện pháp này cũng quá cực đoan.

“Sao lại nhận mọi việc vào mình hết như vậy?”

“Nếu nói ngã chết, chắc chắn Thái hậu sẽ tiếp tục nạp thiếp cho hần, vương gia nói như thế, trong thiên hạ sẽ có càng ít nữ tử nguyện ý gả cho hần, thân phận Tử Cơ không thể nói rõ với Thái hậu, hần chỉ có thể giấu nàng ta ở trong phủ, thật ra vương gia lại là một kẻ si tình, nhiều năm nay có Tử Cơ, hần không hề dây dưa với những người khác.”

Văn Thanh liếc xéo hần một cái.

“Xin lỗi vương phi, không phải Thanh Yên đang nói ngài.”

“Không sao, ta cũng không để trong lòng, hần như thế nào là chuyện của hần.”

“Buổi tối vẫn phải gọi những người đó đi qua sao?”

Thượng Hải Thanh Yên xoay người mỉm cười nhìn Văn Thanh, dường như nhìn ra Văn Thanh có phần dao động, Văn Thanh nhú mày, mặc dù trong lòng bắt đầu thương hại Phong Huyền Dịch, nhưng với Tử Cơ nàng vẫn rất chán ghét.

“Nếu Tử Cơ ra khỏi phủ, không phải có thể triền miên với vương gia hơn ư?”

Văn Thanh mỉm cười nhìn Thượng Hải Thanh Yên, xoay người.

“Cám ơn Thanh Yên công tử đã cho ta biết mấy chuyện này, ta rất vui vẻ.”

Thượng Hải Thanh Yên đứng phía sau nhìn bóng dáng Văn Thanh rời đi, nụ cười trong mắt càng sâu.

Văn Thanh một mình trở về vương phủ, trong phủ đã dựng xong một sân khấu kịch to bằng đình viện, hiện đang sắp xếp bàn ăn, Phong Huyền Dịch đứng bên dưới sân khấu kịch, quét mắt nhìn bên cạnh, tựa hồ đang chỉ huy những người đó.

Vân Thanh suy nghĩ một chút, sau đó đi tới.

Phong Huyền Dịch thấy Vân Thanh tới đây, theo phản xạ có điều kiện cảnh giác lườm nàng một cái.

“Người lại đi đâu?”

“Đi ra ngoài một chuyến, giúp người mời bằng hữu cũ.”

Sắc mặt Phong Huyền Dịch càng thêm không tốt, trong đầu hắn đã đem Vân Thanh trở thành người nguy hiểm.

“Tạm thời người can thiệp ít chuyện thì được, nhưng đừng nghĩ rằng người hại Tử Cơ thì Bốn vương không dám động đến người!”

“Vương gia định làm gì ta?!”

Vân Thanh nhún mày cười kiêu ngạo, thẳng tắp đi tới bên cạnh hắn.

Phong Huyền Dịch nhìn bóng lưng Vân Thanh, muốn nói mấy lời khó nghe lại không nói được.

Màn đêm buông xuống, tới trước gọi Vân Thanh là Mạc Tử Thần, hắn vẫn toàn thân áo trắng mộc mạc như cũ, đứng ngoài phòng Vân Thanh nhẹ nhàng gõ cửa, nghe được trả lời liền rời đi.

Lúc Vân Thanh cùng Bảo Cầm đi qua, người gánh hát người đã tới, nhưng lại không thấy bóng dáng của Thượng Hải Thanh Yên, nhìn mọi thứ đã chuẩn bị không sai biệt lắm, người gánh hát liền bắt đầu, trong viện rộng rãi cũng không có mấy người.

Trong lòng Vân Thanh chột dạ, bắt đầu hoài nghi rốt cuộc Thượng Hải Thanh Yên có tới hay không, sớm biết vậy buổi trưa nàng đã không một mình rời đi.

Phong Huyền Dịch đứng bên dưới sân khấu kịch, Tử Cơ từ bên trái khoan thai mà đến, nhìn ra được hôm nay nàng ta tỉ mỉ ăn mặc, một thân váy dài màu tím kéo dài trên đất lay động mà phóng đảng, trước ngực lộ ra một mảng lớn da thịt, ‘nặng’ ra khe rãnh rất sâu tựa hồ đang thị uy với Vân Thanh.

Phong Huyền Dịch đưa tay dịu dàng nàng ta ngồi dưới đài, coi như xung quanh không có ai.

“Vương phi, ngoài đại môn có người nói là khách vương phi muốn mời đến, có nên để bọn họ đi vào không?”

Một gia đình có phần lão đảo chạy tới, nhìn mấy người bên trong.

“Họ có xưng tên không?”

“Công tử kia nói hắn họ Thượng Hải.”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Để bọn họ đi vào.”

Tử Cơ nghe được thanh âm này đột nhiên đứng lên, dường như đã rõ ràng Thượng Hải công tử trong miệng gã sai vặt này là ai, thần sắc nhìn Vân Thanh có phần hoảng sợ, giống như cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Phong Huyền Dịch.

“Sao vậy?”

Phong Huyền Dịch không để tâm trong lòng, chỉ nhìn thoáng qua Vân Thanh.

“Thượng Hải công tử?”

“Vương gia yên tâm, đây là khách nhân ta mời đến, nhất định là khách quý.”

Đứng dậy ra khỏi cửa viện nghênh đón những người kia, lưu lại một Phong Huyền Dịch vẻ mặt mù mịt cùng Tử Cơ đang khựng hoảng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nghị luận xúc động của nữ nhân, Vân Thanh ra cửa thấy Thượng Hải Thanh Yên đang đứng trước mặt mấy người, theo sau là bốn, năm nữ nhân trang phục tỉ mỉ.

Mùi thơm từ đám người truyền đến, làm cho người ta có phần khó chịu.

“Thanh Yên, các người tới rồi.”

Thượng Hải Thanh Yên gật đầu, mang theo mấy nữ nhân sau lưng cùng đi vào vương phủ, thời điểm đến bên kia sân khấu đã nhìn thấy Tử Cơ ngồi bên cạnh Phong Huyền Dịch, Phong Huyền Dịch đang nhìn sang bên này.

Nhìn Văn Thanh có phần chất vấn.

“Người đây là có ý tứ gì?!”

“Vương gia, tiệc sinh thần của Tử Cơ cô nương, ta cố ý mời mấy cố nhân của nàng đến đây, sao ngài lại có thái độ như thế, không hoan nghênh Thượng Hải công tử sao?!”

Văn Thanh tránh ra một con đường, để Phong Huyền Dịch thấy rõ Thượng Hải Thanh Yên đứng phía xa sau lưng Tử Cơ. Nếu Tử Cơ đoán không lầm, quan hệ của Thượng Hải Thanh Yên cùng huynh trưởng hẳn nhất định không đơn giản, nếu biết hẳn coi như không nể mặt mình cũng không thể không nể mặt Thượng Hải Thanh Yên.

Như Văn Thanh đoán, đầu tiên Phong Huyền Dịch sững sốt một chút, sau đó mời các nàng đi vào.

Mặc dù Tử Cơ đứng ở bên đó không tới bên này, nhưng mấy nữ nhân ham hư vinh bên này đã chạy tới phía nàng ta.

“Ai da Tử Cơ, đã lâu không thấy, người đúng là càng ngày càng đẹp!”

“Vương gia đối với người thật tốt! Còn cố ý mời chúng ta tới đây dự tiệc sinh thần của người!”

“Tử Cơ.”

“Tử Cơ.”

24. Q.1 - Chương 24: Thân Mật Khăng Khít

Edit: tieuduong

Beta: August97

Một đám nữ nhân đầy son phấn lập tức bao vây Tử Cơ lại, sắc mặt Tử Cơ tái xanh, gương mặt vẫn tươi cười nhưng trong lòng đã sớm hồng mắt, khóc không ra nước mắt.

Sắc mặt Phong Huyền Dịch càng lúc càng khó coi, nhưng ngại có Thượng Hải Thanh Yên ở đây nên không tiện phát tác, Thượng Hải Thanh Yên phát hiện mọi người lúng túng cũng không cố kỵ lên tiếng gọi Văn Thanh, cùng Văn Thanh ngồi xuống dưới sân khấu.

Phong Huyền Dịch ngăn người tại chỗ, nhìn Văn Thanh cùng Thượng Hải Thanh Yên ngồi cạnh nhau nói cười thật vui vẻ, trong lòng đột nhiên sợ hãi, từ lúc nào mà quan hệ giữa nữ nhân này và hắn ta đã thân thiết như vậy. Chuyện của hắn, rốt cuộc nàng biết được bao nhiêu.

Sau khi Tử Cơ tránh khỏi bao vây của đám nữ nhân kia, kinh hoảng chạy tới bên cạnh Phong Huyền Dịch, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh sợ.

“Tử Cơ cô nương, nhìn thấy bằng hữu cũ lại không vui sao?”

Văn Thanh ngồi bên cạnh Thượng Hải Thanh Yên, nụ cười nhàn nhạt không nhìn ra châm biếm hay giễu cợt.

Thân thủ Phong Huyền Dịch bảo vệ Tử Cơ, đỡ nàng ta cùng nhau ngồi xuống:

“Vương phi thật phi tâm”.

“Vương gia biết vậy là tốt rồi, vì ngày hôm nay mà nô tỳ đã chuẩn bị rất lâu đấy.”

Vân Thanh quay đầu lại vẫy tay gọi đám nữ nhân lại đây, cố ý để các nàng ngồi đối diện với Tử Cơ.

Đám nữ nhân đó thấy có cơ hội tốt để tiếp cận Dịch vương, dĩ nhiên là phí hết tâm cơ thì triển sức quyền rũ của mình, mặc dù đều là kỹ nữ thanh lâu nhưng thấy Tử Cơ ở vương phủ sống tốt như vậy, không có ai là không hâm mộ.

“Vương gia đúng là nam nhân tốt, ba năm đã qua mà còn tốt với Tử Cơ như vậy”

Một nữ nhân hồng y thanh lệ ngồi đối diện Tử Cơ mở lời, sắc mặt tươi cười lấy lòng.

Rõ ràng thấy Tử Cơ nhú mày, bàn tay dưới ống tay áo càng siết chặt, quyết tâm bám lấy Phong Huyền Dịch càng tăng thêm mấy phần, cũng không biết xấu hổ mở miệng quấy nhiễu.

“ Vương gia, thừa tướng tới”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm trong trẻo của Mạc Tử Thần, Phong Huyền Dịch có phần kinh ngạc ngẩng đầu, lại tức giận nhìn về phía Vân Thanh.

“ Vương gia, sinh thần của nữ nhân người, chẳng lẽ ta mời bằng hữu của người cũng không được?”

Vung tay lên, Mạc Tử Thần liền lui xuống, Phó Lăng Thiên một thân trường bào màu lá cọ đi vào.

Dáng người cao lớn dưới ánh trăng càng thêm động lòng người, gương mặt tuấn mỹ quét mắt nhìn toàn trường, cuối cùng dừng lại trên người Vân Thanh.

“ Thanh Nhi, hôm nay là sinh thần của người nào?”

Vân Thanh bĩu môi, nhìn về phía Tử Cơ, Phó Lăng Thiên quay đầu liền nhìn thấy nàng ta đang thân mật với Phong Huyền Dịch, đại khái cũng đoán ra quan hệ giữa bọn họ như thế nào, lướt qua Thượng Hải Thanh Yên, Phó Lăng Thiên ngồi bên cạnh Vân Thanh.

Mấy nữ nhân ngồi bên cạnh Phong Huyền Dịch cũng phát điên, trên khuôn mặt đều lộ vẻ vui sướng.

Ai không biết Phó Lăng Thiên là nam tử hoàng kim nổi danh khắp quốc (ý chỉ những người đàn ông độc thân đẹp trai, có quyền có tiền như ở hiện đại), tuổi còn trẻ mà đã nắm quyền cao chức trọng, tuy đã hai mươi mấy tuổi nhưng trong phủ cũng không có một cơ thiếp nào, hơn nữa hắn đối đãi với mọi người hết sức lễ độ, trời sinh tính tình ôn hòa, diện mạo lại tuấn mỹ, là người tình trong mộng của vô số cô gái. Thái hậu mấy lần muốn nạp thiếp cho hắn cũng bị hắn cự tuyệt, bởi vì lâu nay hắn đều không gần nữ sắc, lại có người nói hắn đoạn tụ(*), nhưng cũng có lời đồn trong lòng vị Thừa tướng này đã in sâu bóng hình một nữ tử tuyệt sắc, hắn đã đợi nàng hơn mười năm.

Một nam nhân si tình như thế, hiển nhiên so với Phong Huyền Dịch, Phó Lăng Thiên càng cao hơn một bậc.

“Thừa tướng đại nhân! Thiếp nghe đại danh của ngài đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt”

Phó Lăng Thiên vừa ngồi xuống, một nữ nhân liền vây lại, ánh mắt liếc nhìn Vân Thanh đang ngồi bên cạnh Phó Lăng Thiên, ngón tay thon dài liền bưng bình trà trước mặt lên ngỏ ý thay hắn rót trà, lại cố ý không cẩn thận vương nước trà lên người Phó Lăng Thiên.

“ Ai nha, Thừa tướng! Thật xin lỗi, thiếp thật đáng chết”

Nữ nhân hồng y lại đưa mắt phóng mị nhãn nhìn Phó Lăng Thiên lần nữa, mặt khác lại lấy khăn tay của mình lau nước trà vương trên ngực hắn.

Phó Lăng Thiên biến sắc, gương mặt rõ ràng ửng đỏ, sau đó lập tức đẩy nàng ta ra, khôi phục vẻ mặt chính trực.

“ Không sao, không có gì đáng ngại”

Vân Thanh buồn cười nhìn phản ứng của hắn, giống như chưa bao giờ chạm vào nữ nhân vậy.

“ Tốt lắm! người trở lại ngồi như cũ đi”

Vân Thanh không quen ngửi mùi thơm trên người nữ nhân, nhin không được đưa khăn tay của mình cho Phó Lăng Thiên.

Phó Lăng Thiên rất tự nhiên nhận lấy, tự mình lau.

Phong Huyền Dịch nhìn thấy một màn này, trong lòng đột nhiên dấy lên một cỗ tức giận vô hình, Tử Cơ ngồi bên cạnh nơm nớp lo sợ không dám nói một lời nào.

“Thừa tướng đại nhân! Thiếp ngưỡng mộ ngài đã lâu, muốn hỏi một chút, vì sao ngài chưa lập thê thiếp nào vậy?”

Một nữ nhân bại trận, một nữ nhân khác lại tiến lên.

“Có thể ngộ nhưng không thể cầu”

Phó Lăng Thiên vẫn cười nho nhã lễ độ, ánh mắt liếc qua Phong Huyền Dịch, tươi cười trong mắt có phần cứng ngắc.

“Thừa tướng mệt mỏi, nếu các người muốn trở về thì đi về trước đi”

Nhận ra Phó Lăng Thiên không kiên nhẫn, Vân Thanh đưa tay đẩy ly nữ nhân kia ra, đột nhiên bị Vân Thanh đẩy ra, tuy trên mặt có phần không vui, nhưng do có Phong Huyền Dịch ở đây nên không dám lỗ mãng, chỉ có thể lộ vẻ tức giận ngồi xuống cùng nói chuyện tán dóc với Tử Cơ.

Lúc đầu Tử Cơ rất kinh sợ, nhưng từ từ nàng ta cũng buông lỏng xuống, sắc mặt bình thản nói mấy chuyện hằng ngày vụn vặt của mình với mấy nữ nhân kia, khi nhìn về phía Vân Thanh trong mắt nhanh chóng hiện lên cừu hận.

“Thượng Hải công tử, cậu cũng tới đây?”

Dường như mới nhìn thấy Thượng Hải Thanh Yên đang ngồi đối diện, trên mặt Phó Lăng Thiên lộ vẻ kinh ngạc.

Thượng Hải Thanh Yên cười cười, thân thể nhu nhược tựa vào trên bàn có phần chột dạ.

“Thanh Nhi! Có thể đem đồ ăn lên chưa? Cô gọi ta tới là muốn bỏ đói ta sao?”.

Xung hô của Thượng Hải Thanh Yên khiến Phó Lăng Thiên cau mày, nhìn nét mặt tự nhiên của Vân Thanh trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, Vân Thanh cũng không phát hiện ra, vẫy tay gọi Mạc Tử Thần đem đồ ăn lên.

Đợi hồi lâu mới thấy mấy hạ nhân chậm rì rì đi lên, Vân Thanh có phần xúc động lập tức đứng dậy đi ra ngoài nhìn xem.

(*) Đoạn tự: Mỗi tình nam với nam.

Nguyên văn: Long Dương chi hảo (nghĩa là “mê Long Dương”)

Đây là một câu thành ngữ, cũng có thể coi là điển tích.

Nó bắt nguồn từ mối tình của Ngụy An Ly vương và cậu học trò Long Dương Quân rất được nhà vua sủng ái (thời phong kiến Trung Quốc). Một trong những câu chuyện xưa về đoạn tự.

25. Q.1 - Chương 25: Lại Đánh Nhau

Edit: August97

“Quản gia đại nhân, hiện tại đã không còn nhiều thịt.”

Ngoài cửa loáng thoáng nghe tiếng nghị luận nhát gan của mấy hạ nhân, Vân Thanh rón rén đi tới, ý bảo hạ nhân phía sau không nên lên tiếng.

Mạc Tử Thần đứng ở chân tường, bên cạnh để hai hộp cơm lớn hình vuông, đang lựa một bàn thịt kho, mắt thấy một bàn bày đầy thịt kho ít đi một phần ba, hẳn lại vẫn còn chọn.

Người làm có phần không nhin được mà lên tiếng khuyên can, hẳn cũng chỉ là trừng người kia một cái, thanh âm cũng trầm xuống.

Nhìn một đĩa lại một đĩa món ăn biến mất trong tay hắn, trong lòng Văn Thanh tò mò, hẳn đem nhiều món ăn như vậy cho ai nhưng cũng không lèntiếng, sau đó tất cả mấy người bưng đồ ăn tiến vào, mới lặng lẽ đuổi theo, muốn biết hẳn định mang hai hộp cơm kia đi đâu.

Trước khi đi còn cẩn thận liếc mắt nhìn chung quanh, mới vác lên quang gánh(*) đi ra bên ngoài, Văn Thanh đi theo hồi lâu, mới thấy hắn dừng ở cửa phủ, một kẻ ăn mặc ăn mặc giống tiểu nhị khách điểm vội chạy ra đón, chỉ thấy Mạc Tử Thần đem đồ ăn giao cho tiểu nhị, tiểu nhị mở ra kiểm lại một chút, liền móc ngân phiếu từ trong ngực ra đưa cho hắn.

August97 Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

Văn Thanh buồn cười, đường đường một quản gia của vương phủ thế nhưng lại khẩu trừ thức ăn trong yến hội của phủ đem đi bán.

Nhớ tới này Mạc Tử Thần này bình thường đều ăn mặc mộc mạc, hành động khiêm tốn, vả lại hết sức tiết kiệm được, hạt cơm rơi trên bàn cũng muốn nhặt lên ăn, y phục và giày vải trên người vừa nhìn là biết đã mặc hai ba năm, nhưng không ngờ hẳn lại mưu mô như thế.

Văn Thanh đứng ở chỗ tối, nhìn hắn đi tới phía nàng, chờ hẳn nhìn thấy nàng.

Rõ ràng Mạc Tử Thần sững sờ, sau đó thanh âm cũng có phần run rẩy, tay đang cầm ngân phiếu vội vàng nhét vào vạt áo trước ngực.

“Vương, vương phi.”

“Quản gia, vương phủ ta đối đãi với người không tốt sao?”

“Không có.”

Ánh mắt trong suốt của Mạc Tử Thần nhìn không ra ý đồ của Văn Thanh, nắm chặt tay áo bạch sắc, gió thổi nâng tóc đen thật dài lên che lấy nửa khuôn mặt.

“Vậy người có thể nói cho ta biết tại sao người lại làm chuyện này hay không?”

“Việc này.”

“Vậy quản gia người cố ý muốn người ngoài có lời đồn đãi nói vương phủ chúng ta cất xén tiền công hạ nhân, khiến một người đường đường là quản gia vương phủ, cư nhiên lại làm ra loại sự tình này!”

Thanh âm Văn Thanh mang vài phần nghiêm khắc, Mạc Tử Thần không nói lời nào, tựa hồ đang nghĩ biện pháp giải vây.

“Chỉ là ta thấy khách nhân không nhiều lắm, nhiều món như vậy, ăn không hết sẽ rất đáng tiếc.”

“Vậy sao người không đợi chúng ta ăn xong mới lấy?”

“Nếu ăn xong thì đó chính là đồ ăn thừa rồi, người ta không cần.”

Nói xong Mạc Tử Thần liền quay đầu lại, tựa hồ vì mình nói sai mà tiếc hận.

“Thật khiến quản gia phí tâm, giúp vương gia tiết kiệm tiền như thế, lấy ra đi.”

Hiểu tiểu tâm tư kia của hắn, Văn Thanh nở nụ cười càng thêm tà ác.

“Lấy ra, cái gì?”

“Không phải người đã giúp vương phủ tiết kiệm được không ít bạc sao? Bạc đâu rồi? Lấy ra đi. Quản gia yên tâm đi, ta sẽ thay người nói tốt trước mặt vương gia, xem hẳn có thể thêm tiền công cho người hay không.”

Vân Thanh nhú mày, nhìn động tác rối rắm của Mạc Tử Thần, đưa tay ra, đoạt lại ngân phiếu hần vừa mới chần chờ lấy ra, xoay người rời đi.

Mạc Tử Thần đứng im tại chỗ, nghĩ lại mấy ngày nay hần khổ cực uống phí, trong lòng không biết có tư vị gì.

Cổ ý sai đầu bếp mua nhiều thực nguyên liệu, làm thành nhiều món ăn, còn cổ ý thu mua nhiều hạ nhân thay hần giấu giếm như vậy, tự mình đi tìm tiểu nhị tới nhận đồ ăn trong phủ, nhưng cuối cùng thì một đồng tiền cũng không có.

Lúc trở về Vân Thanh cổ ý quay đầu lại nhìn biểu tình của Mạc Tử Thần sau lưng, lại chỉ thấy hần đứng tại chỗ không nhúc nhích, suy nghĩ một chút, trước khi bóng dáng hần sắp mất hút đằng sau thì lên tiếng gọi hần.

“Quản gia, đi lại đây ăn đi.”

Mạc Tử Thần dừng lại một chút, nhắc chân đi tới.

Thời điểm Vân Thanh trở lại viện thì bàn Phong Huyền Dịch cùng Tử Cơ đã ăn, Tử Cơ này rõ ràng không có chút gì không tự nhiên, thỉnh thoảng còn có thể cùng họ cười ra tiếng.

Nhưng Phó Lăng Thiên ngồi bàn này lại vẫn không động đũa, thấy Vân Thanh đi vào, Thượng Hải Thanh Yên mới lên tiếng gọi nàng.

“Đi đâu vậy, chờ cô trở lại đến chết đói mất rồi.”

Phó Lăng Thiên dịch sang nhường ra một vị trí, ý bảo Vân Thanh ngồi bên cạnh mình.

“Tử Thần, ngồi ở đây đi.”

Thấy Mạc Tử Thần đi vào, sắc mặt căng thẳng của Phong Huyền Dịch mới chuyển biến tốt một chút.

Mạc Tử Thần gật đầu, dường như sợ Vân Thanh nói gì đó, lo lắng nhìn nàng một cái, ngoài ý muốn Vân Thanh cũng chưa từng nhìn hần.

Âm thanh trên sân khấu vẫn không ngừng, vang vọng trong vương phủ rộng lớn khiến nó tăng thêm mấy phần ồn ào, Phó Lăng Thiên đưa tay rót rượu thay Vân Thanh, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng.

Ba người không để ý đến Phong Huyền Dịch bên kia, khung cảnh rất hài hòa, nhìn bộ dạng Phó Lăng Thiên cũng không biết hần đã sớm biết hay vừa mới viết chuyện của Tử Cơ.

Nhưng Vân Thanh cũng biết tính tình của hần, chắc chắn hần sẽ không truyền ra ngoài chuyện này, nhiều lắm thì sau này bảo vệ nàng cẩn thận hơn, điều nàng muốn cũng chỉ gây áp lực cho Phong Huyền Dịch một chút.

Tiệc rượu có phần yên tĩnh, chưa nói được nhiều hơn hai câu thì đã kết thúc, xem ra mặc dù Tử Cơ bị đả kích không nhỏ, nhưng sau đó cũng bình tĩnh hơn, có vẻ như đã buông lỏng hơn nhiều.

Đưa Thượng Hải Thanh Yên cùng những nữ nhân kia lên xe ngựa, Vân Thanh chuyển sang phương hướng Phó Lăng Thiên, Phong Huyền Dịch đứng ở đại môn, tựa hồ đang thảo luận gì đó cùng hần, sắc mặt lại hết sức không tốt.

“Ta đưa người về.”

Vân Thanh đến gần bọn họ cũng không nói nữa, Phó Lăng Thiên chỉ cười nhìn nàng.

“Không cần, sắc trời đã tối, nàng sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Khuôn mặt Phong Huyền Dịch lộ vẻ khó chịu, giọng nói có phần chua.

“Nếu là Thừa Tướng đã có ý như thế, theo hần trở về là được.”

“Ta đang có ý đó.”

Vân Thanh trừng mắt nhìn hần, giọng nói càng thêm ác liệt.

“Nếu vương gia chịu đi cầu xin Thái hậu để cho chúng ta hợp ly.” (Nghĩa gần giống với ‘thành hôn’, ‘kết hôn’)

“Người cho rằng Bồn vương muốn cưới người sao! Nếu người và cha người không cùng nhau thỉnh cầu Thái hậu, người cho rằng Bồn vương nguyện ý muốn cưới người sao! Đồ không biết liêm sỉ!”

“Người mắng ai đó!”

Vân Thanh sinh ra ghét nhất là người khác nói nàng không biết xấu hổ, tức giận liền xông tới, lúc này Phong Huyền Dịch cũng đen mặt, thấy nàng không thích nghe lời này, lại nói càng thêm hăng say.

“Là người! Chính là Bồn vương đang chửi người! Nữ nhân không có liêm sỉ, không biết xấu hổ!”

“Bốp!”

Nhịn không được, Vân Thanh quăng một cái tát, âm thanh vang dội ngoài cửa vương phủ, sắc mặt Phong Huyền Dịch sắc mặt của chợt biến, giơ tay muốn đánh trả, Vân Thanh đưa tay kìm tay hắn, hai người lôi kéo một hồi lại lăn ra đánh nhau.

Phó Lăng Thiên tiến lên khuyên can, cũng vô tội bị nhận mấy cú đá.

“Thanh Nhi, mau buông ra, vương gia! Đừng để người đi đường nhìn thấy, mau buông tay ra!”

Phó Lăng Thiên che mặt, khuyên can mãi lại không có hiệu quả, mấy lời khuyên bảo không có câu nào rơi vào trong tai hai người.

Không bao lâu sau, hai người đã trong tình trạng tóc tai bù xù quần áo xốc xếch, tuy Phong Huyền Dịch là nam tử, nhưng vật lộn như vậy, Vân Thanh lại hơn một chút, tay bị kìm xuống không sử dụng được nội lực, vốn định đem Vân Thanh đánh văng ra cũng bị rơi vào khoảng không.

Mấy hạ nhân sớm đã đứng đó cũng không dám chạy tới khuyên can, Phó Lăng Thiên đứng một bên có phần bất đắc dĩ, thấy Vân Thanh cũng không rơi vào hạ phong, lại khuyên bảo một mỗi, an vị trên xe ngựa chờ bọn họ ngừng đánh

26. Q.1 - Chương 26: Sư Phụ Người Thật Lợi Hại

Edit: August97

Hồi lâu sau, đánh một mỗi, Vân Thanh mới một cước đá văng Phong Huyền Dịch còn đang túm nàng ra, trên mặt hắn hiện rõ vẻ thất bại, tóc bị kéo đến tán loạn không chịu nổi, độ nhếch nhác so với lần trước chỉ có hơn chứ không kém.

“Người trở về đi, ta cũng đi vào đây.”

Vân Thanh trừng mắt liếc hắn một cái liền không nhìn nữa, quay đầu lại nói với Phó Lăng Thiên đang đỡ nàng.

Phó Lăng Thiên lo lắng nhìn nàng, lại nhìn thoáng qua Phong Huyền Dịch, xem ra người chịu khi dễ cũng không phải Vân Thanh, khóe miệng nở nụ cười, liền bước lên xe ngựa rời đi.

Vân Thanh nhìn hắn đi khuất cũng nhấc chân đi vào trong phủ, Phong Huyền Dịch đứng sau lưng đang nhe răng nhếch miệng gọi nàng, nàng cũng xem như gió thoảng bên tai.

Tiểu hồ ly đỏ rực cũng không biết chui ra từ đâu, cắn lấy vạt áo Vân Thanh, hình như muốn dẫn nàng đi chỗ nào đó nhưng hơi sức quá nhỏ, Vân Thanh lại đang nổi nóng, chỉ một cước đá văng nó ra rồi không để ý đến nó nữa.

Tiểu hồ mặc dù bất đắc dĩ nhưng cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể gào khóc chạy theo Vân Thanh

Trở về trong viện, Tiểu Hồ thấy Văn Thanh dừng bước nữa liền to gan chạy ra, Văn Thanh đã quen nó chạy tán loạn, cũng không để ý đến nó mà lên giường đi ngủ.

Cũng không biết nằm trên giường đã bao lâu, chỉ cảm giác hình như cổ tay bị một bàn tay lạnh lẽo bắt lấy, Văn Thanh mở mắt ra, một bóng dáng đỏ thắm lẳng lặng ngồi bên giường nàng, tiếp tục giữ lấy mạch đập của nàng. Văn Thanh cả kinh, nhanh chóng hất tay ra, lại thấy Tiểu Hồ thân thiết rúc vào trong ngực hắn, khuôn mặt lạnh diễm tuyệt luân của nam tử vẫn không thay đổi, nhàn nhạt nhìn Văn Thanh.

Mắt xích híp lại, nổi bật lên khí chất như yêu của hắn.

“Làm đồ đệ của ta.”

Giọng nói băng lãnh không biết là thỉnh cầu hay ra lệnh, Văn Thanh nghe xong mà lạnh cả người, nhưng cũng không dám cự tuyệt.

“Vì, vì sao.”

Khi đánh nhau với Phong Huyền Dịch hay lúc nói chuyện với Hoàng đế, nàng cũng không có giọng điệu cung kính như vậy, Văn Thanh rất tò mò muốn biết tại sao giọng điệu đó lại có thể xuất ra từ miệng nàng.

“Ta không có đồ đệ.”

Giọng nói nhàn nhạt không tính là giải thích, Văn Thanh lại khó có thể cự tuyệt khí thế cường đại của hắn, mơ hồ cảm giác nếu hắn dạy võ công cho nàng thì tất nhiên sẽ không kém, trong lòng cũng bình tĩnh trở lại.

“Ngày mai vào rừng trúc.”

Vẫn là giọng điệu ra lệnh này, Văn Thanh chỉ sững sốt một lúc, hắn đã biến mất trước mắt nàng, kinh ngạc với khinh công cao cường của hắn nhưng trong lòng đã rất hưng phấn, Tiểu Hồ từ trong ngực hắn chui xuống, đứng ở bên giường không nhúc nhích.

Văn Thanh nhìn ngoài cửa sổ một chút, đúng là bên trái tòa viện này là một rừng trúc, cứ tưởng rằng chỉ là bài trí mà thôi, không nghĩ tới lại có người ở bên trong.

Vui mừng rất lớn, Văn Thanh lại nghĩ tới đêm đầu tiên gặp nam nhân này, vốn cho rằng hắn là người Phong Huyền Dịch phái tới, e là không phải vậy, cũng được, kết quả này cũng không tồi.

Ngày hôm sau lúc Văn Thanh đang mơ màng ngủ, chỉ cảm thấy có gì đó ngo ngoáy trên chân nàng, không nhận được mà đạp một cước, không bao lâu sau nó lại xông tới, tức giận mở mắt, vừa nhìn lại đã thấy đó là Tiểu Hồ.

Nhớ tới tình cảnh Tiểu Hồ rất thân thiết với nam nhân kia vào đêm qua, Văn Thanh nghĩ hắn là nó đang nhắc nhở nàng, vội vã rời giường rửa mặt ăn cơm sau đó dẫn nó vào rừng trúc.

Đứng bên ngoài rừng trúc liền mơ hồ cảm thấy có một cỗ âm khí khiến người ta không rét mà run, Tiểu Hồ kia lại gào khóc kéo áo Văn Thanh đi vào, càng đi sâu rừng trúc, cỗ âm khí càng nặng.

Sau lưng Văn Thanh lạnh cả người, tiểu hồ ly kia cũng nhảy xuống từ trong ngực nàng, đứng ở phía trước hình như muốn dẫn đường.

Đi theo tiểu hồ ly vào sâu trong rừng trúc, cũng không biết đi được bao lâu mà vẫn còn không thấy cuối, trước kia Văn Thanh chỉ cho rằng đây là một khu rừng nhỏ bình thường nhưng không nghĩ rằng khi tiến vào lại không biết đường ra, khắp nơi đều là những thân trúc giống nhau, vòng tới vòng lui cũng mất khả năng nhận biết phương hướng, ánh mặt trời từ phía trên chiếu xuống, cũng không biết vào đường nào ra đường nào.

Tiểu hồ ly trước mặt bò lên một cây trúc, Văn Thanh cho là nó ham chơi, liền đứng ở phía dưới chờ, nhưng không nghĩ tới thân thể nó vừa động, sâu trong rừng trúc liền xuất hiện một hắc lang (sói đen).

Văn Thanh bị hù sợ, hắc lang này cao lớn hung mãnh mười phần, một đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Văn Thanh, tựa hồ rất lâu rồi chưa được ăn.

Tiểu hồ ly gào khóc như đang nhấc nhở Văn Thanh mau chạy đi, Văn Thanh đưa tay đem Tiểu Hồ nhét vào trong lòng, lao vào trong rừng trúc chạy trốn không có mục đích, mắt thấy con sói đuổi tới càng ngày càng gần, bước chân Văn Thanh cũng càng ngày càng nhanh.

Không biết đã chạy bao lâu, Văn Thanh chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn không đứng lên nổi, tiểu hồ ly cũng gào khóc chui sâu vào trong lòng ngực nàng, nhưng nàng vẫn không dừng bước mà tiếp tục chạy về phía trước.

Thấy phía trước có ánh sáng, bước chân Văn Thanh càng nhanh hơn, con sói sau lưng vẫn truy đuổi không tha, Văn Thanh chống đỡ không nổi suýt chút nữa là ngã xuống, nhưng tuyệt đối bước chân không dám dừng lại, trong lòng thầm mắng tại sao phải tin lời tên yêu nghiệt kia, nếu nàng mất mạng ở chỗ này thì chẳng phải ý nguyện của Phong Huyền Dịch sẽ được thực hiện sao?!

Cửa ra càng ngày càng gần, rốt cuộc Văn Thanh vọt ra, tiểu hồ ly gào khóc kêu ca, ra đến bên ngoài thì sợ hãi mà rơi xuống. Văn Thanh muốn đưa tay bắt lấy nó thì con sói kia đã lao tới, mắt thấy khoảng cách giữa sói và nàng càng ngày càng gần, đầu óc Văn Thanh mờ mịt, chỉ cảm thấy kiếp này của nàng đã xong rồi.

Nhưng không ngờ tới trước mắt nàng lại xuất hiện một tay áo đỏ thẫm, nhắm mắt lại không nhìn thấy hắc đang làm gì, chỉ biết khi mở mắt ra lần nữa con sói đã ngã xuống, toàn thân không có vết máu mới thở ra một hơi.

Quay đầu lại đã nhìn thấy bóng dáng đỏ thẫm đó, tức giận thiêu đốt, nhưng thấy tình cảnh con sói lúc này lại không dám mắng hắc.

Gây gỗ với Phong Huyền Dịch là vì có Thái hậu chống lưng cho nàng, trong tay còn nắm điểm yếu của hắc, nhưng nam tử này, nàng thật không dám chọc.

“Ha ha, sư phụ, người thật lợi hại.”

Văn Thanh cười híp mắt xách tiểu hồ ly dần dần lui lại phía sau, muốn nhìn sau lưng có đường nào rồi đi hay không, lại phát hiện nơi này là một bình nguyên, có vẻ như đã ở ngoại thành, không một bóng người.

“Nơi này là tử lộ, chỉ biết càng chạy càng xa.”

Giọng nói nhàn nhạt làm người ta không thoải mái, Văn Thanh nhìn hắc, muốn chống đối: không dám, tiếp tục lưu lại: nàng sợ mình sẽ sợ đến mất mật.

“Tới đây.”

27. Q.1 - Chương 27: Hạ Độc

Edit: August97

Khuôn mặt nam tử yêu mị lạnh lẽo không chút nhiệt độ, bàn tay Văn Thanh đang túm lấy tiểu hồ ly cũng càng lúc càng siết chặt, khấn咒 chưa bao giờ có.

Thấy Văn Thanh đi tới bên cạnh mình, nam tử nhanh chóng điểm mấy huyệt vị trên người Văn Thanh, sau đó đỡ Văn Thanh ngồi xuống.

Văn Thanh chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu chuyển động từ trước ngực xuống dưới bụng, tay nam nhân kia vẫn đặt sau lưng nàng, cảm nhận được cổ lửa nóng truyền khắp toàn thân, một cỗ khí nóng dồn đến trong lòng bàn tay đang vận sức chờ phát động.

Không chịu nổi luồng nhiệt lưu kia, Văn Thanh ngẩng đầu vung tay, một gốc cây trúc cao lớn ngay lập tức ngã xuống, âm thanh ‘ầm ầm’ có phần chói tai, tiểu hồ ly co lại thành một cục nằm ngay bên cạnh.

Văn Thanh kinh ngạc, người phía sau lại mở miệng.

“Nội lực của người rất thâm hậu, mặc dù không theo kịp ta.”

Vừa giống tán dương lại vừa giống khoe khoang, mặc dù Văn Thanh cảm thấy vui vẻ, nhưng lại hoàn toàn không nhớ nổi cỗ nội lực này từ đâu mà có.

“Có người đã truyền nội lực cho người, người hãy nghiêm túc mà tu luyện đi.”

Cảm giác đau nhói trên lưng vẫn không giảm, vẻ mặt nam tử vẫn không đổi.

Cũng không biết bao lâu sau, Văn Thanh chỉ cảm thấy cổ khí nóng trong cơ đã bình ổn, nam nhân phía sau mới đứng dậy đi tới trước mặt nàng, nhưng lại không hề đưa tay đỡ nàng.

“Ta đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc(*) của người, chỉ cần học tập nghiêm túc, ta nhất định sẽ giúp người đứng trên đỉnh cao võ lâm, nhưng người phải nhớ, người đã là đồ đệ của ta, thì không được phép phản bội ta... ta nói gì người đều phải làm theo.”

Nam tử lạnh lùng uy hiếp Văn Thanh, Văn Thanh nhú mày muốn cự tuyệt, khi nhìn thấy ánh mắt kinh khủng kia của hắn thì lại không dám.

“Ta đã hạ độc trên người người. Đó là âm độc đặc chế của ta, xem cổ tay phải của người đi, nếu người dám rời khỏi ta, kết quả người tự biết.”

Giơ tay phất áo bào đỏ thẫm, nam tử xoay người đi về phía trước.

Văn Thanh có phần hoảng sợ cúi đầu, đúng là trên cổ tay phải có một điểm đen nhỏ, trong lòng sợ hãi, nam nhân chết tiệt này thật âm hiểm, nếu lúc này nàng chạy trốn, chẳng phải chỉ còn đường chết sao?!

Nhưng nếu không trốn thì chắc chắn sau này sẽ trở thành con cờ của hắn.

Tiếng bước chân của nam nhân kia rất nhẹ, thời điểm Văn Thanh ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy hắn đi xa hơn mấy trượng, trong lòng không nghĩ được chủ ý gì, càng không muốn chết bất đắc kỳ tử, Văn Thanh chỉ có thể đứng dậy vội vàng đi theo.

Hắn đứng cách bờ sông mấy trăm mét, trên bờ sông để một ghế tre, bên cạnh ghế tre có một cái bàn, trên bàn có một bình trà cùng một ly trà.

Văn Thanh cảnh giác nhìn hắn, dường như hai chân đã nhũn ra.

“Không cần sợ ta, đã là đồ nhi của ta, tất nhiên ta sẽ thương người.”

Cặp mắt xéch yêu mị nhìn lướt qua Văn Thanh, lại càng khiến nàng rét run, hắn đưa tay vào vạt áo trước ngực hơi lâu mới lấy ra một sa lậu nhỏ. (Sa lậu: Đồng hồ cát thời cổ đại)

“Người chạy dọc theo con đường này, năm vòng, đến lúc hạt cát trong sa lậu rơi hết thì phải quay trở lại.”

Văn Thanh mặc dù tức giận, nhưng cũng không dám không nghe theo hắn, sa lậu này nhỏ như vậy, cát lại chảy rất nhanh, thấy ngón tay thon dài của hắn quay ngược sa lậu lại, Văn Thanh cả kinh, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo kia vội vàng xoay người chạy như bay.

Chạy xong năm vòng, lúc Văn Thanh mồ hôi đầy người trở về thì cát chảy vừa hết, khuôn mặt yêu nghiệt kia vẫn không có biểu tình gì.

“Tiếp tục chạy.”

Thời tiết càng lúc nóng, khuôn mặt Văn Thanh hiện lên từng tầng mồ hôi, muốn phản bác hắn nhưng lại không dám, kéo lại áo choàng bị buông lỏng, trùm mắt liếc Tiểu hồ ly đang nhàn nhã trong ngực nam tử, nàng xoay người tiếp tục chạy. Tuy có ý niệm rời đi, nhưng khi nhìn thấy chấm đen nơi cổ tay kia lại nuốt ý định đó vào, mặc kệ thế nào đi nữa, cứ nhẩn nhẩn đến lúc giải độc rồi nói sau.

Cho đến trưa, hắn cũng chỉ bảo nàng chạy bộ, Văn Thanh mệt mỏi đến cả người đầy mồ hôi, hắn lại nhàn nhã ngồi nơi thoáng mát uống trà, tiểu hồ ly kia lại dụ ngoạn nằm trên đùi hắn.

Mắt thấy đã đến giữa trưa, hắn mới bảo nàng ngừng lại, đưa một ly trà cho Văn Thanh.

Văn Thanh liếc nhìn ly trà hắn đã dùng qua, vẫn không đưa tay đón.

“Uống.”

Thanh âm lạnh lẽo đột nhiên trầm xuống, chân Văn Thanh hơi run, chỉ có thể nhận ly trà uống vào.

Mặt trời giữa trưa có phần chói chang, hắc cũng chỉ nhúu mày, mấy con chim nhỏ từ trong rừng bay tới, tiếng hót có phần chói tai, Văn Thanh vuốt vuốt cái trán phát đau, lần nữa giương mắt lại đã nhìn thấy mấy con chim kia rơi xuống.

Nghi ngờ nhìn hắc một cái, lại không nhìn ra biểu tình gì từ hắc, đi qua nhìn kĩ mới thấy trên thân mấy con chim kia đều gắn đầy ngân châm.

Có thể dùng châm phi trúng ở độ cao như vậy, khả năng phóng ám khí của hắc cũng thật cao siêu.

Văn Thanh không biết nàng đang vui mừng hay sợ hãi, vui mừng vì có một sư phụ lợi hại, sợ hãi vì chính nàng lại bị hắc hạ độc.

Sau khi mấy con chim rơi xuống không bao lâu, đột nhiên trong rừng truyền đến tiếng gầm thét, Văn Thanh quay đầu lại đã nhìn thấy một con sói chạy ra từ trong rừng, muốn quay đầu lại để hắc giải quyết, lại nhận ra bên cạnh đã sớm không còn bóng dáng của hắc, cả tiểu hồ ly kia cũng không thấy.

Đã sớm không thèm bận tâm đến hình tượng, Văn Thanh nhanh chân chạy vào trong rừng, con sói này không ngừng đuổi theo, hai mắt lóe sáng cùng miệng đầy răng nanh chứng tỏ đã lâu ngày chưa được ăn, chân Văn Thanh chạy như bay.

Nàng chạy càng lúc càng nhanh, cảm giác dưới chân chột nhẹ.

Mơ hồ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, Văn Thanh nhún chân, cư nhiên bật người lên đến nửa thước, dài một quãng xa mới rơi xuống.

Trong đầu hiện ra hai chữ ‘khinh công’, Văn Thanh càng nhảy càng vui, bị sói đuổi gần một nén nhang, Văn Thanh đã có thể bay đến trên đầu cành, nhìn con sói đang tức giận gầm gừ dưới đất, Văn Thanh cười vui vẻ, xuyên qua những thân trúc cao lớn, lại nhìn bộ dáng muốn leo mà không leo được của con sói kia, không bao lâu sau, Văn Thanh đã bỏ lại con sói ở phía xa.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra dụng ý muốn nàng chạy bộ của hắc.

Đi không bao lâu nàng đã trở lại Đông viện trong phủ, Bảo Cầm đang rối loạn chạy tới chạy lui tìm nàng, nhìn thấy Văn Thanh giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng chạy về phía nàng.

“Tiểu thư, người đi đâu? Vừa rồi vương gia tới đây!”

“Hắc tới làm gì?”

“Bảo Cầm không biết, nhưng sắc mặt của vương gia rất khó coi.”

Thanh âm Bảo Cầm có phần sợ hãi, hiển nhiên là bị Phong Huyền Dịch dọa sợ.

“Ta đi tìm hắc.”

Văn Thanh nhắc chân đi ra ngoài, sự hưng phấn trong lòng đã đánh tan sự mệt mỏi vốn có.

“Tiểu thư!”

Bảo Cầm giữ Văn Thanh lại, đem gương đồng tới, nữ nhân trong gương tóc tai bù xù, trên tóc còn để lại mấy ngọn lá cây, y phục và đai lưng bị tản ra, trường bào không chỉnh tề khoác lên người.

Văn Thanh cả kinh, từ khi nào thì nàng biến thành bộ dáng này.

“Tiểu thư đi đổi thân y phục trước đi, hình như vương gia có nói chuyện vào cung tối nay.”

“Được, đi nấu nước cho ta.”

“Vâng.” Bảo Cầm gật đầu đem cất gương đồng, Văn Thanh nhắc chân vào phòng, không biết tiểu hồ ly đã trở lại từ khi nào, an tĩnh thiếp đi trên giường êm.

(*) Mạch Nhâm Đốc:

Mạch Nhâm là mạch của các kinh âm. Mạch Đốc là mạch của các kinh dương.

Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì Mạch Nhâm cùng Mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thấu tóm các kinh dương và một mạch thấu tóm các kinh âm).

28. Q.1 - Chương 28: Phân Bố Đều Nhau

Edit: August97

Vân Thanh cũng không đánh thức nó, thay y phục xong liền mang Bảo Cầm đi tiên thính.

Mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Phong Huyền Dịch ở phía trước, Vân Thanh có phần không tình nguyện đi qua, hẩn hết nhìn đông tới nhìn tây tựa hồ đang tìm người, Vân Thanh cho là hẩn đang chờ nàng, cố ý đi tới trước mặt hẩn.

Nhưng không nghĩ tới hẩn chỉ liếc mắt nhìn Vân Thanh một cái, mặc dù trang phục hôm nay của Vân Thanh rất dễ gây chú ý, nhưng trong mắt hẩn cũng không xuất hiện chút hảo cảm nào.

Vân Thanh tức giận, chẳng lẽ không phải hẩn đang đợi nàng? Đang khó hiểu thì từ phía trước đi tới một bóng dáng diêm lệ, Tử Cơ mặc cẩm bào tử y thêu tuyến vàng, nồng trang diêm mật (thoa đầy son phấn), mị như yêu cơ, nũng nịu chạy đến trước mặt Phong Huyền Dịch trợn mắt thị uy nhìn Vân Thanh.

So sánh với nàng ta, Vân Thanh mặc một bộ bạch y có phần thiếu nổi bật, Vân Thanh cúi đầu, cảm thấy choáng váng, vội vuốt vuốt cái trán phát đau, đau đốn dưới chân cũng truyền đến.

“Nếu vương phi cảm thấy không thoải mái thì nghỉ lại trong phủ đi, người yên tâm, Bồn vương đi trước, cũng sẽ thuyết phục mẫu hậu cho phép Bồn vương nạp Tử Cơ làm thiếp.”

Khuôn mặt Phong Huyền Dịch in vào mắt Vân Thanh lại khiến ý chí chiến đấu của nàng sục sôi, Vân Thanh liếc mắt nhìn trang phục lộng lẫy của Tử Cơ, lại nhìn trang phục của mình, khóe miệng nở nụ cười quỵn rũ.

“Vương gia chờ ta một lát.”

Mặc dù Phong Huyền Dịch không muốn chờ Vân Thanh, nhưng hẩn cố ý gọi nàng cùng đi chính vì muốn nàng vào cung, trước mặt quần thần mang theo Tử Cơ nhục nhã nàng một phen, bóp chết lệ khí của nàng, nên khi Vân Thanh rời đi, dù cho Tử Cơ có thúc giục hẩn thế nào, hẩn cũng kiên trì đứng đợi.

Thua người không thua trận, đây là quy luật thép từ xưa tới nay, Vân Thanh sống hơn hai mươi năm nhưng chưa từng nghiêm túc ăn mặc như hôm nay, cũng là vì cỗ thân thể này có nền tảng, tùy tiện tô điểm một chút đã trở thành mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Bảo Cầm đi theo sau rất hưng phấn, cho rằng cuối cùng thì tiểu thư cũng quyết tâm lấy lòng vương gia, nhưng lại không biết ý tứ thực sự của Vân Thanh.

“Vương Gia.”

Vân Thanh nhắc bước nhỏ đi trên con đường lát đá cẩm thạch, đánh mị nhãn với Phong Huyền Dịch.

Phong Huyền Dịch đợi gần nửa canh giờ (1 tiếng) đang định nổi điên mắng chửi nàng, nháy mắt thấy Vân Thanh lại không mở miệng được.

Một thân hồng y thêu mẫu đơn tôn lên làn da trắng nõn như tuyết, ba ngàn tóc đen buông lỏng chỉ cài một cây trâm Phượng Vĩ, trước ngực đeo một viên dạ minh châu, bước trên con đường đen như mực lại tỏa ra ánh sáng dị thường sáng ngời, tay áo rộng như ẩn như hiện, mơ hồ có thể nhìn thấy nửa cánh tay trắng nõn bên trong.

Vân Thanh đưa tay vuốt về chơi đùa sợi tóc xõa xuống trước ngực, bộ dáng phong tình vạn chủng. Dưới hàng lông mày tinh xảo mà cặp thủy mâu đẹp đẽ động lòng người, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười tà mị, đôi bông

tai lông vũ rũ xuống tăng thêm mấy phần hấp dẫn, cổ áo không cao, mơ hồ có thể nhìn thấy bộ ngực đầy đặn bên trong, lại bởi viên dạ minh châu nửa đầy nửa che, so với Tử Cơ dứt khoát khoe ra, Văn Thanh càng ý vị hơn một bậc.

Phong Huyền Dịch không dời mắt được, mặc dù biết trước mặt chính là nữ nhân hắn ghét nhất, nhưng giờ khắc này hắn lại mất thần trí nhìn không dời mắt. Có nam nhân nào lại không thích nữ nhân xinh đẹp?!

Văn Thanh lấy từ trong tay áo một chiếc quạt lông vũ màu đỏ ngấn nửa khuôn mặt, kéo làn váy dài đi tới trước mặt mấy người.

“Đi thôi vương gia, tương lai Tử Cơ là phu nhân của người thì không nên nóng nảy như vừa rồi.”

Tư thế hấp dẫn khiến bụng dưới của Phong Huyền Dịch căng thẳng, gương mặt không khỏi có chút ửng đỏ, xấu hổ dời mắt, Tử Cơ bên cạnh sớm đã đen mặt đỏ mắt.

“Đi thôi.”

Phong Huyền Dịch liếc sang bên cạnh nhưng vẫn không nhìn Tử Cơ, nàng ta tức giận theo sau hắn, miệng đỏ tươi héch lên thật cao.

Ba người ngồi chung một chiếc xe ngựa, Văn Thanh ngồi riêng một bên, Tiểu Hồ được mang theo cũng đã chui ra, nằm ở bên hông nàng, Văn Thanh lười biếng trừng mắt nhìn Phong Huyền Dịch, muốn nhắc nhở hắn, nhưng ánh mắt hắn vẫn khóa chặt trên người nàng.

Cho đến khi Tử Cơ lên tiếng gọi hắn, hắn mới giống như vừa tỉnh mộng lấy lại tinh thần, Tử Cơ ngồi trong xe ngựa có mấy lần muốn thị uy với Văn Thanh rằng Phong Huyền Dịch yêu nàng ta hơn, nhưng Phong Huyền Dịch lại bắt đầu lạnh nhạt, mặc dù thất vọng, nhưng trong mắt Tử Cơ vẫn không cam lòng nhận thua.

Xe ngựa chạy hồi lâu mới đến cửa hoàng cung, Phong Huyền Dịch vẫn ngồi không nhúc nhích, Văn Thanh lập tức nhảy xuống xe, trên bả vai là tiểu hồ ly, liếc mắt nhìn hai người sau lưng: Phong Huyền Dịch cau mày, Tử Cơ vẻ mặt uất ức ngồi bên cạnh hắn, giọng bọn họ rất nhỏ không thể nghe rõ, lại nhìn thấy bộ dáng Tử Cơ ủy khuất, Văn Thanh vốn định tiến lại gần xem một chút, thì trước mặt dừng lại một chiếc xe ngựa đem ba người ngăn cách.

Nhảy xuống là bóng người hết sức quen thuộc, chính là Phó Lăng Thiên luôn tươi cười ôn nhu, hiếm khi thấy Văn Thanh ăn mặc diễm lệ nổi bật như vậy, biểu hiện của hắn hoàn toàn bất đồng với Phong Huyền Dịch, chỉ hơi ngạc nhiên.

Xe ngựa rời đi mới nhìn thấy Phong Huyền Dịch cùng Tử Cơ đứng đối diện, chứng kiến hai người bọn họ đứng chung một chỗ, vẻ mặt Phó Lăng Thiên trong nháy mắt thay đổi.

“Vương gia, người có ý gì?”

Phong Huyền Dịch đang hối hận vì sự vọng động của mình, muốn để Tử Cơ trở về, Tử Cơ lại không chịu, trong lòng vốn bốc hỏa. Nhìn thấy Phó Lăng Thiên vừa tới đã che chở cho Văn Thanh, trong lòng càng thêm khó chịu.

“Thừa Tướng định quản cả ta sao?!!!”

Ngữ khí như vậy, đến Phó Lăng Thiên luôn luôn ôn hòa cũng phải bốc hỏa, thấy hắn đang muốn mở miệng Văn Thanh tiến lên ngăn cản.

“Không sao, vương gia biết Lăng Thiên người vẫn không có cơ thiệp, đặc biệt để ta tới bồi người, hắn mang Tử Cơ đi trước, Thái hậu cũng sẽ không nói gì.”

Văn Thanh cười híp mắt nhìn mấy người trước mặt, Phong Huyền Dịch nghiêm mặt, không đồng ý với lời nói của Văn Thanh, trong lòng lại cảm thấy bất đắc dĩ, hắn cũng rõ ràng lần này mang Tử Cơ vào cung là một sai lầm lớn. Nếu lần này ba người ngồi chung một chỗ, sẽ trở thành chuyện cười trong triều không thể nghi ngờ, vả lại mẫu hậu nhất định sẽ không đồng ý cho hắn nạp thiếp, nhưng nếu hai người bọn họ ngồi chung một chỗ, trong lòng hắn lại không thoải mái.

“Sao vương phi có thể ngồi cùng bàn với ta.”

Phó Lăng Thiên nhú mày, nửa tin nửa ngờ, hẳn cao hơn Văn Thanh một cái đầu, tầm mắt vừa rơi đúng ngực nàng.

“Có phải ngươi không muốn?”

Sắc mặt Văn Thanh biến đổi, khuôn mặt yêu mị lập tức ưu sầu, tiểu hồ ly ngồi trên đầu vai nàng kéo cánh tay Phó Lăng Thiên, dường như cũng muốn chỉ trích hắn.

“Không phải.”

Phó Lăng Thiên luôn sủng ái Văn Thanh, dĩ nhiên với yêu cầu của nàng đều không cự tuyệt, nhưng trong lòng lại mơ hồ có phần bất an.

“Cứ như vậy đi.”

Văn Thanh khoác tay lên người Phó Lăng Thiên, thản nhiên quay đầu lại.

“Vương gia, nô tì ở bên trong chờ người.”

Phong Huyền Dịch tức giận đến sinh khí, nếu lúc này bảo Tử Cơ trở về, người mất mặt chính là hắn, nhưng nếu Tử Cơ không rời đi, đến khi mang nàng ta vào, lỡ như có người nhận ra nàng đã từng là hoa khôi thanh lâu, chắc chắn vẫn không tránh khỏi việc bị cười nhạo, quan trọng hơn là nữ nhân kia, nàng lại muốn nhìn hắn như thế, bảo hắn tự nhận thua, đùa sao?

Cẩn rằng, Phong Huyền Dịch quay đầu lại, nắm vai Tử Cơ cùng nhau bước chân vào cửa cung.

29. Q.1 - Chương 29: Mỹ Quyên Như Hoa

Edit: August97

Sinh thần hai mươi lăm tuổi của hoàng hậu phô trương đến dọa người, từ ngoài cửa cung đã nghe thấy tiếng pháo hoa như sấm, còn có tiếng pháo thắp nổ đến đau lỗ tai, trong nội cung hàng loạt cung nữ thái giám tay mang đèn lồng đỏ, bước chân gấp gáp, từ hướng khác còn đi tới đoàn người ăn mặc hoa lệ, nam có nữ có, vừa nhìn là biết quan lớn đại thần cùng gia quyến.

Người càng lúc càng nhiều, cánh tay Văn Thanh khoác trên người Phó Lăng Thiên cũng buông xuống, dù sao ở trước mặt các đại thần, nếu bị nắm đằng chuôi thì người chịu thua thiệt chỉ có nàng.

Phong Huyền Dịch mang theo Tử Cơ chậm rì rì đi phía sau, nhìn Văn Thanh và Phó Lăng Thiên đứng cạnh nhau lại thấy xứng đôi như vậy, trong lòng bỗng chốc nổi lên lửa giận vô hình, ngay cả Tử Cơ một mực làm nũng bên cạnh, hắn cũng làm như không thấy.

“Thanh Nhi.”

Từ bên trái truyền đến một thanh âm quen thuộc, Văn Thanh quay đầu lại đã nhìn thấy Mộc Thiên Hải mang theo phu nhân cùng Mộc Vân Hạc đi tới, những trường hợp như thế này, Mộ Chiết Lan thân là một thị thiếp thì không có tư cách tới dự.

Mộc Vân Hạc thấy Văn Thanh cùng Phó Lăng Thiên đi trước, Vương Gia cùng một nữ nhân xa lạ khác đi phía sau, gương mặt vốn đang tươi cười trong nháy mắt đóng băng, trong lòng Phong Huyền Dịch vốn rất phiền não, thấy ánh mắt chất vấn này của Mộc Vân Hạc, trong bụng vốn đã có hỏa lại càng thêm tức giận, nhưng lại không thể phát tiết.

“Vương gia, đây là?”

Mộc Thiên Hải chỉ vào Tử Cơ đang ôm chặt lấy Phong Huyền Dịch, nhú mày.

“Nàng...”

Tuy nói Phong Huyền Dịch gan lớn, nhưng trước mặt Mộc Thiên Hải hắn có phần chột dạ không dám đối mặt, Tử Cơ thấy hắn không nói lời nào, khiêu khích nhìn mấy người trước mặt, lại nhìn về phía Văn Thanh.

“Ta là người vương gia sắp thành hôn.”

(Editor: Chú ý: “Thành hôn” ở đây là “cưới thê” làm “phi”, chứ không phải “nạp thiếp”)

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy người lập tức thay đổi, mặc dù Phó Lăng Thiên đã sớm đoán ra quan hệ giữa hai người này, lại không nghĩ tới bọn họ vào cung là vì chuyện thành thân.

“Tử Cơ cô nương, bổn vương phi muốn cải chính lời nói của cô một chút, phải nhờ bổn vương phi ta đồng ý, cô mới có thể làm chuyện đó.”

Văn Thanh vẫn nở nụ cười, không vì bọn họ mà ảnh hưởng đến tâm tình chút nào, Hạ Uyển Dung thấy bộ dáng Văn Thanh như vậy, thiện lương cho rằng nữ nhi nhà bà bị người ta khi dễ.

“Lão gia.”

Thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở khiến Mộc Thiên Hải trầm xuống, nắm bả vai Hạ Uyển Dung, lại nhìn Văn Thanh một chút.

“Vương gia, có thể cho lão phu một lời giải thích hay không.”

“Phụ thân chó tức giận, Tử Cơ cô nương chỉ nói đùa với người thôi, vương gia cũng không phải là người không có đầu óc, Thái hậu đã sớm có mệnh lệnh, người nào cãi lời chẳng phải là không đem Thái hậu để vào trong mắt sao?”

Văn Thanh chột nhứ mày, ánh mắt nhìn Phong Huyền Dịch thêm mấy phần trêu tức.

Sắc mặt Phong Huyền Dịch trở nên trắng bệch, nhưng trên mặt vẫn giả bộ trấn định, Tử Cơ ở một bên nhìn hắn cầu cứu, hồi lâu hắn mới nói ra một câu.

“Vương phi biết rõ lòng ta.”

“Phụ thân mẫu thân yên tâm, vương gia đối với con rất tốt, không ai có thể khi dễ con.”

Văn Thanh cười híp mắt kéo tay Mộc Thiên Hải và Hạ Uyển Dung cùng bọn họ đi về phía trước, tuy về mặt Mộc Văn Hạc vô cùng nghi hoặc, nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Văn Thanh, trong lòng cũng cảm thấy là mình quá gấp gáp, cùng Phó Lăng Thiên đang đứng đối diện nhìn nhau, cả hai đều tiến lên đi vào.

Bên trong Hậu cung rõ ràng nóng nhiệt hơn nhiều so với bên ngoài, hàng loạt cung nữ thái giám dày đặc đứng ở một bên, nơi lối vào thỉnh thoảng xuất hiện mấy quan viên cùng Sứ giả mang theo nha hoàn cùng gia đình, mặc trang phục đặc trưng của nước khác.

Văn Thanh đi theo Mộc Thiên Hải vào bên trong, Mộc Thiên Hải thở dài một cái liền ngăn trở bước chân của Văn Thanh.

“Thanh Nhi, con bây giờ đã là vương phi, không thể ngồi chung một chỗ cùng chúng ta, đi tìm vương gia đi. Phụ thân mặc kệ nữ nhân kia là ai, nếu con bị uất ức thì cứ trở lại nói cho phụ mẫu, mặc dù chức quan phụ thân nhỏ, nhưng nhất định sẽ làm chủ cho con.”

“Phụ thân cứ yên tâm.”

Văn Thanh gật đầu, nhìn Mộc Thiên Hải cùng Mộc Văn Hạc ngồi xuống vị trí thì lui về phía sau, Phong Huyền Dịch từ xa đi tới, sắc mặt hắn hết sức khó coi, Tử Cơ đi theo hắn có chút sợ sệt, lúc nhìn tới mấy vị vương tôn công tử thì ánh mắt lại tỏa sáng.

Văn Thanh nhìn hắn ngồi ở vị trí bàn thứ nhất, vị trí dễ thấy như thế, chắc hẳn hắn cũng sợ khiến người khác thấy Tử Cơ, sắc mặt khó coi ngồi xuống, nhìn Phó Lăng Thiên đứng cạnh Văn Thanh như cũ, trong lòng chân chừ, hi vọng Văn Thanh lại ngồi cạnh hắn.

Mọi người đã tới gần hết, trong viện bày rất nhiều bàn rượu, vị trí ghế trên cao hơn phía dưới một đoạn, bày bốn cái bàn, bàn người chưa tới đều trống không, còn lại phía dưới đều là từng dãy bàn thấp, các đại

thần cũng ngồi xuống bàn, bên cạnh là các phu nhân hoặc nữ nhi, mọi người ai ai cũng ăn mặc như hoa như ngọc.

Phó Lăng Thiên đứng bên cạnh Văn Thanh, nhíu mày nhìn Phong Huyền Dịch cùng Tử Cơ đã ngồi xuống, có phần bận tâm nhìn Văn Thanh một cái, nhưng không nghĩ về mặt nàng lại vẫn tự nhiên như vậy.

Các đại thần tới càng ngày càng nhiều, cũng càng lúc càng nhiều người thấy Tử Cơ ngồi bên cạnh Phong Huyền Dịch, khuôn mặt Tử Cơ mang theo vẻ mới lạ cùng khiêu khích.

Hồi lâu mọi người đã ngồi gần hết, chỉ còn dư lại mấy vị không tới, Văn Thanh cùng Phó Lăng Thiên đứng đó có phần bất mắt.

“Nhanh ngồi xuống đây đi.”

Văn Thanh kéo Phó Lăng Thiên, vị trí Phó Lăng Thiên vừa đứng ở bên cạnh Phong Huyền Dịch, hai người vội ngồi xuống.

Quan viên hàng sau không thấy rõ tình hình phía trước, nhưng mấy người ngồi đối diện thấy hiện tượng quái dị này vẫn có chút ngây người.

“Hoàng thượng giá lâm, Thái hậu nương nương giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm, Nhược Nhan công chúa giá lâm.”

Nương theo tiếng la bèn nhón của thái giám, các đại thần đang ngồi vội rít đứng lên, quỳ xuống hành lễ.

Mấy phi tử chức danh thấp cũng rít đi tới bàn dưới.

Văn Thanh dùng khoeo mắt nhìn tình hình phía trên một chút, một nam tử mặc long bào hoàng sắc và một nữ tử mặt phượng bào cùng đỡ cánh tay một phụ nhân trung niên chậm rãi ngồi xuống, trên khuôn mặt của phụ nhân trung niên là nụ cười hiền lành, hết sức hòa ái.

Nữ tử mặc phượng bào ăn mặc diễm lệ, ánh mắt sắc bén, rất có khí thế hoàng hậu, nam tử mặc long bào có gương mặt mà Văn Thanh quen thuộc, nhìn kỹ, quả nhiên không sai, hẳn chính là Hoàng Thiên Ngạo mà Văn Thanh gặp ở đình nghỉ mát hôm đó.

Đáng tiếc, cơ hội tốt để thân cận hẳn lại bị tên khốn Tư Mã Lưu Văn làm lãng phí vô ích, Văn Thanh thâm mắng trong lòng một tiếng, lại thấy ánh mắt người trên đài quét về phía mình.

“Chúng ái khanh bình thân, hôm nay là yến hội của Hoàng hậu, không cần đa lễ.”

Vẫn là Thái hậu mở lời trước bảo mọi người ngồi xuống, nhưng ánh mắt của người trên đài một khắc cũng không rời bóng dáng Văn Thanh cùng Phong Huyền Dịch.

Sắc mặt Phong Huyền Dịch hết sức khó coi, có phần ngồi không yên, quay đầu nhìn Văn Thanh một chút, nàng tựa vào bên người Phó Lăng Thiên, hai người hình như đang nói chuyện gì đó hết sức thú vị, trên khuôn mặt là nụ cười rục rịch chưa từng xuất hiện trước mặt hắn, nội tâm hiểu thấu lại một lần nữa bị khơi lên, hừ một tiếng quay đầu không nhìn họ nữa.

Sắc mặt Thái hậu đã đen một chút, muốn lên tiếng hỏi Phong Huyền Dịch, nhưng nếu hỏi, mặc kệ như thế nào, câu trả lời của Phong Huyền Dịch cũng sẽ khiến bà khó chịu.

Hoàng đế ngồi ở đài trên nhìn Văn Thanh, vừa nhìn liền nhận ra nàng là nữ nhân gặp ở bên hồ hôm đó, mặc dù Văn Thanh là đệ muội (em dâu) của hắn, số lần vào cung rất thường xuyên, nhưng hắn lại vì bận việc chính sự mà chưa từng thấy qua nàng.

Hôn lễ Phong Huyền Dịch hẳn cũng tham dự nhưng lại bởi vì Văn Thanh nửa đường gặp chuyện không may nên không nhìn thấy tân nương, hắn thấy Văn Thanh ngồi ở bên cạnh Phó Lăng Thiên, liền nghĩ ngay rằng nàng là nữ quyến Phó Lăng Thiên mang đến.

“Thừa Tướng, sao không giới thiệu với trẫm vị mỹ nhân như hoa bên cạnh một chút, sợ trẫm đoạt mất hay sao?”

30. Q.1 - Chương 30: Lời Thật Lòng Đây Mạo Hiểm

Phó Lăng Thiên sững sốt, vốn đang nhỏ giọng nói chuyện cùng Văn Thanh cũng bị cắt ngang, Văn Thanh mỉm cười nhìn hắn, cũng không có ý tứ thay hắn trả lời.

“Hoàng huynh, đây là vương phi của ta.”

Thanh âm Phong Huyền Dịch giống như tiếng sấm rền, bùng nổ cung điện vốn yên tĩnh không tiếng động, các đại thần vốn không dám nói, nghe thấy thế lại bắt đầu nhiều chuyện nghị luận.

Hiển nhiên Hoàng đế không ngờ Phong Huyền Dịch sẽ trả lời như thế, trên khuôn mặt tuần mỹ có phần không hiểu, lại đưa mắt nhìn nữ nhân đang ngồi bên cạnh Phong Huyền Dịch.

“Hoàng nhi có lòng, Thừa Tướng và Thanh Nhi là thanh mai trúc mã, để bọn họ hội họp nhân lúc yến tiệc cũng tốt, hôm nay do hoàng hậu làm chủ, Hoàng đế cũng dừng câu nệ mấy chuyện này.”

Ngồi quá xa nên không thể thấy rõ nét mặt của Thái hậu, nhưng quần thần lại có thể nghe rõ sự không vui cùng uy nghiêm từ giọng nói của bà, những đại thần kia nghe vậy mới lấy lại tinh thần không nói gì nữa.

“Mẫu hậu nói phải.”

Phong Thiên Ngạo liếc nhìn Phong Huyền Dịch, lại nhìn nữ nhân bên cạnh hắn, tựa hồ đang im lặng chờ Thái hậu lên tiếng.

“Hoàng hậu nương nương, Quốc vương Việt Quốc chúng thần biết hôm nay là sinh thần của người, đặc biệt huấn luyện một con chim vũ chúc thọ, góp vui cùng triều thần.”

Phong Thiên Ngạo vừa dứt lời, một nam nhân trung niên mặc trang phục đặc hết sức đặc biệt ngồi ở trung vị liền đứng lên, sắc mặt cung kính.

“Truyền.”

Hoàng hậu nét mặt hồng hào, cười nhẹ phát phát tay, đội múa hoa lệ nhẹ nhàng đi lên, được đồng ý, các đại thần bên dưới cũng bắt đầu động đũa, cung nữ từ phía sau tiến lên rót rượu.

Dường như ánh mắt Phong Huyền Dịch đã mất đi tiêu cự, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước không thay đổi, ly rượu trong tay rót thêm một ly lại một ly.

Văn Thanh ngồi ở bên cạnh Phó Lăng Thiên, chậm rãi thưởng thức từng món ăn, ánh mắt nhìn về vũ điệu phía trước, diện mạo các vũ nữ đều rất kiều diễm, ăn diện mười phần đẹp mắt cộng thêm phục sức cùng vũ đạo, đã làm nên một cỗ hấp dẫn đặc biệt khiến người ta không dời mắt được.

Mắt Phó Lăng Thiên cũng nhìn về phía trước, không giống như mấy vị đại thần đang say mê sắc đẹp vũ nữ, cũng không uống chút rượu nào, chỉ chậm rãi ăn ngũ vị trên bàn.

Cho đến khi các vũ nữ cúi đầu thối lui hết, mới bắt đầu có người lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Hôm nay náo nhiệt như thế, nếu mọi người đã đến đây thì chơi gì đó góp vui đi.”

Hoàng đế ngồi ở đài cao, nhìn dáng vẻ hào hứng bừng bừng của người dưới đài.

“Thanh Nhi, con là một cô linh tinh quái, nghĩ biện pháp để Hoàng thượng vui vẻ đi.”

Ánh mắt Thái hậu từ lúc khai tiệc vẫn dừng trên người Văn Thanh, có cơ hội nói chuyện liền lập tức muốn cho Văn Thanh ngồi lại bên cạnh Phong Huyền Dịch, mặc dù bà có thấy nữ nhân kia, nhưng vì mặt mũi nên vẫn không nói.

“Con?”

Toàn bộ mọi người đều đưa mắt nhìn nàng. Văn Thanh có phần kinh ngạc, suy nghĩ một lúc liền trêu chọc mở miệng.

“Không bằng chơi trò ‘Lời nói thật tâm đầy mạo hiểm’ đi?”

“ ‘Lời nói thật tâm đầy mạo hiểm’ là như thế nào?”

“Đầu tiên hoàng thượng ném một tú cầu, ném trúng người nào thì người đó phải đứng lên trả lời một vấn đề, phải nói thật, nếu không chịu trả lời thì phải chọn một người đặt ra một yêu cầu khác với mình.”

“Đây là trò chơi nào lại chưa từng nghe qua, nhưng có vẻ rất ý tứ, chư vị thấy thế nào?”

Hoàng đế cười nhẹ nhàng, nhìn Văn Thanh mặc dù không đề cập đến chuyện tình gặp nhau hôm đó, nhưng hai người đều hiểu rõ.

“Lại thêm một quy tắc, nếu đều không chọn hai ý trên, thì phải uống rượu phạt, các khanh thấy sao?”

Hoàng đế đã lên tiếng, mọi người tất nhiên không dám chậm trễ, vội vàng phụ họa theo, Văn Thanh hiểu ngụ ý của hần, dù sao cũng là Đế vương, nếu hỏi thì hần cũng không thể không đáp, trò ‘đầy mạo hiểm’ này không thích hợp với hần, một nhất quốc chi quân (hoàng đế một nước), không vạch trần hần, Văn Thanh cũng gật đầu theo.

Thái giám lấy tới một tú cầu màu đỏ giao cho Hoàng đế, Hoàng đế đứng lên, ném xuống bên dưới, hình như muốn ném cho Phó Lăng Thiên, tú cầu bay thẳng về phía hần.

Khuôn mặt Phó Lăng Thiên khi tiếp tú cầu vẫn hiện vẻ kỳ quái, lại thấy Hoàng đế cười hào sảng.

“Thừa Tướng, ha ha, Thanh Nhi, người nói trăm nên hỏi hần chuyện gì?”

Văn Thanh liếc mắt nhìn Phó Lăng Thiên bên cạnh, tính ham chơi cũng bắt đầu rục rịch.

“Thừa Tướng chọn nói lời thật lòng hay uống rượu?”

“Ta uống.”

Không đợi Văn Thanh nói xong, Phó Lăng Thiên liền giơ cao ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, nhìn bộ dạng nhả nhận kia của hần, không nghĩ tới lại sảng khoái như vậy.

Rõ ràng Hoàng đế không muốn hần uống rượu, ánh mắt có phần không cam lòng, Phó Lăng Thiên giao tú cầu cho Văn Thanh, Văn Thanh nhếch miệng cười ném tú cầu cho Phong Huyền Dịch ngồi bên cạnh.

Phong Huyền Dịch không ngờ Văn Thanh sẽ ném cho hần, có chút giật mình, bầu rượu trước mặt đã trống không, muốn sai cung nữ sau lưng lấy thêm rượu lại bị Văn Thanh nhìn ra ý đồ mở miệng trước.

“Vương gia sẽ chọn uống rượu thôi.”

Có vẻ không muốn Văn Thanh biết được ý định của hần, Phong Huyền Dịch hừ một tiếng.

“Tất nhiên không phải, Bổng vương chọn nói lời thật lòng.”

Văn Thanh tươi cười càng rục rịch, ánh mắt hiện lên chút tà ác:

“Vương gia một lần bao lâu?”

Lời này vừa nói ra, người minh bạch đều đổ mắt tới tận mang tai, người nghe không hiểu thì một mảnh mờ mịt, Hoàng đế và mấy người ngồi trên đài đều là người thông minh, kinh ngạc vì sự lớn mật của Văn Thanh, rồi lại bị gợi lòng hiếu kỳ, trên khuôn mặt hoàng đế là nụ cười sáng lạn, thậm chí trong ánh mắt còn có chút mong đợi.

Phong Huyền Dịch không ngốc, hần đã trải qua chuyện nam nữ, tất nhiên biết Văn Thanh có ý gì, ánh mắt bất thiện nhìn Văn Thanh.

“Đối vấn đề khác!”

“Nếu vương gia không chơi nổi thì nhanh chóng rút khỏi đi.”

31. Q.1 - Chương 31: Cút Ngay Cho Lão Nường

Edit: August97

Sắc mặt Phong Huyền Dịch càng thêm khó coi, như gan heo luộc chín hiện ra màu đỏ thẫm, con ngươi tức giận trêu chọc nhìn Văn Thanh, giọng nói lạnh lùng.

“Tối nay ngươi sẽ biết.”

Văn Thanh không ngờ hắn sẽ trả lời như vậy, nụ cười trên mặt cứng đờ ngồi cạnh Phó Lăng Thiên, ánh mắt nhóm triều thần không có hảo ý nhìn chằm chằm nàng khiến nàng mặt đỏ đến sắp nhỏ ra máu, cầm ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, không nói thêm gì nữa.

Thái hậu nghe nói vậy cảm thấy rất vui vẻ, thanh âm cũng hứng khởi.

“Ha ha ha ha, Thanh Nhi các con đã ân ái như thế, ai gia yên tâm rồi, Huyền Nhi, mau ném tú cầu đi, trò chơi còn phải tiếp tục đây.”

Phong Huyền Dịch thấy Văn Thanh bị đánh bại, sắc mặt mới hơi chuyển biến tốt, đem tú cầu trong tay ném cho người đối diện. Có mở đầu lớn mật của Văn Thanh, mấy người phía sau cũng đều rõ ràng, yến tiệc sinh thần hoàng hậu lại đầy rẫy một cỗ hơi thở thấp kém.

Mấy phi tử đều đỏ mặt tai hồng, nhưng trong lòng lại ngứa ngáy muốn thám thính bí mật của người khác.

Văn Thanh vẫn trầm mặc cho đến khi yến tiệc kết thúc, bọn người Hoàng đế chơi hết sức tận hứng, vung tay tiêu sái rời đi.

Phong Huyền Dịch vẫn ngồi nguyên đó uống rất nhiều rượu. Văn Thanh cũng bởi vì phiền muộn mà rót mấy vạc lớn, uống nhiều mà khuôn mặt nóng đỏ lên, Phó Lăng Thiên đỡ nàng, có thể cảm giác được bước chân của nàng có phần không ổn, thân thể choáng váng tuyệt đối không kiên cố dựa vào trên người hắn, dung mạo tuyệt sắc sau khi say càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Lăng Thiên.”

Phong Huyền Dịch đứng đối diện hai người, bất mãn nhìn tư thế thân mật kia, hần cường thế đi tới, hình như Tử Cơ có chuyện gì đó, đã chạy chậm theo một cung nữ rời đi.

Ánh mắt Văn Thanh có phần mê ly, vỗ vỗ bả vai Phong Huyền Dịch, đột nhiên vỗ mạnh vào gáy hắn.

“Vương bát đản.” (Đồ con rùa)

Nghe Văn Thanh say rượu mà nói ra mấy lời kia, trong lòng Phong Huyền Dịch càng thêm khó chịu, hai mắt mang theo lửa giận hung hăng nhìn Phó Lăng Thiên, đoạt Văn Thanh từ trong lòng hắn, mười phần dùng sức.

Bị hắn làm đau, ý thức Văn Thanh có phần không rõ, cũng bất chấp bên cạnh còn rất nhiều cung nữ thái giám, hướng dưới đống quần hắn đá một cước.

Ngay giữa chỗ đó, Phong Huyền Dịch bị đau khom người xuống, Văn Thanh uống say lão đảo đứng không vững, cuối cùng vẫn tiến tới trong ngực Phó Lăng Thiên, mấy thái giám cung nữ đứng một bên nhỏ giọng nghị luận, thậm chí còn có người cười trộm.

Phó Lăng Thiên thấy Văn Thanh uống say, biết lưu lại chỉ đưa tới nhiều chuyện không tốt, cởi áo khoác bao người Văn Thanh lại, đem nàng xuất cung, ra tới bên ngoài lại đưa nàng về vương phủ.

Phong Huyền Dịch bị đau cúi người xuống làm dịu hồi lâu mới đứng lên, trước mặt đã không thấy bóng dáng hai người kia, Tử Cơ nói đi nhà vệ sinh đến giờ vẫn chưa trở lại.

Ngực nghẹn một trận hỏa, tức giận lao ra cửa cung, mới vừa đi không xa đã thấy Tử Cơ đang cùng một sứ thần nước khác chuyện trò hết sức vui vẻ, trên mặt còn nở nụ cười e lệ, nụ cười này đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện trước mặt hắn.

Vốn lòng tự tôn nam nhân của hắn đã bị Văn Thanh làm nhục, giờ lại càng thêm đổ dầu vào lửa, Phong Huyền Dịch lạnh lùng nhìn động tác hai người kia đang càng ngày càng thân mật, đột nhiên trong nháy mắt bắt đầu chán ghét Tử Cơ, người đã sống chung với hắn ba năm qua.

Nhấc chân đi ra ngoài, hắn cũng không gọi hai người kia, tình yêu vốn là chuyện của hai người, hắn không giám sát, nàng ta liền không chịu nổi tịch mịch, dạng người này có gì phải yêu.

Thời điểm trở lại vương phủ, Phó Lăng Thiên vừa đưa Văn Thanh về Thiên viện, Phong Huyền Dịch đi vào thì đúng lúc Phó Lăng Thiên đi ra.

Hắn cũng uống rất nhiều rượu, bước chân có phần lảo đảo, dù sao Phó Lăng Thiên cũng là bằng hữu tốt nhiều năm của hắn, vẫn có chút lo lắng cho hắn.

“Người không sao chứ?”

“Người chỉ mong Bốn vương chết đi chứ gì?!”

Tối nay đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến Phong Huyền rối loạn, cộng thêm uống nhiều rượu khiến hắn cũng không ý thức được mình đang nói những gì.

“Nói bậy bạ gì đó, ta đưa người về phòng.”

Phó Lăng Thiên vẫn không vì lời nói của hắn mà cảm thấy không vui, nụ cười thủy chung vạn năm không đổi.

“Không cần! Tử Thần!”

Phong Huyền Dịch gạt tay Phó Lăng Thiên ra, bước chân lảo đảo vào vương phủ.

Phó Lăng Thiên quay đầu lại, liếc mắt nhìn phương hướng Văn Thanh, trong lòng không yên lòng nhưng lại không thể lưu lại, đến khi hạ nhân lên tiếng thúc giục, hắn mới lên xe ngựa rời đi.

Văn Thanh nằm trên giường ngủ rất sâu, cảm giác trên bụng có gì đó đè nặng mới hừ hừ hai tiếng, nhấc chân đạp xuống, đạp xuống không bao lâu sau, vật kia lại leo lên, đạp tới đạp lui mấy lần, Văn Thanh tức giận, ánh mắt mê ly mở ra, nhìn thấy hình như trên bụng là đầu người, đưa tay nắm tóc kéo khuôn mặt lại gần, nhìn kỹ hóa ra lại là Phong Huyền Dịch.

Phong Huyền Dịch uống say cũng không muốn Mạc Tử Thần giúp, tự mình đi vào phủ, nhưng dù sao cũng đã uống nhiều rượu, không tự chủ được đi tới trong sân Văn Thanh.

Nhìn gương mặt đáng ghét kia, Văn Thanh gơ tay lên tát hắn té ngã trên mặt đất, giọng nói khinh thường.

“Sao vậy, si mê lão nương, muốn lên giường lão nương sao?! Không có cửa đâu!”

Lỗ tai Phong Huyền Dịch vì Văn Thanh hét lên mà sinh đau, thần trí tuy còn chưa tỉnh táo, nhưng cũng biết bị đánh thì phải đánh lại, đưa tay kéo cánh tay Văn Thanh, lời nàng xuống, thanh âm tức giận mang vẻ bất đắc dĩ.

“Người nào coi trọng giường của người, cả vương phủ đều là của Bốn vương! Người lại dám nằm trên giường bốn vương!”

“Giường người?! Tên mặt dày!”

Thần chí hai người đều không rõ, nói mạnh miệng không ai nhường ai, đâm đá lẫn nhau lần qua lần lại trên mặt đất, nháo nửa ngày cũng mệt mỏi liên nhắm mắt ngủ.

Hôm sau lúc tỉnh lại, Văn Thanh chỉ cảm thấy có một luồng hô hấp nóng rực phủ trên mặt nàng, vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt tuấn tú phóng đại của Phong Huyền Dịch hiện lên trước mắt, khoảng cách của hai người không tới ba cm, người nào động một cái cũng có thể dán lấy đối phương, càng thêm không thể tưởng tượng nổi là chân của nàng lại gác lên trên người hắn, chân của hắn còn đè nặng nàng, nhìn lại y phục của hai người, đều là quần áo không chỉnh tề, mặc dù không có dấu vết cởi ra, nhưng bộ dạng nhếch nhác này cũng khiến Văn Thanh sợ hết hồn.

Chợt muốn chân rút về, Phong Huyền Dịch lại thức dậy.

“Người làm gì!”

Không trao đổi lại nói lời giống nhau, hai người trợn mắt nhìn, nhanh chóng nhảy ra xa đối phương.

Văn Thanh trừng mắt liếc hần, kéo y phục vốn không thể giữ được, giọng nói không vui.

“Còn không mau cút ra ngoài cho ta! Muốn nhìn trộm lão nương thay quần áo sao?!!!”

“Ta thấy người mới là người say mê sắc đẹp Bồn vương, muốn lợi dụng lúc Bồn vương say rượu tới sủng hạnh người!”

“Ha ha ha ha! Vương gia người đang ở đây nói chuyện cười ư, vừa sáng sớm người đã muốn làm ta cười chết sao!”

Thần sắc Văn Thanh đầy chế nhạo, đem một cái ghế bên chân đá tảng về phía hần.

Phong Huyền Dịch chợt lách người, ghế dựa ngay lập tức rơi trên mặt đất, chân thon dài ‘Bang’ một tiếng đem cái ghế giẫm dưới chân, vừa dùng lực chiếc ghế đã bị đập nát.

“Ha ha ha, ta đùa với vương gia ngài thôi, mời ngài đi, mời đi.”

Về mặt biến hóa cực nhanh, Văn Thanh biết bây giờ nàng không phải là đối thủ của hần, tất nhiên không thể cứng đối cứng với hần.

“Hừ!”

Phong Huyền Dịch xoay người rời khỏi gian phòng, khuôn mặt tuấn mỹ ửng đỏ hiem thấy.

32. Q.1 - Chương 32: Bám Víu Không Tha

Edit: August97

Ra khỏi viện Văn Thanh, Phong Huyền Dịch nhìn chung quanh một chút, thời gian còn rất sớm trong phủ cũng chỉ có vài hạ nhân.

Trên đường trở về viện mình thuận tiện đi ngang qua chỗ Tử Cơ, đem qua hần về trước, cũng không biết nàng ta có trở lại hay không, trong lòng có chút áy náy, nhưng không nghĩ tới khi đẩy cửa phòng ra, trong phòng không có một bóng người.

Nhớ tới đem qua Tử Cơ cùng này sứ thần kia nói chuyện rất hòa hợp, khuôn mặt Phong Huyền Dịch tối lại, tâm tình vừa chuyển tốt lại hiện lên một tầng u ám.

Đuổi Phong Huyền Dịch đi, Văn Thanh cũng không ngủ được, nhìn sắc trời bên ngoài một chút, là một buổi sáng đẹp trời, vội vã ăn điểm tâm liền dẫn Bảo Cầm ra cửa, ở thế giới này, không có bạn thật là một chuyện đáng buồn.

Nhưng đúng lúc Văn Thanh vừa định đi ra cửa, tiểu hồ ly lại không biết chui ra từ đâu, lôi kéo vạt áo Văn Thanh vào rừng trúc.

Văn Thanh vốn định đá văng nó, nhưng khi nhìn thấy chấm đen nơi cổ tay thì lại nhịn xuống, bảo Bảo Cầm rời đi liền theo tiểu hồ ly vào rừng trúc.

Đã quen với huấn luyện biến thái của hần, nên khi hần thả bất kể loài thú gì thì Văn Thanh cũng đều trầm tĩnh đối mặt, hần ta vẫn nhàn nhã nằm bên cạnh nhìn Văn Thanh chật vật.

Ròng rã ba ngày, Văn Thanh đều bị tiểu hồ ly mang vào rừng trúc, ngày qua ngày luyện tập giống nhau, quan hệ với hần cũng không có chuyển biến gì tốt, bắt buộc phải nói thì mới miễn cưỡng mở miệng, Văn Thanh cũng nhìn hần không thuận mắt, nhưng không thể không thừa nhận hần là một sư phụ tốt. Thời điểm ba ngày sau, khi Văn Thanh thoải mái ngồi trên cây đã nghĩ như vậy.

Phong Huyền Dịch đứng dưới tàng cây tức giận, hạ nhân qua lại không ít, đường đường là một vương phi lại trèo cây chơi đùa trước mắt bao người, còn thể thống gì nữa, mặt mày âm trầm đập một cước vào gốc cây, Văn Thanh cảm thấy dưới móng chọt rung động dữ dội, liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói.

“Người lại nổi điên gì vậy?!”

“Là người nổi điên hay Bồn vương nổi điên! Người đem vương phủ làm thành cái dạng gì?!!!”

Sắc mặt Phong Huyền Dịch rất khó coi, hắn không biết Văn Thanh đang luyện tập khinh công, Văn Thanh vốn do dự nhưng vẫn quyết định không nói với hắn, nếu nam nhân này biết nàng ngấm ngầm có một sư phụ, mỗi ngày còn bái nghệ thì nhất định sẽ lập tức ngăn cản.

“Ta không xuống được!”

Nghe thấy Văn Thanh trả lời, Phong Huyền Dịch liếc nhìn nàng cũng không hoài nghi nhiều, đập chân bay lên cây nhắc nàng xuống, bắt ngờ quăng xuống đất.

Văn Thanh sờ sờ cái móng bị đau, cũng không mắng hắn liền đứng lên rồi đi theo hướng khác, Phong Huyền Dịch bỗng nhiên đưa tay kéo nàng lại, Văn Thanh quay đầu, sắc mặt hắn ngượng nghịu nhăn nhó.

“Buổi trưa cùng dùng cơm đi.”

Văn Thanh quan sát vẻ mặt hắn, cảm thấy không giống đang nói đùa.

“Người lại muốn làm gì?”

“Ta, bồn vương chỉ là, Tử Cơ cùng bằng hữu đi ra ngoài.”

Về mặt Phong Huyền Dịch có phần tránh né, không nhìn Văn Thanh mà nghiêng đầu qua.

“Thôi, bồn vương đi tìm Tử Thần.”

“Muốn mời ta ăn cơm lại không có thành ý gì cả.”

Văn Thanh thì thầm một tiếng, cũng không để ý đến hắn, đi về hướng ngược lại.

Phong Huyền Dịch nghe thấy lời nói của Văn Thanh, không quay đầu lại, cho đến khi nghe được tiếng bước chân Văn Thanh xa dần mới quay đầu lại nhìn lại, dưới tàng cây đã sớm không còn ai, trong lòng rối rắm khiến hắn cảm thấy hơi phiền não.

Chưa đi được mấy bước đã gặp Mạc Tử Thần đang chỉ chỉ trỏ trỏ đằng trước, so với tưởng tượng của Văn Thanh, hắn an tĩnh hơn rất nhiều, còn tưởng rằng sau khi đưa Kim Ấn cho nàng, ít ra cũng phải phản kháng hai ba lượt, nhưng biểu hiện của hắn lại làm Văn Thanh cảm thấy ngoài ý muốn.

“Vương phi.”

Vẫn là bộ dáng khiêm nhường lại không hề giống dáng vẻ hạ nhân, thấy Văn Thanh vẫn cung kính như thường ngày.

“Làm gì vậy?”

“Đây là hoa Tử Cơ cô nương thích nhất, trước khi xuất môn nàng đã phân phó chúng ta đặt chúng khắp nơi này, vương gia cũng đã đồng ý.”

Ánh mắt Mạc Tử Thần tựa hồ đang ám chỉ gì đó, đôi mắt trong suốt mang theo vẻ tà ác.

“Mang đi đi, ta ghét nhất mùi hương này!”

Khó chịu đập một chậu hoa gần nhất, chậu hoa vốn không vững chắc vì chưởng lực của Văn Thanh mà vỡ vụn dưới đất, tất cả đất cát đều bắn ra ngoài.

“Nhanh quét dọn sạch sẽ một chút, đừng để ta nhìn thấy mấy thứ ghê tởm này.”

Trong lòng Văn Thanh có phần không rõ, rõ ràng tiệc sinh thần lần trước của Tử Cơ nàng đã tính sai, miệng mấy nữ nhân gọi đến cũng quá kín, lâu như vậy rồi mà trong kinh thành cũng không thấy phong thanh gì (tiếng gió, tin đồn).

Mạc Tử Thần cũng không trái ý Văn Thanh, phất phất tay sai hạ nhân dọn dẹp.

Nhớ tới sinh thần Tử Cơ hôm đó, Văn Thanh cũng hơi nhớ Thượng Hải Thanh Yên, đúng lúc gần trưa, đem theo ít bạc vụn liền chạy thẳng tới chỗ Thượng Hải Thanh Yên.

Thanh lâu vào ban ngày càng thêm náo nhiệt, nơi nơi đều ngồi đầy người, thấy Văn Thanh đi vào, gã sai vật nhận ra nàng, tốt bụng kéo Văn Thanh sang một bên nói là Thượng Hải Thanh Yên không ở trong này.

Văn Thanh nhú mày, vừa ra cửa đã nhìn thấy Tư Mã Lưu Vân ôm hai nữ nhân dáng dấp quyến rũ, mặt nở nụ cười, cả người cũng vui vào trong ngực hai nữ nhân, Văn Thanh trừng mắt liếc hần hằm như không thấy. Nhưng hần lại chú ý tới Văn Thanh, đuổi theo.

“Đừng nói với ta nàng tới loại địa phương này là tìm ta đấy.”

Bước chân Tư Mã Lưu Vân rất nhẹ, hần không nhanh không chậm đi theo bên cạnh.

“Người thật biết nói đùa.”

“Nếu không thì sao, chẳng lẽ nàng tới bắt phu quân?”

“Không phải tất cả nam nhân đều bụng đói ăn quàng giống người.”

Văn Thanh liếc mắt, muốn một mình ra ngoài một chuyến, không ngờ lại chọc tới phiền toái lớn.

Dường như Tư Mã Lưu Vân cũng không có ý tứ rời đi, theo Văn Thanh qua mấy con phố vẫn nhắc đi nhắc lại đề tài kia, Văn Thanh không trả lời hần, hần cũng không quan tâm, mặt dày mày dạn đi theo không rời.

Văn Thanh cùng hần đi đến một nơi, bắt đầu rẽ vào một tửu lâu (quán rượu), mới vừa lên lầu hai, bước chân Văn Thanh đã dừng lại.

33. Q.1 - Chương 33: Trùng Hợp Hay Không Trùng Hợp

Edit: August97

Đây là tửu lâu tốt nhất kinh thành Túy Tiên Cư, lầu hai có ghế lô riêng biệt, ngay cạnh bình phong ở bàn ăn đối diện.

Văn Thanh vốn định chọn một vị trí thanh tĩnh để ngồi xuống, nhưng vừa mới đi lên cầu thang, nàng lại nhìn thấy một cảnh tượng không nên thấy. Tử Cơ rúc vào trong ngực một sứ thần nàng từng thấy qua hôm yến tiệc hoàng cung, lúc này sứ thần ăn mặc khiêm tốn trông giống như dân chúng bình thường, nếu không phải nhìn thấy Tử Cơ, dù có nhìn kỹ đi nữa cũng không nhận ra hần.

Hai người vẫn thân mật thì thầm, Văn Thanh cũng không tiến lên quấy rầy bọn họ, tránh rút dây động rừng, đứng ở cửa cầu thang nhìn hai người ôm nhau đi vào ghế lô cạnh đó.

Tư Mã Lưu Vân tựa hồ một mực phối hợp với ý định của Văn Thanh, mặc dù hần cũng rất kỳ quái khi thấy Tử Cơ ở chỗ này, nhưng hần cũng chẳng muốn biết nguyên nhân.

“Nhìn đủ chưa?”

“Giúp ta.”

Văn Thanh quay đầu lại, khuôn mặt vốn không kiên nhẫn hiện lên một nụ cười xinh đẹp.

Con người Tư Mã Lưu Vân chuyển động, nhắc khéo miệng:

“Nhìn vẻ mặt này của nàng, ta không có cách nào cự tuyệt.”

Văn Thanh cười cười, cùng Tư Mã Lưu Vân ngồi vào chỗ đối diện cửa phòng hai người kia đi vào, cơm nước xong đã lâu mới thấy nam nhân bên trong vội vã ra ngoài, cảnh giác quét mắt chung quanh, Văn Thanh cúi đầu giả bộ không nhìn hần, lại nháy mắt ra hiệu cho Tư Mã Lưu Vân đi theo.

Đợi hồi lâu nữa mới thấy Tử Cơ ra ngoài, Văn Thanh ngồi ở đối diện, vờ như trùng hợp, cười cười đi về phía nàng ta.

“Thật khéo, Tử Cơ cô nương.”

Tử Cơ nhìn thấy Văn Thanh, trong nháy mắt kinh sợ, nhưng rất nhanh nàng ta đã nhìn chung quanh, không thấy nam nhân kia mới thoáng yên tâm, mặc dù trong lòng hơi lo lắng, nhưng nhìn nụ cười của Văn Thanh, nàng ta vẫn ngồi xuống.

“Vương, vương phi, người tới từ lúc nào vậy?”

“Không lâu lắm, mới vừa tới thôi.”

Văn Thanh thưởng thức trà nóng trong tay, quan sát vẻ mặt hốt hoảng của Tử Cơ.

Tử Cơ miễn cưỡng cười cười, vẻ hung hăng ngang ngược thường ngày vì nội tâm không bình tĩnh mà không thể phát huy.

“Ha ha, thật khéo, ta vừa mới tới, vương phi tới uống trà một mình?”

Nghe thấy câu trả lời của Văn Thanh, rõ ràng Tử Cơ thở phào nhẹ nhõm, mặc dù ban đầu hơi hoài nghi, nhưng nhìn sắc mặt bình tĩnh này của Văn Thanh, chắc cũng không biết điều gì.

“Tử Cơ cô nương thích ngồi trong phòng ăn cơm sao? Một người ăn rất buồn, nếu sớm nói với ta, ta đã cùng đi với người rồi.” Văn Thanh cười cười, đặt tay trên vai nàng ta.

“Ai nha, sao y phục cũng chưa chỉnh tề, người ở đây làm gì vậy!”

“Ta...ta đến sớm, thời điểm tới đây hơi mệt nên liền nằm nghỉ, không cần vương phi phí tâm lo lắng, vương gia vẫn còn ở vương phủ chờ ta đấy.”

Tử Cơ vỗ vỗ tay Văn Thanh, mặc dù vẻ mặt mất tự nhiên nhưng vẫn cố giả bộ trấn định như cũ.

“Vương phi cứ từ từ ăn.”

Văn Thanh không trả lời lại, nhìn nàng ta rời đi. Nàng vốn định đuổi theo lại thấy Tư Mã Lưu Vân trở lại, biết chưa cần thiết, kéo cái ghế bên cạnh ý bảo hân ngồi xuống.

“Nàng đang mời ta sao?” Bộ dáng Tư Mã Lưu Vân vẫn bất cần đời như cũ khiến Văn Thanh nhú mày.

“Lấy được không?”

“Có phải nàng nên đưa cho ta chút thù lao đã hay không?”

Tư Mã Lưu Vân hí hí mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên mấy phần bỉ ổi.

“Ví như cho người một cái tát?”

“Được rồi, nhưng nàng phải nhớ, nàng nợ ta một nhân tình.” Tư Mã Lưu Vân bĩu môi, lấy ra một khối ngọc bội từ trong tay áo, Văn Thanh nhìn qua, trên đó khắc hai chữ ‘Sứ giả’ rất lớn.

Văn Thanh thu kim bài vào ống tay áo, cười với Tư Mã Lưu Vân.

“Đa tạ, ta về trước đây.”

Tư Mã Lưu Vân kiên trì muốn đi theo Văn Thanh, lại bị Văn Thanh kiên quyết cự tuyệt. Một mình trở về vương phủ, mới vừa vào cửa nàng đã bắt gặp Tử Cơ đang la lối om sòm với hạ nhân.

“Còn không nhanh đem về cho ta!”

Thanh âm Tử Cơ cực kỳ phẫn nộ, Văn Thanh vào cửa đã thấy, thì ra là mấy loại hoa kia, bọn hạ nhân thấy Văn Thanh đi vào, tay đang đặt chậu hoa xuống cũng không dám động, Tử Cơ vừa thấy bọn họ ngừng lại, háng giọng lại bắt đầu lớn tiếng quát.

“Ai cho các người lá gan lớn như vậy hả?! Không muốn sống nữa sao!”

“Là ta bảo bọn họ đem vứt chúng đi.”

Vân Thanh đứng sau lưng Tử Cơ, bất ngờ lên tiếng, Tử Cơ quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc mà chanh chua.

“Vương phi, vương gia không có ở đây người lại rồi rảnh như vậy sao, một chút hoa hoa thảo thảo trong phủ cũng cấm đoán, chẳng lẽ bọn họ không có nói cho người biết, vương gia đã đồng ý rồi sao?”

Giọng điệu Tử Cơ đầy chất vấn, có lẽ đã quên chuyện sáng nay.

“Ta ghét mùi hương này, vả lại ta mới chính là nữ chủ nhân Dịch phủ.”

Vân Thanh cường thế đối diện con người nàng ta, ánh mắt trấn định khiến Tử Cơ giận dữ.

“Nhanh mời vương gia tới cho ta! Để vương gia tới phân xử!”

Về mặt Tử Cơ chắc chắn Phong Huyền Dịch sẽ đứng về phía nàng ta, cao ngạo liếc nhìn Vân Thanh, gương mặt diêm dúa lảng lơ đầy khinh thường.

“Ta nghĩ không cần, hắn đã tới.”

Vân Thanh ngẩng đầu, nhìn Phong Huyền Dịch đi tới từ sau núi giả, khuôn mặt chanh chua của Tử Cơ lập tức chuyển thành tươi cười, chạy chậm ra nghênh đón, dựa vào trong ngực hắn.

Phong Huyền Dịch không đưa tay ôm nàng ta, đối mặt với nhiệt tình của Tử Cơ có chút lạnh nhạt, thậm chí khi nhìn thấy Vân Thanh đứng trước mặt còn đẩy nàng ta ra.

Vân Thanh cười cười, lại thấy ánh mắt Phong Huyền Dịch nhìn chăm chú vào mình.

“Vương gia!”

Tử Cơ nũng nịu kéo cánh tay Phong Huyền Dịch, chỉ vào những chậu hoa tàn bị hạ nhân vứt thành đống vào trong góc, vẻ mặt uất ức.

“Không phải ngài đã đồng ý để thiếp đặt loại hoa này ở đây hay sao! Tại sao vương phi lại có thể đem chúng biến thành như vậy ~?!”

Thanh âm làm nũng khiến người ta lập tức nổi da gà, Vân Thanh không hề trốn tránh ánh mắt Phong Huyền Dịch, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, chậm rãi mở miệng.

Edit: August97 Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ta ghét mùi hương này.”

“Vậy thì ném đi, người thích trồng thì trồng trong phòng người đi.”

Thái độ Phong Huyền Dịch bất đồng so với tưởng tượng của Vân Thanh, Tử Cơ lại càng kinh ngạc, nàng ta mấp máy môi muốn truy hỏi, lại nhìn thấy sắc mặt Phong Huyền Dịch không tốt.

Ba năm chung sống đủ để nàng ta hiểu rõ tính tình Phong Huyền Dịch, cũng không hỏi nữa, sắc mặt Tử Cơ giả bộ càng thêm đáng thương, lệ đầy mắt giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Đưa tay đẩy Phong Huyền Dịch ra, hướng phía sau hắn chạy đi.

Phong Huyền Dịch thở dài, liếc mắt nhìn Vân Thanh, xoay người đuổi theo.

34. Q.1 - Chương 34: Vậy Thì Sao

Ngọc bội Vân Thanh nắm trong tay không vững mà rơi xuống, nhìn về bóng dáng mất hút phía trước, trong lòng suy nghĩ nên nói việc này cho Thái hậu hay Phong Huyền Dịch.

Nếu nói cho Phong Huyền Dịch, rất có thể hắn sẽ nể tình cũ mà chỉ đuổi Tử Cơ ra khỏi phủ, nếu nói cho Thái hậu, chỉ sợ Tử Cơ cũng không sống được.

Vân Thanh không phải là người thiện lương nhưng tâm tư cũng không ác độc như vậy, nhưng nếu chỉ đuổi Tử Cơ ra khỏi phủ, sau này nàng ta trả thù chỉ sợ nàng cũng không chống đỡ được, suy nghĩ một chút, gọi Mạc Tử Thần đi mời Phong Huyền Dịch, trong lòng có bí mật, nàng giấu không được bao lâu.

Vốn Phong Huyền Dịch muốn đuổi theo Tử Cơ, nhưng nghe Mạc Tử Thần nói Vân Thanh mời hắn đến, vẫn đổi bước chân đi tới viện Vân Thanh.

Vân Thanh đặt ngọc bội lên bàn, ý đồ chờ hắn tự mình phát hiện, lại không nghĩ rằng hắn còn chưa kịp đi đến cạnh bàn, nha hoàn cận thân bên người Tử Cơ đã chạy tới.

“Vương gia, không xong rồi, Tử Cơ tiểu thư té xỉu!”

Sắc mặt nha hoàn cực kỳ hốt hoảng, không giống gat người, Vân Thanh nhíu mày, nhìn bóng dáng Phong Huyền Dịch cuống quýt chạy ra, vội vàng thu lại ngọc bội rồi đi theo.

Vân Thanh chưa từng đi qua chỗ ở của Tử Cơ, nên khi nhìn thấy địa phương tráng lệ gấp mấy chục lần so với viện của mình, đỏ mắt, vô cùng đỏ mắt.

Theo lý thuyết, địa phương xa hoa nhất trong vương phủ, trừ chỗ ở của Phong Huyền Dịch thì phải là chỗ ở của vương phi mới phải, sao lại là viện của Tử Cơ?! Vân Thanh tức giận nhìn chung quanh, xác thực, nơi này là trung tâm vương phủ, tòa viện xa hoa bên cạnh là chỗ ở của Phong Huyền Dịch, nơi bọn hạ nhân lui tới thường xuyên.

Mạc Tử Thần vẫn đứng ở sau lưng, Phong Huyền Dịch đã tiến vào, Vân Thanh quay đầu lại, thanh âm có phần chất vấn.

“Bên cạnh có phải là phòng ở của vương gia không?”

“Vâng.” Mạc Tử Thần gật đầu, thái độ cung kính.

“Vậy trong này, có phải nên là chỗ ở của vương phi hay không?”

“Vâng” Mạc Tử Thần trả lời không chút do dự, điều này khiến Vân Thanh càng thêm bất bình.

Trong phòng truyền đến một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó là tiếng cười vang dội của Phong Huyền Dịch, Vân Thanh nhíu mày, đi vào.

Tử Cơ nằm trên giường gỗ đỏ thẫm, trong phòng treo không ít tranh chữ cổ, gian phòng bày biện tinh xảo như vẽ, mỗi một chi tiết cũng khiến người ta phải tấm tắc.

Phong Huyền Dịch ngồi bên giường gỗ, nắm tay Tử Cơ, sắc mặt hưng phấn, đứng bên cạnh là một ông lão tóc bạc vuốt râu nở nụ cười.

Trường hợp này, Vân Thanh có chút tò mò.

“Mang thai sao?”

“Sao ngươi biết?”

Rõ ràng Phong Huyền Dịch rất vui vẻ, há miệng cười sảng khoái, chân mày bình thường luôn nhíu chặt, thời khắc kia toàn bộ cũng giãn ra.

“Tử Cơ, nàng muốn ăn cái gì, Bốn vương phân phó hạ nhân đi làm, sau này không được ra ngoài đi dạo lung tung, an tâm dưỡng thai ở trong phủ cho Bốn vương.”

Tử Cơ then thùng ngã vào lòng Phong Huyền Dịch, khiêu khích nhìn Vân Thanh đứng ở cửa, lão thái y đứng một bên, hồi lâu Phong Huyền Dịch mới mời hắn ngồi xuống viết phương thuốc dưỡng thai.

“Vương phi, còn có chuyện gì sao?”

Phong Huyền Dịch mặt mày hớn hở, trong lòng Vân Thanh do dự một chút, có nên nói cho hắn biết chuyện này biết hay không, vậy mà hắn lại đã mở miệng đuổi người.

“Không có việc gì.”

Vân Thanh nhú mày, nhấc chân rời viện Tử Cơ, sinh thần Hoàng hậu mới qua không bao lâu, đứa bé kia hẳn là con của Phong Huyền Dịch .

Hôm sau lúc thức dậy, tiểu hồ ly kia lại biến mất, không chạy tới bên giường gọi Vân Thanh thức giấc như thường lệ, Vân Thanh nhìn sân viện trống trải cảm thấy kỳ quái, sao cả Bảo Cầm cũng không thấy.

Mới ra trạch môn, lại nhìn thấy Tử Cơ được hai hạ nhân nâng đỡ đứng ở trước cửa, mở miệng sai mấy người trước mặt dọn sạch mấy bóng cây, cây kia mọc trước cửa viện Vân Thanh, Vân Thanh thỉnh thoảng sẽ ngồi dưới tàng cây hóng mát.

“Các người đang làm gì?!”

Thanh âm Vân Thanh rất uy nghiêm, nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của Tử Cơ, trong lòng hồi hận hôm qua không lật tẩy nàng ta.

“Vương phi, ta mang thai hài tử của vương gia, ngươi cũng phải thông cảm với ta, ta gửi không quen mùi hương của cây đại thụ này!”

Tử Cơ nũng nịu vẫy vẫy khăn thêu trong tay, mị nhãn tứ phía.

“Thông cảm? Tử Cơ cô nương, ngươi có muốn vương gia thông cảm cho chuyện ngu xuẩn ngươi làm ở Túy Tiên Lâu hôm đó hay không?!”

Ánh mắt Vân Thanh sắc bén nhìn nàng ta, khăn thêu trong tay Tử Cơ rơi xuống, vẻ mặt hốt hoảng nhìn Vân Thanh, cự tuyệt không thừa nhận.

“Ngươi... ngươi nói bậy bạ gì đó! Ta chỉ ngủ một giấc mà thôi.”

“Đúng vậy a, nhưng là ngươi ngủ với ai, hửm...?” Vân Thanh nhú mày, giọng nói giễu cợt.

“Các người, các người đi trước đi!”

Về mặt Tử Cơ hốt hoảng, vội sai hai nha hoàn bên cạnh, cảnh giác nhìn xung quanh, xác định không có ai mới nhìn chằm chằm Vân Thanh.

“Ngươi cho rằng vương gia có tin hay không, ta theo vương gia đã ba năm, hẳn tin ngươi hay tin ta, ta rõ ràng!”

“Thật sao?”

“Ta nghĩ vương phi ngươi còn không biết vì sao ngươi bị ám sát trong kiệu hoa đi! Ta khuyên ngươi tốt nhất nên an phận một chút, bớt lo chuyện người khác, nếu không, vương gia vì ém miệng, cái gì cũng dám làm!”

Ánh mắt Tử Cơ đầy uy hiếp, nhưng vẫn lộ ra không ít hốt hoảng.

“Là vương gia phái người tới ám sát ta sao?”

“Nếu không thì ngươi cho là ai?”

Tử Cơ khinh miệt nhìn Vân Thanh, ánh mắt khinh thường.

“Ta theo vương gia đã ba năm, coi như ngươi nói cho vương gia, ta lại liều chết không thừa nhận, vương gia có thể làm gì ta, ngược lại vương phi ngươi, đến lúc đó phải nhận tội danh đổ phụ, thật là không đáng.”

35. Q.1 - Chương 35: Thật Giả Của Chuyện Sinh Non

“Vậy cũng không cần ngươi lo lắng cho ta, mặc dù chức quan của cha ta không lớn, nhưng vẫn dư dả bảo vệ ta, nhưng nếu Thái hậu biết ngươi làm loạn cùng sứ thần ở khách điểm, hai người các người cùng nhau làm uyên ương dưới mồ đi.”

Ném xuống một câu tàn nhẫn, Văn Thanh xoay người rời đi, Tử Cơ đuổi theo vội vàng kéo cánh tay Văn Thanh.

“Vương phi, vương phi!”

Trong lòng Văn Thanh vốn đang tức giận, nhớ tới sự việc bị ám sát trong kiệu hoa, chỉ muốn nhanh chóng biết rõ chân tướng, không màng Tử Cơ sau lưng, hất cánh tay nàng ta ra, hình như Tử Cơ không đứng vững, ‘phốc’ một tiếng té ngã.

Văn Thanh quay đầu lại, sắc mặt Tử Cơ nhợt nhạt, dưới váy có máu chảy ra, trong lòng cả kinh, vội xoay người muốn dìu nàng ta đứng lên.

“Vương phi, người không thể nói với Thái hậu!”

Văn Thanh không trả lời nàng ta, gọi Mạc Tử Thần tới bảo hắn đi mời đại phu, hình như Phong Huyền Dịch không có trong phủ, nha hoàn báo tin một mình quay trở lại.

Văn Thanh đứng ở ngoài cửa, đại phu đã đi vào rất lâu, Mạc Tử Thần ôm ngực đứng một bên tựa hồ đang chờ phân phó, trong lòng Văn Thanh có chút thấp thỏm, thấy đại phu đi ra vội tiến lên nghênh đón, vẻ mặt đại phu u sầu, nhìn Văn Thanh cung kính gọi một tiếng vương phi.

“Thế nào? Nàng ta không có việc gì chứ?”

“Vương phi, thứ cho lão phu nói thẳng, hài tử của vị cô nương này đã... Ai...”

Đại phu lắc đầu thở dài, mở hòm thuốc.

“Lão phu đã kê một phương thuốc điều dưỡng thân thể, mấy ngày nay nàng ta cần phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Văn Thanh sững sốt, rõ ràng hơi sức của nàng không lớn như vậy, làm sao có thể sẩy thai. Thế chẳng phải nàng đã trở thành hung thủ sát hại hài tử của nàng ta sao?

“Vương phi, Tử Cơ cô nương mời người vào.”

Mạc Tử Thần nhìn vẻ mặt Văn Thanh, khóe mắt có nụ cười không dễ dàng phát giác.

Bước vào bên trong, Văn Thanh nhìn Tử Cơ đang tựa người vào mép giường, vẻ mặt hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, trên khuôn mặt trắng nõn còn có vết nước mắt chưa khô, Văn Thanh áy náy, đứng ở mép giường không tiến thêm nữa.

“Thật xin lỗi.”

Thanh âm Tử Cơ nghẹn ngào, nghiêng đầu qua.

“Sao vậy, ngươi còn hăm hại ta chưa đủ sao! Hài tử của vương gia đã không còn, lần này ngươi rất vui vẻ đi!”

Văn Thanh muốn phản bác, nhưng nhìn thấy bộ dáng đáng thương của nàng ta cũng không biết mở miệng như thế nào, dù sao cũng là một sinh mạng.

“Tốt nhất ngươi nên nghỉ ngơi đi, về phần vương gia, ta sẽ nói với hắn.”

“Khoan đã!”

Thanh âm Tử Cơ gấp gáp, mang theo chút nức nở.

“Ngươi không thể nói với vương gia!”

“Tại sao?”

“Ngươi không nhìn thấy hôm qua vương gia vui vẻ ra sao ư?! Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm đá kích hắn sao?! Một mình ta khổ sở là đủ rồi, ngươi không thể nói cho vương gia nữa!”

“Không gạt được đâu, Tử Cơ.”

Văn Thanh nhíu mày, trong lòng hơi kỳ quái, theo tính tình của Tử Cơ, những chuyện này nàng ta ước gì nói cho Phong Huyền Dịch biết, để hắn chính chết nàng.

“Không gạt cũng phải gạt, nếu vương gia biết, ta và người cũng sẽ nguy hiểm. Chỉ cần người không nói cho vương gia, để vương gia quan tâm ta nhiều một chút, ta tin tưởng rất nhanh sẽ mang thai lần nữa.”

Vân Thanh do dự không lên tiếng, mà Tử Cơ lại theo sát không bỏ.

“Đây là phương thức tốt nhất đối với ta và người, không phải sao?”

“Người sợ cái gì?”

Vân Thanh cau mày, ánh mắt nhìn nàng ta đầy hoài nghi, Tử Cơ không phải là kẻ có lòng dạ tốt, sẵn thai sao có thể bình tĩnh thay nàng và Phong Huyền Dịch suy nghĩ.

“Ta tới vương phủ đã ba năm, tuy vương gia vẫn đối đãi với ta không tệ, nhưng vương phi người cũng hiểu được, hai điều quan trọng nhất của nữ nhân là nam nhân cùng hài tử. Vương gia quyền cao chức trọng, nữ nhân muốn gả vào vương phủ đếm không hết, ta lại không danh không phận, nếu không có hài tử trói chặt vương gia, nói không chừng, lúc nào đó ta cũng sẽ bị vương gia đuổi ra khỏi vương phủ.”

Khuôn mặt đầy vệt nước mắt lại có dấu hiệu rơi lệ, Vân Thanh nhìn vẻ mặt nàng ta, dường như thập phần thương tâm.

Nếu như người không thể mang thai được nữa, lừa gạt vương gia sẽ có kết quả gì, người đi theo hần nhiều năm như vậy chắc đã rõ ràng.”

“Sẽ mang thai! Chỉ cần vương phi người không nói!”

“Người cho rằng hần sẽ không phát hiện ra sao?”

Vân Thanh nhíu mày, Mạc Tử Thần vừa mới đứng ngoài cửa cũng nghe được lời thái y.

“Tử Cơ không cầu gì khác, kính xin vương phi giúp ta lần này!”

Thái độ Tử Cơ hết sức thành khẩn, khiến Vân Thanh cũng không nỡ hạ quyết tâm cự tuyệt.

“Nếu như người đã quan tâm hần như thế, vì sao còn phải tìm nam nhân khác.”

“Ta cũng không muốn như vậy, chỉ là, ta có nỗi khổ tâm riêng.”

Tử Cơ cúi đầu không nói gì nữa, Vân Thanh thấy bộ dạng này của nàng ta cũng biết không hỏi thêm được gì, xoay người ra ngoài.

Lúc ra cửa Mạc Tử Thần đã không có ở đó, mơ hồ còn nhớ chỗ ở của hần, Vân Thanh liền đi qua nhìn một chút, quả nhiên hần đang tưới hoa trong sân.

Bóng dáng màu trắng tư thái ưu nhã, trên mặt mang nụ cười nhu hòa, bên trong viện bài biện mặc dù đơn giản, nhưng lại có một phong vị khác.

“Quản gia.”

“Vương phi tìm ta có chuyện gì?”

“Chuyện đại phu vừa nãy nói với ta người có nghe thấy chứ?”

“Ừ.”

“Người không được nói cho vương gia.”

“Vương phi, ta là quản gia của vương phủ, bẩm báo lại mọi việc lớn nhỏ trong phủ cho vương gia là chức trách của ta, hơn nữa chuyện này... vương gia có quyền được biết, mặc dù ta không biết vương phi người có ý định gì, nhưng thứ cho ta không tiến.”

“Người muốn Kim Ân phải không?”

Biết Mạc Tử Thần không dễ nói chuyện như vậy, liền trực tiếp đưa vật hần cần ra, thời điểm Vân Thanh đồng ý với Tử Cơ cũng đã nghĩ đến.

“Vương phi muốn thu mua ta?”

“Không phải thu mua, là giao dịch!”

“Đồng ý.”

Mạc Tử Thần nhú mày, nụ cười thanh tú trên mặt càng lớn hơn.

“Ta mặc dù không biết vì sao vương phi làm như vậy, nhưng ta phải nhắc nhở vương phi một câu, Tử Cơ cô nương không thiện lương như người nghĩ.”

Vân Thanh ngẩng đầu, muốn hỏi lại Mạc Tử Thần, hắn đã thu Kim Ẩn đi vào phòng.

Nghe thấy lời này của hắn, Vân Thanh suy nghĩ lại lần nữa, bất kể ở điểm nào, nàng đều cảm thấy rất khả nghi.

36. Q.1 - Chương 36: Bí Mật Không Nên Bảo Vệ

Đứng dậy muốn trở về viện tử của mình, lại vừa lúc đi ngang qua địa phương Tử Cơ té ngã, đi tới nhìn một chút, rõ ràng vết máu vẫn còn ở đó, trước kia một người bạn của Vân Thanh có học qua y thuật, nên vẫn có thể phân biệt máu người với máu động vật.

Đưa tay đụng vào thứ đặc sánh kia, ngửi một cái, tanh đến ghê tởm, lại tựa hồ không phải máu người.

Nhìn chỗ ở Tử Cơ cách đó không xa, Vân Thanh nhú mày, vẫn bước tới.

Trong viện Tử Cơ có mấy hạ nhân đang quét dọn, thấy Vân Thanh đi vào cũng hết sức cung kính, Vân Thanh đi vòng quanh phòng ốc một vòng, không thấy có gì khả nghi, vốn định vào xem Tử Cơ một chút, lại không cẩn thận nhìn đến vết máu trên mặt đất.

Cùng vết máu vừa rồi nhìn thấy có vẻ không khác nhau lắm, Vân Thanh cả kinh, đi theo vết máu về phía trước, ở nơi cửa sau, một nha hoàn đang ôm một con gà chết tựa hồ đang muốn ném ra bên ngoài.

“Người đang làm gì ở đây!”

Vân Thanh hét lớn một tiếng, nha hoàn thấy Vân Thanh thì lộ vẻ sợ hãi, xem ra tuổi còn rất nhỏ, nhiều lắm là mười bốn mười lăm tuổi, tóc buộc hai bím, con gà trong tay bị nhổ đi không ít lông, nhỏ máu đầy đất, có vẻ chưa bị giết quá lâu.

“Nô tì..., vương phi, Tử Cơ cô nương nói muốn uống cháo gà.”

Thanh âm nha hoàn có chút run rẩy, nhìn Vân Thanh đang tới gần, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

“Gà này mà người muốn để vậy hầm cách thủy? Lông gà tán loạn khắp nơi, máu chảy loang lổ đầy đất, người cứ như vậy đưa cho người khác ăn? Tử Cơ mang thai hài tử của vương gia, người hãm hại Tử Cơ cô nương là hãm hại hài tử của vương gia!”

Thanh âm Vân Thanh sắc bén, tiểu nha hoàn kia bị sợ đến mức càng thêm không dám nói lời nào, tay ôm con gà cũng buông lỏng, ném nó xuống đất.

“Người còn muốn hại ta?”

Vân Thanh hét lên một tiếng, nha hoàn bị kinh sợ vội quỳ xuống.

“Không, không phải vậy, gà này, gà này không phải để cho Tử Cơ cô nương ăn!”

Vân Thanh quan sát vẻ mặt hốt hoảng của nàng ta, biết không ai ăn gà mà chưa nhổ sạch lông gà, chỉ muốn ép hỏi tiểu nha hoàn này, dùng cách để nàng ta cho nàng đáp án giải đáp mối nghi hoặc trong lòng.

Có nhiều máu như vậy, vì sao?

Nhớ tới chỗ Tử Cơ té ngã, Văn Thanh bừng tỉnh hiểu ra, sai nha hoàn kia vút con gà ra ngoài, liền tiến vào phòng Tử Cơ.

Tử Cơ ngồi trên giường, thấy Văn Thanh đi vào khách khí đứng lên nắm lấy tay nàng, thật giống như người ngã bệnh chính là Văn Thanh.

“Thân thể người không tốt, không nên đứng dậy.”

Văn Thanh thuận thế cầm tay nàng ta tìm mạch bác, muốn nhìn xem nàng ta thực sự có đứa bé hay không.

Nhưng không ngờ Tử Cơ đã sớm có phòng bị, tay khẽ vung thay Văn Thanh rót trà.

Văn Thanh tìm rất nhiều biện pháp, muốn xem thật giả nàng ta có bầu hay không, tuy nhiên cũng bị nàng ta linh hoạt tránh thoát, sắc mặt đỏ thắm khỏe mạnh khiến Văn Thanh cũng không thể tin được nàng ta mới sắp thai.

Ngồi hồi lâu, Văn Thanh nhìn sắc trời đã hơi tối, quyết định tốc chiến tốc thắng, chợt bắt được tay Tử Cơ, nhấn trên bàn, ngón tay bắt lên mạch bác nàng ta... Sao có thể, thật sự không có hài tử?

Văn Thanh đang nghi hoặc, Tử Cơ lại bỗng nhiên kéo chặt tay nàng, kéo nàng về phía trước, Văn Thanh ngã ở trên người nàng ta, đau dĩ nhiên là nàng ta, nàng ta lại không hề để tâm, kéo tay Văn Thanh không ngừng cố gắng đứng lên, chợt mạnh mẽ ngã trên mặt đất.

“Vương phi! Cứu mạng a! Cứu mạng a!”

Thanh âm thất thanh kiệt lực hô to khiến Văn Thanh tựa hồ đã hiểu rõ ý tứ nàng ta, cố gắng muốn thoát khỏi tay của nàng ta, lại không nghĩ rằng hạ nhân trong viện nhanh chóng chạy tới, từng người một đứng ở cửa không biết làm sao.

Cửa viện vốn cách không xa, coi như Tử Cơ cũng biết điểm này mới dám làm như vậy.

Văn Thanh muốn đẩy nàng ta ra, lại phát hiện hạ thân Tử Cơ đang chảy ra một vũng máu lớn.

“Nhanh đi gọi vương gia!”

Không biết hạ nhân nào hô lên một tiếng, chạy đi hai nha hoàn, nhưng không đợi Văn Thanh đứng dậy, Phong Huyền Dịch đã đi tới.

“Người làm gì đấy!”

Mãnh lực đẩy ra, Văn Thanh chỉ cảm thấy xương cốt vỡ vụn mà nặng nề ngã xuống đất.

Lơ đãng thoáng nhìn lại thấy Mạc Tử Thần cùng nha hoàn kia đang đứng ở cửa, trong lòng cả kinh, chẳng lẽ bọn họ là một phe!

Mạc Tử Thần cố ý nhắc nhở nàng đến tìm Tử Cơ, để nha hoàn kia xuất hiện, sau đó bày ra âm mưu này sao?

“Nhanh! Nhanh đi tìm đại phu!”

Thanh âm Phong Huyền Dịch cực kỳ rối loạn, ôm Tử Cơ lên giường, dưới váy là một mảng máu lớn khiến người ta sợ hãi.

Văn Thanh ngạc nhiên, cuối cùng cũng hiểu tại sao vừa rồi Tử Cơ không để nàng nói với Phong Huyền Dịch, dù thế nào đi nữa, nghe tin cũng không bằng chính mắt nhìn thấy, nhất định Phong Huyền Dịch sẽ cho rằng nàng là hung thủ hại chết hài tử hân.

Nhìn sắc mặt của Tử Cơ, tựa hồ cũng theo nàng ta diễn trò, làn da đỏ hồng hoàn toàn không thấy, thay vào đó là gương mặt tái nhợt cùng hàng nước mắt đau đớn.

Hồi lâu sau đại phu mới mang hòm thuốc chạy tới, bắt mạch cho Tử Cơ xong liền lập tức đưa ra kết luận.

“Vương gia, hài tử của vị cô nương này, sợ là đã...”

“Sợ là cái gì! Bọn vương không cho phép người nói vậy!”

Phong Huyền Dịch có phần kích động, kéo cổ áo đại phu, sắc mặt khó coi đến dọa người.

Đại phu run rẩy không biết làm thế nào cho phải, Mạc Tử Thần tiến lên kéo Phong Huyền Dịch ra.

“Vương gia! Lão phu không đủ sức xoay chuyển kết cục này! Xin người tha cho lão phu!”

Đại phu bị dọa sợ quỳ trên mặt đất không dám nói gì, đột nhiên Phong Huyền Dịch đưa mắt nhìn sang Văn Thanh, chợt vọt tới.

Văn Thanh né tránh không kịp, bị hấn bắt được, trên cổ truyền đến đau đớn hít thở không thông, cảm giác hai chân nặng cách mặt đất, Văn Thanh vùng vẫy muốn đẩy hấn ra, nhưng sức lực của hấn quá lớn, nàng mơ hồ cảm giác ngạt thở đến sắp ngất đi hấn lại đột nhiên buông nàng ra, nắm bả vai của nàng lắc mạnh.

“Sao người có thể ác độc như vậy?! Đây chính là hài tử của Bốn vương!”

Văn Thanh muốn trả lời nhưng cái gì cũng không nói ra được, bị hấn lay người khiến toàn thân khó chịu, hấn đang nói cái gì nàng hoàn toàn không nghe rõ.

Mơ hồ cảm giác thân thể không còn là của nàng, Văn Thanh lão đảo đứng lên, lại thấy một tay Phong Huyền Dịch đẩy nàng ra khỏi cửa.

“Người đi ra ngoài ngay! Về sau chỗ này không cho phép người bước vào nữa!”

Không đợi Văn Thanh trả lời, hai gia đình hung hấn liền đi tới đem Văn Thanh ra ngoài.

Văn Thanh quay đầu lại, Mạc Tử Thần cũng đang nhìn nàng, trên khuôn mặt của hấn không chỉ có hài lòng mà hình như còn có gì đó không rõ ràng.

Văn Thanh nhìn hấn, đột nhiên nở nụ cười, thấy hấn ngạc nhiên nhìn nàng nàng cũng không nhìn lại hấn, xoay người ra khỏi cửa viện, vốn không muốn ngã bài với nàng ta, nhưng đã bức nàng đến nước này, cũng đừng trách nàng không khách khí.

Chuyện Tử Cơ tư thông với sứ thần nàng đã có chứng cứ, hôm nay nói cho Phong Huyền Dịch sợ cũng không có tác dụng gì, trực tiếp để Thái hậu ra tay mới trực tiếp nhất.

Gọi Bảo Cầm đi chuẩn bị xe ngựa, Văn Thanh vốn định thay y phục mới xuất môn, vừa cởi xuống đai lưng lại phát hiện bên trong rơi ra một tờ giấy.

Tờ giấy rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì không hề chú ý tới, Văn Thanh cau mày, mở ra.

Bên trong viết vội mấy chữ, lơ mơ có thể phân biệt: “Chớ hành động thiếu suy nghĩ!”

37. Q.1 - Chương 37: Vén Lên Màn Trường

Edit: tieuduong

Beta: August97

Văn Thanh đoán là Phong Huyền Dịch trong lúc hỗn loạn đã nhét vào trên người nàng.

Sao hấn lại viết tờ giấy như vậy cho nàng? Văn Thanh nhức đầu đoán không ra ý đồ của hấn, cũng không muốn suy đoán.

Đổi lại y phục nhanh chóng ra cửa lại bị hai thủ vệ trước cửa ngăn lại, nói rằng Phong Huyền Dịch có lệnh: Vương phi nàng không được bước ra khỏi phủ một bước.

Xem ra hấn đã sớm có chuẩn bị, nhưng Văn Thanh há lại là người có thể mặc cho người ta xoay quanh trong lòng bàn tay, suy nghĩ một chút, vẫn đi trở về, Phong Huyền Dịch đưa tờ giấy kia cho nàng, chứng minh hấn sẽ đến tìm nàng.

Quả nhiên đến buổi tối, Phong Huyền Dịch liền vội vã tìm tới, nhìn Văn Thanh đang ngồi trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người chưa vào cung chứ?”

“Chưa.”

“Chuyện người muốn nói, Bổng vương đã sớm biết, người không thể nói chuyện đó với Thái hậu!”

Nghiêm túc nhìn Văn Thanh, Phong Huyền Dịch ngồi xuống bên cạnh nàng, sắc mặt hơi khó coi.

“Vốn đã sớm định ra kế hoạch tốt, hôm nay lại bị hủy hoại trong chốc lát, người không thể khiến nó lại tiếp tục họa vô đơn chí (càng tổn hại nặng nề).”

“Vương gia có ý gì?”

“Người không cần biết, mấy ngày nay người thay Bổng vương trông coi Tử Cơ thật kỹ, không thể để nàng ta ra khỏi vương phủ, ta đã phân phó hạ nhân âm thầm sai người canh chừng nàng ta, người cũng lưu ý cho Bổng vương một chút.”

“Vương gia, người uống nhầm thuốc?”

Văn Thanh tức giận nhìn hắn, giọng nói không vui.

“Muốn ta làm việc giúp người, người không đền chứ? Buổi sáng người đối đãi với ta như thế nào, ta còn nhớ vô cùng rõ ràng, mặc kệ người có tin hay không, chuyện hải tử của nàng ta không phải do ta làm.”

“Biết, Bổng vương biết! Nhưng bây giờ tình thế hết sức nghiêm trọng, đây là ý tứ hoàng huynh, người thân là vương phi của bổng vương, vô luận như thế nào thì ở trong phủ người phải canh chừng nàng ta cho thật kĩ.”

“Hoàng thượng?”

Văn Thanh cau mày, biết chuyện này là chuyện lớn, nhìn sắc mặt khẩn trương của Phong Huyền Dịch, gạt đầu.

“Vậy người có thể nói cho ta biết là chuyện gì hay không?”

“Chờ sự tình xong xuôi Bổng vương sẽ nói cho người biết, hoàng huynh cho gọi ta vào cung, ta đã bí mật theo chân bọn họ dẫn dò, nếu Tử Cơ có động tĩnh sẽ tới thông báo với người... vô luận như thế nào người cũng phải giữ nàng ta lại, không thể để nàng ta đi ra ngoài! Nếu có người tới tiếp ứng nàng ta...”

Phong Huyền Dịch do dự một chút, tựa như vừa hạ quyết tâm nói một câu tàn nhẫn:

“Giết!”

“Chuyện quan trọng như vậy ta không dám tùy tiện đáp ứng, nếu ta phụ kỳ vọng của người, chẳng phải người sẽ giết ta sao?”

Văn Thanh trừng mắt nhìn hắn, trong lòng chần chừ, hoàng đế cũng tham dự chuyện này, dù thế nào đi nữa cũng không phải là chuyện nhỏ, nói không chừng còn liên quan đến vấn đề chính trị, nếu nàng làm tốt, sẽ để lại ấn tượng tốt cho Hoàng đế, nhưng nếu thất bại, Văn Thanh cũng không dám nghĩ.

“Mặc dù Bổng vương rất chán ghét người, nhưng trong phủ này người ta có thể tin tưởng cũng chỉ có người cùng Tử Thần, Tử Thần miệng lưỡi tru trợn, không giữ miệng, nếu không cẩn thận nói bậy thì xong rồi, ta đã phân phó với hắn, hắn sẽ nghe theo sai khiến của người, coi như người giúp Bổng vương một tay, nếu thành, chỗ tốt của người cũng không ít!”

Giọng nói Phong Huyền Dịch hơi gấp gáp, cau mày nhìn sắc trời một chút:

“Thời gian đã không còn sớm, ta phải xuất phủ, nếu có gì không hiểu người cứ đi hỏi Tử Thần!”

Văn Thanh nhìn hắn vội vã ra khỏi phòng, hơi không yên lòng nhìn nàng mấy lần nhưng vẫn im lặng rời đi.

Văn Thanh không hiểu ra sao, mặc dù không muốn giúp Phong Huyền Dịch làm bất cứ chuyện gì, nhưng dù sao Hoàng đế cũng tham dự, suy nghĩ một chút, vẫn đồng ý.

Sắc trời đã không còn sớm, trăng sáng tịch tịch treo trên trời cao, mấy ngôi sao phân tán cách nhau khá xa, ban đêm ở vương phủ ngoài đèn lồng mấy hạ nhân đốt lên còn lại không có ánh sáng gì, đêm đen có phần dọa người.

Gọi Bảo Cầm mang đèn lồng đến, Văn Thanh bước chân vào trong bóng đêm, cố ý đi vòng quanh viện Tử Cơ, bên trong viện rất sáng, có vẻ đốt rất nhiều đèn lồng, Văn Thanh ngồi trong lương đình cách viện Tử Cơ không xa, có thể nhìn thấy rõ ràng người tới người lui ở cửa lớn.

Gió đêm thổi tới mang hơi lạnh, Văn Thanh run lên, đem đèn lồng đặt một bên, dường như đụng phải thứ gì, Văn Thanh sợ hết hồn nhìn bên cạnh, một bóng người bạch y cũng ngồi ở chỗ này.

Vốn muốn chạy, nhưng mơ hồ cảm thấy bóng dáng này có phần quen thuộc, nhìn kỹ, là Mạc Tử Thần.

Ngược lại hắn thấy Văn Thanh cũng không cảm thấy kỳ quái, động cũng không động, bạch y phấp phới trong bóng đêm, mặc dù hơi dọa người nhưng khi nhìn khuôn mặt tuấn tú kia của hắn, không thể không thừa nhận, quả thực rất mê người.

“Người ở đây làm gì?”

“Vương gia không nói cho người sao?”

“Cách ta xa một chút!”

Văn Thanh cau mày, nhớ tới việc lúc trước trong lòng liền bốc lửa.

Mạc Tử Thần nhìn nàng, nghe lời dịch sang vị trí bên cạnh, ánh mắt của trong suốt nhìn Văn Thanh thật lâu, mở miệng cười.

“Vương phi, người hận ta phải không?”

“Tại sao?”

“Người đang giả bộ ngu ngốc sao?”

“Ta phải hận người sao?”

Văn Thanh nghiêng người liếc hắn một cái, giọng nói trầm xuống:

“Ta chán ghét người.”

Mạc Tử Thần cũng không để ý, nở nụ cười, còn cười hồi lâu.

“Không sao, dù sao cũng không còn cô nương nào dám yêu thích ta.”

Giọng nói Mạc Tử Thần không đoán được tâm tình của hắn, nhưng Văn Thanh lại cảm thấy trong lòng có phần chua xót.

“Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“25.”

“Vậy sao không thành thân?”

Văn Thanh cau mày quan sát hắn, diện mạo tốt nên vô luận ở đâu cũng đều được hoan nghênh, bộ dáng Mạc Tử Thần xác thực rất có phong phạm.

“Thành thân?”

Mạc Tử Thần nhíu mày.

“Việc này tốn rất nhiều tiền! Sính lễ tiệc rượu không biết lên tới bao nhiêu, cưới nương tử không thể ở trong vương phủ còn phải mua phòng ốc riêng, nếu nương tử là tiểu hộ nhà nghèo thì lại không hợp với ta, nếu là gia đình giàu có thì còn phải mua hạ nhân, mua nha hoàn, mua đầu bếp, son phấn bột nước hàng năm, gà vịt thịt bò canh hầm bổ, chi không biết bao nhiêu tiền.”

Mạc Tử Thần lải nhải không ngừng khiến Văn Thanh từ chán ghét hẳn chuyển thành khinh bỉ hẳn, lần trước hẳn cắt xén thức ăn đi bán cho khách điểm cũng đã đủ phiền, không ngờ trong lòng hẳn, chuyện thành thân lại là một món nợ lớn.

“Chả trách không ai thích người.”

38. Q.1 - Chương 38: Lỡ Tay Giết Người

Mạc Tử Thần chép miệng, giọng nói bất đắc dĩ: “Không sao, chỉ cần có bạc thích ta là tốt rồi.”

“Người không sợ phụ mẫu người mắng người bất hiếu sao, chuyện quan trọng nhất của nam nhân chính là nối dõi tông đường.”

“Phụ mẫu ta đã sớm mất, cũng không thể thấy đáng về khó coi hiện giờ của ta.”

Mạc Tử Thần cau mày, sắc mặt đờ đẫn cũng thu liễm lại.

Thấy hẳn như thế, Văn Thanh cũng không nói gì nữa, lúng túng ứng phó hai tiếng, hai người liền lâm vào trầm mặc.

Viện Tử Cơ rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, thỉnh thoảng có mấy hạ nhân mang đèn lồng đi ngang qua, nhưng không thấy có người nào đi vào tòa viện nàng ta.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Văn Thanh mấy hôm trước chưa từng thức đêm, mệt mỏi dựa vào cột đình ngủ gật, Mạc Tử Thần ngồi bên cạnh nàng, mắt hờn nhìn chằm chằm về phía trước.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, Văn Thanh chỉ cảm thấy có một cổ lực kéo nàng rất mạnh, mở mắt ra lần nữa, Mạc Tử Thần đã chạy về phía trước, biết có biến, Văn Thanh lập tức chạy theo hẳn.

Tốc độ Mạc Tử Thần quá nhanh, lúc Văn Thanh đuổi kịp hẳn thì hẳn đã giao đấu cùng một hắc y nhân khác, hắc y nhân kia đứng ở phía hậu viện, hình như đang muốn leo tường đi vào, nhưng lại tránh không thoát ánh mắt của Mạc Tử Thần.

Văn Thanh đứng một bên nhìn hai người đối chiêu, hắc y nhân thân ột mét tám trở lên, vóc người to lớn, hình thể cao lớn, lông mày thô rậm, ra tay tàn nhẫn, nhiều chiêu hướng về phía yếu hại của Mạc Tử Thần, thấy bộ dáng này, Văn Thanh nào dám tiến lên ngăn trở, nếu chỉ sơ ý một chút, mạng đã bị mất, như vậy cũng thật không đáng.

Nhưng bộ dạng Mạc Tử Thần vẫn khiến Văn Thanh giật mình, ngày thường nhìn hẳn bộ dáng ôn nhu yếu ớt, người không biết còn tưởng rằng hẳn là một thư sinh, lại không nghĩ rằng động tác hẳn lanh lẹ ngăn trở nhiều tập kích như vậy.

Đánh hồi lâu, Văn Thanh có thể thấy rõ Mạc Tử Thần hơi chiếm thượng phong, hắc y nhân kia thở dốc cũng càng ngày càng nặng, từ chủ động xuất kích, lại đổi thành liên tiếp lui về phía sau chống đỡ.

Văn Thanh đứng một bên, tránh ra chỗ bọn họ di chuyển, nhưng hắc y nhân kia khi nhìn thấy nàng lại như bắt được cây cỏ cứu mạng, phi thân về phía Văn Thanh, Văn Thanh hoảng sợ, nhấc chân muốn chạy, lại không theo kịp khinh công của y, bị y liên tiếp chắn trước mặt, chủ thủ trong tay lóe sáng, Văn Thanh hoảng sợ, lại run rẩy muốn kéo khăn che mặt của y xuống.

Kinh ngạc vì sự lớn mật của Văn Thanh, hắc y nhân đưa tay che lấy khăn che mặt, một tay khác cầm chủ thủ tung chiêu vào hư không, Mạc Tử Thần vừa thấy có cơ hội vội phi thân tới một cước đạp ngã y xuống mặt đất.

Động tác lưu loát, Văn Thanh nhìn một thân bản lĩnh kia cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Liếc mắt nhìn nhau, Mạc Tử Thần tiến lên đem sợi dây sớm chuẩn bị xong trói y lại, hắc y nhân kia dựa vào hơi sức cuối cùng cầm đoản đao lên, Mạc Tử Thần quay lưng về phía y nên không nhìn thấy, y nắm bắt cơ hội tốt nhất, ra tay, mắt thấy chủ thủ đã nâng lên, Văn Thanh nhắm tâm tiến lên nắm lấy.

Máu theo chủ thủ chảy dọc xuống, Mạc Tử Thần quay đầu lại, thấy trên tay tất cả Văn Thanh tất cả đều là máu bông giạt mình, tức giận đập một cước hướng hạ bộ y, hắc y nhân kia ai oán hai tiếng, chủ thủ trong tay rơi trên mặt đất.

Trói y lại, vẻ mặt Mạc Tử Thần hiện vẻ lo lắng, mày nhíu chặt vẫn chưa giãn ra.

“Người bày cái mặt thối kia cho ai nhìn! Lão nương có đau đến chết cũng không giống người!”

Văn Thanh liếc mắt nhìn hắc y nhân kia, không khỏi hắc giận đập một cước vào hắc y nhân kia, nghe được thanh âm đau đớn của y, trong lòng mới dễ chịu hơn một chút.

“Người không sao chứ?”

“Không có việc gì, trước đưa y đi, ta quay về bôi thuốc.”

“Ừ.” Mạc Tử Thần gật đầu, nhìn bóng dáng Văn Thanh bước đi, trong mắt một mảnh phức tạp.

Lúc trở lại lần nữa Mạc Tử Thần đã không có ở đây, Văn Thanh nhìn viện tử đã tối đen, trong lòng thầm mắng, tại sao bị thương vẫn còn phải ở đây bán mạng cho tên nam nhân chết tiết kia.

Trong lòng hơi khó chịu, lẩm bẩm cũng không lâu sau lại nhìn thấy một hắc y nhân chạy tới, Văn Thanh cả kinh, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Mạc Tử Thần, hắc y nhân đang đưa tên đó cho Phong Huyền Dịch, kẻ điếu hổ ly sơn!

Văn Thanh do dự có nên tiến lên cản y lại hay không, nhưng y đã sắp đến cửa viện Tử Cơ, hạ quyết tâm, Văn Thanh xông lên trước, nếu tóm không nổi nam nhân này, vậy thì vết thương vừa rồi cũng vô ích rồi.

Đưa tay bắt lấy cánh tay hắc y nhân kia, thô to dọa người, hắc y nhân quay đầu lại, con ngươi sắc bén nhìn Văn Thanh nhỏ xinh phía sau, ánh mắt khinh thường, một chữ cũng không thêm nói.

“Người anh em, đừng khinh thường người ta như vậy có được không?”

Tức giận hướng bụng hắc y nhân đập mạnh một cước, lại thấy hắc y nhân không hề nhúc nhích.

Thế mới biết sự tình nghiêm trọng, chênh lệch của hai người không phải một chút, trong mắt hắc y nhân kia từ từ dấy lên tức giận, tay đặt xuống vỏ đao ngang hông, tựa hồ muốn rút đao, Văn Thanh sợ hết hồn, vội chỉ vào một bên hét lớn một tiếng.

“Mau nhìn, hoàng thượng!”

Hắc y nhân quả nhiên trúng kế, đầu lệch qua một bên, Văn Thanh lập tức nhắc chân đá vào mệnh căn của hắc y nhân, sức lực to lớn kinh người, nhìn bộ dạng hắc y nhân khổ sở ngồi xuống sẽ hiểu.

Văn Thanh nhìn chung quanh, trong màn đêm đen kịt cũng không biết người của Phong Huyền Dịch ở nơi nào, chỉ có thể tận lực trì hoãn thời gian.

Lần nữa quay đầu, hắc y nhân đã đứng lên rút đao ra, Văn Thanh nuốt nước bọt, trong lòng vốn sợ muốn chết, nhưng vẫn cố giả bộ trấn định, không để chân phát run.

Dựa vào vài ba chiêu thức đã từng học qua (ý chỉ môn võ từng học ở hiện đại), có thể chặn y mấy chiêu, nhưng thấy sắc mặt y càng ngày càng tức giận thiếu kiên nhẫn, Văn Thanh biết nàng không gắng gượng được bao lâu, mắt thấy một thanh đại đao bổ xuống trán mình, đầu Văn Thanh ‘ông’ một tiếng, nhớ tới hôm đó nam nhân yêu nghiệt dạy nàng phương pháp vận khí, hạ quyết tâm, chữa ngựa chết thành ngựa sống.

Lại không nghĩ rằng, chiêu pháp nàng cho là vô dụng sau khi hạ xuống, hắc y nhân kia phun huyết ngã xuống đất, thật lâu không đứng lên.

Văn Thanh tiến lên dò hơi thở của y, thế nhưng đã chết!

Nam nhân yêu nghiệt kia từng nói qua nội lực của nàng rất kinh người, nhưng sao có thể kinh người đến mức này, nàng cũng không có chút trí nhớ nào về sự tồn tại của nó.

39. Q.1 - Chương 39: Mặc Cả Cũng Có Thể Rất Tuấn Tú

Đắm chiến trong lòng cũng vì chuyện này mà ổn định xuống, đưa tay kéo khăn che mặt, là một gương mặt xa lạ, lại tựa hồ đã từng gặp qua ở đâu đó.

Đưa thân thể cao lớn của y vào trong đình, còn chưa cất xong, Phong Huyền Dịch cùng Mạc Tử Thần đã đi tới, nhìn Văn Thanh kéo một thi thể hắc y thì kinh ngạc, khi nhìn đến khuôn mặt nam nhân kia lại lập tức cả kinh.

“Đây không phải là hộ vệ Sứ giả hôm đó sao!”

Mạc Tử Thần ngẩng đầu nhìn vết máu trên mặt đất, có phần lo lắng nhìn Văn Thanh, lại thấy trên người nàng trừ bàn tay được băng bó kĩ ra thì không có chút vết thương nào khác.

Phong Huyền Dịch ngồi xuống xem xét người nằm trên mặt đất, kinh ngạc đứng lên.

“Người này là do người giết?”

Văn Thanh cau mày, biết Phong Huyền Dịch ghét nàng, sợ hấn sau này sẽ gán cho nàng tội danh gì đó, vội phủ nhận.

“Do y buổi tối ăn nhiều, đi tới nửa đường no quá mà chết đó chứ.”

Mạc Tử Thần mỉm cười nhìn Văn Thanh, đem thi thể trên mặt đất kéo đi.

“Vương gia, ta trước tiên đưa y xuống mặt thất, nơi này giao cho ngài cùng vương phi dọn dẹp.”

Phong Huyền Dịch gật đầu, Mạc Tử Thần liền rời đi.

“Người làm gì mà nhìn ta như vậy?”

Ánh mắt Phong Huyền Dịch trở nên nóng bỏng, Văn Thanh không được tự nhiên trừng mắt liếc hần, xoay người chuẩn bị rời đi. Không ngờ lại bị hấn nắm tay kéo lại.

“Người nói thật với Bẩm vương, rốt cuộc có phải người giết hay không?!”

Về mặt Phong Huyền Dịch rất nghiêm túc, nghiêm túc khiến Văn Thanh hốt hoảng.

“Đã nói không phải, nhiều lắm thì ta chỉ đập cái đó của y, ai mà biết buổi tối y ăn nhiều như vậy!”

Bàn tay Phong Huyền Dịch buông lỏng một chút, tay Văn Thanh rụt trở về.

“Còn nói chung quanh đây bố trí nhiều người lắm, nếu ta tin lời người nói, hôm nay ta đã chết ở nơi này!”

Nói thầm bước chân vào trong bóng đêm, Văn Thanh không hề chú ý tới sắc mặt Phong Huyền Dịch sau lưng trở nên kỳ quái.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, Bảo Cầm đang thay nàng bày bữa ăn sáng, đứng dậy chăm chú nhìn, Văn Thanh bị dọa sợ, chao gà nước canh tới hai chén lớn, còn có nhân sâm hạt sen cũng không ít, các loại điểm tâm bánh ngọt càng bày đầy đĩa, buổi sáng trước kia chưa bao giờ thịnh soạn như vậy, huống chi nàng vừa đem Kim Ẩn giao ra.

Văn Thanh cảm thấy kỳ quái, theo như cá tính keo kiệt kia của Mạc Tử Thần, tại sao nàng có thể được ăn tốt như vậy.

“Đây là mấy món quần gia sáng sớm đưa tới, vương phi cũng nhanh rửa mặt, nếu để nguội sẽ không tốt.”

Giọng điệu Bảo Cầm đầy vui mừng, nhìn Văn Thanh đứng dậy vội đỡ lấy nàng giúp nàng mặc quần áo.

“Sao hôm nay quán gia lại rảnh rỗi như thế, tự mình đưa bữa sáng đến.”

“Quán gia nói vương phi bị thương, thích ăn gì cứ phân phó phòng bếp đi làm, chắc chắn sẽ làm tốt nhất cho vương phi, thiếu thứ gì thì nói với hần.”

Về mặt Bảo Cầm hưng phấn, vương phủ lớn như vậy, có thể khiến quán gia yêu thích cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nghe nàng nói như thế, Văn Thanh biết rõ Mạc Tử Thần để ý chuyện hôm qua nàng thay hần bắt đao mà bị thương, nên cũng vui vẻ đón nhận.

Ăn sớm một chút ra khỏi viện nhìn xung quanh, hình như không có động tĩnh gì đặc biệt.

Đi lòng vòng trong phủ, không bao lâu lại gặp phải Mạc Tử Thần, hần đang chỉ huy hạ nhân bưng bê gì đó, Văn Thanh nhìn về địa phương bên cạnh, chính là viện của Tử Cơ, cũng không biết có liên quan đến chuyện hôm qua hay không, Văn Thanh vòng qua hần chuẩn bị đi tiếp, thế nhưng hần lại gọi nàng.

Văn Thanh quay đầu lại, hần nở nụ cười đi tới.

“Thương thế của người đã tốt hơn rồi chứ?”

“Không sao, vết thương nhỏ.”

“Vậy người định đi đâu?”

“Muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

“Vậy người chờ ta một chút, vừa lúc ta cũng muốn ra ngoài mua vài món đồ cho vương gia, ta đi phân phó hạ nhân xong sẽ đi cùng người.”

Hình như Mạc Tử Thần rất sợ Văn Thanh đi trước, quay đầu nhìn nàng mấy lần, Văn Thanh đứng phía sau hần có chút buồn cười, dù cảm thấy thiếu nàng, cũng không cần so đo như thế chứ.

Cùng Mạc Tử Thần ra đường là chuyện vô cùng khủng bố, đây là nhận định của Văn Thanh khi nhìn hần trả giá với mấy mục mục bán thức ăn giữa chợ.

“Những việc vặt như mua thức ăn người cứ giao cho phòng bếp đi làm là được, cần gì tự mình làm.”

Văn Thanh nhíu mày, trong lòng thấy không vui, một nam nhân đáng đắp tào nhĩ lại đứng cò kè mặc cả ở chợ bán thức ăn, thật sự khiến người ta không tiếp thụ nổi.

“Hôm nay trong nhà Lý sư phó phòng bếp có chuyện nên vội về trước, ta vừa lúc ra ngoài giúp ông ấy cũng là chuyện nhỏ, vương phi muốn đi đâu, đợi ta quay lại hẵng đi.”

Mạc Tử Thần hiển nhiên không nhận thấy Văn Thanh không vui, đang đứng một bên quầy xem xét rau cần.

“Tiểu ca, năm văn tiền một cân, cậu xem rau cần còn rất tươi ngon.”

Người bán hàng rong nở nụ cười lấy lòng, nhét bó rau cần còn dính bùn đất vào tay Mạc Tử Thần.

Ngược lại Mạc Tử Thần tuyệt không để ý.

“Rễ cũng đã thối hỏng, ba văn đi, ta muốn mua nhiều một chút.”

“Tiểu ca, đây không phải là thối hỏng, còn rất tươi mà, cậu nhìn mà xem, hiện giờ bán rong đều như vậy.”

“Không bán thì thôi.”

“Được được được! Hôm nay ta bán xong cái này thì phải về nhà, coi như tiểu ca gặp may.”

Văn Thanh đứng ở đầu phố, nghe cuộc trò chuyện phía sau, nhìn Mạc Tử Thần đang cười tươi cũng không biết nên nói những gì.

Nhìn rau cần hần cầm trên tay nhiều đến nỗi cầm không xuể, Văn Thanh nhíu mày, nghĩ muốn cầm giúp.

“Ta cầm giúp người.”

“Không cần! Ta cầm được, trên tay vương phi còn có vết thương, tốt nhất người cứ đi dạo là được, đợi ta đưa chúng vào Túy Tiên Cư của Tư Mã Thiếu gia, hẳn sẽ sai người giúp ta đưa về.”

40. Q.1 - Chương 40: Hai Củ Khoai Tay Dẫn Tới Ấu Đả

Edit: August97

Tư Mã thiếu gia? Văn Thanh biết là Tư Mã Lưu Vân, nhúu mày, bây giờ vẫn không muốn thấy hắn ta.

Cùng Mạc Tử Thần xách theo bao lớn bao nhỏ đến Túy Tiên Cư thì bắt gặp cảnh tượng đông đúc khác thường ngay trước cửa hiệu. Hình như có người đang gây sự, thanh âm cách 50 thước đều có thể nghe thấy.

Đi tới gần mới thấy rõ đứng trước cửa là hai đại hán vạm vỡ đang chặn ngang, không cho người khác đi vào, tiểu nhị ở bên cạnh kiên nhẫn khuyên bảo, đại hán kia lại càng thêm ngông cuồng, chướng quỹ trông chừng những khách nhân uống rượu bên trong, sắc mặt khó coi, cũng không thấy bóng dáng của Tư Mã Lưu Vân, nhìn dáng dấp mấy người này thì chắc hẳn không có ở đây.

Văn Thanh nhúu mày, vốn muốn cùng Mạc Tử Thần chuyển mấy thứ kia qua nơi khác lại thấy hắn đem theo đồ đi thẳng vào, Văn Thanh đứng trong đám người, suy nghĩ một chút vẫn không tiến lên cùng hắn.

“Công tử, có thể nhường một chút hay không?”

Mạc Tử Thần xuất hiện khiến hai đại hán này nôn nóng, nhất là thần sắc hắn lại rất bình tĩnh.

“Hôm nay người nào cũng không thể qua! Gọi Tư Mã Công Tử mau ra đây nộp phí bảo hộ, huynh đệ chúng ta lập tức sẽ rời đi, nếu không hôm nay kẻ nào cũng đừng mong vào đây ăn cơm!”

Giọng nam tử trầm đầu rất lớn, giống như đang hét vào mặt Mạc Tử Thần

Mạc Tử Thần vẫn không hề biến sắc, cười nhìn hai kẻ trước mắt, thanh âm bình thản.

“Có nhường đường hay không?”

“Tiểu tử ngươi điếc sao?! Không nghe thấy hai huynh đệ chúng ta nói gì à?!”

Một người nam nhân khác ngồi bên cạnh cũng không nhịn được, tiến lên quát lớn.

Từ “điếc” này khiến Văn Thanh đứng ở phía sau cũng có chút cảm thấy thiếu kiên nhẫn, Mạc Tử Thần vẫn lạnh nhạt, hai kẻ này đã không nhịn được cục diện khiêu khích, đưa tay muốn đánh vào mặt Mạc Tử Thần, cuối cùng cũng thấy Mạc Tử Thần có chút biến hóa.

Giơ tay ném bay một nam tử bên cạnh, một người đàn ông khác thấy thế vội đánh tới nhưng cũng bị hắn nhẹ nhàng giải quyết, võ tay chuẩn bị xách đồ ăn tiến vào, hai người kia lại vọt tới.

Mạc Tử Thần ngẩng đầu, chỉ nghe ‘bốp’ một tiếng, hai người kia dẫm phải hai củ khoai tây tươi ngon, trượt chân ngã xuống, khoai tây hảo hạng vì bọn họ dẫm lên mà nát vụn, trong mắt Mạc Tử Thần phủ một tầng lệ khí, lúc ngẩng đầu lên khiến Văn Thanh giật mình, ánh mắt đờ đờ sát khí.

“Lãng phí lương thực!”

Bỏ lại câu đó, Mạc Tử Thần liền không xuống tay lưu tình nữa, thuần thực đem hai nam nhân đang ôm bụng nơi góc tường quăng ra ngoài.

“Đưa đi gặp quan!”

Tức giận rống lên với tiểu nhị vốn đang run run đứng nép một bên, Mạc Tử Thần đem trên đồ ăn nhặt lên, đáng vẻ kia thật giống như đang nâng niu bảo bối.

“Tử Thần.”

Trong đám người đi ra một bóng dáng quen thuộc, Tư Mã Lưu Vân tác phong nhanh nhẹn đứng trước mặt Mạc Tử Thần, khi nhìn đến Văn Thanh bên cạnh, ánh mắt liền sáng lên.

“Hôm nay vương phi có rảnh không? Có hứng thú ngồi xuống uống một chén hay không?”

“Không có hứng thú.”

Cúi người thay Mạc Tử Thần thu thập mấy thứ kia, Văn Thanh không thèm nhìn hấn.

Theo Mạc Tử Thần vào trong phòng, muốn gửi đồ rồi nhanh rời đi, Tư Mã Lưu Vân lại sống chết cũng muốn lưu hai người ở lại ăn cơm, Văn Thanh không chịu, Mạc Tử Thần vốn cũng không nguyên ý, nhưng khi Tư Mã Lưu Vân kéo Mạc Tử Thần ra nói một hai câu, ánh mắt Mạc Tử Thần sáng lên, lập tức đồng ý.

Đoán rằng Tư Mã Lưu Vân cho chút tiền tài, hảo cảm vừa rồi Văn Thanh dành cho Mạc Tử Thần lại bắt đầu tan vỡ.

Túy Tiên Cư là tửu lâu số một số hai kinh thành, trang hoàng cực kỳ hoa lệ, tốc chất tiểu nhị đều rất cao, khách tới dùng bữa đều là người văn nhã, mặc dù lầu hai ngồi đầy người, nhưng vẫn chưa hề xuất hiện thanh âm thô tục nào.

Ba người Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân, Mạc Tử Thần ngồi ở bên cửa sổ trong một gian phòng trang nhã, mỗi người ngồi một bên, Mạc Tử Thần vẫn cúi đầu đang nghiên cứu sổ sách không nói chuyện, đôi con ngươi yêu mị của Tư Mã Lưu Vân vẫn nhìn chăm chăm Văn Thanh trên dưới đánh giá, bị hấn nhìn chăm chú như vậy, Văn Thanh thật sự không nhịn được mà hét lên.

“Người ăn cơm hay ăn ta, nhìn chăm chăm ta làm gì!”

“Đang dùng cơm, nhưng lại muốn ăn nàng!”

Cũng không vì Mạc Tử Thần ở đây mà thu liễm, Tư Mã Lưu Vân đưa đôi mắt hoa đào đắm đuối đưa tình, Văn Thanh nhìn về phía Mạc Tử Thần, nam nhân đáng chết, sáng sớm còn đối tốt với nàng như vậy, bây giờ lại như kẻ cầm kẻ điếc.

“Tử Thần, ngươi lại đang tính toán gì vậy?”

Không nhịn được này không khí lúng túng này, Văn Thanh chỉ có thể chuyển hướng sang Mạc Tử Thần bên cạnh, không ngoài dự liệu, hấn cầm trong tay chính là sổ sách trong phủ, trên đó viết đầy những nét chữ tự thể thanh tú, nhưng đều là chút sổ sách nhỏ.

“Tử Thần, không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, thật khó khăn ra ngoài một chuyến, vương phi tương bồi, ngươi vẫn còn có chút tác dụng, vương phủ đối đãi với ngươi keo kiệt ra sao mà lại khiến ngươi buồn xỉn như thế.” Tư Mã Lưu Vân liếc hấn, vẻ mặt không vui, “Nếu thật sự không bỏ được tiền cưới vợ, chỉ cần nhìn trúng nữ tử nào, ngươi cứ nói với ta, phí dụng hôn lễ ta bao toàn bộ.”

“Ngươi ra tay thật hào phóng.”

“Tất nhiên, ta cùng với Tử Thần là bạn tốt nhiều năm, chút bạc này ta vẫn còn chi được.”

“Há lại hào phóng với ta, ngươi với mấy hoa khôi Túy Hoa Lâu không phải càng hào phóng hơn sao.”

Mạc Tử Thần chế nhạo hai tiếng, trên khuôn mặt hiện mấy phần buồn cười.

“Chuyện cưới thê ta không vội, nếu thích hợp với ta tự ta sẽ đi cầu hôn, không cần ngươi phí tâm.”

“Ngươi luôn khách khí như thế.”

41. Q.1 - Chương 41: Sự Thật

Tư Mã Lưu Vân bắt đầu dĩ than một tiếng, thay hai người trước mặt rót đầy ly rượu, Mạc Tử Thần lại đưa tay đẩy hấn ra.

“Vương phi không uống được rượu, người đừng làm loạn.”

“Khi nào thì người cũng học được bộ dáng bảo hộ người khác?”

Ngược lại Tư Mã Lưu Vân không để ý tới hần, đem ly rượu đẩy tới trước mặt Văn Thanh.

“Tửu lượng vương phi ta đã biết, người đừng vội ngăn trở.”

“Vương phi.” Mạc Tử Thần cau mày nhìn Văn Thanh, giọng nói không vui, “Chớ nghe hần, trở về phủ nếu để vương gia biết, chắc chắn lại tức giận.”

Văn Thanh vốn không muốn đón rượu Tư Mã Lưu Vân, nhưng vừa nghe hần nhắc tới Phong Huyền Dịch, lại sáng khoái hồ:

“Người cho rằng ta sợ hần sao?”

Mạc Tử Thần thấy ngăn trở không có hiệu quả, cũng không nói nữa, nhìn hai người trước mặt liên tiếp cạn chén, chỉ ngồi bên cạnh khuyên uống ít một chút.

Ăn xong một bữa cơm, đã có hai vò rượu xuống bụng, Tư Mã Lưu Vân hơi say lảo đảo vào phòng nghỉ ngơi, phái xa phu chạy xe ngựa đưa hai người trở về, Văn Thanh bước chân ổn thỏa, cùng Mạc Tử Thần đem bao lớn bao nhỏ mang lên xe ngựa, xe ngựa liền nhanh chóng lên đường.

Đi không bao lâu, chỉ nghe xe ngựa lắc lư một tiếng liền ngừng lại, trước mặt truyền đến thanh âm thô to của hai nam tử.

“Không có mắt sao!”

Văn Thanh nhìn Mạc Tử Thần đối diện, Mạc Tử Thần liền vén rèm xe đi xuống giải quyết, vượt vượt cái trán phát đau, Văn Thanh vốn cho là hần rất nhanh sẽ trở lại, nhưng không ngờ hần mới vừa đi xuống, xe ngựa liền cấp tốc quay đầu, hướng một phương hướng khác chạy đi.

Trong lòng giật mình, rèm xe bay lên lộ ra khung cảnh bên ngoài, Mạc Tử Thần ở phía sau muốn đuổi theo lại bị một nhóm người ngăn cản, đành quay sang đấu cùng bọn chúng.

Nghĩ thầm là bị người ám toán, Văn Thanh kéo rèm xe, vị trí phu xe cũng ngồi ba người, người trung gian đang đánh xe, bên cạnh là hai kẻ cầm đao hung ác muốn tiến vào bên trong, phu xe vừa rồi đã không thấy, tất cả mấy người này đều che mặt, mặc dù ăn mặc bình thường, nhưng hiển nhiên đều nhìn ra được bọn họ là sát thủ.

Xe ngựa càng chạy càng nhanh, mắt thấy nhanh đến trong núi, Văn Thanh vội đục vỡ cửa sổ xe nhảy xuống, phần lưng ngã đau đớn, mấy người kia thấy Văn Thanh nhảy xuống, cũng vội vã đuổi theo, Văn Thanh đứng lên phủi bụi đất trên người vội chạy thật nhanh về hướng cũ, nơi này rừng hoang núi thẳm, nếu không có Mạc Tử Thần, bị người ta giết cũng không ai biết.

Tránh trái tránh phải đề phòng những người kia công kích, lại thấy phía trước chạy tới một đoàn, ngay người một lúc chưa kịp phản kháng, kẻ trước mặt đã thẳng tắp bổ đại đao xuống.

Nhắm mắt vốn định muốn cùng hần cá chết lưới rách (tương tự với ‘lưỡng bại câu thương’), lại không ngờ không hề đau đớn như dự liệu, ngược lại là một đám nam nhân thống khổ kêu rên, Văn Thanh mở mắt ra, không biết từ lúc nào trước mặt đã xuất hiện một bóng dáng hồng y đỏ rực chắn trước mặt, dáng vẻ phong hoa tuyết đại, bản lĩnh vững vàng, lưu loát tung chiêu thu chiêu, hai ba lần đã đem bọn sát thủ ngã lăn trên mặt đất.

“Sư phụ.”

Văn Thanh đứng dậy muốn đuổi theo nói lời cảm ơn, nhưng hần lại không thèm nhìn nàng đã một mình khập khiễng rời đi.

“Vương phi!”

Văn Thanh quay đầu lại, thì ra Phong Huyền Dịch dẫn một đám người chạy tới, nhìn bộ dáng thảm hại của đám sát thủ trước mặt, ánh mắt là hoài nghi quan sát như cũ.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Nhìn bộ dạng Phong Huyền Dịch, rõ ràng cho thấy đã biết gì đó.

“Người trở về trước đi, tối nay Bồn vương tới tìm người.”

Vân Thanh muốn hỏi, đám người phía sau hẳn lại đem nàng hoàn toàn tách ra, nhìn không khí lúc này cũng không thích hợp để nói chuyện.

Từ phía xa Mạc Tử Thần cũng đã chạy đến, đánh giá Vân Thanh một chút, thấy trên người nàng không có gì đáng ngại mới tựa hồ yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Vương phi, chúng ta trở về thôi.”

Vân Thanh quay đầu, thấy phía sau chạy tới một chiếc xe ngựa liền cùng Mạc Tử Thần lên xe, rèm xe bị gió thổi, mơ hồ có thể nhìn thấy Phong Huyền Dịch dẫn một đám người dọn dẹp tàn cuộc.

“Chờ một chút!”

Mới vừa đi không bao lâu, lại thấy Mạc Tử Thần hét to một tiếng, sai xe ngựa chạy về đường cũ, vốn cho là hẳn có chuyện gì quan trọng, thấy xe ngựa dừng lại hẳn liền nhanh chóng đem mấy thứ lên trên xe ngựa, đó là mấy thức ăn đã mua.

Vân Thanh trợn trừng mắt, keo kiệt cũng phải có giới hạn thôi chứ.

Buổi trưa cùng Tư Mã Lưu Vân uống không ít, Vân Thanh có phần choáng váng, trở về phủ liền trực tiếp đi ngủ, buổi tối khi tỉnh lại Phong Huyền Dịch đã đi qua rồi, đang định đánh thức mình, thấy Vân Thanh mở mắt nhìn mình chằm chằm thì hơi xấu hổ.

“Đi vào cũng không có gõ cửa.”

Vừa đầu oán trách một tiếng, Vân Thanh khoác bộ y phục xuống giường, Phong Huyền Dịch đứng dậy nhường nàng một chỗ.

“Nói đi.”

Phong Huyền Dịch cúi đầu tựa hồ đang suy nghĩ mở miệng thế nào, nhưng hồi lâu cũng không lên tiếng.

“Đại nam nhân sao lại rầy rà dây dưa như thế?! Người rảnh rồi nhưng ta không rảnh.”

Vân Thanh trừng mắt nhìn hắn, giọng nói không vui.

“Mấy kẻ buổi trưa Bồn vương chưa tra rõ lai lịch, bọn chúng quá kín miệng, hỏi gì cũng không khai.”

“Ta hỏi người vấn đề này bao giờ?”

“Nếu ta nói Tử Cơ chính là mật thám tặc quốc.” Phong Huyền Dịch thở dài, mơ hồ có thể nghe ra sự thất vọng của hắn.

“Khi nào thì người biết?”

“Giống như người.”

“Vậy mấy kẻ kia là do nàng ta phái tới sao?” Vân Thanh cau mày, thì ra là Tử Cơ cũng đã bị phát hiện, “Còn hài tử kia...?”

“Đại phu sớm đã bị nàng ta thu mua, nàng ta căn bản không mang thai, ta chỉ theo nàng ta diễn tuồng vui, những sát thủ kia quả thật không phải người bốn quốc, nhưng nếu muốn có chứng cứ khiến sứ thần đang ở hoàng cung nhận tội, vẫn còn cần chính miệng bọn chúng thừa nhận.”

“Vậy người nói, người đã sớm biết lại cố ý để nàng ta hãm hại ta?”

Trong mắt Vân Thanh phủ một tầng lệ khí, nếu quả thật là diễn trò, hai người bọn họ diễn cũng thật giống.

“Nếu phối hợp với người, nàng ta đã sinh nghi rồi, người cũng đã sớm đầu thai hai lần.”

Phong Huyền Dịch liếc nhìn nàng, cao ngạo vạn năm không đổi.

“Việc trước kia ta không tính toán với ngươi, tới nay ngươi tới không đơn giản chỉ là giải thích mấy chuyện này thôi chứ?” Theo tính tình Phong Huyền Dịch, hẳn có lòng tốt như vậy mới là lạ.

“Ừ.” Phong Huyền Dịch gật đầu, trong mắt hiện vẻ lúng túng, “Có chuyện cần ngươi giúp một tay.”

42. Q.1 - Chương 42: Bắt Gặp Nữ Nhân Vụng Trộm

“Nói đi, dù sao trong mắt ta ngươi đã sớm không còn mặt mũi rồi.” Văn Thanh lườm hẳn, giọng nói không vui.

Phong Huyền Dịch liền biến sắc, lời muốn nói lại áp xuống.

“Đã vậy bốn vương liền nói thẳng, tiểu thần tặc quốc yêu thích nữ sắc, nhất là loại hình như ngươi, hoàng huynh chú ý tới trong cung yển hẳn đã nhìn ngươi nhiều lần, liền muốn...”

“Muốn ta đi quyến rũ hẳn?”

“Ừ.” Phong Huyền Dịch gật đầu, vẻ mặt mất tự nhiên, “Nếu làm xong chuyện này, ngươi muốn cái gì ta đều cho ngươi.”

“Ta muốn mạng của ngươi thì sao?”

Phong Huyền Dịch cau mày, trên khuôn mặt tuần mỹ hiện lên mấy phần phòng bị.

“Nói giỡn, ngươi làm vương gia cũng thật là uất ức, phải để cho vương phi của mình đi quyến rũ nam nhân khác, thế nhưng cũng không biết xấu hổ mở miệng!”

“Bốn vương cũng không muốn vậy, nhưng hoàng huynh lại càng không biết ý tứ mà mở miệng nói ra, ngươi bảo Bốn vương phải làm như thế nào, đi và không đi, chỉ ở một câu nói của ngươi, coi như ngươi không đi, hẳn cũng sẽ không nói gì.”

Giọng điệu của Phong Huyền Dịch tựa hồ không muốn để Văn Thanh đi, ánh mắt tránh né.

“Ngươi nói, nếu ta làm xong việc này, ta muốn cái gì ngươi đều đồng ý?”

“Chỉ cần hợp tình hợp lý, Bốn vương đều thành toàn!”

“Ta muốn một phong thư hòa ly cùng nửa gia sản vương phủ này.”

Văn Thanh vừa dứt lời, Phong Huyền Dịch lập tức quét ánh mắt sắc bén tới, cảnh giác hừ một tiếng.

“Không được!”

“Vậy các ngươi liền chọn phương pháp khác đi.”

Phong Huyền Dịch nhíu mày, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn sắc mặt vắn vẹo của hẳn, cũng không biết là không muốn hòa ly hay là không nỡ bỏ ra nửa gia sản.

Đang muốn lên giường đi ngủ, tiểu hồ ly lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện, Văn Thanh nhìn ngoài cửa sổ một chút, không có bóng dáng của ai liền đi theo tiểu hồ ly ra ngoài, Văn Thanh suy đoán có thể nam nhân kia có chuyện tìm nàng, không quản đêm tối mà đi vào rừng trúc.

Thời điểm nhìn thấy hẳn, hẳn đang ngồi tĩnh tọa bên hồ, khuôn mặt yêu mị dưới ánh trăng càng thêm mê người, da thịt trắng nõn tựa hồ đêm nay trắng trẻo khác thường, bộ dáng tiểu hồ ly gấp gáp, ‘xèo xèo’ kéo Văn Thanh muốn nâng đi qua, Văn Thanh tiến lại gần mới phát hiện khuôn mặt của hẳn không phải trắng bệch do ánh trăng, mà là do bị trọng thương, khóe miệng còn vết máu, nhìn kỹ, dưới ngực trái hẳn còn có vết thương đang chảy máu.

Văn Thanh quýnh lên vọt tới bên cạnh, thấy hẳn một chút cũng không phát hiện, thăm dò hơi thở của hẳn, yếu ớt hình như đã ngắt đi.

Văn Thanh nghỉ ngơi, hôm nay thời điểm hắc xuất hiện cứu nàng vẫn còn rất tốt, tại sao võ công cao như thế lại bị người khác đánh thành như vậy, tiểu hồ ly ở trước mặt xèo xèo muốn dẫn Văn Thanh đi một nơi, Văn Thanh nhìn nam nhân trên mặt đất, đỡ trên vai đem hắc theo.

Queo trái queo phải rốt cuộc nhìn thấy phía trước có một căn nhà lá, tọa lạc trong rừng trúc, không nhìn kỹ thật thì không nhìn thấy, nhìn bộ dạng tiểu hồ ly chắc nơi này là chỗ ở của hắc, kéo hắc tiến vào đặt lên giường, nhìn chung quanh một chút, chỉ có một số đồ dùng đơn giản, tìm nửa ngày mới thấy ít thuốc cùng băng gạc, giúp hắc băng bó xong, hắc vẫn mơ mơ màng màng không tỉnh lại.

Vốn định về vương phủ sớm một chút, tiểu hồ ly kia lại ngăn ở cửa chết sống cũng không cho nàng rời đi, thấy nó hộ chủ như thế, Văn Thanh cũng mềm lòng, ngồi xuống bên giường hắc.

Nửa đêm mơ hồ nghe được âm thanh té ngã trên mặt đất, Văn Thanh tỉnh lại đã thấy hắc ôm lấy vết thương đứng lên, tựa hồ muốn rót nước, nhưng lại quá suy yếu. Tiến lên đỡ hắc, đem chén nước đưa tới trước mặt, hắc đã có ý thức, mơ hồ có thể biết người trước mặt là Văn Thanh, tiểu hồ ly cũng không biết từ khi nào đã ô ô chạy tới bên giường.

Nhận lấy ly trà, lơ đãng chạm vào trán hắc lại phát hiện hắc phát sốt, trán nóng bỏng tay, trời bên ngoài đã tối đen, nơi núi rừng hoang vắng cũng không biết tìm đại phu ở đâu.

Thấy hắc hơi mở mắt, Văn Thanh có chút sốt ruột.

“Người có biết phương pháp hạ sốt nào không?”

Hỏi rất nhiều lần nhưng hắc cũng chỉ mơ hồ lắc đầu gật đầu, cảm thấy hắc hình như sắp hôn mê, Văn Thanh cũng nóng vội, dù sao hắc cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, lại còn là sư phụ, nếu thật sự xảy ra chuyện ít nhiều sẽ lo lắng khổ sở.

Cũng không kịp nhiều, vội còng hắc lên vai, nhìn rừng trúc tối đen dọa người, một đường đi về vương phủ.

Đi hồi lâu mới nhìn thấy ánh sáng đằng trước, đặt hắc lên giường nàng, đặc biệt dời bình phong che lại mới dám gọi Bảo Cầm đi mời đại phu, buổi tối vương phủ có thủ vệ, không dám để nàng đi cửa chính còn cố ý dặn dò để nàng đi cửa sau.

Thời điểm đại phu tới đã là canh ba, chỉ nói thân thể hắc vô cùng suy yếu, viết đơn thuốc liền rời đi.

Sau khi khó khăn mớm thuốc cho hắc, trời đã sắp sáng, Văn Thanh mệt mỏi nằm bên cạnh giường ngủ thiếp đi.

Hôm sau lúc thức dậy hắc vẫn không tỉnh lại, sờ trán hắc, cơn sốt vẫn chưa lui, Văn Thanh rất gấp gáp, nhất thời không có chủ ý gì, lại đi mời đại phu. Đại phu vẫn câu nói ấy, cần bồi bổ nhiều hơn. Buổi tối hôm sau hắc vẫn khổ sở sốt cao trên giường.

Bảo Cầm canh chừng bên ngoài, thanh âm chút bối rối nói vương gia tới.

Mang bình phong ngăn lại trước giường, Văn Thanh liền ngồi bên cạnh bàn, lúc đi vào Phong Huyền Dịch liếc mắt nghỉ ngơi nhìn phía giường, muốn đi tới lại bị Văn Thanh ngăn cản.

“Người có chuyện gì thì mau nói đi.”

“Sao vậy, người che dấu nam nhân?”

“Ta thấy người liền cảm thấy phiền, không được sao? Có lời gì thì mau nói, nói xong thì mau rút đi!”

Có phần chột dạ gãi lên, bước chân Phong Huyền Dịch vẫn không ngừng, một chưởng đem bình phong phá vỡ đã nhìn thấy người bên trong.

“Vương phi!”

Thanh âm Phong Huyền Dịch giống như sét lớn, thẹn quá hóa giận tiến lên muốn lại gần người bị thương trên giường, Văn Thanh quỳnh lên vội chắn trước người hắc.

“Người có lời gì cứ nói, dù sao chúng ta cũng chỉ là phu thê trên danh nghĩa, chỉ cần người không nói ra, ta cho người nạp hơn hai mươi thê thiếp là được chứ gì!”

“Bổn vương giống kẻ thiếu nữ nhân sao! Lá gan ngươi càng ngày càng lớn, lại dám vụng trộm ngay trong vương phủ!”

“Ta vụng trộm lúc nào! Ngươi có chứng cứ gì?!!!”

“Đã nằm trên giường ngươi thì còn cần chứng cứ gì nữa!” Phong Huyền Dịch tức giận đến đỏ mắt, tiến lên muốn nhìn rõ người trên giường, lại bị Văn Thanh ngăn cản nhìn không rõ.

“Ngươi tránh ra.”

43. Q.1 - Chương 43: Thời Khắc Mấu Chốt Phải Nhận Tình Nhân

Edit: August97

“Ngươi dám tiến một bước thì đừng trách ta không khách khí!”

Tức giận, Văn Thanh mò tới mò lui cuối cùng tìm ra túi hương, biết tính tình Phong Huyền Dịch ác liệt, nếu thật sự phát điên hẳn sẽ làm ầm lên cũng không chừng.

Đứng trước giường, khuôn mặt Phong Huyền Dịch tràn đầy tức giận, suy nghĩ một chút vẫn xoay người ra ngoài, giọng nói cứng rắn nghiêng lợi.

“Bổn vương ở bên ngoài chờ ngươi!”

Đợi Phong Huyền Dịch đi ra ngoài, Văn Thanh vội gọi Bảo Cầm vào, bảo nàng trông coi người bên trong thật kĩ không để bất luận kẻ nào đi vào. Phong Huyền Dịch giận đùng đùng đứng ở lương đình trong sân đi tới đi lui, thấy Văn Thanh tới, đôi con ngươi sắc bén một khắc cũng chưa buông tha nàng.

“Cho dù không chịu nổi tịch mịch thì ngươi cũng không được phép vụng trộm trong vương phủ của Bổn vương!”

Phong Huyền Dịch cực kỳ tức giận, câu chữ cũng thiếu linh hoạt.

“Nếu như ngươi thật muốn đi, an phận đợi trong vương phủ, với tư chất như ngươi, Bổn vương sớm muộn gì cũng sẽ hưu, cần gì vội vã như thế!”

“Sớm muộn cũng sẽ hưu ta, vậy ngươi cần gì tức giận như thế! Ta vụng trộm thật thì sao nào?! Chẳng lẽ trong vương phủ trừ ta ra không có nữ nhân nào khác sao?!!!”

Không chịu yếu thế đáp trả, sắc mặt Phong Huyền Dịch cũng càng thêm khó coi.

Văn Thanh dừng một chút, lúc trước đã muốn nói hai câu này với hắn, không cam lòng nhưng vẫn cúi đầu.

“Ta không muốn tranh chấp với ngươi, lại chỉ có thể nói rằng chuyện ngươi thấy hôm nay là hiểu lầm. Ta với hắn không có gì cả, chỉ là hắn không có nhà để về, ta lại sợ dẫn hắn vào phủ sẽ để lại tiếng xấu mới tạm thời để hắn ở chỗ của ta.”

“Nói thật dễ nghe! Ngươi cho rằng Bổn vương sẽ tin sao?”

“Có tin hay không là tùy ngươi... nếu không tin ngươi có thể trực tiếp đi bẩm báo Thái hậu cho người đến tra rõ là được.”

Trong lòng vẫn không yên lòng về nam tử kia, Văn Thanh xoay người muốn đi vào, lại bị Phong Huyền Dịch kéo lại.

Hắn rất tức giận, cũng không biết bởi vì sao, tay dùng sức lực lớn vô cùng, Văn Thanh bị đau muốn đẩy hắn ra nhưng hắn lại gắt gao giữ chặt không buông.

“Ngươi thật sự cho rằng Bổn vương không dám sao, chỉ là người nọ, ngươi dám làm chuyện này sau lưng Bổn vương, Bổn vương vốn không muốn buông tha cho ngươi, nhưng nể tình ngươi còn có thể giúp Bổn vương

chút ít, cũng được, Bồn vương bỏ qua hiềm khích lúc trước, chỉ cần người chịu giúp chuyện sứ thần, Bồn vương sẽ coi chuyện này chưa từng xảy ra!”

Sắc mặt Phong Huyền Dịch lạnh lùng vô sỉ như cũ, Văn Thanh đẩy tay hắn ra, vốn không định để tâm, Bảo Cầm đứng lúc này lại hốt hoảng chạy ra.

“Vương phi, không xong rồi!”

Văn Thanh thấy nàng hốt hoảng liền mơ hồ đoán được chuyện gì, cũng không quản Phong Huyền Dịch ngăn trở, vội vàng chạy vào, vừa sờ trán ‘hắn’, quả nhiên nóng hơn, khuôn mặt đỏ đến dọa người, toàn thân từ cổ trở xuống đều như vậy, ‘hắn’ vẫn không có ý thức như cũ, chỉ thỉnh thoảng hừ hừ mấy tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt, thấy ‘hắn’ như thế, Văn Thanh nhất thời không có chủ ý gì, Phong Huyền Dịch lặng yên không tiếng động đi theo vào, thanh âm tràn đầy giễu cợt.

“Tình lang của người cũng thật phúc bạc, cuối cùng cũng sắp chết rồi.”

Thanh âm chế nhạo còn chứa giấm chua, Văn Thanh hung hăng trừng mắt nhìn hắn, lại nhìn miệng vết thương của ‘hắn’, không nhiệm trùng, nhưng tại sao triệu chứng lại càng ngày càng nghiêm trọng.

“Nếu muốn cứu tính mạng hắn thì phải đi cầu xin hoàng huynh mới được! Trong Hoàng cung thái y vô số, nếu người có lòng trợ giúp hoàng huynh một tay, hỏi ý huynh ấy cho thái y tới cứu sống hắn, rất đơn giản!”

Nghe hắn nói cũng có chút đạo lý, Hoàng đế là thiên tử, đại phu tốt nhất nhất định đều ở trong cung, chỉ là nhìn bên ngoài, sắc trời đã tối, lúc này đi trong lòng Văn Thanh vẫn có chút hoảng hốt.

“Bồn vương đã cho người đủ mặt mũi, người chớ ngông cuồng vô lễ, người là vương phi bồn vương cười hỏi hoàng, coi như muốn cứu nam nhân này, cũng nên nhanh chóng dời hắn đến phòng riêng đi!”

Phong Huyền Dịch quát lớn một tiếng, gặp Văn Thanh không động, liền phân phó tùy tùng sau lưng, không bao lâu sau đã tới mấy hạ nhân muốn động thủ chuyển ‘hắn’ đang bệnh đến hôn mê.

Dĩ nhiên Văn Thanh lấy người chặn lại, thấy bộ dáng ngông cuồng của Phong Huyền Dịch càng thêm không cam lòng.

“Ta đáp người... người lập tức dẫn ta vào cung, mau mau đem ngự y mời tới!”

Nghe thấy lời nói của Văn Thanh, trên mặt Phong Huyền Dịch cũng không xuất hiện nụ cười hài lòng, hừ lạnh một tiếng xoay người đi ra ngoài.

Dặn dò Bảo Cầm chăm sóc ‘hắn’ thật tốt, Văn Thanh cũng không tiện lưu lại lâu hơn nữa, vội theo hắn đi ra ngoài.

Trước cửa đã sớm có xe ngựa đứng đợi, Phong Huyền Dịch lập tức lên xe trước, ý bảo Văn Thanh cùng ngồi chung, nàng ngồi đối diện hắn. Văn Thanh có chút nghi ngờ, mấy ngày nay ngược lại rất thanh tịnh, không thấy Tử Cơ có động tĩnh gì, lúc trước đều ước gì người trong phủ ai ai cũng biết Phong Huyền Dịch dành tất cả vinh sủng cho nàng ta.

Xe ngựa chạy một đường đến hoàng cung, Văn Thanh trầm mặc cả quãng đường, nửa đêm vào cung cùng Phong Huyền Dịch, tuy có phần không tiện nhưng lại dễ dàng gặp được Hoàng đế.

Hiển nhiên Hoàng đế cũng không ngủ, thời điểm thấy hai người vẫn một thân trang phục bình thường, Phong Huyền Dịch bàn luận ý kiến với hắn, Văn Thanh cũng không tham dự cuộc đối thoại của hai người, nhưng trong lòng lại rất gấp gáp, nghĩ sớm nói với hắn chuyện muốn truyền ngự y, cũng không biết Phong Huyền Dịch vô tình hay cố ý, giờ khắc này lại dài dòng dây dưa, Văn Thanh muốn phá vỡ đối thoại của hai người, nhưng khi nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, ngượng ngùng thu lại.

Trống báo canh tư đã vang lên, rốt cuộc Văn Thanh không kiên nhẫn được nữa, tiến lên ngăn Phong Huyền Dịch còn muốn nói ra một đồng chuyện.

“Hoàng thượng, thần nữ có một bằng hữu tốt bị nhiễm bệnh hiểm nghèo, còn ở trong vương phủ chờ đại phu, ta tới đây, một là vì tương trợ hoàng thượng, hai là muốn hỏi ý hoàng thượng có thể thỉnh mấy vị ngự y có y thuật tốt trở giúp ta một lát được không?”

Giao tình cùng hoàng đế cũng không nhiều, trong lòng Văn Thanh vẫn không yên, sắc mặt Hoàng đế không đổi, nhưng cũng không nói lời nào.

“Mấy ngày trước đây thần nữ cùng Thanh Yên vô tình gặp gỡ, nói chuyện hợp ý liền kết làm bằng hữu với nhau, Thanh Yên từng nói với thần nữ, xưa nay hoàng thượng là Đế Vương hiền đức nhất, cho tới bây giờ không hề để dân chúng chịu đau thương tai ương.”

Nâng mắt nhìn động tĩnh của hoàng đế, quả nhiên sắc mặt hắn biến đổi, ánh mắt nhìn Văn Thanh cũng nhu hòa hơn.

Không tiếp tục nói hết, trong lòng đã biết hẳn hiểu được ý tứ của nàng.

“Tiểu Thuận Tử! Mang Mạc thái y đi vương phủ xem xét, cần phải chữa khỏi cho bằng hữu của vương phi!”

Tâm tư Hoàng đế dĩ nhiên rất kín đáo, Văn Thanh nói vậy hẳn liền hiểu ý tứ của nàng, Phong Huyền Dịch đứng một bên liếc mắt, trên gương mặt đầy vẻ không vui

Phái người rời khỏi đại điện, Hoàng đế mới bảo hai người ngồi xuống bàn, lấy ra một xấp giấy.

“Mấy thích khách kia ép hỏi thế nào cũng không nói, có mấy kẻ đã cắn lưỡi tự sát, mấy kẻ khác không muốn chết nhưng đều miệng kín như bưng, trầm cảm thấy bọn chúng đều được huấn luyện kín đáo, hỏi nữa cũng không được gì, hiện giờ chỉ có nam nhân này mới moi được tin tức, chỉ sợ hắn sẽ không dễ dàng tin người của chúng ta, nhất là vương phi, nên lộ được này, đợi đến thời điểm thích hợp thì hãy cho vào rượu của hắn, trầm sẽ phải người chờ ở cửa, chỉ cần hắn vừa nói ra ý định làm phản, trầm sẽ lập tức đem vương phi ra ngoài, lá gan phải lớn một chút, nếu chuyện này thành, trầm phong vương phi làm Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân!”

44. Q.1 - Chương 44: Như Thế Nào Là Bỉ Ổi

Edit: August97

“Nhất phẩm? So với vương gia thì như thế nào?”

Khuôn mặt Văn Thanh xuất hiện mấy phần trêu chọc, mặc dù không nắm chắc có thể hoàn thành chuyện này hay không nhưng trong lòng vẫn rất hiểu thắng.

“Cùng cấp.” Hoàng đế liếc nhìn nàng, cảnh giác nhìn chung quanh, “Tạm thời sứ thần này đang ở hương điện, người đừng trực tiếp đi tìm hắn, tốt nhất giả vờ như không phải cố ý, ngàn vạn lần đừng để hắn nổi lên nghi ngờ.”

“Thần nữ hiểu.” Nhận lọ dược trong tay Hoàng đế, hắn cũng không giao phó thêm gì khác, phân phó thái giám mang áo choàng cho Văn Thanh liền đi ra ngoài.

Vòng quanh hoàng cung hồi lâu, thái giám này cũng rất kiên trì, chỉ chỉ phía trước rồi đem đèn lồng cho Văn Thanh liền vội vã rời đi.

Hoàng cung ban đêm có chút âm trầm, phía trước đèn đuốc sáng trưng, đứng cách không xa cũng có thể nghe thấy thanh âm du dương của tiếng địch (địch: 1 loại nhạc cụ, tương tự tiêu và sáo), Văn Thanh lặng lẽ đi qua, cũng không dám tiến lên quấy rầy, chỉ đứng một chỗ nghe xong khúc nhạc mới tiến lên nhìn người nọ.

Dưới bóng đêm, nam nhân một thân hắc y chìm trong đêm tối, không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra, mơ hồ có thể thấy nước da hắn rất trắng, thân hình đẹp đẽ.

“Người nào?!”

Có thể đã nhận ra động tĩnh bên này của Văn Thanh, nam nhân cảnh giác gầm lên, thấy không tránh thoát, Văn Thanh liền xách theo đèn lồng đi thẳng tới, đến gần mới nhìn rõ dung mạo nam tử kia.

Mắt to mày rậm sống mũi cao, hình dáng lập thể rõ ràng, kim quan vàng kim, tóc dài đen nhánh cổ định chỉnh tề, toàn thân hắc y theo tư vàng hiem thấy, đến gần nhìn kỹ cũng không phải người phạm tục, có thể coi là một mỹ nam tử.

Nhìn phong thái của hắn không phải đại thần thì cũng là người hoàng thất, Văn Thanh nhìn chung quanh một chút, có chút yên tĩnh tựa hồ cũng không có bóng dáng những người khác, hắn thấy Văn Thanh tiến tới, thần sắc cảnh giác.

“Công tử chớ trách, nếu đã làm phiền thì thành thật xin thứ lỗi.”

“Người là cung nữ sao, khí chất không giống cung nữ chút nào, đã trẻ thế này đi khắp nơi là có chuyện gì?”

Sắc mặt nam nhân rất khấn trương, tựa hồ sợ bị người khác bắt gặp gì đó, ánh mắt nhìn Văn Thanh hình như cũng hi vọng nàng mau rời đi, nhưng vẫn muốn biết rõ thân phận của nàng.

“Ta ban đêm ăn nhiều không ngủ được, muốn ra ngoài đi dạo lại nghe thấy tiếng dịch của công tử, vô cùng tuyệt mỹ, lúc này mới dừng bước tới xem một chút, không ngờ lại khiến công tử không vui, thật sự rất áy náy.”

Giọng điệu Văn Thanh thoáng biến chuyển, cung kính nhìn nam nhân trước mặt, sắc mặt hắn thoáng chuyển biến tốt, nhưng tăng phòng bị vẫn chưa từng thu lại.

“Nếu đã như vậy, đó là ta hiểu lầm người.”

“Sao dám, công tử không trách tội ta là tốt rồi, nghe tiếng dịch công tử, sợ rằng nhạc công trong hoàng cung cũng không ai bằng, công tử là người trong cung sao?”

Nghìn năm không đổi, đạo lý ‘vuốt đuôi ngựa’ Văn Thanh hiểu rõ, mặc dù không quen, nhưng nói mấy câu nịnh bợ vẫn rất cần thiết.

Khuôn mặt nam nhân hiện lên nụ cười, xoay người nhường đường tựa hồ muốn Văn Thanh đi vào, Văn Thanh cũng không ngại ngần, trực tiếp đi theo phía sau nghe hắn nói.

“Tất nhiên, nhạc Ô Quốc ta trên đời này không gì có thể so sánh, tuy nơi này là hoàng cung nhưng ta cũng dám khẳng định như vậy, tiếng dịch của ta nhạc công ở đây còn kém xa.”

“Trái lại khí độ công tử bất phàm như thế, chẳng lẽ lại là sứ thần đại nhân?”

Văn Thanh ngẩng đầu nhìn sắc mặt hắc hê kia, trong lúc lơ đãng nhìn tới khuyên tai ngọc bích, toàn thân lục sắc mượt mà chất lượng cực phẩm, trung gian còn đính thêm đá quý chói mắt.

Nhìn kiểu dáng liền biết giá trị xa xỉ, Văn Thanh biết hắn nhất định không phải người bình thường. Hắn cùng đi với Văn Thanh, bước chân trầm ổn, nâng đầu thẳng lưng, khí vũ ngang hiên, bộ dáng cho thấy rõ ràng có người thường xuyên hầu hạ, nhất định không phải là hạ nhân đi theo sứ thần.

“Không phải, ta là thị vệ đi cùng sứ thần.”

Giọng điệu nam tử không chút tạp niệm, ánh mắt nhìn Văn Thanh có phần hài lòng.

“Thấy cô nương hiểu nhạc khúc như thế, nghe thêm một khúc chứ?”

Nhìn nam nhân bước vào bên trong, tất nhiên Văn Thanh gật đầu, vốn muốn trà trộn vào nơi này, có người vào càng tốt, nhưng nhìn dáng vẻ của nam nhân này, chỉ sợ nàng đã bắt gặp nhân vật phía sau sứ thần rồi.

Theo hắn vòng tới vòng lui đi qua mấy đình viện, mặc dù khắp nơi đều treo đèn lồng, nhưng trong lòng Văn Thanh vẫn rất thấp thỏm, rốt cuộc thấy hắn ngồi xuống, mới thở phào nhẹ nhõm, hình như chỗ này là hậu viện, cũng không nhiều người đi qua, chung quanh yên tĩnh đến dọa người.

Hắn tiêu sái ngồi xuống, dáng vẻ phong lưu, mặc dù không coi là mười phần suất khí, nhưng thật sự rất mê người, Văn Thanh đứng sau lưng hắn, nghe một khúc lại một khúc, quan sát cảnh tượng chung quanh.

Có thể tiếng dịch của hắn quá êm tai, không lâu lắm đã thu hút mấy hạ nhân, hạ nhân nói mấy câu liền rời đi, không bao lâu lại dẫn đến một nam tử ăn mặc hoa lệ khác, thẳng tắp tiến lại gần.

Thời điểm đi ngang qua Văn Thanh, ánh mắt hần sáng lên, giống như phát hiện ra trân bảo, vẻ mặt bỉ ổi, Văn Thanh quan sát khuôn mặt của hắn, ước chừng gần ba mươi, không tính là xấu xí, nhưng cũng không tính là anh tuấn, chỉ có thể coi là trung đẳng, thân hình cao lớn, nước da khỏe mạnh.

Văn Thanh suy đoán hắn ta chính là sứ thần, vẻ mặt hắn ta lại rất cung kính với nam tử kia, nam tử kia cũng không giống hành lễ.

“Sao lại tới nơi này, tìm người hồi lâu.”

Nam nhân trung niên kia giống như trách cứ lại giống như không dám lớn tiếng, ánh mắt còn liếc trộm Văn Thanh bên cạnh.

“Tha hương gặp tri âm, ta liền quên hết mọi chuyện, còn chưa thỉnh giáo phương danh cô nương?”

Nam nhân xoay người, lúc này mới bắt đầu cẩn thận dò xét Văn Thanh.

Sứ thần kia cũng liếc mắt nhìn Văn Thanh, vẻ mặt phòng bị, giọng nói kỳ quái.

“Chẳng lẽ là Dịch vương phi đã tham gia cung yến hôm đó, sao nửa đêm lại vào cung?”

“Hôm nay Nhược Nhan công chúa hẹn ta vào cung đánh cờ với nàng, thấy sắc trời đã muộn liền lưu ta ở lại, đi ngang qua cung điện này nghe thấy nhạc khúc của công tử, không nỡ rời đi mà hy vọng được thưởng thức tiếp, liệu có quấy rầy đại nhân không?”

Văn Thanh nhìn chằm chằm này sứ thần, sóng mắt lưu chuyển phóng mị nhãn.

Rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt nam nhân kia biến đổi, lại e ngại vì có người khác ngồi trước mặt nên không tiện phát tác, hắn cười nhìn Văn Thanh, giọng nói cợt nhả.

“Trái lại hôm nay là ngày tốt, có vương phi là mỹ nhân bậc này tương bồi, nếu đã hợp ý như thế, uống chung một ly được chứ?”

“Điều này thật không hợp lễ nghĩa, lúc trước ta không biết thân phận cô nương, hôm nay sao có thể để một nữ tử rót rượu, nếu truyền đi còn có chê cười ta, vương phi không thể ở lâu, sắc trời không còn sớm, nên sớm đi trở về.”

rõ ràng định lực của nam nhân này tốt hơn sứ thần, sắc mặt hần lạnh lùng, sau khi biết thân phận Văn Thanh thì càng thêm cảnh giác.

“Không sao, tửu lượng của vương phi rất tốt, chỉ uống vài chén nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Thấy nam nhân kia không đồng ý, sứ thần liền đưa tay kéo Văn Thanh vào trong phòng.

45. Q.1 - Chương 45: Chuyển Không Thành Có

Edit: August97

Văn Thanh dịu dàng tựa vào bên người hắn, cũng không nhiều lời, nam nhân kia nhíu mày nhắc chân theo vào.

Sứ thần đưa Văn Thanh vào trong điện, trong điện rộng rãi sáng ngời, thấp rất nhiều nền, vài hạ nhân đang đứng một bên phục vụ, dãy bàn bày biện thẳng tắp chỉnh tề, đều là kiểu bàn dài nhỏ đặc trưng, sứ thần tiến vào ngồi ở chủ vị, ý bảo Văn Thanh ngồi bên cạnh, Văn Thanh cũng không ngượng ngùng ngồi xuống, nam tử kia cũng ngồi đối diện nàng.

Bàn tay giấu dưới bàn tìm lọ được trong tay áo, nhìn hai người trước mặt đã có thị nữ rót rượu, Văn Thanh cười cười nâng ly uống mấy chén với bọn họ.

Nói chuyện một lát, ánh mắt bỉ ổi của sứ thần vẫn không thu lại, đang suy nghĩ làm thế nào bỏ thuốc vào trong chén hắn, sứ thần lại lên tiếng.

“Vương phi trời sinh quốc sắc thiên hương, có thể vũ một điệu để chúng ta mở rộng tầm mắt hay không, đúng lúc có Tư Độ thổi địch, nàng có thể vũ một khúc.”

Vân Thanh ngẩng đầu nhìn nam nhân đối diện, biết hẳn là Tư Độ, suy nghĩ một chút cảm thấy đây là cơ hội tốt, liền gật đầu đồng ý, sắc mặt Tư Độ không biến đổi, thấy Vân Thanh cười híp mắt nhìn mình chăm chăm, tay vẫn nâng địch lên.

Vân Thanh buông áo choàng, cảm nhận nhạc khúc du dương, cũng không kịp nghĩ nhiều, mấy điệu múa từ trong trí nhớ nối nhau xuất hiện, nhẹ nhàng nhảy múa, Vân Thanh không nhàn rỗi nhìn về mặt hai người kia, sứ thần mê muội, nước miếng sắp rơi, Tư Độ lạnh nhạt thổi địch, nhưng trong mắt lại tràn đầy kinh ngạc.

Màn múa trên đại điện thập phần tuyệt mỹ, thật lâu sau, nhạc khúc dừng lại, Vân Thanh cũng liền ngừng lại, nâng làn váy dài khoan thai bước đến trước mặt sứ thần, ngón tay đã sớm dính thuốc, trong khi ánh mắt vẫn dừng lại trên người nàng mà không hề chú ý, đưa tay cầm lấy ly rượu của hắn, Vân Thanh nhìn Tư Độ, thấy hắn cũng đang nhìn nàng, Vân Thanh nở nụ cười mỉa mai, hắn liền quay đầu đi.

Nhân cơ hội này vẩy thuốc vào, sứ thần cũng không chú ý nhiều như vậy, Vân Thanh đưa tay thay hắn rót rượu, hắn tự tay đón ly rượu nhưng cũng thuận theo mà nắm lấy tay Vân Thanh, dùng sức rất lớn, thẳng tắp đem người ôm vào trong lòng.

Vân Thanh muốn cự tuyệt, lại đứng lên không nổi, nhìn về mặt buông lỏng của hắn ta liền làm liều, chịu một lần thua thiệt, hắn ta đem ly rượu tới bên môi, ngửi một chút rồi lại đưa tới khóe miệng Vân Thanh, nhìn dáng dấp cũng không hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, Vân Thanh nhíu mày, Hoàng đế cũng không nói thuốc này có tác dụng gì, uống vào thì sẽ làm sao, có chút do dự, lại thấy trong mắt sứ thần hiện lên tia cảnh giác.

Cẩn rằng, nếu đám người Hoàng đế muốn công kích bọn địch quốc, chắc chắn sẽ giữ lại tính mạng người này để đàm phán, mím môi cười một tiếng, đưa tay nâng ly rượu uống vào.

Sứ thần thấy Vân Thanh như vậy, vẻ mặt cũng buông lỏng không ít, liếc mắt Tư Độ phía dưới, hai người giống như đã trao đổi gì đó.

Vân Thanh có thể cảm giác bàn tay hắn ta càng ngày càng lớn lối, cảm giác này rất không thoải mái, cố hết sức tránh ra, Vân Thanh miễn cưỡng mỉm cười.

“Đại nhân, sắc trời đã không còn sớm, ta cần phải trở về.” Giả vờ nói đến đây, Vân Thanh biết tên sứ thần nhất định sẽ giữ nàng lại.

Tư Độ nâng mắt nhìn Vân Thanh, lại nhìn sắc trời bên ngoài một chút, ngược lại hết sức có phong độ: “Cũng tốt, sắc trời đã không còn sớm, ta đưa vương phi trở về.”

Vân Thanh quay đầu lại nhìn sứ thần, vẻ mặt hắn bỉ ổi đứng lên, đưa tay kéo Vân Thanh:

“Thật khó mới có thể gặp được tuyệt sắc vương phi, sao có thể sớm như vậy đã trở về, nếu vương phi nể mặt chúng ta thì hãy uống thêm mấy chén nữa, thế nào?”

Ghê tởm bàn tay hắn ta, Vân Thanh đẩy hắn ra, giống như do dự, thế nhưng hắn lại trực tiếp kéo nàng đến trước bàn, Vân Thanh mỉm cười thoát khỏi khống chế của hắn.

“Đại nhân, ta đã là Dịch vương phi, để người khác nhìn thấy tình cảnh này rất không tốt, nếu muốn uống rượu, ta có thể làm bạn cùng ngài, nhưng kính xin đại nhân không nên động tay động chân.”

Sứ thần bỉ ổi nhìn Vân Thanh, mặc dù không chạm vào người nàng nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm không rời, gắp ly rượu trong tay bắt đầu một ly lại một ly chuốc say Vân Thanh, Vân Thanh biết ý đồ của hắn, tẩu lượng của nàng cũng không tệ, phải chuốc rượu với hắn ta hồi lâu, cũng mượn cơ hội rót rượu mà hạ thuốc.

Nhưng dù sao thuốc này vẫn có tác dụng với nàng, mắt thấy sứ thần trước mặt bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, nàng cũng đã hơi nhức đầu, Tư Độ uống rất nhiều cũng có phần say, mặc dù đầu óc coi như tỉnh táo, ánh mắt lại mơ hồ.

Vân Thanh chỉ cảm thấy trước ngực có cỗ nhiệt lưu thật lâu không tiêu tán, đầu óc cũng bắt đầu choáng váng, lời nói nói ra càng ngày càng không có suy nghĩ, nàng cũng không biết nàng đang nói cái gì, Vân Thanh sợ lộ sơ hở, biết nhất định sẽ có người của Phong Huyền Dịch ở đây, cũng không tiện tìm hãm, nhìn Tư Độ đối diện, ngã xuống người hần, hần uống hơi nhiều, sắc mặt cũng ửng hồng, bị Vân Thanh ngã đè lên thì càng nghiêm trọng.

Vân Thanh chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, muốn bất tỉnh lại không được, mơ hồ có thể nghe được sứ thần đang nói gì đó nhưng lại nghe không rõ, nàng cũng không quản được miệng của mình, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

Chỉ cảm thấy gáy đau xót rồi mất đi tri giác, những chuyện sau đó Vân Thanh đều không biết, thời điểm tỉnh lại lần nữa đã thấy mình nằm trong màn trướng sang trọng, vén rèm nhìn bên ngoài, có thái giám cùng cung nữ đi qua, hình như vẫn còn ở trong cung.

Tùy ý sửa sang lại y phục thì đúng lúc có cung nữ đi vào, Vân Thanh vuốt vuốt cái trán phát đau, nhẹ giọng hỏi.

“Ta đang ở đâu?”

“Vương phi, người đang ở Dưỡng Tâm điện, Hoàng thượng cùng vương gia đang thương nghị chính sự, người cứ đợi ở đây, lát nữa vương gia sẽ đến đón người.”

Vân Thanh nâng mắt nhìn cảnh trí bên trong điện, trang hoàng thập phần xa hoa, bài trí đều là thượng phẩm, mỗi phòng so với nơi nàng ở đều lớn hơn rất nhiều, giường cũng êm ái thoải mái, Vân Thanh cố gắng muốn nhớ lại đêm qua đã xảy ra chuyện gì, lại phát hiện đầu óc một mảnh trống rỗng, cái gì cũng không nhớ nổi.

Đứng dậy nhìn ngoài cửa một chút, cũng không có hiện tượng dị thường gì, trong lòng Vân Thanh thấp thỏm, lo lắng nàng có làm ra chuyện gì không nên hay không.

46. Q.1 - Chương 46: Trăng Đêm Không Về

Edit: August97

Hồi lâu sau, Phong Huyền Dịch cùng Hoàng đế mới tới đây, Hoàng đế nở nụ cười, vẻ mặt vui mừng, Phong Huyền Dịch lại thôi mặt dọa người, Vân Thanh cảm thấy nghi hoặc, nếu đã xong việc thì tại sao lại có biểu tình như vậy?

“Đệ muội, trăm rất cảm ơn muội, đêm qua tặc thần đã thừa nhận.”

Hoàng đế cười thập phần sáng khoái, Phong Huyền Dịch một chút cũng không cử động, mắt lạnh nhìn Vân Thanh trước mặt.

Biết chuyện đã thành Vân Thanh mới thở ra một hơi, nhưng vẫn không hiểu bộ dạng này của Phong Huyền Dịch, nhìn chằm chằm hần hồi lâu, nhưng không ngờ hần lại ngẩng đầu quát lớn nàng nhìn cái gì, không biết chọc hần lúc nào, dù sao cũng ở trước mặt Hoàng đế, Vân Thanh cũng không so đo với hần, không thèm để tâm đến hần nữa.

Nói mấy câu với Hoàng đế, sắc mặt Phong Huyền Dịch khó coi nói muốn về phủ, Vân Thanh cũng lo lắng cho sự an toàn của sư phụ liền đáp ứng hần, Phong Huyền Dịch phất tay áo tiêu sái đi trước, Vân Thanh đi theo phía sau, Hoàng đế đột nhiên kéo nàng lại, giọng điệu trêu chọc.

“Tối hôm qua đệ muội mắng thật sáng khoái!”

Vân Thanh ngẩng đầu, thấy hần cười cười nhìn nàng, rốt cuộc đã hiểu mặt thói của Phong Huyền Dịch từ đâu mà có, đêm qua sau khi nàng uống rượu nhất định đã mở miệng mắng to vào mặt hần, thường ngày vốn ghét bỏ hần muốn chết, uống thuốc nói thật liền phát tiết hết tất cả.

Văn Thanh nhúc đầu nhìn phía trước đã không còn bóng người, vội hành lễ với Hoàng đế liền đuổi theo, đến cửa cung vừa lúc bắt gặp Phong Huyền Dịch một mình lên xe ngựa rời đi, một hạ nhân cũng không lưu lại, Văn Thanh biết hẳn bị mất mặt trước Hoàng đế nhất định lại nổi giận với nàng, cũng không muốn so đo cùng hắn, vừa đi vừa hỏi đường, hồi lâu mới về đến vương phủ.

Vội vã chạy tới gian phòng của mình thì nam nhân kia đã không còn ở đó, nóng nảy tìm nửa ngày, cuối cùng Bảo Cầm tiến vào mới nói rằng mới sáng sớm đã không thấy tung tích của hắn nữa.

Trong lòng Văn Thanh gấp gáp, nghĩ rằng rất có thể hắn sẽ trở về căn nhà lá trong rừng trúc kia, có phần bận tâm thương thế của hắn, sợ hắn không có ai chăm sóc, Văn Thanh liền vào rừng trúc tìm hắn.

Trí nhớ Văn Thanh rất tốt, thời điểm đến trước cửa mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm ho khan bên trong, thời điểm bước vào quả nhiên thấy hắn đang nằm ở trên giường.

Hắn đã tỉnh, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, vết thương trước ngực đã được băng bó tốt nhưng trông vẫn rất ghê người, da thịt trong suốt hiện vẻ suy yếu, hắn nhìn thấy Văn Thanh thì nhú mày.

Văn Thanh đến gần hắn, hắn hiện giờ hoàn toàn không giống với phong thái nhàn nhã trước kia, tiểu hồ ly thấy Văn Thanh đi vào vội chạy tới bên người nàng, kéo nàng tới cạnh bàn, trên bàn có để hai bao thuốc.

“Thương thế của ngươi nặng như vậy sao lại trở về làm gì, ngươi là sư phụ ta, ta sẽ không bỏ mặc ngươi!”

Văn Thanh oán trách mấy tiếng, khuôn mặt hắn vốn lạnh nhạt cũng có phần giật giật, có thể thấy hắn cực kỳ không muốn nhận ân huệ của người khác.

Văn Thanh cũng không để ý nhiều như vậy, thay hắn sắc thuốc, bón thuốc..., nấu cơm trưa cho hắn, lại sờ trán hắn, đã không còn sốt, nhưng khí sắc vẫn suy yếu như cũ, suy nghĩ một chút, Văn Thanh muốn ra phố mua được bổ huyết, bắt tri bắt giác chăm sóc hắn mà trời đã tối, nhìn sắc trời u ám đen kịt bên ngoài, nghe thấy âm thanh quái dị vang vọng trong rừng rậm, Văn Thanh hơi hốt hoảng.

Mặc dù thường ngày không thể không đi qua, nhưng hôm nay sắc trời lại âm u khác thường, suy nghĩ một chút Văn Thanh liền quyết định lưu lại, dù sao cũng không dám chắc Phong Huyền Dịch sẽ tìm nàng, bên này lại có người cần nàng chăm sóc.

Nhìn căn nhà lá của hắn, mặc dù lớn nhưng cũng chỉ có một chiếc giường, trong tủ cũng không có chăn dự phòng, sắc mặt hắn tái nhợt nhưng không hôn mê như lúc trước, chỉ nhìn chăm chăm Văn Thanh.

Văn Thanh gãi đầu, có phần bất đắc dĩ.

“Sư phụ, ta có thể lưu lại không?”

Hắn không trả lời, khuôn mặt tái nhợt bỗng ửng hồng, hai ngày này Văn Thanh tận tình chăm sóc hắn đều thấy, đêm đã khuya, trong lòng cũng không yên lòng để nàng một mình rời đi, nhưng tính khí hắn lại không muốn mở miệng, đầu nghiêng sang một bên.

Văn Thanh thấy hắn không đồng ý, cũng không nhiều lời, mở cửa muốn ra ngoài, hắn lại đột nhiên lên tiếng.

“Ở lại đây đi.”

Vẫn không quay đầu nhìn Văn Thanh, thanh âm còn hơi khàn khàn, khó có dịp thấy hắn không muốn mà không thể làm gì khác, Văn Thanh nở nụ cười.

“Ta chỉ mở cửa đón gió, sư phụ sợ ta rời đi sao?”

Không nhìn thấy sắc mặt hắn nhưng Văn Thanh lại có thể đoán ra tâm tình của hắn lúc này, nhất thời trong lòng cảm thấy thoải mái, nhìn sắc trời tối đen dọa người bên ngoài, bối rối từ từ đánh úp lại.

Giường không lớn, nhưng nằm hai người vẫn đủ, nhưng Văn Thanh sợ chiếm chỗ hắn sẽ không thoải mái, vẫn còn hơi do dự, suy nghĩ hồi lâu, vẫn không đi lên, cho đến nghe thấy tiếng hít thở bình ổn của hắn, mới bất đắc dĩ nằm xuống ghé vào trên tay hắn ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Văn Thanh vừa mở mắt liền nhìn thấy một đôi con ngươi mị hoặc nhìn nàng chăm chăm, Văn Thanh sợ hãi vùng dậy, lại phát hiện nàng đã gối lên cánh tay hắn ngủ suốt một đêm, thấy Văn Thanh như vậy, hắn từ từ thu lại cánh tay.

“Sư, sư phụ, tại sao không gọi ta.”

“Thôi, không sao.”

Giọng điệu của hắn vẫn rất lạnh như cũ, nhưng sắc mặt ửng đỏ lại khiến Văn Thanh nhìn ra hắn đã không còn phòng bị, cánh tay bị nàng làm gối suốt một đêm cũng không lấy ra, có thể thấy hắn đã từ từ tiếp nhận nàng.

Nghĩ tới đây trong lòng Văn Thanh liền cảm thấy vui mừng, sáng sớm rất vui vẻ tiếp tục sắc thuốc cho hắn, một đêm này, tình trạng của hắn đã tốt lên rất nhiều, có thể xuống giường đi lại vài bước, sắc mặt tái nhợt cũng chuyển biến tốt hơn.

Người có nội lực cao cường với người thường không giống nhau, có thể khôi phục rất nhanh, Văn Thanh thấy hắn có chuyển biến tốt, liền trở về vương phủ thật sớm, muốn hôm sau mới quay lại xem xét hắn.

Vậy mà vừa về tới vương phủ, Văn Thanh chưa kịp bước vào gian phòng đã nhìn thấy Phong Huyền Dịch đứng trước cửa, vẻ mặt tức giận, Bảo Cầm run rẩy đứng một bên nháy mắt, Tử Cơ đã lâu không gặp cũng xuất hiện, vẻ mặt khiêu khích nhìn nàng.

Văn Thanh thấy tình huống này liền biết Tử Cơ còn chưa biết Phong Huyền Dịch đã biết tất cả, thấy Văn Thanh tới đây, sắc mặt Phong Huyền Dịch càng thêm khó coi.

“Cả một ngày một đêm ngươi đã đi đâu?!”

Tuy là một trượng phu đang chất vấn thể tử, Văn Thanh cũng cảm thấy rất khó chịu, vốn không muốn trả lời hắn, nhưng thấy có người khác ở đây vẫn cho hắn chút thể diện.

“Ra ngoài du ngoạn cùng bằng hữu, có uống chút rượu nên liền nghỉ ở khách điếm.”

“Là đi chăm sóc tình lang của ngươi đi!”

Phong Huyền Dịch hừ lạnh một tiếng, mặt càng lúc càng thối.

“Vương gia đã không tin tưởng thì còn hỏi ta làm gì?”

“Ngươi còn có thể mang tình lang tới trên giường, còn muốn bốn vương tin tưởng ngươi sao?!!!”

“Vương gia, tình nhân của ngươi cũng đang đứng bên cạnh ngươi đấy, huống chi, ngươi có chứng cứ gì chứng minh đó là tình lang của ta, ta giữ mặt mũi cho ngươi nhưng ngươi cũng đừng ép ta!”

47. Q.1 - Chương 47: Phu Thê Chi Lễ

“Ngươi làm chuyện như thế với Bốn vương giờ còn bảo Bốn vương phải lưu mặt mũi cho ngươi? Ngươi quả thật cho rằng Bốn vương không dám hù ngươi sao?!”

Sắc mặt Phong Huyền Dịch đen đến dọa người, khuôn mặt vốn dữ tợn càng giống như muốn nuốt tươi kẻ khác.

“Sao cơ?”

Văn Thanh quay đầu nhìn hắn, Phong Huyền Dịch hơi giật mình, lại mơ hồ nhìn thấy sự mong đợi trong mắt nàng, vẻ mặt vốn dùng dằng tức giận lại càng thêm dọa người, hắn phát tay, sai toàn bộ hạ nhân đi ra ngoài, chỉ còn lại Văn Thanh cùng Bảo Cầm, hắn và Tử Cơ.

Tử Cơ đứng bên người hắn, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Ôi vương phi, người xem người đã làm vương gia tức giận đến cái dạng gì này, còn không mau qua đây bồi tội với vương gia!”

“Ngươi là cái thá gì! Ở trong phủ này từ khi nào thì đến phiên ngươi nói chuyện!”

Văn Thanh hung ác trừng mắt nhìn nàng ta, Tử Cơ không cam im miệng, vẻ mặt ai oán nhìn Phong Huyền Dịch, ôm lấy cánh hân, không ngừng cọ người vào trong ngực hân.

“Vương gia~”

Thanh âm Tử Cơ mềm mại khiến người ta cùng cảm thấy mềm mại theo, liều mạng cọ người trước ngực Phong Huyền Dịch thể hiện sự nhu nhược của mình.

“Nàng không thể nói chuyện thì khi nào lại đến phiên người nói chuyện! Ở trước mặt bản vương mà lớn lối như vậy, người muốn tạo phản sao!”

Thanh âm Phong Huyền Dịch chói tai, tiến dài một bước, không đến mấy bước đã đi tới trước mặt Văn Thanh.

Tử Cơ tựa vào bên cạnh núm lấy cánh tay hân, gắt gao không chịu buông tay dù Phong Huyền Dịch bước rất nhanh.

Nhìn Phong Huyền Dịch cao hơn mình cả một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống, Văn Thanh ngửa cổ cũng cảm thấy mệt, không muốn cùng hân tiếp tục tranh chấp, Văn Thanh đi ngang qua hai người trước mặt.

“Nếu thật muốn hưu ta... ta lập tức cùng người vào cung gặp Thái hậu, người không muốn ta làm thê, vậy đã từng nghĩ chắc gì ta đã chấp nhận một phu quân nhu vậy.”

“Vương gia ~.”

Trong giọng nói của Tử Cơ có phần cười thầm, tựa hồ đang chờ Phong Huyền Dịch nổi giận, hai tay Phong Huyền Dịch nắm chặt, nhưng không giống như dự đoán mà nổi giận thét lên.

Văn Thanh thấy hân bất động, cũng không để ý hân, xoay người bước vào trong phòng.

Thật lâu sau ngoài cửa mới nghe được tiếng bước chân bọn họ rời đi, hân lại có thể bình tĩnh như thế, ngược lại Văn Thanh cảm thấy sốt ruột, theo cá tính của hân, đánh nhau với nàng một trận mới khiến nàng yên tâm chút ít, đằng này lại không nói lời nào mới thật sự khiến nàng thấp thỏm.

Nhất mình trong phòng cho tới buổi trưa, buổi chiều Văn Thanh vốn định đi ra ngoài tìm ít thuốc bổ cho sư phụ, không ngờ mấy thủ vệ lại ở đây, thị vệ thấy Văn Thanh muốn dùng võ lực xông ra, vội quỳ xuống, có già có trẻ tới khẩn cầu, tâm địa Văn Thanh vốn không cứng rắn như vậy, tất nhiên không nhìn nổi người vô tội thay mình chịu phạt, vốn muốn tìm hân nói chuyện, tìm khắp nơi trong phủ Mạc Tử Thần lại nói hân đã đi ra ngoài.

Tối tận đêm khuya cũng không có người đến báo hân trở lại, Văn Thanh chờ đợi nhàm chán vốn định vào rừng trúc tìm người kia, lại phát hiện mọi đường vào rừng trúc đều có người canh giữ, một tiểu biệt viện vương phi, lại có hơn mười thị vệ, hơn nữa đều là người già yếu, nhất định Phong Huyền Dịch biết chắc chắn Văn Thanh sẽ để ý chết sống của những người này mới cố ý như thế, cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể trở về phòng nằm trên giường.

Nhắm mắt lại, còn chưa buồn ngủ, Văn Thanh lại đột nhiên nghe thấy bên tai có động tĩnh, nhưng tốc độ quá nhanh, giống như một trận gió bay tới, Văn Thanh vừa mở ra mắt ra đã thấy một khối vải màu đen trùm vào trên đầu, chỉ cảm giác mình bị nhốt vào trong một bao tải, mắt còn bị bịt kín bằng vải đen cái gì cũng không thấy rõ, Văn Thanh muốn kêu cứu, người nọ lại qua bao tải bịt kín miệng nàng.

Tay chân bị vây khốn cũng không làm được động tác lớn, tim Văn Thanh đập mạnh, cảm giác thân thể mình bị người khác vác lên vai bắt đầu bay lên bay xuống càng thêm lo lắng, trong lòng suy đoán có lẽ là người Phong Huyền Dịch, muốn tự an ủi mình nhưng người đó lại vác mình đi hồi lâu, tựa hồ không giống đi vương phủ.

Đang lúc đầu óc Văn Thanh choáng váng thì người nọ liền đem nàng đặt xuống, cũng không biết bản thân đang ở nơi nào, muốn vén bao tải xem tình hình, người nọ lại đưa tay đè nàng xuống, ngay sau đó cả người bay bổng lên, bị hân ném ra ngoài, chỉ cảm thấy rơi vào trên giường lớn rộng rãi mềm mại, Văn Thanh vội vã vén bao tải, trước mắt cũng đã không có bóng dáng nào.

Đứng dậy quan sát chỗ này, ngược lại trang hoàng hết sức hào hoa, mép giường cùng màn lụa trên đầu đều được gắn ngọc phỉ thúy, giường lớn mà mềm mại, trên hai gối thêu một rồng một phượng, bên trong gian phòng không có bàn trang điểm, nhìn cách bài trí không phải phòng của nữ nhân, phía sau giường còn có rất nhiều dải lụa màu trắng chắn lại không nhìn thấy rõ, Văn Thanh đi vào, từng đợt gió thổi bay lên một tầng lại một tầng lụa trắng.

Thật vất vả mới ra khỏi màn lụa kia, trước mặt vẫn không có bóng dáng ai, vòng vo vài vòng, nhìn gian phòng to như vậy ngoài văn phòng tứ bảo, tranh chữ cổ còn có một vài bình khí, Văn Thanh nhìn bình khí hình dạng chiếc trâm cài thì dừng bước, thấy bốn bề vắng lặng liền lén giấu nó vào trong tay áo.

Trộm đạo xong, thấy xung quanh không có ai, Văn Thanh lén lút muốn rời đi, vừa bước đến trước cửa, lại đụng phải một lồng ngực rắn chắc ấm áp.

Văn Thanh ngẩng đầu, người tới đứng là Phong Huyền Dịch, nhìn khung cảnh phía sau hắn, hình như nơi này vẫn còn ở vương phủ, chỉ là đi tới biệt viện của hắn. Hắn nhìn nàng, khuôn mặt vạm vỡ, đem thân thể chặn cửa lại, đẩy nàng vào phòng, khóa cửa.

Văn Thanh phòng bị nhìn của hắn, đột nhiên phát giác chung quanh đây không có hạ nhân nào đi qua, chẳng lẽ hắn chuẩn bị làm gì?

“Người... người muốn làm gì?”

Lui về phía sau mấy bước ngồi trước bàn gỗ lê, hơn nửa đêm cô nam quả nữ ở chung một phòng, tuy nói Văn Thanh không sợ hắn, nhưng dù sao võ công hắn cũng rất cao cường, nếu dùng sức mạnh với nàng, vậy thì ngay cả khóc cũng không kịp.

Phong Huyền Dịch tiến về phía trước mấy bước đứng trước mặt Văn Thanh, vẫn là bộ dáng đứng trên cao nhìn xuống, vẻ mặt khinh miệt.

“Cùng người làm chuyện phu thê cần làm.”

“A?”

Văn Thanh ngẩng đầu, một ngụm trà phun thẳng vào người hắn, khóe miệng Phong Huyền Dịch nở nụ cười lạnh, tức giận trừng mắt nhìn Văn Thanh.

“Sự chịu đựng của bốn vương cũng có hạn!”

“Ta biết, bất quá vương gia, từ khi nào người lại thích kể chuyện cười vậy?”

48. Q.1 - Chương 48: Ta Còn Phải Chăm Sóc Cho Đại Cẩu

Edit: August97

Sắc mặt Phong Huyền Dịch càng thêm khó coi, dùng lực kéo cánh tay Văn Thanh đẩy nàng lên trên giường, mông bị đẩy mạnh sinh đau, Văn Thanh tức giận trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên ý thức được hắn thật sự nghiêm túc.

Nhìn thân thể cao lớn kia đang nhào tới về phía nàng, Văn Thanh gặp người, hắn liền rơi vào khoảng không, Phong Huyền Dịch ngẩng đầu, đôi con ngươi sắc bén phủ một tầng lệ khí.

“Đừng vội ép bốn vương phải trở mặt!”

Vừa dứt lời, hắn lại lật người nhào tới phía này, Văn Thanh không kịp né tránh, bị hắn gắt gao đè ở phía dưới, tay chống trước ngực hắn, cố gắng không để hắn tiến lại gần, Văn Thanh cau mày, nhắc chân muốn đá văng hắn, thế nhưng tựa hồ hắn đã sớm biết động tác Văn Thanh, chân dài ép Văn Thanh không thể động đậy.

Vặn vẹo người muốn hấn buồng nàng ra, lại ngại hấn gắt gao bao chặt, chết cũng không nhúc nhích, ngắc đầu bắt gặp ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng của hấn, đôi con ngươi ả tình nhuộm chút ngượng ngùng.

“Vương gia, không cần đùa giỡn với ta như thế, ta nhát gan.”

Vân Thanh nhìn ánh mắt trên đỉnh đầu, Phong Huyền Dịch không hề cử động.

“Chẳng phải ngươi vì bốn vương đối xử với mình lạnh nhạt, không chịu nổi tịch mịch mới ra ngoài tìm nam nhân sao? Hôm nay Bốn vương cũng chiều ngươi... trái lại ngươi lại giả bộ đáng thương?!”

Sức lực Phong Huyền Dịch rất lớn, khóa tay Vân Thanh lên trên đỉnh đầu, nhận thấy hơi thở nguy hiểm này, Vân Thanh hít vào một hơi, ngây ngô cười hai tiếng cố gắng tạo ra thần sắc tốt nhất.

“Vương, vương gia ngài hiểu lầm, thật sự hấn không phải là tình lang của ta! Ngài không nên kích động!”

“Hừ, cho dù hấn không phải tình lang của ngươi, ngươi cũng là vương phi bốn vương, hoan ái cùng bốn vương là uất ức ngươi sao?!”

Phong Huyền Dịch tức giận lườm nàng, cúi đầu lại gần Vân Thanh, Vân Thanh quỳnh lên, nghiêng đầu dùng sức đập vào đầu hấn, Phong Huyền Dịch bị đau buồng lỏng tay, Vân Thanh liền nhân cơ hội đẩy hấn ra.

Nhưng hấn vẫn nằm trên người không chịu rời đi, Vân Thanh quét mắt nhìn xung quanh một vòng muốn tìm thứ gì đó đánh người, lại phát hiện trừ gối đầu ra thì không còn gì cả, Vân Thanh quỳnh lên, vờ loạn ở trên giường.

Phong Huyền Dịch ngắc đầu, trong mắt càng thêm không kiên nhẫn.

“Xem ra Bốn vương đã quá dung túng ngươi!”

Dứt lời, Phong Huyền Dịch đưa chân đem thân thể Vân Thanh kéo tới trước mặt mình, cúi người tiến gần Vân Thanh, mắt thấy cặp môi kia càng ngày càng gần, Vân Thanh tùy tiện bắt lấy cây trâm cài tóc vừa trộm được, cũng không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp đâm xuống lưng hấn.

Phong Huyền Dịch đau đớn buông tay, Vân Thanh liền tránh thoát khỏi lồng ngực hấn, nhìn trâm cài tóc trên tay, đầm máu, Vân Thanh biết hấn bị thương không nhẹ, nhưng cũng không muốn lưu lại lâu hơn nữa, nhấc chân chạy ra ngoài, còn chưa đi được vài bước đã bị hấn kéo lại, sắc mặt hấn đã giận đỏ hơn phân nửa, sớm đã không có hứng trí cùng Vân Thanh lên giường, sắc mặt vặn vẹo dùng sức như muốn bóp nát nàng.

Vân Thanh đau không chịu nổi, đầm lưng tung vào hấn, Phong Huyền Dịch nhịn đau quật cường không chịu buông tay, trên tay của hai người đều đã nổi lên vết bầm tím.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, Vân Thanh cau mày, nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy cằm nàng của Phong Huyền Dịch, lại nhìn bàn tay của nàng đang bóp chặt lấy cổ tay hấn, hai người không nói chuyện, tiếng gõ cửa vang lên một lát mới đẩy cửa đi vào.

Người đến là Mạc Tử Thần, thấy hai người Vân Thanh cùng Phong Huyền Dịch đang đánh nhau vội chạy tới khuyên can tách hai người ra, ánh mắt nghi ngờ mờ hồ lộ ra lo lắng.

Kéo Vân Thanh ra cửa phòng Phong Huyền Dịch, Mạc Tử Thần khuyên hấn mấy câu mới dám đem Vân Thanh rời đi.

Phong Huyền Dịch tức giận rống lên một tiếng không cho đi, không nói hai lời liền đẩy Mạc Tử Thần ra ngoài cửa, lại rống lên một tiếng bảo hấn đi mời Tử Cơ.

Vân Thanh không hiểu hấn có ý định gì, Mạc Tử Thần nhìn sắc mặt hấn cũng không dám làm trái, liếc mắt nhìn Vân Thanh liền đi ra cửa, Vân Thanh đứng ở trong phòng, hai người nhìn chăm chăm nhau không bao lâu thì Tử Cơ đã tới, một thân sa y màu tím phong tình vạn chủng, hai vú nửa lộ, mị nhãn như tơ, một lòng nhìn chăm chăm mép giường Phong Huyền Dịch, đến khi nhìn thấy Vân Thanh thì có phần kinh ngạc.

“Vương, vương gia, sao vương phi lại ở đây?”

Ngồi bên giường Phong Huyền Dịch, Tử Cơ ghen tức nhìn chăm chăm Vân Thanh, khó trách nhiều ngày nay vương gia chưa từng tới tìm nàng, nguyên lai là vì nữ nhân này.

Vân Thanh tức giận nhìn hai người ngồi ở mép giường, trái lại tuần nam mỹ nữ hết sức xứng đôi, hơn nữa lại giống nhau ở chỗ đều là kẻ nàng không thích.

Phong Huyền Dịch quay đầu nhìn Vân Thanh, ánh mắt mang sự trả thù.

“Vương phi không hiểu chuyện giường chiếu, người tới đây dạy nàng.”

Tử Cơ quay đầu, khuôn mặt hiện vẻ ghen tị cùng cười nhạo.

“Ôi, vương phi gả cho vương gia đã hơn một tháng rồi, sao có thể cần thiệp tới dạy chứ?”

“Người xuất thân thanh lâu, số lần tiếp xúc với nam nhân nhiều không đếm xuể, vương gia đã mở lời như vậy, thật ra đang muốn nhìn người biểu diễn thôi, người đi theo vương gia đã lâu, chút tâm tư này của vương gia cũng không minh bạch.” Hai chân Vân Thanh bắt chéo, cười tà nhìn hai người trên giường.

Sắc mặt Phong Huyền Dịch không thể thối hơn được nữa, Tử Cơ cũng cứng lại, khuôn mặt trứng ngỗng nhỏ nhắn tức giận cùng xấu hổ, không biết nên nói câu gì.

“Tâm tư của bốn vương vương phi đoán rất chính xác, nhưng bốn vương lại thích xem người biểu diễn hơn!”

“Ta cũng không phải là hoa khôi chốn thanh lâu, sao có thể biểu diễn, nếu muốn nhìn biểu diễn, không phải bên cạnh vương gia đã có một vị sao?”

Vân Thanh cười nhìn hai người đang thối mặt kia, cũng đã quên sự nguy hiểm Phong Huyền Dịch mang lại lúc này.

“Vương gia~”

Rốt cuộc Tử Cơ nhịn không được, nặn ra vài giọt nước mắt rúc vào trong ngực Phong Huyền Dịch, khóc càng ngày càng lớn, hai tay Phong Huyền Dịch cũng càng nắm chặt.

“Vương gia, nếu như không có chuyện gì nữa, ta còn có đại cẩu chờ ta chăm sóc, không cần phải bồi ngài nữa chứ?”

49. Q.1 - Chương 49: Hảo Tâm Muốn Bị Hưu

Edit: August97

Vừa nghe nói thế, sắc mặt Phong Huyền Dịch càng thêm khó coi, nàng đang ngẫm nói trong mắt nàng hẳn cũng không bằng một con chó sao?

“Vương gia ~”

Tử Cơ mềm mại dựa vào trong ngực Phong Huyền Dịch, bĩu môi muốn tiếp cận vạt áo đang rộng mở trước ngực hẳn, Phong Huyền Dịch cũng không cự tuyệt, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm Vân Thanh. Bên tai dần dần truyền đến thở dốc của Tử Cơ, Vân Thanh uống một hớp trà ngẩng đầu nhìn lên, tay Phong Huyền Dịch đang di chuyển qua lại bên hông nàng ta.

Kinh ngạc về sự không biết xấu hổ của hai người này, ngụm trà của Vân Thanh bị nghẹn ở cổ họng, ho sặc sụa, cau mày liếc mắt nhìn hai kẻ đầu sỏ, tựa hồ trên khuôn mặt Phong Huyền Dịch có phần hài lòng, bàn tay càng tiến sâu vào trong lớp quần áo.

Tựa hồ hẳn nghĩ Vân Thanh đang ghen, tươi cười hả hê cực kỳ chói mắt, Vân Thanh cũng không vạch trần, lạnh nhạt ngồi bên cạnh nhìn màn biểu diễn tận lực của hai người.

Ước chừng qua một lúc, y phục của Tử Cơ đã cởi ra gần hết, cặp mắt mị hoặc khóa chặt người trước mắt, đường cong dáng lưng duyên dáng hiện ra trước mặt Vân Thanh, thân thể mềm mại ra sức trêu chọc nam nhân tuần mỹ trước mắt, y phục Phong Huyền Dịch vẫn còn chỉnh tề, Tử Cơ đưa tay muốn cởi áo hẳn ra,

lại bị tay của hắn giữ lại, chăm chú nhìn chăm chăm Văn Thanh, vốn tưởng rằng nàng sẽ bị chút kích thích, nhưng nhìn vào nét mặt của nàng, sao lại là biểu tình càng ngày càng có hứng thú.

Hoàn toàn không có tâm tình diễn trò, Phong Huyền Dịch đẩy Tử Cơ ra, xuống giường đi về phía Văn Thanh.

“Vương phi nếu thích xem như thế, sao không tiến lại gần xem cho rõ ràng.”

Lời nói cần rằng nghiêng lợi làm người ta không rét mà run, Văn Thanh cũng biết tiếp tục lưu lại sẽ lãnh ít dữ nhiều, cười hắc hắc hai tiếng, vội nhảy cách xa hắn mấy bước.

“Không được không được, ta cần phải trở về.”

Cũng không chờ Phong Huyền Dịch đáp lại, Văn Thanh đóng cửa lại nhanh chóng rời đi, sau lưng là Phong Huyền Dịch cầm hận nhìn chăm chăm bóng dáng nàng, liếc mắt nhìn Tử Cơ cực kỳ mê người trên giường, cũng không hề có hứng thú, lạnh nhạt phát phát tay, nói một tiếng “Cút!”

Tử Cơ biết tâm tình hắn không tốt, nũng nịu muốn tới an ủi hắn, lại bị hắn lạnh nhạt đẩy ra, chỉ có bất đắc dĩ thể rời đi, hai tay nắm chặt thành quả đấm: Văn Thanh, ngươi hãy nhớ kỹ món nợ hôm nay.

Ngày hôm sau lúc Văn Thanh thức dậy thị vệ của Phong Huyền Dịch vẫn không biến mất, hơn nữa lại có dấu hiệu càng ngày càng nhiều, mấy ngày nay Văn Thanh cũng có chút mệt mỏi không muốn cùng hắn so đo, liền ngồi bên cạnh hồ nhỏ trong viện câu cá, xích đu ở phía sau đu đưa theo gió, trái lại rất nhàn nhã, Mạc Tử Thần cũng nhớ tới thương thế của nàng, hật vất vả mới đưa tới chút điểm tâm.

Đưa tay muốn cài mồi câu, lại tựa hồ đụng đến cái gì đó lớn hơn, Văn Thanh quay đầu lại, một con rắn tiểu hoa thè thè cái lưỡi trườn đến chỗ nàng, Văn Thanh sợ hãi hét to một tiếng, ném con rắn kia xuống đất, con rắn kia cũng không chịu bỏ qua truy đuổi phía sau Văn Thanh, cũng không biết rắn này có độc hay không, Văn Thanh chỉ biết chạy thực mạng, thấy phía trước có thị vệ liền vội vàng gọi bọn họ chạy tới.

Nhìn ra đều là cao thủ tinh nhuệ của vương phủ, một kiếm liền chém con rắn kia thành hai khúc, thị vệ về mặt không biểu cảm tránh cánh tay Văn Thanh đang muốn chạm vào hắn, sắc mặt lạnh lùng.

“Vương phi xin an phận đợi ở trong phòng đi, rắn này là cực phẩm Tây Vực, có kịch độc.”

“A?!” Văn Thanh cả kinh, nhớ tới mới vừa rồi chạm phải lớp da trơn trơn của con rắn kia, trong lòng càng thêm ghê tởm, “Rắn Tây Vực sao có thể chạy đến nơi này?!”

“Rắn cực phẩm này luôn do người nuôi rắn nuôi dưỡng, hơn nữa giá một con rắn lên ngàn lượng, chẳng lẽ vương phi đã đắc tội với nhân vật hung ác nào?”

Ngược lại thị vệ cực kỳ bình tĩnh, khom lưng nhặt thân rắn đã bị chém đứt cho vào một cái túi.

“Nhân vật hung ác?”

Văn Thanh cau mày, nhớ tới Phong Huyền Dịch, nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy không đúng, nếu hắn muốn giết nàng, sao lại để nhiều thị vệ như vậy tới thủ, có lẽ, hắn đã sớm biết có người muốn hại nàng, những thị vệ này là do hắn đặc biệt phái tới.

Nghĩ như vậy Văn Thanh liền thông suốt, thường ngày cùng Phong Huyền Dịch đánh nhau, hắn chán ghét nàng cũng không có giam lỏng, lần này nhất định là có nguyên nhân.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ là chuyện sứ giả địch quốc, hướng chỉ này rắn này cùng không phải ở bản địa, chỉ là Văn Thanh cảm thấy rất kỳ quái, bọn họ bị giam trong hoàng cung, sao có thể thả rắn đến nơi này.

Tử Cơ!

Văn Thanh nhớ tới ánh mắt phần nộ Tử Cơ nhìn nàng đêm qua, liền biết chuyện này tám chín phần là nàng ta làm.

Trong lòng tức giận, lại nhớ tới Phong Huyền Dịch bảo nàng không nên làm gì nàng ta lúc này, nếu không phản kích, nàng nuốt không trôi cục giận này, nếu làm lớn chuyện lại sợ hỏng chuyện của hắn.

Ở trong viện buồn bực cả một buổi chiều, Văn Thanh cũng chỉ đi lại ở những nơi có thị vệ canh gác, nếu là lại chui ra mấy loài rắn, côn trùng, chuột, kiến, cũng không biết ứng phó ra sao.

“Vương phi có ở đây không?”

Ngoài viện truyền đến một giọng nữ thanh thúy, Văn Thanh quay đầu lại, một tiểu nha hoàn thanh y đang nghiêng đầu vừa nhìn vào, đi theo phía sau là Tử Cơ đang nở nụ cười, cũng không chờ người bên trong trả lời, nàng ta đã nhấc chân đi vào.

Văn Thanh vốn đang áp chế không nổi tâm tình sắp bộc phát, không tìm nàng ta tính sổ, ngược lại nàng ta lại tự mình tìm tới cửa.

Thấy Văn Thanh vẫn còn tốt đẹp ngồi đó, Tử Cơ cũng sốt một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

“Vương phi, muội muội cố ý làm chút điểm tâm, muốn mang tới cho người một chút.”

Tử Cơ vung tay, nha hoàn sau lưng vội đưa lên một hộp gấm màu hồng đào, Văn Thanh đưa mắt nhìn, quế hoa àu trắng thập phần đẹp mắt, chỉ không biết bên trong có độc hay không, thời điểm này nàng sao có thể ăn mấy thứ đồ của nàng ta.

Tử Cơ thấy Văn Thanh không đưa tay nhận có phần xấu hổ, nhưng vẫn đem hộp gấm đặt bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói:

“Tỷ tỷ là đang tức giận chuyện hôm qua sao, sáng nay muội muội mới từ trong phòng vương gia đi ra ngoài, cũng cảm giác hết sức có lỗi với tỷ tỷ, cho nên mới mang bánh ngọt đến muốn nhận lỗi với tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ tỷ lại nhỏ mọn như vậy, không muốn tha thứ uội muội sao?”

Rõ ràng là giọng điệu xin lỗi nhưng thực chất lại đang khoe khoang, Văn Thanh liếc mắt nhìn nàng ta, giọng nói châm chọc.

“Ta rất rộng lượng, vị trí vương phi này ta đã sớm muốn giao cho ngươi, nhưng vương gia chết sống không chấp nhận. Vương gia yêu ngươi như thế, sao không nói với hắn một chút, để hắn sớm ngày bỏ ta, để ta được tự do.”

“A, vương gia là ngại mặt mũi Thái hậu, mới cưới tỷ tỷ không bao lâu, ít ra cũng phải cho tỷ tỷ chút thể diện, nếu cứ hừ tỷ tỷ như vậy, không phải tỷ tỷ sẽ bị dân chúng đàm tiếu sao?”

Sắc mặt Tử Cơ không tốt nhưng vẫn giả bộ tươi cười như cũ, đem hộp đựng điểm tâm đẩy tới trước mặt Văn Thanh.

“Ta không thích ăn ngọt.”

“Tỷ tỷ thử một chút, quế hoa cao bình thường không giống như vậy.”

Tử Cơ cầm lên một khối đưa tới trước mặt Văn Thanh, Văn Thanh đưa tay ngăn tay nàng ta lại, liếc mắt nhìn nàng ta, giọng nói không vui.

“Ta không ăn chính là không ăn.”

Vốn tưởng rằng sắc mặt nàng đại biến, nàng ta lại chỉ cười một tiếng, giống như không thèm để ý chút nào, bỏ lại quế hoa cao vào trong hộp.

“Nếu đã như thế, tỷ tỷ liền xem như muội chưa từng tới.”

Tử Cơ thu hộp điểm tâm, thốt tha đi khỏi biệt viện, Văn Thanh cảm thấy kỳ quái, vừa cúi đầu, nhìn thấy mấy mẩu vụn bánh rơi trên y phục, cũng không nghĩ nhiều, đưa tay phát hết.

50. Q.1 - Chương 50: Ô Trùng Cổ Độc

Edit: August97

Vừa yên ổn mấy ngày, Phong Huyền Dịch không tìm đến nàng, Tử Cơ cũng không tới, nhưng thị vệ kia lại một người cũng không biến mất.

Vân Thanh vừa rời giường liền nhìn thấy Bảo Cầm bụng điểm tâm tới đây, ném thử một chút, lại đột nhiên cảm thấy buồn nôn, ngực giống như bị thứ gì đó chặn lại không thở được.

Một hồi lâu mới miễn cưỡng khó nhọc thở, Bảo Cầm hốt hoảng muốn đi mời đại phu lại bị Vân Thanh ngăn cản, cẩn thận ngấm lại, mấy ngày nay hình như lúc ăn cơm cũng như thế này, mỗi lần ăn đều khó thở, mới vừa ăn xong không bao lâu liền đói, vả lại đặc biệt thích ngủ.

Cũng không ăn đồ gì khác lạ, Vân Thanh nghĩ tới nghĩ lui cũng không thấy khác thường ở đâu, mấy ngày không thấy sư phụ, trong lòng cũng có phần nhớ hần, dự đoán Bảo Cầm rời khỏi, Vân Thanh muốn vào rừng trúc nhưng chỗ đó vẫn có rất nhiều thị vệ canh giữ.

Suy nghĩ một chút, Vân Thanh vào phòng bếp lấy thuốc, ném vào trong rừng gần đó, một lát sau, lửa liền lan quanh thiêu cháy gian phòng, khoảng cách khá xa, cũng sẽ không nhanh lan quá nhanh, Vân Thanh vội xông đến phía thị vệ la lên cứu hỏa, mấy thị vệ kia thấy vẻ mặt Vân Thanh hốt hoảng cũng không nghĩ nhiều, từng người một chạy đi xách nước dập lửa.

Thấy trước mặt không có người canh giữ, Vân Thanh nhanh chóng xông vào rừng trúc, quẹo trái quẹo phải, cuối cùng cũng đi tới căn nhà lá.

“Sư phụ?”

Có phần cẩn thận tìm kiếm bóng dáng của hần, hình như trong nhà không ai.

“Sao người lại tới đây?”

Bả vai xuất hiện một bàn tay có lực, Vân Thanh quay đầu lại, hần đang đứng phía sau nàng, khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, vết băng bó trên lồng ngực cũng đã tháo xuống, sức khỏe tựa hồ đã tốt lên.

“Người không sao chứ?” Thở phào nhẹ nhõm, Vân Thanh nhìn tiểu hồ ly vẫn còn đang sắc thuốc bên kia, “Còn chưa khỏe sao?”

Nhưng hần lại không đáp lời, nhìn chằm chằm Vân Thanh, vẻ mặt nghiêm túc, nàng bị nhìn chăm chú đến nổi nóng, Vân Thanh muốn quay mặt đi, hần lại che trụ tay nàng.

“Sư phụ định làm gì vậy!”

“Đừng nhúc nhích!”

Giọng điệu của hần hết sức nghiêm túc, chân mày cũng nhíu lại, vẻ mặt kỳ quái bắt mạch cho Vân Thanh.

“Mấy ngày nay có cảm thấy khác thường gì không?!”

Vân Thanh sững sờ, lại nhớ tới thân thể mấy ngày nay rất khó chịu, thậm chí nhất định hần đã nhìn ra chút gì đó.

“Ta không nhớ rõ, chỉ biết mấy ngày nay ăn cơm xong không bao lâu đã đói, hơn trước ngực còn bị chặn thứ gì đó.”

“Người trúng cổ độc.”

“A?”

Vân Thanh giật mình, sắc mặt hần cũng cực kỳ khó coi, kéo Vân Thanh ngồi xuống bên giường, vẻ mặt nặng nề.

“Đây là cổ độc Tây Vực, một loại cổ độc thông qua thức ăn để có thể ký sinh trong cơ thể người, nhưng cổ này chỉ cần chạm vào hoặc ngửi thấy đã có thể trúng cổ, mới vừa hạ cổ độc sẽ không có cảm giác gì, nhưng mười ngày sau, nó sẽ gặm nhấm lục phủ ngũ tạng, để người thất khiếu chảy máu mà chết.”

“A!”

“May mắn mà phát hiện ra sớm, công lực của ta có thể giúp người giải trừ, nhưng người phải biết ai hạ cổ với người, nếu không tìm ra, chuyện ngày sau sẽ khó lòng phòng bị!”

Vân Thanh cau mày, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Tử Cơ, hôm đó nàng ta lấy ra quế hoa cao, không lẽ lại là ít mảnh vụn ấy?

“Ta đã biết là ai.”

“Nằm xuống.”

Vân Thanh nhìn sắc mặt khó coi kia, vội dựa vào giường nằm xuống, tay của hắn theo bụng di chuyển lên trên ngực, Vân Thanh chỉ cảm thấy có một cổ khí nóng bắt đầu khởi động trước ngực, cũng then thùng với tư thế mập mờ của hai người lúc này, nhưng hắn lại tựa hồ không để ý, khi bàn tay thỉnh thoảng đụng phải cặp vú trắng nõn khuôn mặt hắn không tránh khỏi có phần ửng hồng.

Vân Thanh nhắm hai mắt lại, bàn tay của hắn ở dao động trên người Vân Thanh hồi lâu, khí nóng từ bụng đến ngực, từ ngực đến cổ họng, thời điểm Vân Thanh sắp chìm vào giấc ngủ lại nghe được hắn hét lớn một tiếng “nhỏ ra”, Vân Thanh bị dọa sợ vội vàng ngồi dậy, nơi cổ họng có gì đó đang cuộn trào, Vân Thanh há miệng phun hết, hình như phun ra thứ gì đó, định thần nhìn lại là một tiểu trùng tử bạch sắc đang ngo nguậy trên mặt đất.

Vừa thấy trường hợp ghê tởm này, tất cả điểm tâm buổi sáng đều tuôn ra, chạy ra ngoài nôn hồi lâu mới dám đi vào lần nữa, trùng tử đã bị hắn thu vào, nhưng nhớ tới vẫn cảm thấy ghê tởm muốn chết.

“Uống ngụm nước đi.”

Thấy bộ dáng khổ sở của Vân Thanh, sắc mặt hắn càng không tốt.

“Người đã biết ai hại người?”

“Ừm.”

Vân kiểm cúi đầu, nước cũng không uống nổi, nghĩ đến lại cảm thấy khó chịu không chịu nổi, súc miệng thật lâu mới nói chuyện với hắn.

“Vi sư đưa người một ngân châm thử độc, đem nó mang theo bên người, dù là thức ăn hay mùi thơm có độc, ngân châm này cũng sẽ biến thành màu đỏ, người phải chú ý nhiều hơn, nếu lại xảy ra chuyện này lần nữa, ta lại không ở bên cạnh người thì người đã bị mất mạng rồi.”

“Tạ ơn sư phụ.”

Vân Thanh nhận lấy ngân châm của hắn, đặt cạnh cây trâm cài tóc, vậy mà khi hắn nhìn thấy trâm cài tóc của Vân Thanh, liền nhanh chóng đoạt đi.

“Vật này người lấy đâu ra?”

“Trong phòng vương gia, sư phụ biết vật này sao?”

“Trước kia đã thấy qua.”

Hắn nắm trâm cài tóc lưu luyến không rời, Vân Thanh chăm chú nhìn hồi lâu, thấy thế nào cũng là trâm cài tóc nữ nhân, chẳng lẽ hắn đã từng nhận thức nữ nhân kia?

“Sư phụ nếu thích thì cứ giữ lại.”

“Không sao, người giữ đi.”

Mặc dù Vân Thanh cố ý tặng cho hắn, nhưng hắn lại không muốn, đưa tay cài trâm lên tóc Vân Thanh, vẻ mặt lại càng khó coi hơn trước.

“Sư phụ?” Mắt thấy hắn xoay người rời đi, Vân Thanh lo lắng cho hắn, kéo vạt áo hồng y kia: “Tên của sư phụ là gì?”

Hắn sững sờ một phen, lại nhanh chóng đáp lời: “Dung Chi.”

Thấy thế nào cũng cảm thấy từ khi nhìn thấy cây trâm này hẳn lại lộ dáng vẻ cô đơn như thế, Văn Thanh cũng không tiện hỏi hẳn, chỉ có thể đứng ở một bên nhìn hẳn ngồi tĩnh tọa bên bờ sông, tiểu hồ ly như một nhân tinh sắc thuốc cho hẳn.

Buổi trưa ở lại nấu cơm cho hẳn, mặc dù hai người cũng không nói gì, nhưng đều không lúng túng, thương thế của hẳn còn chưa khỏe hẳn, cũng không có ý tứ muốn lập tức dạy Văn Thanh luyện công, nhưng vẫn nói sẽ dạy nàng mấy chiêu thức phòng thân.

Mắt thấy sắc trời đã dần tối, Văn Thanh biết như thế nào Phong Huyền Dịch cũng sẽ trở lại, cũng không dám ở lại nơi này thêm, mặc dù biết thế nào cũng phải âm ỷ một trận.

Dung Chỉ vẫn đưa mắt nhìn bóng lưng Văn Thanh tiến vào trong rừng, trong mắt lóe lên sầu bi, Văn Thanh biết có lẽ hẳn đang nhớ tới chuyện gì đó, nhưng cũng không dám hỏi.

Lúc trở lại vương phủ, mấy thị vệ kia đã không thấy, trong sân rộng như vậy chỉ có một người Bảo Cầm ngồi khóc thút thít.

Gió lạnh thổi qua hơi lạnh, Văn Thanh than một tiếng, Bảo Cầm nghe thấy thanh âm liền quay đầu lại, vẻ mặt vui mừng.

“Tiểu, tiểu thư, người không có việc gì chứ?!”

“Làm sao vậy?”

Vốn tưởng rằng Phong Huyền Dịch sẽ phái người tới canh chừng nơi này, nhưng sao lại không thấy một bóng người.

“Tiểu thư, Tử Cơ phu nhân nói với vương gia rằng tiểu thư bỏ trốn, vương gia tức giận đang trên đường đến Mộc gia tìm lão gia, tiểu thư người đã đi đâu, mau cùng nô tỳ trở về!”

51. Q.1 - Chương 51: Không Nói Không Nói

“Nàng ta dám nói ta chạy trốn?”

Văn Thanh tức đến muốn ngắt đi, vốn nghe theo Phong Huyền mà nàng đã bỏ qua cho Tử Cơ mấy lần, nhưng không ngờ nàng ta đã hại nàng bao nhiêu lần còn chưa tính, giờ lại muốn gieo họa cho phụ mẫu nàng.

Cũng không quản mấy tên thị vệ, Văn Thanh lập tức điều khiển xe ngựa chạy thẳng tới Mộc phủ, Bảo Cầm chạy chậm không theo kịp, chỉ còn lại một người Văn Thanh phi ngựa trên đường phố ban đêm.

Vậy mà không đi được bao lâu, còn chưa tới khu chợ gần đó trước mặt đã xuất hiện một đám hắc y nhân trong tay đều cầm đại đao, lai giả bất thiện. (người đến không có ý tốt)

Trong lòng Văn Thanh cả kinh, thầm nghĩ Tử Cơ bố trí cũng thật thỏa đáng, dù dễ Phong Huyền Dịch đi, biết khi nàng trở lại tất nhiên hạ nhân trong phủ sẽ tự nói với nàng, lại bố trí mai phục ở đây, một cơ hội tốt để lấy mạng nàng, nộ hỏa công tâm, chưa đánh thì chưa biết được có thắng hay không, Văn Thanh tiện tay đoạt lấy một thanh trường kiếm của đối phương, tiến vào chém giết.

Rõ ràng hẳn y nhân không lấy được tính mạng Văn Thanh thì không bỏ qua, một tên ngã thì hai tên tiến lên, càng giết càng cảm thấy số người tăng lên. Mơ hồ nghe thấy một thanh âm quen thuộc truyền tới từ trong ngõ nhỏ, Văn Thanh quay đầu đúng lúc nhìn thấy Tư Mã Lưu Vân.

Tư Mã Lưu Vân thấy phía trước có cảnh chém giết thì hơi giật mình, lại thấy Văn Thanh ở trong vòng vây càng thêm hoảng sợ, nhưng cũng không chậm trễ lập tức vọt lên ngăn trở công kích cho Văn Thanh.

Văn Thanh nhảy lên xe ngựa, chỉ thấy hẳn tung bột phấn lên phá vòng vây trừ ra một con đường, không bao lâu những người đó người từng người một ngã xuống.

“Đi lên!” Văn Thanh liếc mắt nhìn những kẻ sau lưng, lại có hơn mười người tre già măng mọc đuổi theo, Tư Mã Lưu Vân cũng không muốn dây dưa lâu hơn nữa, nhảy lên xe ngựa ngồi bên cạnh Văn Thanh.

Những người đó vừa nhìn thấy xe ngựa lẫn vào phố xá sầm uất cũng không tiện đuổi theo, một nhóm người trốn vào trong bóng đêm.

“Kẻ thù của nàng rất nhiều sao? Sao lại muốn tính mạng của nàng?”

Tư Mã Lưu Vân mượn cớ tựa vào bên người Văn Thanh, cánh tay thon dài khoác lên vai Văn Thanh, vẻ mặt say mê.

“Ta không biết.”

“Không sao, ta sẽ bảo vệ nàng, tiểu bảo bối.” Xoay người chớp chớp mắt, khuôn mặt Tư Mã Lưu Vân hiện lên mấy phần nghiêm túc cùng bỉ ổi.

“Vừa rồi ngươi hạ thuốc gì? Thuốc mê?”

Xe ngựa chạy thật nhanh trong màn đêm, nhớ tới động tác mau lẹ vừa rồi của mắt, Văn Thanh cũng cảm thấy hơi tò mò.

“E hèm.”

Tư Mã Lưu Vân dựa vào người Văn Thanh càng gần, nắm lấy bả vai nàng càng lúc càng tựa vào trong ngực.

“Muốn biết như vậy thì có phải nên cho ta hôn môi một cái hay không?”

Văn Thanh không trả lời, xoay người liếc mắt nhìn hắn, hắn cười cười không thèm để ý.

“Một ít thuốc phòng thân thôi, nếu nàng muốn, chỗ ta còn rất nhiều, nhưng...”

Văn Thanh biết hắn muốn nói gì, cũng không để ý ánh mắt bỉ ổi kia nữa bởi xe ngựa cũng đã đến Mộc phủ.

“Ngươi muốn đi bộ hay cưỡi ngựa trở về?”

Chỉ xe ngựa trước mặt, mặc dù Văn Thanh cảm kích hắn, nhưng cũng ghét sự không đứng đắn của hắn.

“Đã đến phủ cũng không mời ta vào thăm chút sao?” Tư Mã Lưu Vân trêu chọc nhìn Văn Thanh, ý vị sâu xa.

Văn Thanh nghĩ dầu gì Tư Mã Lưu Vân tốt xấu gì cũng đã cứu mạng nàng, hơn nữa đến lúc đó nếu Phong Huyền Dịch nổi điên, hắn ở đây lại có một trợ thủ cho nàng, cũng không tiếp tục đuổi hắn, dẫn hắn đi vào.

Hỏi gia đình chỗ của bọn họ, Văn Thanh đi thẳng tới, vừa đi đến đại sảnh liền nhìn thấy Phong Huyền Dịch ngồi chủ vị, sắc mặt dọa người, Tử Cơ đứng bên cạnh hắn, rõ ràng trên mặt mang theo vẻ đắc ý. Hạ Uyển Dung nước mắt rưng rưng tựa vào bên người Mộc Thiên Hải, trên mặt hai người đều là vô hạn lo lắng.

“Phụ mẫu.”

Văn Thanh vừa mang theo Tư Mã Lưu Vân tới đây, những người kia vội vàng đón, Hạ Uyển Dung vui mừng ôm cổ Văn Thanh, giọng điệu ghen ngào.

“Nữ nhi, con đã đi đâu!”

Sắc mặt Mộc Thiên Hải lại rất nghiêm túc, trong mắt tuy có lo lắng nhưng lại ngại có mấy người này ở đây mà không thể biểu đạt.

“Đã lập gia đình thì nên biết tuân thủ nữ tắc, tại sao xuất phủ lại không chịu nói với phu quân mình, khiến vương gia lo lắng! Còn vị công tử này là ai?”

Phong Huyền Dịch nhìn lướt qua hai người trước mặt, cũng đứng lên, Tử Cơ đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt vốn hờ hững cùng trở thành tính toán không chu đáo, chưa từng theo cước bộ của Phong Huyền Dịch.

“Vương gia, nếu như ngươi muốn tìm ta hỏi tội, trước tiên hãy hỏi tội Tử Cơ phu nhân của ngươi đã, hôm nay ta rất cuộc đã đi nơi nào, bị người nào ám toán!”

Thanh âm Văn Thanh lạnh lạnh, vang lên trong đêm tối hết sức chói tai, Mộc Thiên Hải nghe Văn Thanh nói như vậy, tất nhiên cũng minh bạch trong đó có uẩn khúc, ánh mắt căm tức nhìn Tử Cơ. Tử Cơ bị mọi người nhìn chăm chú đến cả người không được tự nhiên, phần nộ đi đến bên cạnh Phong Huyền Dịch, chế cời nói.

“Vương phi đi đâu ta làm sao mà biết, chẳng lẽ là trách tội ta nói vương gia sang Mộc phủ tìm sao, nếu đã như vậy, thì xin nhận lỗi với tỷ tỷ.”

“Ta không muốn cùng người nhiều lời, người đã làm chuyện gì thì trong lòng người biết rõ, Vương gia, ta có việc muốn nói với người.”

Tử Cơ thấy Văn Thanh vẻ mặt nghiêm túc cũng hơi luống cuống, vội tăng cước bộ tới cạnh Phong Huyền Dịch.

“Vương gia, Mộc đại nhân vẫn còn ở nơi này, nếu hôm nay vương phi trở lại, liền bồi vương phi ở lại đây một đêm đi.”

“Không sao, nữ nhi của ta có chuyện quan trọng cần nói với vương gia, lão phu tất nhiên sẽ không ngăn trở, cô nương cũng chớ cản đường hai người họ.”

Sắc mặt Mộc Thiên Hải không tốt, dù sao cũng là nữ nhi từ nhỏ nuôi lớn, tất nhiên muốn giúp nàng.

“Trở về rồi hãy nói.”

Phong Huyền Dịch liếc mắt nhìn Văn Thanh, trong lòng cũng đã có kết luận, xoay người cáo biệt hai người Mộc Thiên Hải, mang theo Tử Cơ rời đi trước.

Bình thường tức giận muốn chết hôm nay lại không hỏi vì sao Tư Mã Lưu Vân đi theo Văn Thanh, Văn Thanh biết hẳn là không muốn nàng nói chuyện này ra ngoài, chuyện kia nhất định còn chưa giải quyết xong, Tư Mã Lưu Vân đứng bên cạnh Văn Thanh, chớp cặp mắt hoa đào tà mị, tiến lên mỉm cười với nhị lão.

“Ta là bằng hữu Thanh nhi, Tư Mã Lưu Vân.”

“Tư Mã Công Tử, cảm ơn công tử đã đưa tiểu nữ trở lại, sắc trời không còn sớm, nếu không để ý, tối nay ngủ lại trong phủ đi.”

Mộc Thiên Hải vốn khách khí nói một câu, Tư Mã Lưu Vân lại sáng khoái đồng ý.

“Phụ thân, con cũng muốn ở lại phủ vài ngày.”

Sắc mặt Văn Thanh Mộc Thiên Hải vẫn có thể nhìn ra, thấy bộ dáng kia của nàng cũng không nhẫn tâm để nàng trở về vương phủ, liền sai hạ nhân mang nàng trở về phòng.

Tư Mã Lưu Vân ở phòng khách cách phòng Văn Thanh không xa, thời điểm vào cửa còn bị ổi hướng Văn Thanh hắc hắc cười hai tiếng.

52. Q.1 - Chương 52: Vụng Trộm Làm Chuyện Chẳng Ai Biết

Edit: August97

Nằm trên giường trần trọc trở mình như thế nào cũng ngủ không được, nhớ tới chuyện tình mấy ngày nay lại càng cảm thấy tức giận, Tử Cơ muốn lấy mạng nàng, nhưng bởi vì lời nói của Phong Huyền Dịch mà nàng không thể có hành động.

Phiền não khoát y phục xuống giường muốn đi ra ngoài dạo một chút, vừa mở cửa đã nhìn thấy Tư Mã Lưu Vân ngồi uống trà bên bàn đá ở gian phòng đối diện, ánh trăng dịu dàng, nam tử tuấn đạt, một cảnh tượng hết sức hài hòa.

“Không ngủ được?” Sắc mặt hần dịu dàng, liếc nhìn phía đối diện, “Có việc phiền lòng sao, có thể nói với ta.”

Văn Thanh nhắc chân đi tới đối diện hần, nhìn vẻ mặt nghiêm túc khó có được của hần.

“Nếu có người hại người... người sẽ làm gì?”

“Trả lại gấp bội.”

“Nếu người đó có đại nhân vật đứng đằng sau không cho người động vào người đó?”

“Đại nhân vật? Cao bao nhiêu?”

“Cao bằng trời.”

“Có rất nhiều cách báo thù, nếu như Thanh nhi không kiên dè mà để kẻ đứng đằng sau biết thì không được, nhưng ngầm làm chuyện mà không ai biết...” Tư Mã Lưu Vân nháy nháy mắt, đôi mắt hoa đào tà mị hiện lên ý cười câu hồn.

Vừa nghe hần nói như vậy, Văn Thanh cũng được khai thông, vẫn kiên dè Phong Huyền Dịch đơn giản là sợ hần biết, nhưng nếu nàng không giết Tử Cơ, chỉ ngầm ngầm gây khó dễ với nàng ta thì hần làm sao biết được.

“Ta không ghét người nữa rồi.” Lấy trà thay rượu, Văn Thanh cùng hần cạn một chén.

Vẻ mặt hần uất ức, nhăn nhó tựa đầu trên bàn đá, “Thì ra trước kia Thanh nhi vẫn chán ghét ta.”

“Người nói đi?”

“Thanh nhi, nếu ngày nào đó nàng nhận được thư, ta nguyện ý hai tay dâng lên vị trí chính thê.” Tư Mã Lưu Vân nghiêm túc hiếm thấy, mong đợi nhìn Văn Thanh.

“Vì sao lại đối xử đặc biệt với ta như thế? Ta lại nghe nói Tư Mã Lưu Vân người là một hoa hoa công tử nổi tiếng phong lưu trong kinh thành mà, không bao giờ trễ hẹn với nữ nhân nào, Thái hậu tứ hôn cũng từ chối, sao còn muốn lấy ta?”

“Thanh nhi biết như thế nào là nhất kiến chung tình sao?” Ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn Văn Thanh hồi lâu, hần vừa cười vừa quay đầu, tự rót trà. “Ta đi lấy ít rượu, một ngày không uống rượu cả người lại cảm thấy không thoải mái.”

Văn Thanh cũng không cản hần, trái lại động tác của hần rất nhanh, mặc dù ở Mộc phủ nhưng cũng có thể nhanh chóng tìm thấy phòng bếp, lúc trở lại trong tay còn mang theo mấy món ăn.

“Nếu gặp khó khăn, ta nguyện ý giải sầu cho Thanh nhi, hại người, là thứ ta am hiểu nhất.”

Rót rượu cho Văn Thanh, trên mặt hần vẫn là bộ dáng bất cần đời kia, nhưng giờ khắc này Văn Thanh lại có hảo cảm với hần.

Cùng hần cạn một chén, Văn Thanh cười cười, “Đã như thế ta liền có việc cần người giúp rồi.”

Nghe theo Tư Mã Lưu Vân, hôm sau Văn Thanh liền dẫn hần rời đi, hần lấy cớ phải đến vương phủ thăm Phong Huyền Dịch, thuận tiện trò chuyện hỏi thăm với vương phi, liền bình yên bước chân vào vương phủ.

Văn Thanh nói qua với Mạc Tử Thần, liền đem an trí hần ở khách phòng bên cạnh viện tử của nàng, Phong Huyền Dịch không quan tâm đến điều này, hần cũng đang lo lắng Tử Cơ làm chuyện quá phận, thấy Tư Mã Lưu Vân tới trái lại có phần vui mừng.

Tư Mã Lưu Vân cùng Văn Thanh ngồi trong đình, sai Bảo Cầm đi mời Tử Cơ, không bao lâu sau, Tử Cơ liền nâng vạt áo thật dài đi tới, cũng không biết nàng ta đã biết Văn Thanh giải được cổ độc hay chưa, ánh mắt kia vẫn tràn đầy khiêu khích, Phong Huyền Dịch không có ở đây, nàng ta không cần thu liễm.

Tư Mã Lưu Vân ngồi bên cạnh Văn Thanh, giọng nói thanh u.

“Tử Cơ cô nương, trăm nghe không bằng một thấy, lần trước ở Mộc phủ không thấy rõ dung nhan của cô nương, hôm nay nhìn kỹ, cô nương quả là quốc sắc thiên hương.”

Tử Cơ vốn tưởng rằng Tư Mã Lưu Vân về phía Văn Thanh, vừa thấy hần tâng bốc mình như thế, cười đến hả hê:

“Công tử nói gì vậy, sao trước mặt tỷ tỷ lại nói ta quốc sắc thiên hương, tỷ tỷ mới thật sự là khuynh quốc khuynh thành.”

“Tất nhiên, Thanh nhi là chính phi của vương gia, tư sắc thù mị tự nhiên tất nhiên là hơn hẳn một hoa khôi thanh lâu không có chút danh tiếng gì, nhưng dung mạo cô nương như vậy cũng thật khó có được, không biết ngày xưa bao nhiêu bạc một đêm?”

Đôi mắt hoa đào của Tư Mã Lưu Vân tràn đầy ý cười xấu xa, Văn Thanh nhìn khuôn mặt gan heo của Tử Cơ, trong lòng rất vui vẻ, quả thật hần rất biết cách làm tổn thương người.

“Nếu hôm nay vương phi tới tìm ta chỉ vì muốn chê bai ta như thế, thứ cho ta thông thể phụng bồi, ta còn phải chuẩn bị bữa khuya cho vương gia.”

Tử Cơ hừ một tiếng xoay người muốn rời đi, lại bị Tư Mã Lưu Vân ngăn lại, hần cười đùa ngăn trước mặt Tử Cơ, nghiêm túc nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng ta một lúc lâu.

“Tử Cơ cô nương, đã bao lâu rồi người không rửa mặt?”

Nói xong còn đưa tay xua xua, Tử Cơ muốn bỏ đi lại không thể, khuôn mặt trắng nõn biến thành màu gan heo.

“Ai cần người lo!”

Oán hận trừng mắt nhìn hần, Tử Cơ giận dùm dùm kéo làn váy rời đi, trước khi đi vẫn không quên quay đầu lại cảnh cáo Văn Thanh.

“Người sẽ phải hối hận!”

Văn Thanh nghĩ nàng ta có thể không biết nàng đã giải được cổ độc mới dám lớn lối như thế, cũng không để ý lắm, nhưng Tư Mã Lưu Vân nói khiêm tốn cảnh cáo, tựa hồ lại không thấy được.

“Không cần lo lắng, ngày mai nàng ta tự nhiên sẽ lại tới tìm nàng.” Tư Mã Lưu Vân cười đùa, không để ý ánh mắt nghi hoặc của Văn Thanh cũng không giải thích gì thêm, vẫn là làm theo ý mình.

Tư Mã Lưu Vân nói rất chính xác, sáng sớm ngày hôm sau, Văn Thanh còn chưa rời giường đã nghe thấy tiếng tranh cãi ầm ĩ ngoài cửa, kèm theo thanh âm ngăn trở của Bảo Cầm, Văn Thanh tò mò rút cuộc ngày hôm qua Tư Mã Lưu Vân đã làm gì, liền thay y phục tìm tới thanh âm kia.

Hôm nay Tử Cơ ăn mặc có phần trang nhã, khuôn mặt phách lối cũng dùng một tấm khăn lụa màu trắng che lại, thanh âm hết sức tức giận.

“Mau gọi nàng đi ra cho ta!”

Cũng không để ý ngăn trở của Bảo Cầm, thanh âm Tử Cơ bén nhọn chói tai.

“Vương phi đang ngủ! Phu nhân không thể đi vào!” Bảo Cầm đưa lưng về phía Văn Thanh không thấy nàng ra ngoài, biết không ngăn được người trước mặt, thanh âm nức nở.

“Vương phi! Cuối cùng người đi ra!”

Tử Cơ hung hăng trừng mắt nhìn Văn Thanh, không thấy được vẻ mặt của nàng ta, chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt đầy oán hận kia.

“Tâm tình của Tử Cơ cô nương thật tốt, ba ngày hai bữa lại chạy đến chỗ ta, sớm như vậy, người đến là thỉnh an chăng?”

Nhớ tới mấy trò đùa hôm qua Tư Mã Lưu Vân đối với nàng ta, lại thấy hành động hôm nay, Văn Thanh có thể đoán ra biểu hiện trên khuôn mặt lúc này của nàng ta là gì.

“Đừng giả bộ! Sau lưng lại dám hãm hại ta, vương gia ghét nhất là kẻ có lòng dạ hèn mọn, chẳng lẽ người không sợ vương gia sẽ biết?!”

Vẻ mặt thản nhiên, giống như là nàng ta trong sạch, Tử Cơ nhìn chăm chăm Văn Thanh, ánh mắt ăn tươi nuốt sống.

“Mau mau đem thuốc giải cho ta, tỷ tỷ người cũng không muốn vương gia tức giận phải không?”

Thanh âm Tử Cơ rất yếu ớt, nàng ta không ngu ngốc, nhiều ngày chung đụng như vậy cũng biết Văn Thanh không sợ Phong Huyền Dịch, chỉ nói như vậy để trong lòng cảm thấy kiên định hơn mà thôi.

“Mới sáng sớm, ở đâu ra tiếng gà mái cục tác vậy, cũng không để cho người khác ngủ!”

Sau lưng truyền đến một thanh âm lười biếng, Văn Thanh quay đầu lại, Tư Mã Lưu Vân chỉ mặc một áo bào, lớp áp bên trong còn chưa chỉnh lại, lộ ra phần lớn lồng ngực trắng nõn, mũi nhăn nhúm lại, nhìn hai người bên này, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi qua.

53. Q.1 - Chương 53: Đánh Người Phải Đánh Trên Khuôn Mặt

Edit: August97

Cánh tay thon dài ôm lấy bả vai Văn Thanh, thay nàng sửa sang lại áo bào trên người, “Trời lạnh, sao cả y phục cũng không chịu mặc tốt.”

Văn Thanh nhìn da thịt trắng nõn trước ngực hần, người không mặc tốt quần áo phải là hần mới phải, nhưng hần lại không để ý, thân thể tựa vào bên người Văn Thanh.

Tử Cơ đứng ở trước mặt hai người, nhìn Tư Mã Lưu Vân dám không nhìn mình, vốn đã tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống, sắc mặt bạo phát, đôi tay nơi thắt lưng nắm chặt thành quyền.

“Ồ, nếu không phải chú ý còn tưởng rằng do bóng sương tạo thành, cô nương thật tốt bụng, mới sáng sớm như vậy đã tới đưa điểm tâm cho ta cùng Văn Thanh, thật đa tạ, ah, vậy hộp đồ ăn đâu?”

Sắc mặt của Tư Mã Lưu Vân rất đáng đánh đòn, Văn Thanh cũng cảm thấy hần làm vậy có phần quá mức, hần lại cố tình còn không phát hiện ra, cặp mắt hoa đào tà mị quét qua hai tay trống không của chủ tử Tử Cơ.

“Ta nhớ ra rồi! Hôm qua chính là ngươi! Là ngươi có đúng hay không, ngươi đã hạ thuốc gì lên mặt ta?!!!”

Tử Cơ kích động muốn tiến lên kéo lấy cánh tay Tư Mã Lưu Vân đánh cho xả hận, nha hoàn sau lưng nhào lên ngăn trở, Bảo Cầm đứng một bên sợ hãi lại muốn cản mấy người này ra, tình huống hỗn loạn, Văn Thanh lại nhìn thấy Tư Mã Lưu Vân nháy mắt với mình.

Trong lòng hiểu ra, lập tức nhào tới túm lấy tóc Tử Cơ kéo mạnh, Tư Mã Lưu Vân cũng giống như người đàn bà chanh chua đứng giữa hai nữ nhân, hai nha đầu muốn hòa giải còn chưa tiến vào đã bị Tư Mã Lưu Vân đẩy ra, Tử Cơ hét đến thê lương, móng tay Văn Thanh đã lưu lại mấy vết cào trên mặt nàng ta, mặc dù nàng ta muốn hoàn thủ, nhưng hai tay lại bị Tư Mã Lưu Vân giữ chặt không thể động dảy.

Y phục trang nhã cũng đã nhiều thêm mấy vết thương, trong lòng Văn Thanh rất thoải mái, cảnh tượng như vậy diễn ra thật lâu, Tư Mã Lưu Vân đứng một bên chặt chẽ phối hợp với nàng, không cần thận kéo khăn che mặt của Tử Cơ xuống.

Thấy rõ diện mạo nàng ta, Văn Thanh hoảng sợ, da thịt vốn trắng nõn như ngọc giờ lại bị đỏ một mảng lớn, hiện thật nhiều nốt đen, không giống tàn nhang nhưng lại lớn hơn tàn nhang rất nhiều, trên mặt vẫn còn in rõ dấu móng tay vừa này bị cào lên, cặp mắt yêu mị cũng sụp xuống, mặc dù đã trang điểm rất đậm nhưng vẫn không dấu được tình trạng thâm kia, dung nhan vốn tuyệt thế hôm nay lại suýt hù dọa người khác đến muốn ngất.

Tử Cơ ngẩng đầu tức giận trợn mắt nhìn hai người trước mặt, thấy khăn che mặt bị kéo xuống, cũng nữa không để ý gì nữa, giơ tay lên đánh hai chưởng về phía Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân, ‘oanh’, hai người cùng bị đánh bay tới bãi đất trống năm thước.

Tử Cơ nổi điên, cũng không quản hình tượng nhu nhược thường ngày, khuôn mặt vốn bị hủy dung càng thêm dữ tợn không tin nổi, vung tay lên, mấy phi tiêu màu đỏ liền bay vút đến hai người, Văn Thanh lặn người tránh khỏi, Tư Mã Lưu Vân mang chiết phiến ra cản lại, không cái nào trúng mục tiêu, sắc mặt Tử Cơ càng thêm khó coi, bất cứ giá nào chạy như điên tới trước mặt hai người.

Tư Mã Lưu Vân cau mày, đứng dậy chắn trước mặt Văn Thanh, vung phiến hết sức tự nhiên, ngăn trở công kích của Tử Cơ vốn đang nổi điên, chỉ thấy một chưởng của nàng ta đổi hướng, phá tan tảng đá lớn trong viện, Văn Thanh nghĩ nàng thật sự chộc giận nàng ta, nếu lúc này bị Phong Huyền Dịch thấy, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tư Mã Lưu Vân thành thạo đấu với Tử Cơ, lại vì Tử Cơ đôi khi công kích về phía Văn Thanh khiến hắn phân tâm, tức giận, chiết phiến vung lên, một cổ mãnh lực phóng về phía Tử Cơ, Tử Cơ không thể né tránh, bị đánh trúng ngã nhào trên mặt đất, xóc xếch không chịu nổi, vẻ mặt cực kỳ nhếch nhác, Văn Thanh đứng dậy đi đến bên cạnh Tư Mã Lưu Vân, thời điểm máu chốt, đúng là có thể dựa vào hắn.

Bò dậy, Tử Cơ ngắc đầu, vẫn không chết tâm còn muốn xông tới, Tư Mã Lưu Vân đẩy Văn Thanh ra, chiết phiến ngăn trở từng đợt phản kích của nàng ta, thanh âm u lãnh.

“Thì ra nữ nhân vương gia cất giấu ba năm lại có bộ dáng này, nếu bị hắn thấy được, thật không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào.”

Tử Cơ vừa nghe thấy lời này, động tác liền chậm lại, trong đầu suy nghĩ một chút, biết rõ mình không thể tiếp tục dây dưa cùng hắn như vậy nữa, sứ mạng còn trong người, giờ phút này nếu bị tra xét thân phận, ba năm ẩn núp liền uổng phí.

Thu hồi chưởng lực vốn muốn đánh ra, cũng biết Tư Mã Lưu Vân còn ở chỗ này thì nàng còn không chiếm được tiện nghi, Tử Cơ dậm, ánh mắt tàn nhẫn, sắc mặt vằn vẹo dọa người càng khủng bố, nhặt lên khăn lụa trên đất, xoay người rời đi.

Tiểu nha hoàn theo tới hoảng sợ đi theo phía sau nàng ta, bóng lưng kinh hoảng sợ hãi.

“Không sao chứ?” Ân cần đưa mắt nhìn Văn Thanh, Văn Thanh lại liếc mắt nhìn vết thương trên tay hắn.

“Ta nên hỏi người mới đúng.”

Tử Cơ ra tay luôn ác độc, Văn Thanh cũng sợ nàng ta sử dụng độc thuật, nhớ tới ngân châm Dung Chỉ đưa cho liền đem ra thử, may mắn không chuyển hồng.

Tư Mã Lưu Vân thấy Văn Thanh khẩn trương, nhếch miệng cười một tiếng.

“Chút độc tầm thường không làm gì được, Thanh nhi quan tâm ta như thế, khiến ta rất vui vẻ, cùng đi dùng đồ ăn sáng chứ?”

“Trước tiên băng bó vết thương lại đã.” Văn Thanh trừng mắt nhìn hắn, phiền não với sự không đứng đắn của hắn, nhưng cũng cảm kích thời điểm máu chốt hắn bảo hộ nàng như vậy.

Giúp hắn băng bó vết thương, liền cùng hắn tới phòng ăn, vốn tưởng rằng lúc này đã không còn sớm, trong phủ không có ai dùng cơm, không ngờ vừa bước vào đã nhìn thấy Phong Huyền Dịch cùng Mộc Vân Hạc ngồi ở đó.

“Đại ca?”

Văn Thanh kỳ quái, mới sáng sớm Mộc Vân Hạc đã tới rồi, Phong Huyền Dịch liếc mắt nhìn Văn Thanh, thấy động tác thân mật giữa nàng với Tư Mã Lưu Vân, vốn sắc mặt đã khó coi trong nháy mắt trầm xuống.

Mộc Vân Hạc vờ ho khan mấy tiếng, nhắc nhở Văn Thanh cách xa Tư Mã Lưu Vân một chút, Văn Thanh biết ý hắn, lại không làm theo, ngồi xuống bên cạnh Mộc Vân Hạc, Tư Mã Lưu Vân ngồi bên cạnh Văn Thanh, Phong Huyền Dịch ngồi đối diện mấy người, thể cục rõ ràng, ngăn cách Phong Huyền Dịch thành người ngoài.

“Vương phi, người nên biết rõ vị trí của người.”

Thanh âm cắn răng nghiêng lợi phát ra từ miệng Phong Huyền Dịch, Văn Thanh biết hẳn đang cảnh cáo nàng, lại không phản ứng.

“Đại ca, sao huynh lại tới đây?”

“Mấy ngày trước huynh bị hoàng thượng phái đến Giang Nam thu thuế, sau khi về nhà nghe phụ thân nói muối trở lại phủ, nghĩ đến đã lâu chưa gặp muối, đúng lúc hôm nay vào cung hồi báo hoàng thượng, liền thuận đường tới đây thăm muối một chút. Thanh nhi, một thời gian không thấy, sao muối lại gầy đi nhiều như vậy.”

Ánh mắt Mộc Vân Hạc hết sức dịu dàng, cố ý nghĩ tách Văn Thanh ra khỏi Tư Mã Lưu Vân, Tư Mã Lưu Vân nhìn ánh mắt muốn ăn thịt người của hai nam nhân trước mặt, cũng không vội vàng hay tức giận.

“Nhờ phúc vương gia, muối sống thập phần sung sướng!”

Văn Thanh nói có hàm ý, ánh mắt Phong Huyền Dịch khó chịu nhìn nàng, giống như nàng thiếu nợ hắn vậy. “Riêng Tử Cơ cô nương trong phủ, quả thật là đủ cách chăm sóc muối.”

Nghe Văn Thanh nói như vậy, hắn mới thu hồi tầm mắt, sắc mặt có phần không tự nhiên.

“Nhưng thật may có Mã công tử, mấy ngày nay Thanh nhi thập phần vui vẻ.”

54. Q.1 - Chương 54: Hồ Ly Đến Lúc Cũng Sẽ Lộ Cái Đuôi Ra

Văn Thanh nở nụ cười, biểu tình Phong Huyền Dịch chưa từng thấy qua, khiến Phong Huyền Dịch không khỏi cảm thấy hết sức khó chịu, nhưng lại không thể nói ra lời.

“Thanh nhi vui vẻ là được rồi.”

Tư Mã Lưu Vân chống cằm ngồi bên cạnh Văn Thanh, cặp mắt hoa đào yêu mị thỉnh thoảng đảo qua Phong Huyền Dịch trước mặt, thú vị nhìn biểu tình mấy người trước mắt, hai chân bắt chéo.

Mộc Vân Hạc cũng là người thông minh, ý tứ trong lời nói của Văn Thanh cũng minh bạch mấy phần.

“Thời gian không còn sớm, ta phải cùng vương gia vào cung rồi, khi trở lại sẽ tới thăm muối, Thanh nhi mau dùng cơm đi.”

Đứng dậy ngăn cản ánh mắt muốn ăn thịt người của Phong Huyền Dịch, Mộc Vân Hạc ôn nhu lên tiếng: “Vương gia, chúng ta đi thôi.”

Phong Huyền Dịch đứng dậy trừng mắt nhìn hai người, khó chịu quay đầu lại. “Người đáng ca tụng nhất chính là người có thể nhận ra bản thân mình là ai!”

Giống như nói với Văn Thanh, cũng tựa hồ đang nói với Tư Mã Lưu Vân, Phong Huyền Dịch phát tay áo, vừa muốn ra cửa, trước mặt lại xuất hiện một bóng dáng tử y.

Tử Cơ một thân trường sam tử y, nổi bật đáng người thướt tha, đường cong mềm mại, nhưng nhìn từ phần cổ lên trên, nhận ra khăn lụa lại dày thêm một tầng, nhìn kỹ hồi lâu cũng nhìn không thấu bộ dáng phía sau khăn lụa là như thế nào.

Vừa thấy Phong Huyền Dịch ở đây, Tử Cơ có phần hoảng sợ lùi lại mấy bước, khi thấy hai người bên trong thì vội nặn ra mấy giọt nước mắt.

“Vương gia, ngài phải xuất môn sao?”

“Mặt của người bị sao thế?”

Phong Huyền Dịch đưa tay muốn kéo khăn che mặt Tử Cơ, lại bị nàng ta hốt hoảng tránh thoát, ánh mắt hoảng sợ quét qua Văn Thanh đứng cách hắn mấy bước.

“Nếu vương, vương phi ở đây, vậy lát nữa thiếp lại tới.”

Bộ dáng đáng thương kia vừa nhìn là biết bị Văn Thanh khi dễ không dám cùng nhau dùng cơm, Mộc Vân Hạc nhìn Văn Thanh một chút, lại nhìn nữ nhân trước mặt, giọng nói lạnh nhạt.

“Vậy thì trở về phòng đi, vương gia còn có việc phải làm, vô tâm để ý đến người, nhưng dù gì Thanh nhi cũng là vương phi, lá gan người cũng thật lớn, thấy Thanh nhi sao có thể như thế, ít nhất cũng phải tiến lên hành lễ với Thanh nhi.”

Lời nói Mộc Vân Hạc giống như tiếng sét, Tử Cơ ngăn người đứng tại chỗ, sắc mặt Phong Huyền Dịch khó coi, trước mặt Mộc Vân Hạc, hẳn không tiện che chở Tử Cơ, nhưng nhìn bộ dáng kia của Tử Cơ thì không đành lòng, chỉ đứng một bên không nói lời nào, im lặng nhìn hành động của từng người.

“Tử Cơ cô nương không muốn hành lễ cũng không sao.” Văn Thanh mỉm cười nhìn mọi người, giọng nói lạnh nhạt, “Dù sao không tôn trọng vương phi chính là không tôn trọng vương gia, không tôn trọng vương gia chính là không tôn trọng hoàng thượng, không tôn trọng hoàng thượng chính là không để bách tính dân chúng vào trong mắt, không để bách tính vào trong mắt, Tử Cơ cô nương, người có biết người phạm tội gì?”

Tử Cơ ngây ngẩn, vội quay người lại, mặc dù không muốn nhưng vẫn khom lưng hành lễ.

Thấy Phong Huyền Dịch chuẩn bị rời đi, lại nặn ra vài giọt lệ tựa vào trong ngực hắn.

“Vương gia, thiếp không phải không tôn trọng ngài, cũng không hề không tôn trọng hoàng thượng, càng không hề khinh thường dân chúng bách tính, ngài không nên để tâm chuyện này!”

Phong Huyền Dịch gật đầu, an ủi nàng ta mấy câu, trốn mắt cảnh cáo Tư Mã Lưu Vân không được tới gần Văn Thanh, xoay người cùng Mộc Vân Hạc xuất phủ.

Tử Cơ vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Tư Mã Lưu Vân cùng Văn Thanh ngồi bên trong, Tư Mã Lưu Vân vẫy vẫy tay với nàng ta, khuôn mặt nở nụ cười.

“Tử Cơ cô nương, đi vào ăn cơm nào.”

Hắn nhiệt tình vẫy tay như thế lại khiến da đầu Tử Cơ càng thêm tê dại, hai chân mềm nhũn, một bước cũng không đi được liền ngã xuống đất.

“Phu nhân!”

Từ xa chạy tới một tiểu nha hoàn vẻ mặt hốt hoảng, khom người hành lễ với Văn Thanh liền tiến tới bên tai Tử Cơ nói nhỏ mấy câu, Tử Cơ tựa hồ nghe được chuyện gì cao hứng, sắc mặt lập tức rực rỡ hẳn lên.

Cũng không còn chú ý khăn lụa sắp rơi xuống, nhanh chóng chạy ra, Văn Thanh đưa mắt nhìn Tư Mã Lưu Vân, hắn ăn vào miếng cháo tổ yến xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng lần này hắn đi rất lâu cũng không thấy trở lại, trong lòng Văn Thanh hơi lo lắng, mắt thấy sắc trời dần tối, trong lòng thấp thỏm, suy nghĩ một chút vẫn đứng dậy chạy tới biệt viện của Tử Cơ.

Một bóng dáng hốt hoảng chạy từ ngoài phủ hướng biệt viện vương phi chạy đi, vừa vịn lướt qua Văn Thanh, cả hai đều không chú ý đến nhau.

Biệt viện Tử Cơ vẫn yên tĩnh như bình thường, trong lòng Văn Thanh rối rắm, trong tay áo còn dấu một chủy thủ, nhưng Tư Mã Lưu Vân không có ở đây, trong lòng không bình tĩnh, bên trong viện có mấy hạ nhân đi tới đi lui, thấy Văn Thanh tiến vào, sắc mặt cung kính mời Văn Thanh đi vào, chạy đi thông báo.

Cũng không lâu lắm, Tử Cơ liền đi ra, một thân trường sam màu tím điểm lệ vô cùng, lúc thấy Văn Thanh, trên mặt hiện vẻ hốt hoảng, nhưng ngay sau đó vội nở nụ cười.

“Vương phi tìm ta có chuyện gì?”

“Lúc sáng Tư Mã Công Tử có chơi trò chơi với ta, ta tìm hắn cả một ngày cũng không nhìn thấy, muốn đến xem hắn có phải trốn trong này hay không, người có nhìn thấy hắn?”

Tử Cơ lắc đầu, khuôn mặt bị khăn lụa ngăn trở, cười gượng nói.

“Sao ta có tâm tình tốt như vương phi giấu Tư Mã công tử đi được, vương phi quá lo lắng rồi.”

Thấy nàng ta như vậy, Văn Thanh cũng không tiện nhiều lời, muốn rời đi nghĩ biện pháp khác, lại phát hiện vốn mấy hạ nhân đang đi lại phía xa đều tụ lại đây, sắc mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, kinh hoảng quay đầu lại, lại phát hiện vẻ mặt Tử Cơ đã sớm chuyển thành dữ tợn.

“Vương phi, đã đến đây rồi sao có thể dễ dàng rời đi như thế!”

Văn Thanh giật mình muốn kêu cứu, lại bị nam nhân phía sau bắt lấy, bịt miệng lại, ý thức mơ hồ, lần cuối cùng trước khi ngã xuống đất chỉ kịp nghe thấy âm thanh Tử Cơ từng bước một đi về phía mình.

55. Q.2 - Chương 1: Khúc Đạo Nhạc Trước Bão Táp

Thời điểm tỉnh lại lần nữa, Văn Thanh vừa mở mắt đã phát hiện mình bị trói lại, Tư Mã Lưu Vân ngồi đối diện mở đôi mắt nhìn nàng, sắc mặt áy náy.

“Xin lỗi.”

“Không sao, là ta liên lụy người mới đúng.”

Quan sát cảnh tượng xung quanh, là một ngôi miếu đồ nát, tượng Phật bị phủ một lớp bụi thật dày, mạng nhện thành tấm cũng có thể đan được áo len, muốn đứng lên lại phát hiện trên chân cũng bị trói xích sắt, đang kỳ quái Tử Cơ đi đâu, ngoài cửa liền truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Bóng dáng Tử Cơ rơi vào tầm mắt Văn Thanh, trong lòng Văn Thanh hốt hoảng, dù sao đây cũng không phải là vương phủ.

Nàng ta một thân trường sam tử y, hông đeo trường kiếm, trên chuôi đao còn treo một khối ngọc bội, mặc dù trên mặt đeo khăn lụa nhưng vẫn có thể nhận ra sát khí từ nàng ta, đi theo phía sau là hai nha hoàn bạch y, vẻ mặt ba người đều không có ý tốt.

“Vương phi, người đã tỉnh.” Thanh âm Tử Cơ rất kỳ quái, tiến đến gần Văn Thanh ngồi bên người nàng.

“Ha ha, ta tìm được hắc, Tử Cơ cô nương thật quá khách khí, nếu muốn chiêu đãi ta thì ở vương phủ là được, sao phải ra ngoài làm gì?”

Đang nằm trong tay bọn chúng không thể không cúi đầu, giọng điệu Văn Thanh chưa từng tốt như vậy, vẻ mặt Tư Mã Lưu Vân đối diện rất bất đắc dĩ, phỏng đoán hắc cũng không có biện pháp, nhưng cũng không thể đem toàn bộ hi vọng đặt trên người Tử Cơ, chỉ hy vọng nàng ta có thể giơ cao đánh khẽ tha mình một lần.

Tử Cơ cười, thanh âm khùng bố.

“Vương phi người thật sự không biết tình cảnh của mình bây giờ hay là đang giả vờ không biết? Chiêu đãi người? Đúng là ta phải hảo hảo chiêu đãi người, cảm ơn người đã hủy khuôn mặt ta thành ra như vậy!”

Nhìn Tử Cơ đi về phía mình, Văn Thanh cũng có phần kinh sợ,

“Tử Cơ cô nương là đang nói gì! Tình cảnh nào, ta chỉ biết người sẽ trở về cùng chúng ta, đến lúc vương gia không tìm được người không biết sẽ thế nào!”

“Vương gia?” Tử Cơ khinh miệt nhìn Văn Thanh, giọng nói khinh thường, “Người cho rằng còn có thể ép buộc ta sao? Ta đã dám dẫn người ra ngoài, liền biết hậu quả sẽ như thế nào!”

Truyện-chỉ-được-đăng-tại-Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

“Người...người đùa gì thế! Tử Cơ cô nương, người có phải muốn làm vương phi hay không, ta tặng cho người, đừng đùa giỡn như vậy!”

“Vương phi?” Tử Cơ cười khinh miệt, “Vương phi người thật quá ngây thơ, ta nói thật với người, ta không phải là người bốn quốc, hôm nay ta rời phủ liền không nghĩ sẽ trở về, mặc dù chung đụng cùng vương gia

đã ba năm, hẳn cũng thật sự mê người, nhưng Ô Quốc Quốc vương còn đang chờ ta làm Vương hậu tương lai!”

Vân Thanh ngạc nhiên, không trách được nàng ta nguyên ý ẩn núp bên cạnh Phong Huyền Dịch ba năm, nhìn biểu tình khao khát kia của nàng ta cũng không biết nên nói gì, ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn Tư Mã Lưu Vân, hẳn ngăn người, rất nhanh đã hiểu được.

“Khuôn mặt Tử Cơ cô nương như vậy mà lại dám trở về? Mỹ nữ bên cạnh Quốc vương nhiều như mây, người sao có thể tranh giành tình cảm cùng các nàng.”

Vân Thanh nghe mấy lời đang khiến nàng ta bốc hỏa của hắn, trong lòng thêm mấy phần kinh hoảng, nhìn ánh mắt tức giận kia của Tử Cơ cũng không biết nên nói điều gì.

“Người không nói lời này ta sẽ không buồn bực, nhưng người lại đáng ghét như vậy! Người cũng là một mỹ nam, trước khi rời đi ta đã muốn thành toàn cho hai người người cùng vương phi được chết toàn thân, nhưng người lại biết cất nhắc như thế thì cũng đừng trách ta không khách khí!”

Tử Cơ vung tay, nha hoàn bạch y liền tiến lên, trong tay một người bưng mấy hộp đựng kim châm.

“Người nói, trước tiên nên chiêu đãi vương phi hay chiêu đãi người đây?” Khăn lụa Tử Cơ tung bay ở trước mặt Tư Mã Lưu Vân, ánh mắt mỉa mai, “Mỹ nam, ta lại thật sự không đành lòng xuống tay.”

“Nếu thật sự không đành lòng, tỷ tỷ liền thả ta cùng Thanh Nhi đi đi, ngày sau cũng miễn bị oan hồn của ta cùng Thanh Nhi dây dưa.” Về mặt Tư Mã Lưu Vân bình tĩnh, trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ tuyệt đối không lo lắng.

“Ha ha ha ha! Công tử thật biết nói đùa! Vong hồn thủ hạ chết dưới tay ta đếm không hết, nếu thật sự có oan hồn, ta đã sớm thấy Diêm Vương rồi, đâu còn đợi đến ngày lấy tính mạng hai người các người!”

Tử Cơ ngoác tay, nha hoàn bạch y liền đem vật kia đưa cho nàng ta, một cái khay hình tròn bên trong đựng rất nhiều châm dài, “Hoa châm này được ta tẩm nọc ong Ô Quốc đặc chế, chỉ cần chạm vào một chút cũng sẽ khiến toàn thân ngứa ngáy, lâu dần sẽ gây đau nhức, nếu châm vào khuôn mặt sẽ biến thành chấm đen. Công tử nói, ta là dùng độc châm này vẽ lên khuôn mặt vương phi một đóa mẫu đơn hay thủy tiên thì đẹp?”

“A?” Da đầu Vân Thanh hơi run lên, dù sao hiện tại bị quản chế, muốn chạy thoát lại không mở được xích khóa.

Tư Mã Lưu Vân nhú mày, giọng điệu vẫn như cũ không thay đổi, “Ta lại muốn toàn bộ chúng đâm vào trên mặt người.”

“Ha ha, xem ra công tử đau lòng cho vương phi, chỉ tiếc vương phi đã sớm gả cho người khác!” Tử Cơ đứng lên, hướng Vân Thanh đi tới, nụ cười mỉa mai trên mặt khiến Vân Thanh không tự chủ được co người lại.

“Khoan đã!” Tư Mã Lưu Vân rống lên một tiếng, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, “Cùng lắm thì người vẽ lên mặt ta là được! Mặt của người là do ta gây nên!”

Tử Cơ cũng chỉ cười một tiếng, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Vân Thanh, “Người cho rằng người có thể chạy thoát sao?”

Truyện-chỉ-được-đăng-tại-Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

Tư Mã Lưu Vân cau mày, tay đã nắm chặt thành quả đấm, Vân Thanh mở to mắt, tránh né bàn tay nàng ta đang tiến tới, mãi đến khi một nha hoàn từ ngoài cửa chạy vào, vội vàng hô “Chủ tử đến!”... Tuy tránh thoát phần lớn kim châm nhưng Vân Thanh vẫn nhận phải một châm, trên mặt đau rát, Tử Cơ liếc nhìn nàng, sắc mặt khinh miệt.

“Đợi ta trở lại sẽ tiễn các người xuống hoàng tuyền!”

Tư Mã Lưu Vân cau mày, tay đã nắm chặt thành quả đấm, Vân Thanh mở to mắt, tránh né bàn tay nàng ta đang tiến tới, mãi đến khi một nha hoàn từ ngoài cửa chạy vào, vội vàng hô “Chủ tử đến!”... Tuy tránh thoát phần lớn kim châm nhưng Vân Thanh vẫn nhận phải một châm, trên mặt đau rát, Tử Cơ liếc nhìn nàng, sắc mặt khinh miệt.

“Đợi ta trở lại sẽ tiến các ngươi xuống hoàng tuyền!”

Nhìn Tử Cơ chạy ra cửa miếu, Tư Mã Lưu Vân mới đứng lên, Văn Thanh vừa nhìn, xích sắt trên tay hắn đã sớm bị làm gãy, trên chân cũng giống vậy, trong lòng có phần tức giận, thế nhưng hắn lại không để ý, quan tâm nhìn Văn Thanh, từ trong lòng ngực đem ra một viên đan dược cho Văn Thanh nuốt vào.

“Cái gì vậy!”

Tư Mã Lưu Vân chỉ đưa tay bưng kín miệng Văn Thanh, giúp nàng mở dây trói, đứng lên rón rén đi về phía cửa.

Tử Cơ đứng trong sân miếu, chạy tới chỗ một nam nhân, hai người vừa quay đầu lại hướng bên này đi tới, bị hù dọa, Tư Mã Lưu Vân đặt lại xích sắt của Văn Thanh và hắn lấp dưới địa phương không dễ thấy, thu thập chút nữa cũng vội nằm xuống.

Bước chân ngoài cửa càng ngày càng gần, Văn Thanh vừa ngồi xuống, Tử Cơ cùng một nam nhân toàn thân hắc y đi vào, nam nhân hắc y mang nửa chiếc mặt nạ, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng lại có thể nhìn ra là một nam nhân trung niên gần bốn mươi, vẻ mặt nghiêm cẩn, ánh mắt chính trực, vẻ mặt cảnh giác liếc nhìn hai người trước mặt.

Truyện-chỉ-được-đăng-tại-Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

“Ngươi, sao ở đây lại có người!”

“Yên tâm đi nghĩa phụ, đây là Dịch vương phi cùng với tiểu tình lang của ả, hai kẻ này đã không ít lần gây trở ngại cho chúng ta, bọn họ ở trong phủ cũng nhiều lần khi dễ ta, ta nuốt không trôi cục tức này, dù sao cũng sẽ đi, đợi ta thu thập hai kẻ này xong sẽ hủy thi, không ai hay biết!”

“Việc này...”

“Nghĩa phụ, ta đã sớm nhận được thư đưa tin của Vương từ chim bồ câu, nói bọn họ đã đến thành biên ải Hải Thành, có thật không?”

“Ta cũng đã nhận được, cho nên mới gửi thư bảo ngươi mau mau ra ngoài, ta dẫn ngươi đi tìm Vương, họ đã đến Hải Thành, Kinh Thành này cũng đã là vật trong túi, ngươi thu thập xong thì nhanh chóng cùng ta rời đi!”

“Nghĩa phụ không cần vội.” Tử Cơ nũng nịu một tiếng, đỡ nam nhân dựa vào cột đình ngồi xuống, “Mấy năm nay Vương có nạp phi tần nào hay không?”

“Việc này...” Nam nhân có chút khó xử nhìn vẻ mặt mong đợi của Tử Cơ, có phần không tình nguyện nói, “Có, ba phi sáu tần.”

Mặt Tử Cơ cứng đờ, tay có phần run rẩy, “Hắn!”

“Nữ nhi, dù sao ngài ấy cũng là Vương, người đừng để trong lòng, cho dù ngài ấy nạp nhiều phi tần đi nữa thì người cũng là Vương hậu!”

“Nhưng nghĩa phụ, hắn đã đồng ý nếu ta rời đi sẽ không thành thân với ai khác! Tại sao Vương lại có thể nói lời không giữ lời như vậy!”

Cũng không bắt chặp Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân ở sau lưng, Tử Cơ phát điên, tuy bị khăn che mặt ngăn trở, lại có thể nhìn thấy trong đôi mắt kia là nồng đậm ưu thương cùng ai oán.

“Nam nhân tôn quý như Vương sao có thể chỉ có một mình nữ nhân ngươi, dù gì bây giờ ngươi cũng phải trở về, nếu tư sắc của ngươi có thể khiến ngài ấy yêu ngươi lần nữa, có thể ngài sẽ đuổi mấy phi tần kia ra khỏi hậu cung, tốt lắm, thời gian đã không còn sớm, chúng ta phải nhanh chóng lên đường.”

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Tử Cơ càng khó coi hơn, ánh mắt nhìn Tư Mã Lưu Vân cùng Văn Thanh cũng hiểm ác hơn rất nhiều.

“Nghĩa phụ! Ta đã mất đi tư sắc, gương mặt này, đã sớm bị phá hủy!” Nức nở đem khăn lụa kéo xuống, nam nhân kia thấy khuôn mặt Tử Cơ cũng không khỏi hít vào một hơi, vẻ mặt hoảng sợ.

“Nữ nhi! Mặt của người, sao..., sao lại biến thành như vậy!”

“Là do bọn họ làm hại! Nghĩa phụ! Bộ dáng hôm nay của ta, đã không còn giá trị lợi dụng, Vương còn muốn ta sao? Khi ta có dung nhan xinh đẹp hẳn cũng không giữ lời hứa, hôm nay ta bị hủy dung, ta không dám nghĩ hẳn sẽ đối đãi với ta như thế nào...” Tử Cơ tức nộ, vẻ phách lối lúc này đã hoàn toàn không thấy.

Người mang mặt nạ đứng dậy, nhìn Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân, thanh âm hung dữ.

“Lại dám hại nữ nhi của ta như thế, nữ nhi, giết bọn họ, chúng ta lập tức lên đường!”

“Chậm đã nghĩa phụ!” Tử Cơ đưa tay ngăn đao của nam nhân mang mặt nạ lại, đi tới trước mặt Tư Mã Lưu Vân, “Ta biết người đã hạ thuốc hủy dung, hôm nay ta cũng muốn đi, người nói thật với ta, vật này có thuốc giải hay không, nếu đem thuốc giải giao ra, ta liền tha cho người một mạng!”

“Cô nương cho là ta không có đầu óc sao?” Tư Mã Lưu Vân tươi cười nhìn nàng ta, giọng nói lạnh nhạt, “Cho thuốc giải, người cũng sẽ không buông tha ta, ai mà biết người sẽ làm gì! Huống chi độc kia, không có thuốc nào chữa được, ta không có thuốc giải!”

Truyện-chỉ-được-đăng-tại-Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

“Người!” Tử Cơ sắc mặt khó coi, “Nếu đã như thế, vậy ta liền tiễn người cùng vương phi một đoạn đường!”

Tử Cơ nói xong rút ra trường kiếm. Muốn đâm thẳng vào Tư Mã Lưu Vân.

“Khoan đã!” Nam nhân mặt nạ ngăn lấy kiếm nàng ta, vẻ mặt nghiêm túc. “Dem hai người này ném vào trong xe, nếu bị truy binh đuổi bắt còn có thể làm con tin, chắc chắn sẽ có chỗ dừng đến.”

Tử Cơ gật đầu, trên mặt hiện vẻ không cam lòng, “Dù sao sớm muộn cũng phải chết, liền lưu các người thêm chút thời gian!”

“Nghĩa phụ! Người nói nếu Vương nhìn thấy có thể ghét bỏ ta hay không?! Dung mạo của ta như vậy, nếu như sau này Vương không quan tâm ta nữa thì làm thế nào!” Tử Cơ có phần hốt hoảng, hạ nhân đi qua thấy hai người nàng ta thì vội hành lễ.

“Nữ nhi.”

Nam nhân mặt nạ do dự, Tử Cơ thấy thế liền khóc lên:

“Nghĩa phụ! Người cũng cảm thấy ta rất khó coi có đúng hay không!”

“Nữ nhi, Vương không phải loại người vong ân phụ nghĩa, người vì Ô Quốc trả giá nhiều như vậy, ngài không thể không để ý tới người! Coi như không cưng chiều người như trước kia... nhưng ít ra nửa đời sau của người cũng không phải chịu khổ sở!”

“Nghĩa phụ! Người không hiểu rõ hẳn! Người không hề hiểu rõ Vương! Hẳn đã từng kết tóc se duyên với ta, hôm nay ta thành ra bộ dáng này, nếu hẳn có sủng phi mới, sao ta có thể bảo đảm hẳn sẽ không giết ta!”

Tử Cơ khóc bất lực, lúc thấy Văn Thanh thì ánh mắt sáng lên.

“Nghĩa phụ! Ta không muốn trở về, ta không dám trở về! Ta sẽ tiếp tục lưu lại vương phủ, dù sao nếu ta giết hai người này thì Vương gia cũng sẽ không phát hiện, hẳn đối đãi với ta cực tốt, hẳn sẽ không chê dung nhan xấu xí của ta!”

“Người đang nói càn gì ở đây?! Vương ra lệnh mà người cũng dám cãi lời sao?”

Nam nhân mặt nạ rống lên một tiếng, thanh âm mang theo nồng đậm tức giận.

“Vương chính là trời! Coi như ngài ấy không thương người không muốn cưng chiều người, ngay cả giết chết người thì đó cũng là số mệnh của người! Nhưng vương không phải người như vậy, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để Vương giết người!”

“Nghĩa phụ!” Tử Cơ ngẩng đầu, sắc mặt khó coi.

“Người không phải còn có rất nhiều văn kiện quan trọng đối với Vương sao? Như vậy những tin tình báo mấy năm nay người thu thập được, chỉ cần một ít cũng đã đủ làm chấn động, người đem mấy thứ đó dấu thật kĩ, coi như uy hiếp, Vương cũng sẽ không dám động tới người!”

“Đều ở trong này! Nghĩa phụ!” Hai nha hoàn đi tới cúi đầu hành lễ, Tử Cơ chỉ hai rương lớn bên cạnh nha hoàn.

Tử Cơ vừa nói xong, Tư Mã Lưu Vân liền đứng lên, “Rốt cuộc cũng đợi đến câu này của người.”

56. Q.2 - Chương 2: Hòa Ly (ly Hôn)

Edit: August97

Rốt cuộc một chương kia vẫn không khổng chế được, chương lực mạnh mẽ đánh úp tới bóng dáng lão đảo của Tử Cơ, một ngụm máu tươi phun ra, trước Tử Cơ hiện vẻ không cam lòng nhưng vẫn không chống đỡ nổi mà ngã xuống.

Vân Thanh đứng lên, sắc mặt lạnh lẽo lau máu tươi trên cổ: “Người đồng ý không giết nàng ta, nhưng ta thì không!”

“Người!”

Phong Huyền Dịch trừng mắt nhìn Vân Thanh, thật ra cũng không muốn nói gì, nhưng không nghĩ Tử Cơ trước khi chết miệng vẫn còn lẩm bẩm “Vương gia... vương gia...”.

“Sao người có thể tàn nhẫn như vậy?!”

“Ba phen mấy bận bị hãm hại cũng không phải là vương gia, nếu không phải mệnh lớn, ta sớm mất mạng! Vương gia người rộng lượng là chuyện của người, nhưng ta như thế nào người cũng không thể can thiệp!” Vân Thanh rống lên một tiếng, thân thể vốn suy yếu càng thêm đứng không vững.

“Thanh Nhi.” Phó Lăng Thiên tiến tới đỡ nàng, quan tâm nhìn vết thương của nàng, Vân Thanh cũng không cự tuyệt hẳn, xích sát kia thật sự làm nàng đau.

Phong Huyền Dịch thấy Vân Thanh nổi điên cũng không tiện nói gì, không tiếp tục làm khó nàng, chỉ phân phó người làm hậu táng Tử Cơ rồi rời đi, trong lòng hắn kỳ quái hơn chính là nội lực một chương giết người kia của Vân Thanh, công phu Tử Cơ còn chưa kém đến tình trạng kia, bị một chiêu mất mạng.

“Thanh Nhi, còn đau không?”

Vốn tưởng rằng lấy được những văn kiện trọng yếu kia, Phó Lăng Thiên sẽ hồi cung phụng mệnh, nhưng hắn lại theo nàng trở lại vương phủ, giúp nàng băng bó bôi thuốc, còn giống như phụ nhân phân phó hạ nhân hầm canh sắc thuốc cho nàng.

Mạc Tử Thần nghe nói Vân Thanh bị thương, khó được dịp không keo kiệt, cũng bảo phòng bếp hầm rất nhiều canh bổ.

Trên cái bàn tròn trước mặt bày đầy canh bổ thuốc bổ, Vân Thanh có phần nhức đầu, nhiều như vậy, ăn một tuần lễ cũng không hết, Mạc Tử Thần đã rời đi, Phó Lăng Thiên vẫn còn ở chỗ này.

“Người không phải trở về bẩm báo với hoàng thượng sao?”

“Vương gia đảm nhiệm nhiệm vụ đó là được rồi.” Phó Lăng Thiên cười cười, vén tay áo bưng lên chén thuốc trước mặt, tự mình bón cho Vân Thanh.

Có phần không được tự nhiên, Vân Thanh đưa tay đoạt lấy: “Trời cũng đã không còn sớm.”

“Thanh Nhi đuổi ta đi sao?”

“Không phải, chẳng qua ta cảm thấy tin tức tốt như vậy cũng nên chia vui với bá phụ mới đúng.”

“Không sao, sớm muộn phụ thân ông cũng biết, tới Giang Nam lâu quá, không gặp Thanh Nhi, rất muốn cùng Thanh Nhi tâm sự, nhưng không ngờ lại là phương thức gặp mặt này, khi nào thì Thanh Nhi cũng tập võ?”

“Thường ngày nhàm chán, nhàn rồi luyện một chút.”

Hắn thấy Văn Thanh qua loa cũng không hỏi nữa, giọng nói cũng thoải mái hơn:

“Hôm nay Tử Cơ đã chết, Thanh Nhi cũng phải ân ái cùng Vương gia rồi, sau này phải thu liễm tính tình liêu lĩnh đi một chút.”

“Ân ái?”

Giống như nghe được chuyện cười đến cực điểm, khóe miệng Văn Thanh nở nụ cười lạnh, tính tình Phong Huyền Dịch nàng cũng đã rõ ràng, tính khí cố chấp, quá nặng tình xưa nghĩa cũ, để ý mặt mũi, hơn nữa lại đánh nữ nhân, không có điểm nào là nàng có thể dễ dàng tha thứ, nàng đã mất kiên nhẫn rồi, cùng hắn ân ái sao, đùa gì thế.

“Ta muốn vào cung gặp Thái hậu.”

Ánh mắt kiên định, coi như bị thương, nàng cũng không muốn ở lại nơi này.

“Chờ thương thế nàng khá hơn lại đi.”

Tựa hồ đoán được Văn Thanh muốn làm gì, Phó Lăng Thiên vẫn muốn ngăn trở nàng.

“Không có gì đáng ngại, ta không muốn dây dưa thêm nữa.”

“Được rồi.”

Thấy khuyên can không có hiệu quả, Phó Lăng Thiên cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể lập tức chuẩn bị xe mang Văn Thanh vào cung.

“Thanh Nhi?”

Bên ngoài cửa cung, xe ngựa hai người vừa mới dừng lại liền nhìn thấy Nhược Nhan công chúa từ bên trong đi ra, trong tay nàng ôm một con mèo trắng, kỳ quái nhìn hai người.

“Công chúa.”

“Không cần khách khí, mau đứng lên, Thanh Nhi chuẩn bị đi đâu?”

“Muốn đi thỉnh an Thái hậu, công chúa muốn đến Mộc phủ sao?”

“Thanh Nhi đã đến đây, ngày khác ta lại đi, ta dẫn muội vào, Thừa Tướng đại nhân cũng có rất nhiều chuyện quan trọng, không cần vất vả như vậy.”

Phong Nhược Nhan mỉm cười kéo tay Văn Thanh, lại tiến vào cửa cung, ý tứ không lưu Phó Lăng Thiên Hạ ở lại, Phó Lăng Thiên cũng không tiện không lưu lại, bèn lên xe ngựa rời đi.

Cùng Phong Nhược Nhan câu có câu không nói chuyện, tẩm cung Thái hậu cũng đã hiện ra trước mắt, đợi cung nữ đi bẩm báo trước, Phong Nhược Nhan đứng bên cạnh Văn Thanh, cùng đợi nàng đi vào.

Thái hậu ngồi trên nhuyễn tháp, vẻ mặt hiền lành nở nụ cười nhìn hai người tiến vào: “Hôm nay sao Thanh Nhi lại rảnh rỗi đến thăm ai gia.”

57. Q.2 - Chương 3: Nhìn Sư Phụ Tắm

Edit: August97

“Thanh Nhi cũng đã thắng thắn với người, nàng cũng vì tốt cho người, vì tốt cho Dịch nhi, nếu đã không hợp, vậy thì đồng ý chuyện hòa ly thôi.”

“Để ai gia suy nghĩ một chút!”

Thái hậu cũng không nén được giận, xoay người, thái độ không được tự nhiên:

“Thanh Nhi người trở về trước đi, nếu ta đồng ý, ta sẽ sai Tiểu Thuận Tử mang ý chỉ tới tận phủ.”

“Vâng”

Biết Thái hậu đã dao động, trong lòng Văn Thanh cũng sáng tỏ, liền không nói nữa mà đứng dậy rời đi, Phong Nhược Nhan nói vừa lúc muốn đi vương phủ xem Phong Huyền Dịch một chút, lấy cớ cùng Văn Thanh ngồi chung một chiếc xe ngựa trở về Dịch phủ.

Thời điểm xe ngựa dừng ở bên ngoài vương phủ, Phong Huyền Dịch cũng vừa vặn từ hoàng cung trở lại. Mới vừa đưa mắt liền bắt gặp một đôi con người sắc bén nhìn mình chằm chằm, Văn Thanh khó chịu, cũng không phản ứng gì mà nghiêng đầu xoay người tiến vào.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?”

“Thanh Nhi mới vừa vào cung gặp mẫu hậu, ta vừa lúc có chuyện muốn nói với đệ, liền cùng nàng trở lại, đi vào trước đi.” Giọng nói Phong Nhược Nhan êm dịu, theo sau lưng Văn Thanh cùng vào phủ.

“Thanh Nhi ~” thật xa đã nghe được một thanh âm đầy quan tâm từ phía trước, Văn Thanh nhìn về phía đó, Mộc Vân Hạc ngồi trước bàn đá, thấy nàng đi tới liền đứng dậy đón:

“Có chuyện gì? Sao cổ muối lại bị như vậy? Còn có trên mặt bị gì sao?”

Liếc mắt đã nhìn thấy nơi Văn Thanh bị thương, Văn Thanh có phần không được tự nhiên gạt tay hẩn ra, cười tự giễu.

“Không sao, là do muối không cẩn thận.”

“Sao có thể thương tổn đến cổ, Thanh Nhi đã lớn như vậy rồi mà vẫn không biết chăm sóc mình.”

Mộc Vân Hạc tức giận quở trách, lại đưa mắt nhìn sang Phong Huyền Dịch, lời nói đối rõ ràng như vậy hẩn vẫn có thể nhìn ra .

“Vân Hạc huynh không nói ta cũng không phát hiện ra, ta đã kỳ quái sao hôm nay Thanh Nhi lại băng bó phần cổ như vậy.”

Về mặt Phong Nhược Nhan khẩn trương, tiến lên nhìn khuôn mặt nàng:

“Vết thương này là bị kim châm, sao không nói sớm, ta sai ngự y tới đây xem uội, không thể tùy tiện như thế được.”

“Không có gì đáng ngại.”

Hai người Phong Nhược Nhan cùng Mộc Vân Hạc người một câu ta một câu, đều hết sức ân cần, Phong Huyền Dịch đứng một bên cau mày, hẩn cũng đã đoán ra là do Tử Cơ làm, nghĩ muốn tiến lên hỏi han một chút, lại thấy Phong Nhược Nhan cùng Mộc Vân Hạc như vậy cũng không mở miệng được, đứng đó một lát liền xoay người rời đi.

“Không phải công chúa còn có việc muốn nói với Vương gia sao?” Không chịu nổi nhiệt tình của hai người này, khuôn mặt Văn Thanh cũng bị ngón tay của hai người chọc đau.

“Ừ, vậy ta đi tìm đệ đệ trước, đợi lát nữa trở lại sẽ tới thăm muội.”

Đuổi đi một người, Mộc Vân Hạc vẫn còn ở đây, sắc mặt hẩn rất khó coi, cũng không khó nhìn ra vẻ tràn đầy đau lòng trong đó, thấy chung quanh không ai, mới thở dài nhỏ giọng nói.

“Thanh Nhi, có phải Vương gia khi dễ muội hay không?”

“Hả?”

Vân Thanh ngẩng đầu, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Mộc Vân Hạc, trong lòng tự hỏi phải trả lời như thế nào mới giúp nàng nhanh chóng rời khỏi vương phủ.

“Vẫn là vì nữ nhân kia?”

“Đại ca, ta.”

Ấp úng muốn nói lại thôi khiến Mộc Vân Hạc càng thêm khẳng định là do Phong Huyền Dịch làm sai, sắc mặt hắn giận dữ, thanh âm cũng lớn hơn mấy phần.

“Thanh Nhi, muội cứ nói thẳng, chức quan của ta cùng phụ thân mặc dù không lớn, nhưng cũng không dễ dàng tha thứ cho việc muội muội bị người ta ăn hiếp, muội là vương phi của hắn, sao hắn có thể như thế với muội!”

“Đại ca, không phải hắn.”

“Vậy là nữ nhân kia? Ta đi tìm hắn!”

Mộc Vân Hạc tức giận muốn đi ra bên ngoài, Vân Thanh vội vàng giữ lấy hắn, giọng nói cũng mềm xuống.

“Đại ca, hôm nay muội đã vào cung xin ý chỉ Thái hậu để hai người muội hòa ly, huynh không cần tìm hắn nữa.”

“Hòa ly?!”

Mộc Vân Hạc giật mình, thanh âm cũng đề cao, Vân Thanh vội vàng nói hắn nhỏ giọng một chút, hắn áy náy nhìn Vân Thanh, vẫn là vẻ mặt lo lắng:

“Thanh Nhi, chuyện lớn như vậy sao muội không thương nghị trước với ta và cha.”

“Đại ca huynh không phải không biết, muội thật sự không cách nào chịu được cuộc sống như thế, Vương gia có một nữ nhân khác chắc hẳn huynh đã biết, vốn muội định mắt nhắm mắt mở cho qua, nào đoán được Vương gia thực sự quá sủng ái nàng ta, biệt viện vốn là nơi chính phi ở lại để nàng ta ở đã không nói, còn giao Kim Ẩn trong phủ cho quản gia, nữ nhân kia được vương gia sủng ái ngày ngày lại chạy tới khiêu khích, muội cùng nàng ta đấu, nàng ta liền giả bộ đáng thương với Vương gia, Vương gia buồn bực, cũng không để ý mặt mũi, đánh nhau với muội, chuyện này, người làm trong phủ đều đã xem qua nhiều lần.”

“Tại sao Vương gia có thể như vậy?!”

“Đại ca xem mặt muội, còn có cổ muội, đều là nữ nhân kia gây nên, Vương gia lại mặc kệ, muội thật sự không thể chịu được cuộc sống như thế, mới tự ý chủ trương, đại ca trở về làm phiên nói với phụ thân, Thanh Nhi thực xin lỗi mọi người.” Thanh âm Vân Thanh nghẹn ngào, càng diễn càng nhập tâm, nước mắt nói đến là đến.

“Sao có thể?! Điều này sao lại là lỗi của muội?! Buồn cười! Thanh Nhi yên tâm, đại ca vĩnh viễn đứng về phía muội, hòa ly thì hòa ly, Phủ Thượng Thư lớn như thế, nhất định sẽ không để Thanh Nhi chịu khổ! Bên phụ thân có ta nói với ông, Thanh Nhi cố gắng chịu đựng thêm mấy ngày nữa, ta sẽ cùng phụ thân vào cung chờ lệnh, nhất định không thể để Thanh Nhi chịu khổ chịu như thế nữa!”

58. Q.2 - Chương 4: Lừa Gạt Sư Phụ

Edit: August97

“Cổ người bị sao vậy?” Ban đầu không nhìn thấy, khi ngồi xuống bên cạnh đồng lửa lại thấy vết băng bó trên cổ Vân Thanh.

“Không sao, vết thương nhỏ.” Có chút phồng bị xoa người bịt kín cổ, Vân Thanh không nhìn lại hắn.

Tiểu hồ ly kia ngửi được mùi thơm cũng không biết từ chỗ nào chạy ra, vùi ở bên chân Vân Thanh, vẻ mặt đáng thương ô ô kêu vài tiếng .

Dung Chỉ cười khê, mười phần tuyệt mỹ.

“Sư phụ, đã có ai nói người rất giống hồ yêu chưa?” Dung nhan tuyệt thế này thật khiến người ta mê muội, chỉ liếc mắt thôi cũng đã cảm thấy bị hấp dẫn sâu vào.

“Hồ yêu?” Giật giật môi mỏng, khuôn mặt Dung Chỉ cũng lộ ra đường cong nhu hòa, “Vì sao lại nói như vậy?”

“Xinh đẹp giống như yêu, ta đã lớn như vậy nhưng chưa từng thấy nam tử nào xinh đẹp như sư phụ.”

Vân Thanh một thoáng nghiêm túc nhìn hắn, phát giác hình như hắn đối với nàng đã không còn phòng bị như trước nữa, từ ban đầu không nguyện đáp lời nàng, đến bây giờ phát triển thành quan tâm nàng.

Dung Chỉ nghe thấy lời của nàng... cũng không vui vẻ lắm mà quay đầu đứng dậy đi vào nhà.

Vân Thanh suy đoán có lẽ trước kia hắn cũng được người nào đó khen qua, nói như vậy có phải đã khiến hắn nhớ lại chuyện xưa hay không, gác thỏ nướng sang một bên muốn đi vào, nhưng lại thấy hắn cầm hai bầu rượu đi ra ngoài.

“Uống cùng ta hai chén.”

Vân Thanh ngồi bên cạnh hắn, hắn bưng tới một bàn vuông nhỏ đặt giữa hai người, dưới ánh lửa, da thịt trắng nõn càng thêm xinh đẹp nổi bật.

“Sư phụ, người thật đẹp mắt.”

Không nhận được nói một tiếng, Vân Thanh sợ hắn tức giận có phần cẩn thận nhìn hắn, lại phát hiện khoe miệng của hắn nhiều hơn mấy phần nụ cười.

Đưa tay rót rượu cho hắn, Vân Thanh cầm lấy thỏ nướng, dứt cho hồ ly vài miếng lại đuổi thân đến trước mặt Dung Chỉ, Dung Chỉ nhíu mày, phát tay ý bảo không cần.

“Chỉ ăn rau dưa người sẽ không hiểu sự vui vẻ khi ăn thịt, sư phụ ném thử một miếng đi!”

Mềm mại khuyên hắn mấy tiếng, hắn nhíu mày, lấy xuống một phần nhỏ nhét vào trong miệng, sau đó cũng không có bất kỳ vẻ mặt nào, bình thản nhìn nàng.

“Ăn không ngon sao?” Vân Thanh nhìn vẻ mặt hắn, tự mình ném thử một miếng, phát hiện thịt thỏ nướng thật là thơm ngon.

“Không phải.”

“Sư phụ vẫn không thích ăn thịt sao?”

Thấy thần sắc cô đơn của Vân Thanh, Dung Chỉ cười cười, vội phụ họa:

“Không phải.”

“Thêm một người ăn sẽ ít đi phân nửa.”, đẩy phần một nửa phần thịt thỏ ở trước mặt ra.

Dù sao cũng là ở trong núi, không có gì đồ dùng dụng cụ gì, Vân Thanh chỉ có thể lấy tay bóc ăn, tướng ăn khá khó coi.

“Sư phụ ở trong núi này đã rất lâu rồi sao?”

“25 năm.” Dung Chỉ thờ dãi nhìn Vân Thanh, giống như nhớ ra chuyện gì đó vô cùng xa xưa, uống ly rượu, “Từ khi ra đời đã ở chỗ này rồi.”

“Tại sao phải ở trong núi, từ nhỏ sư phụ đều ở một mình sao?”

“Không phải, sư phụ đã qua đời mười năm trước.” Dung Chỉ cúi đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên mấy phần sầu bi.

“Sư phụ không muốn ra ngoài dạo chơi một chút ư?” Vân Thanh nhìn hắn, có phần không đành lòng nhưng vẫn tiếp tục hỏi.

“Một mình..., thì ở đâu cũng giống nhau.”

“Sư phụ chờ ta có thời gian, cùng ta đi du ngoạn thiên hạ, như thế nào?” Văn Thanh cười với hắn, kiêu diễm xinh đẹp.

“Người là vương phi, khi nào thì có thời gian?”

“Sắp tới thì không phải nữa rồi, sư phụ nói có được hay không, ta sớm đã không muốn ở Kinh Thành, lại sợ mình võ công quá kém, đi ra ngoài bị người giết chết cũng không biết chết thế nào, nếu có sư phụ đi theo bên cạnh vậy thì lớn mật hơn rất nhiều.” Ánh mắt Văn Thanh sáng trong nhìn hắn, hắn quay đầu đi về mặt giặt mình.

“Có ý tứ gì?”

“Ta sẽ hòa ly với hắn ta.”

“Hòa ly?” Dung Chỉ nhíu mày, có phần kinh ngạc nhìn Văn Thanh, “Nghĩ kỹ chưa, đây chính là chuyện cả đời.”

“Nếu không nghĩ kỹ ta cũng không dám nói, như thế nào, sư phụ?”

“Vậy người muốn đi đâu?”

“Du ngoạn thiên hạ, ta muốn lần lượt đi đến từng quốc gia từng vùng miền. Sư phụ đã ở đây rất nhiều năm, chắc chắn vô cùng buồn chán.”

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Dung Chỉ vẫn còn có chút do dự, hắn không trả lời, trong lòng Văn Thanh thấp thỏm, mất ngủ một vòng, trong lòng tự tìm diệu kế.

Cũng không hỏi những thứ này nữa, trầm mặc một hồi, Văn Thanh ngẩng đầu hỏi hắn, “Tại sao sư phụ lại thu ta làm đồ đệ?”

Dung Chỉ nhìn nàng, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên mấy phần tán thưởng, “Xương cốt người rất dẻo dai, thiên tư tốt, hơn nữa trước đó sớm đã có đại sư truyền nội lực cho người, không cần chỉ điểm nhiều, năng lực của người chắc chắn sẽ vượt qua sư phụ.”

“Hả?”

Trong lòng Văn Thanh nghi ngờ, trong đầu thế nhưng không có chút dấu ấn về sự tồn tại của nguồn nội lực này, Phong Huyền Dịch đã từng hỏi nàng như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự có cao nhân tương trợ.

“Không sao, sau này ta lại từ từ dạy người.”

Văn Thanh quay đầu, chạm ly cùng hắn, Văn Thanh cố ý chúc hắn rất nhiều rượu, suýt nữa cũng chuốc say chính mình, canh ba đi qua, hai người đã uống bốn năm vò, Dung Chỉ thường ngày đáng người tao nhã giờ phút này cũng không có hình tượng nằm úp xuống, mặc dù tư thái bất nhã, nhưng vẫn hết sức mê người, tiểu hồ ly nằm bên cạnh đồng lửa ngủ thiếp đi, sắc trời đã đen kịt, Văn Thanh cũng có chút buồn ngủ.

Tựa vào bên cạnh đồng lửa mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, ngủ gật đập đầu vào một thân trúc thô to liền tỉnh ngủ, quan sát quang cảnh chung quanh, thấy Dung Chỉ lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn thì ánh mắt Văn Thanh lập tức sáng rực lên.

59. Q.2 - Chương 5: Ghen Đi Sư Phụ

Edit: August97

Văn Thanh tức giận đẩy ngược lại hắn, Phong Huyền Dịch không phòng bị bị đẩy đến suýt ngã sấp xuống. Đỡ Mộc Vân Hạc lên, Văn Thanh không muốn nhìn hắn nữa, hướng về phía Bảo Cầm bên cạnh la một tiếng:

“Còn không mau thu thập đồ!”

Bảo Cầm sợ hết hồn, run run chạy ra. Ánh mắt Phong Huyền Dịch như muốn ăn thịt người nhìn chăm chăm vào Văn Thanh, không biết Mạc Tử Thần cũng đã đến đây từ khi nào, ghé vào bên tai Phong Huyền Dịch nói gì đó, Phong Huyền Dịch nghe xong sắc mặt lại không hề biến chuyển, thấy Văn Thanh xoay người rời đi, vội vàng tiến lên ngăn bước chân mấy người lại.

“Người không thể đi!”

Văn Thanh quan sát vẻ mặt méo mó của hắn, giọng nói khinh thường:

“Chẳng lẽ Vương gia yêu ta?”

“Ta nhỏ vào!” Phong Huyền Dịch da mặt mông, vừa nghe Văn Thanh nói lời này, vội nghiêng đầu đi.

“Vậy tại sao lại giữ không cho ta đi? Nếu Vương gia nói yêu ta, còn quỳ xuống dập đầu hai cái với ta, tâm tình tốt ta có thể sẽ lưu lại.”

Văn Thanh vốn bận tâm Mộc Thiên Hải cùng Mộc Vân Hạc đang đứng bên cạnh, muốn thu liễm một chút, nhưng nhìn bộ dáng kia của Phong Huyền Dịch, nếu không dùng phép khích tướng, hắn sẽ không để nàng đi.

Phong Huyền Dịch nghe xong lời này dĩ nhiên cảm thấy bị vũ nhục thật lớn, hung hăng trợn mắt nhìn Văn Thanh:

“Người dập đầu với Bốn vương, Bốn vương cũng không thèm lưu người lại!”

Dứt lời hất tay áo sải bước rời đi, Mạc Tử Thần vốn định đi cùng, nhưng nhìn Văn Thanh một chút, vẫn lưu lại, Mộc Thiên Hải cùng Mộc Vân Hạc đứng bên cạnh vẻ mặt không thể tin, đây là nữ nhi đệ dàng của ông, là muội muội hiền thực của hắn sao?

Văn Thanh quay đầu điềm đạm đáng yêu nói:

“Phụ thân, Đại ca, xin lỗi, nữ nhi sống với vương gia đã lâu, miệng lưỡi cũng sắc bén lên rồi.”

Nước mắt ướt át rơi xuống, Mộc Thiên Hải và Mộc Vân Hạc nhin không được đưa tay nắm lấy vai Văn Thanh, vẻ mặt Mộc Vân Hạc nghiêm túc:

“Muội muội đừng sợ, hôm nay rời khỏi vương phủ cũng là một sự giải thoát, đợi Bảo Cầm thu thập đồ đạc xong chúng ta lập tức trở về phủ.”

“Vâng, muội có chút chuyện vặt muốn đi dặn dò một tiếng, không bằng phụ thân và đại ca vào trong phòng chờ muội.”

“Thanh Nhi cứ đi đi, ta cùng phụ thân ở nơi này, muội mới khỏe nên tích cực ra ngoài đi dạo một chút.”

Mộc Vân Hạc mỉm cười nhìn nàng, thái độ cực kỳ ôn hòa, Mộc Thiên Hải đứng một bên không nói lời nào, Văn Thanh nhìn vẻ mặt ông, không biết ông đang giận nàng hay là tức Phong Huyền Dịch, dù sao nàng không ngại mấy chuyện này, đi về giải thích một phen sẽ không có việc gì.

Xoay người vào trong phủ, Mạc Tử Thần cũng theo tới.

“Vương phi thật sự muốn đi sao?”

“Ta đã không phải là vương phi nữa rồi, Thái hậu cũng đã ban xuống ý chỉ, chẳng lẽ ta phải ở lại nơi này nhận mọi loại khinh bỉ?” Vừa lý khai hai người kia, khóe miệng Văn Thanh không nhin được giương lên.

Mạc Tử Thần nhìn nàng có chút bất đắc dĩ:

“Chỉ sợ người bị khinh bỉ là một mình Vương gia.”

“Không sao, về sau người nào bị khinh bỉ cũng không sao cả, ta sẽ không ở kinh thành nữa, sau này gặp lại không biết sẽ ra sao.” Giọng điệu Văn Thanh thanh nhàn, đưa mắt quan sát cảnh vật Dịch phủ, nơi nàng chuẩn bị rời đi.

“Vương phi muốn đi đâu?” Giọng nói của hắn không khỏi khản trương, Văn Thanh quay đầu lại nhìn hắn, hắn lại nghiêng đầu đi.

“Chu du thiên hạ.”

“Vương phi đi một mình sao có thể an toàn?”

“Có người đi cùng, không sao.”

“Như vậy cũng không tốt, vương phi là một thiếu nữ yếu ớt, nếu gặp phải nguy hiểm thì làm sao ứng đối?!”

Mạc Tử Thần cau mày, không hề né tránh ánh mắt Văn Thanh, nhìn ánh mắt đầy ân cần của hắn, trong lòng Văn Thanh nghi ngờ, lại như cũ cho rằng hắn chưa quên chuyện vết thương trên tay của nàng ngày đó.

“Quản gia, nếu người để ý chuyện ta cứu người ngày đó thì không cần lo lắng, coi như người đó không phải người, ta cũng sẽ làm như vậy.”

Mạc Tử Thần ngăn người tại chỗ, nhìn bóng dáng Văn Thanh càng ngày càng xa, giật mình đứng yên không nhúc nhích, “coi như người đó không phải người, ta cũng sẽ làm như vậy”, trong lòng hồi tưởng mấy câu nói đó, ánh mắt dần dần nhuộm màu cô đơn, không tiếp tục đuổi theo Văn Thanh, hắn xoay người quay đi hướng ngược lại.

Vòng vo vài vòng trong phủ, hỏi thăm mấy hạ nhân quen thuộc, Văn Thanh cũng không tiếp tục lưu lại, cùng Mộc Vân Hạc và Mộc Thiên Hải về Mộc phủ.

Lúc xe ngựa tới đại môn Mộc phủ, xa xa đã nhìn thấy Hạ Uyển Dung mang theo một đám hạ nhân chờ ở trước cửa, thấy xe ngựa Văn Thanh đã tới thì lập tức nổ pháo, Mộc Vân Hạc theo sau lưng Mộc Thiên Hải nhảy xuống xe ngựa, đưa tay đỡ Văn Thanh, Văn Thanh được hắn dìu tới đại môn, lại gần mới nhìn thấy nơi đó bày một chậu than.

Hạ Uyển Dung tới đỡ nàng, thanh âm nghẹn ngào:

“Thanh Nhi, bước qua đi.”

Suy đoán đây có thể là lễ nghi đặc biệt gì đó ở cổ đại, liền nghe lời của bà bước qua, Mộ Chiết Lan dẫn rất nhiều hạ nhân đứng ở bên trong, thấy Văn Thanh đi vào, vung tay lên, những người đó liền đồng thanh lên tiếng.

“Hoan nghênh tiểu thư trở lại!”

Văn Thanh nở nụ cười với mọi người, cùng Mộ Chiết Lan và Hạ Uyển Dung trở về phòng, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, chắc chắn được quét dọn mỗi ngày, Bảo Cầm đi qua dọn dẹp, Văn Thanh cũng ngồi xuống.

Hạ Uyển Dung vẻ mặt kích động, nắm lấy tay Văn Thanh mãi cũng không chịu buông ra:

“Nữ nhi, nương sẽ không bao giờ để con chịu uất ức nữa, trở lại cũng đừng đi nữa, coi như không ai thêm lấy, cũng có bọn ta nuôi dưỡng con cả đời!”

“Nương, Thanh Nhi Thiên Tư Quốc Sắc, sao lại không có ai thêm lấy?” Mộ Chiết Lan dịu dàng vỗ vỗ lưng Hạ Uyển Dung an ủi bà, Văn Thanh cũng gật đầu phụ họa.

Văn Thanh vốn tưởng rằng lúc trở lại sẽ có nhiều người trách cứ mình, không ngờ Mộc Thiên Hải, Mộc Vân Hạc, Hạ Uyển Dung, Mộ Chiết Lan cùng quản gia hạ nhân, từ trên xuống dưới không có người nào bài xích nàng, hơn nữa lần gặp mặt này so với trước kia còn ôn hòa hơn.

Ở trong phủ hai ngày, cả ngày Mộc Vân Hạc đều phân phó quản gia đưa cho nàng không ít canh bổ, Mộ Chiết Lan cùng Hạ Uyển Dung cũng thường xuyên làm điểm tâm ngọt cho nàng.

Cuộc sống y hệt công chúa không buồn không lo, vết thương trên cổ cũng đã tốt lên, trong lòng Văn Thanh vẫn ấp ủ chuyện ngao du thiên hạ kia, nhưng vừa mới trở về phủ, lúc này nói đi chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không đồng ý, lại sợ Dung Chỉ chờ đợi quá lâu, cho là nàng đã đi trước, Văn Thanh suy nghĩ, chuẩn bị đi xem hắn một chút.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, lại phát hiện nàng đã quên mất đường tới Dịch phủ rồi, căn bản không biết bắt đầu từ đâu, suy nghĩ một chút vẫn lần mò hỏi thăm đi tới vương phủ.

Vận số cực tốt, lúc tìm đến Dịch phủ đang bắn khoăn vào hay không vào lại gặp Mạc Tử Thần đang chuẩn bị đi ra ngoài, Mạc Tử Thần thấy Văn Thanh tới, sững sốt một chút, sau đó vội đi tới trước mặt nàng.

“Vương phi có chuyện gì sao?”

“Đừng gọi ta vương phi nữa, lần trước ta đi gấp, có vài thứ quên đem theo, muốn trở về lấy, ngươi có thể theo ta vào lấy được không?”

“Tất nhiên.” Mạc Tử Thần gật đầu nhường đường:

“Mời Mộc tiểu thư.”

“Sao lại xa lạ như thế, ta cùng quản gia cũng không phải người ngoài, gọi ta Văn Thanh là được.”

Sắc mặt Mạc Tử Thần không đổi, một đường dẫn Văn Thanh đến biệt viện, Văn Thanh chỉ đứng bên ngoài rừng trúc mà không vào phòng.

“Mộc tiểu thư, sao vậy?”

“Ta có một người bạn ở trong rừng trúc này, ta muốn đi vào cáo biệt hắn, nếu ngươi có chuyện cần làm thì cứ đi trước đi.” Văn Thanh nhìn hắn, mơ hồ cảm thấy tựa hồ hắn đối với nàng lạnh nhạt hơn rất nhiều.

“Vậy ta đi cùng ngươi.” Mạc Tử Thần đứng bên cạnh Văn Thanh, nét mặt không đổi, thấy hắn nói như thế, Văn Thanh có chút xấu hổ, muốn hắn rời đi lại không nghĩ ra cớ gì, vừa nghĩ liền thôi, để hắn đi vào cùng nàng đi.

Rừng trúc rất tối, đi hồi lâu mới thấy ánh sáng, vậy mà thời điểm sắp ra khỏi rừng trúc lại bất ngờ nhào tới một con hổ lớn, Văn Thanh sợ hết hồn, nhưng cũng biết đây là địa bàn của Dung Chỉ, động vật thú rừng con nào hắn cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, nghĩ như vậy sự sợ hãi trong lòng cũng giảm bớt, lấy lại tinh thần vội đẩy Mạc Tử Thần ra.

Mạc Tử Thần bị đẩy ra, con hổ lớn đến trước mặt Văn Thanh quả nhiên dừng lại, nghe rằng nhưng không cần nàng, Mạc Tử Thần tiến lên, kéo Văn Thanh muốn chạy, nhưng lại không dám bước đi, con hổ này vô cùng hiểu tính người từng bước một đi theo phía sau hai người.

Từ từ thoát khỏi rừng trúc, Văn Thanh quả nhiên nhìn thấy Dung Chỉ đang nhàn nhã ngồi ở phía trước, trên mặt là bộ dáng đánh đòn, vẻ mặt lạnh nhạt khi thấy Văn Thanh cùng Mạc Tử Thần đứng chung một chỗ thì đen lại, hắn phát phát tay, con hổ liền đi tới bên cạnh hắn, dịu ngoan nằm dưới chân hắn.

Mạc Tử Thần nhìn Văn Thanh một chút, cố gắng khống chế tâm tình của mình:

“Là người này sao?”

“Ừ, người ở đây chờ ta.”

Văn Thanh kinh sợ nhìn sắc mặt nam nhân phía trước, tất nhiên đã nhìn ra hắn đang tức giận, muốn đi tới gần lại thấy con hổ nằm đó thì chân chừ.

“Ta... ta có lời muốn nói với người, chúng ta vào nhà đi.”

Dung Chỉ liếc mắt nhìn Mạc Tử Thần, lại xoa đầu vỗ nhẹ con hổ dưới chân, con hổ dịch dịch thân thể to lớn của mình nhường đường, hắn mới đứng dậy đi vào trong nhà.

Văn Thanh ngồi bên cạnh bàn, tay rót trà nhưng vẫn chưa tỉnh hồn.

“Sao lại trẻ như thế .”

Thanh âm lạnh lẽo truyền vào trong tai, Văn Thanh bị dọa khẽ run rẩy, ngược lên nhìn hắn, nàng vội nở nụ cười.

“Sư, sư phụ, ta đã hòa ly với Vương gia và trở về Mộc phủ rồi, thời thời khắc khắc lúc nào cũng nghĩ tới sư phụ, lại quên đường về Dịch phủ, đã trở mặt với vương gia nên không tiện thỉnh cầu hắn, mới làm trễ nãi thời gian...”

“Vậy sao hôm nay lại tới.” Ngồi ở Văn Thanh đối diện, vẻ mặt hắn vẫn không vui.

“Quá nhớ nhưng sư phụ, chạy đi chạy lại ngoài Dịch phủ không biết bao nhiêu lần, vừa lúc gặp quản gia, có chút giao tình với hắn, nên mới thỉnh cầu hắn dẫn ta tiến vào, sư phụ tức giận?”

“Không có.” Dung Chỉ trừng mắt nhìn nàng, bộ dáng kia rõ ràng không phải không có mà là để ý muốn chết.

“Sao sư phụ lại nuôi hổ, mới vừa rồi hù dọa ta suýt chết.”

“Người bị dọa? Không phải vừa vặn cùng quản gia tuần mỹ có đôi có cặp sao?” Dung Chỉ giọng nói có phần ghen tuông, mắt xéch hẹp dài cũng hiện lên mấy phần không vui.

“Sao có thể như vậy, quản gia là sợ, còn ta, biết đây là địa bàn của sư phụ thì có gì phải sợ nữa, sư phụ Thần Thông Quảng Đại, tâm tư kín đáo, sao có thể để ta gặp nguy hiểm, chỉ là con hổ này thật sự làm người ta có chút sợ hãi, hù sợ quản gia mà thôi, sư phụ cũng thế, con hổ lớn như vậy sao có thể để nó chạy loạn khắp nơi.”

“Đó là con hổ ta nhốt được ngày hôm trước bên ngoài núi.”

Lớn như vậy cũng gọi là “nhốt”? Văn Thanh rất muốn hỏi, nhưng nhìn sắc mặt không tốt của hắn vẫn nuốt trở về.

“Sư phụ, hôm nay ta tới là muốn hỏi người làm sao mà vào được nơi này, lần sau ta nên đi từ đâu để tới tìm người?”

“Ngoại ô Bắc Lâm nổi thẳng đến nơi này.”

“Nhưng ta chưa từng đi qua đó.” Văn Thanh khó khăn nói “Không bằng sư phụ dọn tới Mộc phủ ta ở vài ngày?”

60. Q.2 - Chương 6: Cuộc Chiến Giữa Hai Nam Nhân

Edit: August97

Dung Chỉ nhíu mày, tựa hồ đang do dự, thật lâu sau mới mở miệng.

“Cũng được, ngày mai người tới đón ta.”

“Ngày mai ta cũng không biết làm thế nào mới đến được, hôm nay sư phụ không tiện sao?”

“Trái lại ta rất tiện, nhưng bọn nó...”

Dung Chỉ chỉ phía sau lưng Văn Thanh, Văn Thanh quay đầu lại, một con rắn tiểu hoa to bằng ngón tay cái thè lưỡi xông về phía nàng, bên cạnh con rắn còn có một con bọ cạp cong đuôi không biết từ lúc nào đã tiến lại gần nàng, chân bàn có chút dao động, Văn Thanh vừa cúi đầu, dưới gầm bàn còn có một con chuột nhỏ đang nhe răng hào hứng gặm chân bàn.

Từ nhỏ Văn Thanh đã sợ mấy loài động vật này, thiếu chút nữa sợ đến hôn mê bất tỉnh, nhìn con rắn cách mình gần trong gang tấc, vội thét chói tai chạy ra ngoài, Mạc Tử Thần thấy Văn Thanh kinh hoảng chạy ra, vội tiến lên đón, Văn Thanh bị hoảng sợ đến thần chí mơ hồ, thấy phía trước có một bóng người, Văn Thanh không do dự nhào tới.

Dung Chỉ hơi hối hận đã đem mấy thứ này thả ra, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Văn Thanh nhào vào trong ngực Mạc Tử Thần, mắt xéch hẹp dài hiện lên mấy phần lo lắng, thanh âm càng thêm lạnh lẽo.

“Ta đã thu bọn chúng lại rồi.”

Văn Thanh không dám quay đầu lại, nghĩ tới mấy thứ ghê tởm đó đã khiến cả người không được tự nhiên, Mạc Tử Thần có chút sững sờ, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn vỗ nhẹ sống lưng trấn an nàng.

Dung Chỉ sắc mặt không vui hướng Văn Thanh đi tới, nháy mắt, con hổ cũng đứng dậy từ một phương hướng khác đi qua.

“Có ta ở đây, người sợ cái gì ~!” Cường chế kéo nàng từ trong ngực Mạc Tử Thần ra, giọng điệu Dung Chỉ cần rằng nghiêng lợi.

Văn Thanh nhìn thấy sắc mặt khó coi của hắn, nhìn sau lưng hắn một chút, đã không còn mấy con vật kia.

“Kia..., kia..., nếu người không vội, ngày mai ta lại trở lại.”

Không dám vào phòng tiếp, mặc dù biết những thứ đó không làm gì được nàng, nhưng nhìn thấy vẫn tim gan run sợ.

“Hả?” Vừa nghe Văn Thanh lời này, nụ cười còn sót lại trên khuôn mặt Dung Chỉ cũng biến mất, trong đôi mắt xé hẹp dài đều là uy hiếp.

Văn Thanh cười ngây ngô vài tiếng, sững sờ đứng tại chỗ không biết nên đi hay nên lưu lại, Mạc Tử Thần đưa tay kéo nàng về phía sau, nhìn Dung Chỉ nở nụ cười.

“Công tử, Văn Thanh đã nói ngày mai sẽ trở lại, ép buộc cũng không tốt, ta đây liền đưa nàng trở về.”

Mạc Tử Thần nắm tay Văn Thanh, muốn kéo nàng đi, Văn Thanh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mạc Tử Thần, trong lòng rối rắm, nếu không đi chính là không nể mặt Mạc Tử Thần, nếu đi, không chừng sau này Dung Chỉ lại đủ cách hành hạ nàng.

Còn chưa đi được hai bước, Văn Thanh vừa định mở miệng nói chuyện, Dung Chỉ lại kéo lấy cánh tay khác của nàng.

“Công tử có biết có câu tục ngữ “con chó bắt chuột(*)” không?” Dung Chỉ nhìn Mạc Tử Thần, khắc nghiệt nở nụ cười, trường sam đỏ rực nổi bật lên gương mặt tuyết mỹ khiến người ta mê say, nhưng hung dữ trong mắt lại khiến người ta không rét mà run.

(*) Con chó bắt chuột: Xen vào việc của người khác.

Chức trách của chó là trông coi nhà cửa, còn mèo chuyên con chuột, cho nên chó thay mèo bắt chuột nghĩa là xen vào việc của người khác.

Mạc Tử Thần cùng Dung Chỉ bằng tuổi nhau, khí thế cũng không kém, đứng bên cạnh Dung Chỉ lại có một loại tuần mỹ khác, mặc dù so ra kém Dung Chỉ, nhưng cũng không kém quá nhiều.

“Công tử nói Văn Thanh là chuột?”

Rõ ràng cảm thấy lực tay lôi kéo tay nàng càng lúc càng lớn, kéo đến cổ tay phát đau, Văn Thanh muốn mở miệng để hai người buông tay, nhưng nhìn vẻ mặt hai người đều ngoài cười nhưng trong không cười giống nhau, vẫn nhịn xuống.

“Thanh Nhi, người cứ nói đi?” Ánh mắt Dung Chỉ càng dọa người hơn, nghe Mạc Tử Thần thân thiết gọi “Văn Thanh”, cũng đưa nhau gọi “Thanh Nhi”, nhìn Văn Thanh dường như muốn ăn tươi nàng .

“Ha ha ha ha.” Văn Thanh cười khan, “Hai vị có thể buông tại hạ ra hay không?”

Lời nói của Văn Thanh tự động bị hai người coi thường, ánh mắt của Dung Chỉ cùng Mạc Tử Thần đụng vào nhau tóe lửa, đều không chịu thua lẫn nhau, cổ tay bị kéo càng ngày càng đau, dường như muốn đứt, Văn Thanh không nhịn được hô một tiếng, đau rơi nước mắt rồi.

Hai người kia tựa hồ cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, buông lỏng tay rồi lại dùng sức kéo Văn Thanh về phía mình.

“Buông tay buông tay!” Tức giận hất hai cái kèm kèm chặt tay của mình, nhìn chằm chằm này vẻ mặt đầy vô tội của hai nam nhân, Văn Thanh cũng nổi giận, nhưng khi thấy vẻ mặt muốn giết người của Dung Chỉ vẫn cứng rắn nuốt xuống: “Nếu không, người cùng ta đi ra ngoài?”

Mạc Tử Thần không nói, nhưng sắc mặt lại đen lại.

“Tốt.” Dung Chỉ thấy Mạc Tử Thần sắc mặt khó coi, liền gật đầu đáp ứng.

Cùng hai người ra khỏi rừng trúc, một bên trái một bên phải, bọn họ tựa hồ đều coi đối phương là kẻ thù, một câu cũng không chịu nói với nhau.

Vân Thanh hơi xấu hổ trong trường hợp này, bước nhanh muốn đi ra ngoài, thật khó khăn mới ra khỏi vương phủ.

“Quản gia, vậy ta đi trước.”

“Vân Thanh đi đâu?”

“Ra đường đi dạo một chút, mua tràm cài và xem hoa đăng.” Dung Chỉ cất giọng, giọng điệu hiển nhiên, rõ ràng có ý khoe khoang.

“Vừa đúng ta cũng muốn ra ngoài mua vài thứ, cùng nhau đi đi.” Mạc Tử Thần cũng không hề rời đi, ánh mắt mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng nhìn Vân Thanh chăm chú.

Mặc dù Vân Thanh không hiểu ý tứ hai người này, nhưng lại phát hiện cuộc chiến giữa các nam nhân cũng có thể không có thuốc súng, dù nói không biết hai người bọn họ có ý đồ gì, nàng cũng không muốn Mạc Tử Thần mất mặt mũi nên vẫn gật đầu đồng ý, dù sao sau này cũng có chuyện nhờ hần giúp.

“A!”

Hồng đau nhói, không nhịn được hô lên, Dung Chỉ nhìn chăm chăm Vân Thanh, giọng nói không vui:

“Thế nào?”

“Không có, không có gì.”

Nhìn vẻ mặt muốn ăn thịt người của hần, Vân Thanh nào dám nói, ngượng ngùng tiến lên phía trước, lại phát hiện hai người bọn họ trái lại càng đi càng nhanh, bỏ lại nàng ở sau lưng, cũng tốt...

“Thanh Nhi, tới xem một chút, người thấy cây tràm này như thế nào?”

Đi một lát Dung Chỉ đột nhiên quay đầu lại đem một cây tràm đỏ Phượng Vĩ cài lên đầu nàng, Vân Thanh nhìn nhìn có chút nghi hoặc, liếc mắt ý hỏi Mạc Tử Thần cũng đang nhìn nàng.

“Ánh mắt công tử trái lại rất độc đáo, nhưng màu đỏ rực tủa tủa như thế sao có thể tôn lên khí chất của Vân Thanh, Thanh Nhi xem cây tràm này như thế nào, màu trắng phiêu dật lịch sự tao nhã.”

Rõ ràng lời nói của Mạc Tử Thần là ngầm ngầm đả kích, Dung Chỉ lúc nào cũng là một thân trường bào đỏ rực, toàn thân trừ đôi giày màu đen còn lại đều là màu đỏ, hôm nay Mạc Tử Thần vừa vận mặc một thân bạch y.

Người bán hàng rong đều nhìn đến ngây người, dung mạo ba người đều xinh đẹp đến không thể tưởng tượng nổi.

“Trên đầu sao lại cài màu trắng, còn tưởng rằng trong nhà có tang đấy.” Có chút thô lỗ nhỏ cây tràm xuống, Dung Chỉ sửa lại cổ áo Vân Thanh, ánh mắt nhìn Vân Thanh có phần uy hiếp: “Đúng không Thanh Nhi?”

Vân Thanh không trả lời, hôm nay y phục của nàng vừa vận cũng là bạch y, màu sắc như vậy, ngược lại nàng cùng Mạc Tử Thần rất giống đôi tình nhân.

“Dù sao thanh lệ cũng hơn tục tằn, Thanh Nhi cứ cài cái này thôi.”

Mạc Tử Thần không chịu yếu thế, lại cài cây tràm lên đầu Vân Thanh, khó có dịp ném xuống một thỏi bạc không cần người bán thối tiền lẻ.

Dung Chỉ thấy hần như vậy càng thêm không vui, hần cũng mua cây phượng vĩ màu đỏ, cài vào phía trên cái màu trắng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục đi về phía trước.

Không khí xấu hổ muốn chết, Vân Thanh thấy hai ánh mắt kinh khủng của bọn hần cũng không dám nhiều lời, nhưng vẫn là lần đầu tiên nàng thấy Mạc Tử Thần như vậy, trong lòng mặc dù không hiểu nguyên nhân

hắn phải theo nàng cùng Dung Chỉ ra ngoài, nhưng lại buồn cười tính trẻ con của hai người này, không ngừng ganh đua, nếu ở hoàn cảnh khác cũng không tồi, nhưng bây giờ đang ở quán rượu mà.

Nhìn hai người trước mặt người một miếng ta một miếng gấp đây một chén thức ăn cho nàng, lại nhìn hai đạo ánh mắt uy hiếp kia, cắn răng từng ngụm từng ngụm ăn hết.

Hai người kia cũng là không chịu yếu thế như cũ, vẫn tiếp tục liều mạng gấp thức ăn, sau đó đôi mắt sáng trong nhìn chằm chằm Văn Thanh, Văn Thanh không tiện cự tuyệt, một chén lại một chén ăn.

Cho đến khi bụng không chống đỡ nổi nữa, hai người kia vẫn còn tiếp tục gấp.

“Ta... ta không ăn được nữa.”

Không nhận được cắt đứt bàn tay đang định gấp tiếp thức ăn cho nàng, Văn Thanh chỉ cảm thấy chỉ cần thêm một miếng nữa thôi, cổ họng sẽ lập tức phun ra, Mạc Tử Thần thấy sắc mặt không tốt của Văn Thanh, rút cuộc mới lấy lại tinh thần.

“Không sao chứ?” Có chút hốt hoảng đỡ Văn Thanh, hắn xoa xoa bụng nàng, trên mặt là biểu tình áy náy, “Ta dẫn người đi nhà xí.”

“Ta tới.”

Dung Chỉ kéo lấy bên kia của Văn Thanh, Văn Thanh đau bụng lợi hại, nhưng hai người nam nhân này vẫn tranh đua lẫn nhau, ai cũng không chịu buông tay.

Chân mềm nhũn, Văn Thanh ngã xuống, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào.

“Hai vị đại ca, ta cầu xin hai người bỏ qua cho ta đi.”

Dung Chỉ cùng Mạc Tử Thần nhìn người đối diện mình, vẻ mặt khinh thường.

“Ta công người.”

Tuy nhiên lại ăn ý một người kéo một bên cánh tay Văn Thanh, thật sự không chịu nổi hai người này, Văn Thanh cũng chẳng nghĩ nhiều, hất hai bàn tay kia ra.

“Tiểu nhị, mang ta đi nhà xí!”

Thanh âm Văn Thanh rất lớn, tất cả khách nhân lầu hai đều đưa mắt nhìn sang bên này, dung mạo ba người vốn rất xuất chúng, cộng thêm thanh âm rống to này, tiểu nhị kia kinh hãi bỏ dở việc đang làm vội vã chạy tới dẫn Văn Thanh đi.

Hai người đàn ông khinh thường nghiêng đầu nhìn người đối diện, dung mạo tuyệt sắc dẫn tới không ít ánh mắt mê mẩn của khách nhân nữ, vò vò khăn tay bắn khoả có nên tới gần làm quen hay không.

Ngồi trong nhà xí hồi lâu mới ra ngoài, thời điểm lên lầu hai hai người kia còn ngồi ở chỗ đó, Văn Thanh do dự, thật sự không muốn cùng bọn họ tiếp tục như vậy, nếu thêm một lần nữa, mạng này cũng đi đời hơn phân nửa rồi.

“Thế nào rồi.” Dung Chỉ tinh mắt nhìn thấy Văn Thanh đang đi tới, mắt lạnh quét về phía nàng, “Không sao chứ?”

“Đều là ta sai, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Mạc Tử Thần cũng hạ giọng. Dìu Văn Thanh ngồi bên cạnh hắn, Dung Chỉ vẻ mặt không vui nhưng cũng không ngăn trở.

Khó có khi hai người không tiếp tục cãi cọ, Văn Thanh cũng khó dịp tĩnh táo một chút, khó khăn ngồi nghỉ ngơi, lát sau Văn Thanh vừa đứng dậy liền muốn trở về, nhìn lại hai người cùng đến đây, mặc dù không muốn nhưng vẫn mở lời với Mạc Tử Thần.

“Không phải hôm nay người có chuyện phải làm sao? Còn người nữa, cũng đã không còn sớm, có phải nên trở về làm xong chuyện hay không?”

Thần sắc Văn Thanh nghiêm túc, đối với hai người đều có ý xua đuổi, không thiên vị bên nào.

Mạc Tử Thần gật đầu, biết lúc này trong lòng Văn Thanh khó chịu, cũng không từ chối.

“Vậy ta cáo từ trước.”

Nhìn bóng dáng của Mạc Tử Thần rời đi, Văn Thanh lại nhìn Dung Chỉ đứng trước mặt, hần móc ra một bọc thuốc từ trong tay áo đưa cho Văn Thanh:

“Đây là thuốc tiêu hóa, người ăn một chút thôi.”

Văn Thanh đưa tay tiếp nhận, pha một ít vào nước trà, nhấp miệng uống hết, trên mặt hần mặc dù không có sự áy náy, nhưng vẫn nhìn ra được sự quan tâm với Văn Thanh.

“Người cứ đi về thu thập, ngày mai ta qua đón người.”

“Người có chuyện gì sao?” Dung Chỉ chột nhứ mày, vẻ mặt lười biếng.

“Không có, nhưng người không phải cần chuẩn bị gì sao?”

61. Q.2 - Chương 7: Thanh Yên 1

Edit: August97

“Tại sao lại là người?!”

Văn Thanh trừng mắt nhìn hần, giọng nói không vui, hơn nửa đêm bị hần dọa sợ đến tim thiếu chút nữa nhảy ra, nhưng may mắn là hần, không cần lo không biết đường về.

“Gọi nàng mấy lần cũng không để ý, ta đáng sợ như vậy sao.” Phó Lăng Thiên nhìn chung quanh một chút, lại nhìn ánh mắt u oán của Văn Thanh, nghi ngờ hỏi.

“Làm sao vậy???”

“Không, nhưng đây là đâu?”

“Chắc là phố Đông, lửa tối đèn mờ không thấy rõ, quay trở lại đường cũ là được.”

Phó Lăng Thiên nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Văn Thanh, đi tới nắm lấy tay nàng.

“Hơn nửa đêm sao nàng còn một mình ở trên đường, nếu không phải nhìn thấy nàng trước, ta đã giết bản mình rồi.”

“Người mới là người làm ta giết cả mình chứ!”

Văn Thanh trừng mắt nhìn hần, mặc cho hần nắm tay nàng sóng vai đi về phía trước, có người đi cùng khiến nàng can đảm hơn nhiều, chung quanh yên tĩnh đến dọa người, hai người câu có câu không đáp lời nhau có vẻ đặc biệt thê lương.

Đi hồi lâu mới nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, cuối cùng cũng đã tới Mộc phủ, Văn Thanh nhẹ nhàng thở ra, lại mơ hồ nhìn thấy ngoài đại môn có một bóng người.

Trong đêm tối, y phục đỏ rực càng lộ vẻ quỷ dị, bên cạnh có Phó Lăng Thiên nên Văn Thanh cũng không hoảng sợ như lúc này, nhìn y phục nàng có thể đoán được là Dung Chỉ.

Dung Chỉ chột nhứ mày, nhìn hai người tay trong tay một câu cũng chưa nói đã xoay người vào trong, đại môn còn vô cớ bị hần “Sầm” một tiếng. Văn Thanh kỳ quái không hiểu tại sao hần lại vô cớ tức giận, vừa cúi đầu, lại phát hiện Phó Lăng Thiên còn đang nắm tay nàng, lập tức rút tay về, Văn Thanh hơi xấu hổ.

“Cám ơn người đã đưa ta trở lại, thời gian cũng không còn sớm nữa, người trở về cẩn thận.”

Phó Lăng Thiên mỉm cười, nhìn Văn Thanh vào phủ mới xoay người rời đi.

Biết tính khí Dung Chỉ hơi nóng, lúc này Văn Thanh cũng không dám đi gặp hắn, quyết định ngày mai lại tìm hắn giải thích rõ ràng một lần.

Nhưng mới vừa nằm xuống đã cảm thấy bên cửa sổ có đồ vật gì đó gây tiếng động, khiến nàng không thể nào ngủ được, Văn Thanh đứng dậy tiến tới trước cửa sổ, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Dung Chỉ nhẹ nhàng đi tới, không kịp phản ứng, nàng bị hoảng sợ đến ngã ngồi xuống đất, lúc ngẩng đầu lần nữa lại nhìn thấy Dung Chỉ tức giận nhìn nàng chằm chằm, chỉ sợ âm thanh vừa rồi là do hắn làm ra.

“Sư phụ.”

Văn Thanh vừa lên tiếng, hắn lại phi thân đi mất, thò đầu ra đã không thấy bóng dáng người nào, Văn Thanh cảm thấy bất đắc dĩ, biết hắn vô cùng tức giận lại không dám đi tìm hắn, thật vất vả mới ngủ lại được, chớp mắt chưa được bao lâu thì trời đã sáng.

Trong lòng Văn Thanh vẫn còn hơi lo lắng chuyện Mộc Thiên Hải, chuẩn bị ra cửa đi qua xem tình hình của ông một chút, Mộc Vân Hạc lại đi đến, hắn nở nụ cười, tựa hồ không vì chuyện kia mà ảnh hưởng đến tâm tình, Văn Thanh nghi ngờ, không nhận được hỏi.

“Đại ca, phụ thân đâu?”

“Phụ thân đang bồi(*) mẫu thân tưới hoa, sao vậy?”

(*) bồi: làm bạn, cùng nhau, giúp đỡ,...

“Hôm qua muội có nghe thấy phụ thân nói đến chuyện muốn đi thu thuế, có thật không?”

“Muội nghe thấy?”

Mộc Vân Hạc cũng không giạt mình quá lâu, dù sao sự lo lắng hôm qua đã hoàn toàn không thấy, vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái nở nụ cười.

“Hôm nay Hoàng thượng đã hạ chỉ, nói rằng Khoa cử sắp đến, phụ thân không thể không ở đây, Tướng Tướng quân là người được thay thế.”

“Thì ra là như vậy.”

“Sao muội lại nghe lén ta cùng phụ thân nói chuyện, sau này không được có thói quen này nữa.”

“Muội không cẩn thận nghe thấy.”

Văn Thanh liếc mắt nhìn hắn, hơi kỳ quái chuyện Hoàng đế thay đổi chủ ý, nhưng cũng nhớ tới hôm qua sau khi Dung Chỉ nghe bọn họ nói chuyện thì đi ra ngoài một chuyến, chẳng lẽ là vì Dung Chỉ?

Văn Thanh nhìn phòng Dung Chỉ, cửa phòng khép chặt, người ở bên trong cũng không có chút động tĩnh nào.

“Đại ca, huynh đến tìm ta làm gì?”

“Gọi muội đi ăn điểm tâm, nghe quản gia nói hôm qua có khách nhân của muội tới phủ, cũng cố ý tới đây xem một chút.”

Mộc Vân Hạc chỉ vào phòng của Dung Chỉ.

“Có phải ở nơi này không?”

Văn Thanh vừa định gọi hắn lại nhưng hắn đã đi sang gõ cửa mất rồi, cửa phòng mở ra rất nhanh, bên trong chào đón bằng một cái gối kiêu mạch(**) lớn.

(**)Gối kiêu mạch: Một loại gối mềm, tốt cho giấc ngủ, tốt cho sức khỏe. Có thể tìm trên GG để biết thêm thông tin về loại gối này.

Cái gối vừa văng ném vào trên mặt Mộc Vân Hạc, Văn Thanh cả kinh, may mắn người bị ném trúng không phải là nàng, nhưng cũng có chút lúng túng, đỡ Mộc Vân Hạc lên, người trong phòng đi ra, thấy ném nhầm người, sắc mặt cũng trở nên vắn vẹo.

“Đại ca, huynh không sao chứ?”

Mộc Vân Hạc vuốt vuốt làn da trơn bóng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn người bên trong:

“Công tử có vẻ hơi nóng tính.”

“Thật xin lỗi, đại ca.”

Biết tính khí Dung Chỉ hơi nóng nảy, Văn Thanh vội vàng cúi đầu nói rất nhiều câu xin lỗi, thấy hắn không nhúc nhích đứng nơi đó cũng vội đi qua kéo tay hắn, dùng sức ra hiệu, nhưng hắn vẫn thờ ơ.

“Cũng không phải là lỗi của muội, Thanh Nhi, muội cần gì phải làm như vậy.”

Mộc Vân Hạc trợn mắt nhìn Dung Chỉ, sắc mặt không vui, “Thanh Nhi có lời gì cần nói với hắn thì cứ nói, ta đi trước.”

Nhã nhặn đưa Mộc Vân Hạc đi, Văn Thanh xoay người, Dung Chỉ khoanh hai tay tựa vào cánh cửa nhìn nàng, trong cặp mắt xéch hẹp dài là vẻ không vui, thấy Văn Thanh đi tới, hắn lập tức quay người đi vào cửa, “Phịch” một tiếng đóng cửa lại.

Trong lòng Văn Thanh buồn bã, đây là tạo nghiệt gì vậy, nhìn sắc trời, nàng xoay người xuống phòng bếp mang lên ít đồ ăn cho Dung Chỉ.

“Sư phụ, ăn cơm nào, nhanh mở cửa đi.”

Đẩy cửa lại phát hiện hắn đã khóa lại từ bên trong, trong lòng Văn Thanh càng rối rắm, phải cầu đại thần tới mất.

“Không ăn.”

“Món ăn hôm nay đều là mấy món sư phụ thích ăn, người xem một chút rồi quyết định cũng không muộn.”

“Không ăn!”

“Sư phụ đã không ăn thì ta cũng không ăn, ta cùng đói với sư phụ.”

62. Q.2 - Chương 8: Thanh Yên 2

Edit: August97

“Món ăn hôm nay đều là mấy món sư phụ thích ăn, người xem một chút rồi quyết định cũng không muộn.”

“Không ăn!”

“Sư phụ đã không ăn thì ta cũng không ăn, ta cùng đói với sư phụ.”

Bên trong không có âm thanh nào, Văn Thanh ngồi ngoài cửa hồi lâu mới nghe thấy tiếng mở cửa, Dung Chỉ vừa nhìn thấy Văn Thanh bưng thức ăn ngồi đó, hừ lạnh một tiếng để nàng đi vào.

“Món ăn cũng đã nguội, ta hâm nóng giúp sư phụ.” Nhiệt tình giảm bớt, Văn Thanh cũng không có sắc mặt tốt.

Dung Chỉ nhìn nàng, đưa tay giữ nàng lại, nhận lấy thức ăn để lên bàn:

“Oán trách ta rồi à?”

“Sao dám.”

“Nam nhân hôm qua là ai?”

“Phó Thừa Tướng, cùng ta lớn lên với nhau từ nhỏ.”

Dung Chỉ không nói lời nào, lại gấp chút đồ ăn cho Văn Thanh.

“Sư phụ, người vẫn còn ghen sao?”

“Người nào ghen với người!”

Dung Chỉ lườm nàng, sắc mặt hơi mất tự nhiên, vội nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn nàng nữa.

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu này của hấn, Văn Thanh cũng không nổi nóng.

“Tối hôm qua sư phụ đi đâu?”

“Gặp cố nhân.”

Hấn xối một phần cơm, tựa hồ không nguyện ý nhắc tới chuyện này.

Văn Thanh thấy hấn như thế cũng không hỏi nhiều, tóm lại chuyện được giải quyết thì vô cùng may mắn.

“Khi nào thì chúng ta khởi hành?”

“Sư phụ gấp lắm sao?”

Văn Thanh cau mày, trái lại nàng rất muốn đi, nhưng dầu gì Thượng Hải Thanh Yên cũng coi như là bằng hữu của nàng, hôm nay hấn thành ra cái dạng kia, vẫn không đành lòng rời đi.

“Không vội, nhưng tiếp tục lưu lại ở đây, không biết đến lúc đó người còn muốn đi cùng sư phụ hay không.”

“Sư phụ có ý gì?”

“Sợ bị người làm tức chết.”

Dung Chỉ trừng mắt nhìn nàng, gương mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngón tay thon dài ưu nhã gạt hạt cơm bên khóe miệng Văn Thanh.

“Sao có thể chứ, sư phụ chính là người thân cận nhất của ta, sao ta có thể bỏ người lại được.” Văn Thanh cười đùa, sắc mặt Dung Chỉ hơi mất tự nhiên.

Dùng cơm xong với Dung Chỉ, hấn cũng đã hết giận, ăn xong điểm tâm đã sắp tới buổi trưa, hôm nay thời tiết rất tốt, mặt trời lên cao, Văn Thanh quay đầu lại nhìn Dung Chỉ bên trong, hấn đang loay hoay làm gì đó.

“Sư phụ, người không muốn ra ngoài đi dạo một chút sao?”

“Không, một mình người đi đi, trở về sớm một chút.”

Ánh mắt Dung Chỉ nhìn nàng có phần uy hiếp, còn cố ý gần giọng nói, Văn Thanh biết hấn có ý định gì đó, cũng không dám cãi lời hấn, ảo não ra cửa.

Thời điểm gặp Thượng Hải Thanh Yên, dáng vẻ hấn vẫn không có hơi sức như cũ, ngay cả cơm cũng không ăn, cũng không có ai dám lại gần khuyên bảo hấn, thật may là trong tiệm có một Nhị chương quỹ mi thanh mục tú thay hấn xử lý việc làm ăn, lợi nhuận mới không bị tiêu hao.

Lúc Văn Thanh tới Nhị chương quỹ cũng đang ở trong phòng dọn dẹp, thấy Văn Thanh đi vào mới cúi đầu ra ngoài.

Như vậy cũng không phải là biện pháp, Văn Thanh cũng không nghĩ ra an ủi hấn như thế nào cho phải, nhìn bộ dáng chán nản hao tổn tinh thần kia, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Không bằng quên hấn đi, người ưu tú như thế, lại có tài buôn bán, lo gì không tìm được người nam tử tốt.”

Có phần giống an ủi tỷ muội, Văn Thanh có chút rối rắm.

“Năm năm, làm sao ta có thể quên được.” Nước mắt trên mặt chưa khô giờ lại thêm đợt khác, Văn Thanh nhìn vậy cũng cảm thấy đau lòng, nhưng nàng cũng không biết an ủi hấn ra sao.

“Nếu hấn đã vô ý với người, người tiếp tục nữa cũng vô ích.”

“Ta biết, tuổi ta cũng không còn nhỏ, sao những thứ này lại không hiểu được, đây là chuyện khó chấp nhận, không thực sự trải nghiệm, thì không bao giờ hiểu rõ.”

“Nếu người còn muốn biết hắn có còn thích người nữa hay không, thử nghe theo chủ ý của ta đi, như thế nào?”

Thượng Hải Thanh Yên ngẩng đầu, ánh mắt chợt lóe rồi biến mất, nhú mày nhìn Văn Thanh.

“Ừ.”

Từ nơi Thượng Hải Thanh Yên đi ra, Văn Thanh liền bảo Hạ Uyển Dung mang theo nàng cùng vào cung, Hạ Uyển Dung là vú nuôi của hoàng đế, thủ vệ cùng thái giám trong cung đều biết bà, vả lại bà có lệnh bài Thái hậu ban cho, không hề có người ngăn trở, sau khi cùng Hạ Uyển Dung đi vào, nàng lấy cớ nói muốn đi chào hỏi Thái hậu liền đổi hướng đi tìm Thái hậu trước, Phong Nhượng Nhan cũng ở bên trong.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Văn Thanh đưa cho Phong Nhượng Nhan một tờ giấy, nàng liền gọi Văn Thanh tới.

“Sao vậy?”

Nhìn dáng vẻ ân cần của Phong Nhượng Nhan, Văn Thanh có phần rối loạn, nhưng vẫn nói ra ý đồ của mình.

“Công chúa, người có biết khi nào thì Hoàng thượng xuất cung, khi xuất cung thì sẽ đi nơi nào?”

“Thanh Nhi hỏi chuyện này làm gì?”

“Có chuyện muốn nhờ, xin công chúa nói cho ta biết.”

“Cái này cần hỏi thái giám đi theo bên người hắn, ta cũng không biết, chỉ nghe công công nói, đệ đệ đã một tháng không xuất cung rồi.”

Phong Nhượng Nhan nhú mày, sắc mặt có chút khó coi.

“Mấy ngày nay cũng không biết làm sao, hậu cung cũng không vào một lần, ăn uống cũng ít đi.”

Nghe nàng vừa nói như thế, Văn Thanh lại cảm thấy hình như Hoàng đế còn bản khoản chuyện Thượng Hải Thanh Yên, ở cổ đại này, một Hoàng đế có mối tình đoạn tuyệt đối không thể để người nào biết, nên mặc dù hậu cung phi tử hân nhiều như mây, Thượng Hải Thanh Yên cũng chưa hề oán trách lần nào.

Chẳng qua nàng cảm thấy Hoàng đế cũng thật đáng thương, rõ ràng không thích nữ nhân vẫn phải ép buộc bản thân mình, đầu óc có chút rối loạn, Văn Thanh lại nở nụ cười.

“Công chúa, có thể giúp ta mang một phong thư cho hoàng thượng hay không?”

“Do ai viết?”

“Người khiến hoàng thượng chẳng buồn ăn cơm.”

Kín đáo đưa phong thư cho nàng, Phong Nhượng Nhan nhận lấy, sắc mặt có chút khó coi nhưng không cự tuyệt.

“Lại thỉnh công chúa nhân tiện nói cho Hoàng thượng, chập tối ngày mai, tới Khúc Dương đình tìm ‘hắn’”

(‘Hắn’ ở đây, người nghe chưa biết giới tính nên tạm để ‘hắn’ trong ngoặc kép)

“Đây là người phương nào?”

“Công chúa mang hoàng thượng tới liền biết.”

“Trái lại ta cũng muốn xem xem, nữ tử nào lại có thể khiến đệ đệ ta mê mẩn tâm trí như vậy.”

Phong Nhượng Nhan mỉm cười nhét phong thư vào trong tay áo.

“Thanh Nhi yên tâm, đợi ta giao cho đệ đệ.”

Văn Thanh thấy phản ứng này của nàng, thì biết rõ nàng còn chưa biết Hoàng đế thích nam nhân, cũng khó trách, dù sao đều nói nữ nhân là kẻ ba hoa, có thể Hoàng đế nói cho Dịch vương nhưng không nói cho nàng biết.

Hàn huyền mấy câu với Thái hậu, Văn Thanh cùng Hạ Uyển Dung trở về phủ, chỉ chờ ngày mai xem Hoàng đế có tới hay không.

63. Q.2 - Chương 9: Cũng Chỉ Vì Yêu Người

Edit: August97

Dung Chỉ giấu mình trong phòng cả ngày không đi ra ngoài, đến lúc tối khi Văn Thanh đưa cơm thì mới mở cửa, định ngồi với hần một lát nói chuyện phiếm mấy câu rồi trở về.

“Sư phụ, ăn cơm thôi.”

“Vào đi.”

Lúc Văn Thanh đẩy cửa đi vào hần đã ăn mặc chỉnh tề ngồi bên cạnh bàn, trong tay cầm một chiếc quạt lông vũ màu đỏ, thời tiết càng ngày càng nóng, y phục của hần cũng càng mỏng, khuôn mặt vốn phong tình vạn chủng vương mấy giọt mồ hôi trông rất mê người.

Đặt thức ăn lên bàn, hần đơn giản nhai nuốt mấy miếng, thấy Văn Thanh vẫn nhìn chăm chăm mình thì nhú mày liếc mắt nhìn nàng, “Người cứ nhìn chăm chăm như vậy ta ăn không vào.”

“Sư phụ cảm thấy rất khó chịu sao?”

“?” Dung Chỉ nâng cằm không nói lời nào, khuôn mặt yêu mỹ nở nụ cười yếu ớt. “Cơm nước xong rồi vì sư ra ngoài dạo một chút.”

“A?” Nhớ tới ước định với Thượng Hải Thanh Yên hôm qua, Văn Thanh hơi do dự, Dung Chỉ vừa thấy vẻ mặt nàng, sắc mặt lập tức thay đổi. “Sao? Không muốn?”

“Không phải không muốn, mà tối nay ta có hẹn với một cô nhân.” Văn Thanh len lén quan sát vẻ mặt hần, cặp mắt hẹp dài trầm xuống, ánh mắt không vui nhìn Văn Thanh.

“Việc này, ta..., sư phụ..., nếu không thì chúng ta cùng đi?”

“Cô nhân của người ta đi gặp làm gì?” Dung Chỉ bắt đầu lộ tính khí, trên khuôn mặt dễ nhìn không có chút ý cười, rõ ràng không khí chung quanh đã lạnh đi rất nhiều.

“Sao sư phụ có thể nói vậy, chuyện của ta cũng là chuyện của sư phụ, sao lại phân chia như thế, cùng ta đi đi.” Cột nhả tiến tới trước mặt Dung Chỉ, nhưng hần lại dùng quạt lông vũ chắn trước mặt hai người, nghiêng mắt nhìn nàng.

“Coi như người thức thời.”

Thanh âm trầm thấp truyền vào trong tai Văn Thanh, Văn Thanh có phần bất đắc dĩ, nhưng không thể không tuân theo.

Dung Chỉ thấy Văn Thanh vào thanh lâu thì có phần kỳ quái, nhưng vẫn theo nàng đi vào, xuyên qua đại đường, rất nhiều hoa khôi đứng ở trên lầu hoặc ngồi dưới lầu, khi nhìn thấy Dung Chỉ đi vào, ánh mắt đều tỏa sáng, thậm chí còn muốn xông lại muốn kéo hần, Dung Chỉ lại có thể nhanh chóng tránh thoát ‘ma chưởng’ của mấy nữ nhân kia.

Cũng có không ít ánh mắt đắm đuối bỉ ổi của nam nhân nhìn chăm chăm Văn Thanh, trái lại Văn Thanh không chú ý, nhưng Dung Chỉ vẫn không vui, chỉ cần dám nhìn nàng, một kẻ cũng không bỏ qua, không biết hần sử dụng ám khí gì mà những nam nhân kia ôm đầu hét một tiếng ngã xuống.

Đến hậu viện, Dung Chỉ mới thả lỏng đề phòng, cùng Văn Thanh đi vào phòng của Thượng Hải Thanh Yên, thời điểm đi vào, Thượng Hải Thanh Yên đã thức dậy, hơn nữa có thể nhìn ra hần đã tỉ mỉ ăn mặc một phen.

Một thân trường bào vân sắc thêu họa tiết màu lục tôn lên vóc người cao gầy của hần, khoác lên người có phần rộng thùng thình, trên đai lưng khảm một khỏa trân châu lớn, tóc dài cố định bằng một cây trâm phỉ thúy cầu kì, phần tóc dư tự nhiên rũ xuống đầu vai, lông mày tinh tế nay càng thêm tinh xảo, ngũ quan thanh tú đậm hơn mấy phần khí chất văn nhược, vẻ chán chường ngày hôm qua đã hoàn toàn không thấy, thay vào đó là chí khí tỏa sáng, vinh quang bừng bừng.

Hần thấy Văn Thanh đi vào, duyên dáng bước qua, thấy Dung Chỉ bên cạnh Văn Thanh thì rất kinh ngạc.

“Vị này, vị công tử này là?” Thanh âm Thượng Hải Thanh Yên rất nhẹ, hết sức dịu dàng.

“Là sư phụ của ta, không sao, hần tới đây để giúp một tay.” Văn Thanh nở nụ cười với Dung Chỉ, ý bảo hần nể chút mặt mũi cho nàng.

Quơ quơ chiếc quạt lông vũ đỏ rực, Dung Chỉ yêu mỹ mỉm cười, “Ta chỉ tới nhìn Thanh Nhi, sẽ không cản trở.”

Thượng Hải Thanh Yên nhẹ nhàng cười, hình như nhìn ra chút gì đó, lại hơi khấn trương nắm tay Văn Thanh, “Như vậy có được hay không?”

“Có được hay không cũng phải thử một chút, lúc này cũng đã không còn sớm, chúng ta đi trước thôi.”

Thượng Hải Thanh Yên gật đầu, ba người đồng hành, hôm nay tặc hồ tâm tình Dung Chỉ cực tốt, ít khi bày ra bộ dạng mặt thối, trái lại dọc đường đi đều nở nụ cười, dẫn theo một đám hoa si một đường chạy theo.

Cố ý chọn một địa phương u tĩnh, chung quanh cũng không có người, trong kế hoạch của Văn Thanh vốn không mang Dung Chỉ tới, liền đỡ Dung Chỉ ngồi ở bên kia, mặc dù hần không vui, trừng mắt nhìn nàng nhưng vẫn nghe lời dời qua.

“Người nói hần sẽ tới sao?” Thượng Hải Thanh Yên nhẹ nhàng khấn trương vò vò ống tay áo, có phần không được tự nhiên.

“Không có việc gì, nói quần áo ra một chút.”

“Sao cơ?”

Thượng Hải Thanh Yên lúng túng, Văn Thanh thấy hần không muốn động, liền đưa tay thay hần nói lỏng, khuôn mặt hần ửng hồng, xin lỗi nhìn Văn Thanh, cũng đã biết hần một thời gian không gần, nhưng cũng không ngờ hần lại hướng nội như thế.

Thượng Hải Thanh Yên lúc này, sắc mặt ửng hồng, lông mày mảnh mai, lông mi thon dài, lồng ngực trắng nõn lộ ra một mảng lớn, cộng thêm khuôn mặt ngượng ngùng, một loại mị hoặc không thể nói thành lời.

“Hần sẽ tới.”

Văn Thanh mỉm cười an ủi hần, Thượng Hải Thanh Yên then thùng buông mắt, Văn Thanh đánh giá xung quanh, ngồi đợi khoảng một khắc đồng hồ (15 phút) mới mơ hồ nhìn thấy phía trước có người đi tới, Văn Thanh nháy mắt với hần, hần lập tức ngẩng đầu lên, chờ bóng dáng kia cách phía sau hần không xa, Văn Thanh cố ý tới gần trên chốc cười đùa với hần, hai người lắc trái lắc phải dựa vào một chỗ, thấy kia bóng dáng càng ngày càng gần, nụ cười bên khóe miệng Văn Thanh cũng càng ngày càng lớn.

“Các người đang làm gì?!”

Một thanh âm nghiêm trang lạnh lẽo truyền tới dọa Thượng Hải Thanh Yên hoảng sợ, hoảng để gầy đi rất nhiều, trên gương mặt tuần mỹ còn hơi tái nhợt, con người thâm thúy hiện nhiều tia máu.

“Hoàng thượng.” Thanh âm Thượng Hải Thanh Yên yếu ớt, cơ hồ không nghe thấy được, nhìn thấy Hoàng thượng như vậy, hàng lệ trong nháy mắt cũng không nhịn được chảy xuống.

Văn Thanh vốn muốn để Hoàng đế ghen, nhưng nhìn này tình trạng rối rắm này, suy nghĩ một chút vẫn đứng lên, “Hoàng thượng đừng hiểu lầm, ta chỉ giúp Thanh Yên giải ngựa, ta nghĩ các người còn có chuyện cần nói, bây giờ hãy nói rõ ràng đi.”

Kéo thị vệ phía sau muốn y rời đi, nhưng y lại mất lạnh nhìn nàng, một chút cũng không di chuyển.

Hoàng đế thu vào trong mắt động tĩnh của người sau lưng, quay đầu lại ra hiệu với thị vệ, y mới rời đi.

“Trẫm còn chưa xử lý hết chính sự trong cung, nếu như hôm nay người gọi trẫm tới chỉ vì muốn xem các người đùa giỡn, có phải trẫm nên đi hay không?”

Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt hoàng đế thủy chung dừng lại trên người Thượng Hải Thanh Yên, bước chân cũng không dời đi, thấy cặp mắt chứa đầy nước mắt của hắn (Thanh Yên), giống như đang cố ý khắc chế gì đó.

Vân Thanh lặng lẽ rời đi từ sau lưng hai người, nhìn ánh mắt đắm lệ mê mông lưng kia của Thượng Hải Thanh Yên, muốn đi tìm Dung Chỉ, lại phát hiện hắn đã biến mất không thấy, đi lòng vòng chung quanh cũng không tìm được bóng dáng của hắn.

Vân Thanh trái lại biết hắn không có việc gì, chỉ lo lắng hắn bị lạc đường, nhưng nghĩ lại, hắn ở nơi này cũng đã nhiều năm như vậy, không dễ dàng lạc đường mới phải, chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là chuyện của Thượng Hải Thanh Yên.

Không muốn nghĩ nhiều, Vân Thanh ngồi trong đình viện cách đó không xa nhìn sang bên này, Thượng Hải Thanh Yên ngồi ở vị trí bên trái, vừa lúc có thể thấy Vân Thanh, Hoàng đế đưa lưng về phía Vân Thanh, ngồi đối diện Thượng Hải Thanh Yên.

Giữa bọn họ vẫn có một đoạn khoảng cách, Vân Thanh ở xa chỉ có thể nhìn thấy Thượng Hải Thanh Yên vừa rơi lệ vừa nói gì đó, Hoàng đế ngồi đối diện hắn, thấy hắn khóc thì có phần thờ ơ quay đầu đi, trong lòng Vân Thanh gấp gáp, nhưng chưa ngồi được bao lâu, Hoàng đế đã đứng dậy rời đi, Thượng Hải Thanh Yên ngồi ở chỗ đó không ngừng khóc, nhưng cũng không giữ hắn lại, Vân Thanh cả kinh, vội đuổi theo hướng hoàng đế, thị vệ kia lại ngăn cản nàng.

Hoàng đế vội vàng rời khỏi, mắt thấy hắn càng ngày càng xa, Vân Thanh nhìn Thượng Hải Thanh Yên còn đang tuyệt vọng khóc trong đình viện, cũng không để ý nhiều nữa, tiếp mấy chiêu với thị vệ, trực tiếp lướt qua y đuổi theo Hoàng đế, mặc dù thị vệ có võ công cao cường, nhưng Vân Thanh rất ngang ngạnh, lúc giao đấu y cũng không chiếm thượng phong, Hoàng đế thấy Vân Thanh chấp nhất như vậy, liền ra lệnh cho thị vệ không cần cản nàng, về mặt nhìn Vân Thanh có phần khinh thường.

“Sao vậy? Coi trọng Thanh Yên? Hòa ly với đệ đệ ta chính là vì hắn? Không ngờ nữ nhân người cũng có một bộ mặt như vậy!”

Vân Thanh biết trong lòng hắn đang ghen, lúc này rất tức giận, nhưng cũng không biết giải thích với hắn như thế nào.

“Hoàng thượng, chỉ cần người nghe một câu này của ta, vô luận sau này ra sao thì bây giờ vẫn nên nói chuyện với Thanh Yên lần nữa ...”

Hoàng đế dừng bước, ánh mắt hắn tia máu nhìn Vân Thanh không nói gì.

“Trong lòng người vẫn có hắn chứ?”

“Nói vậy!” Hoàng đế trợn mắt nhìn Vân Thanh, khuôn mặt vốn rồi rắm lại càng thêm khó coi.

“Hoàng thượng, nếu đã yêu nhau, tội gì hành hạ lẫn nhau như vậy. Chuyện Tử Cơ, người cũng biết là không phải lỗi của Thanh Yên, vì sao còn vì chuyện này mà trách hắn như thế?” Vân Thanh đuổi theo sau lưng có phần không theo kịp bước chân của hắn, Hoàng đế nghe nói thế, liếc mắt ra hiệu cho thị vệ, thị vệ liền rời đi.

“Thanh Yên nói với người như vậy? Hắn đúng là không có tự chủ. ” Tự giễu mỉm cười, sắc mặt Hoàng đế khó coi, “Trẫm cùng hắn đồng giường cộng chẩm (cùng giường chung gối) năm năm, lai lịch của hắn trẫm đều rất rõ ràng, sao trẫm có thể vì chút chuyện này mà không tin hắn.”

“Vậy..., còn có những chuyện khác?”

“Tử Cơ bắt tay với Cao Nguyên Phương, người biết không?”

Văn Thanh lắc đầu, Hoàng đế thở dài giống như tự giễu, “Hắn là đại thần tặc quốc, lại biết trăm tất cả các chuyện giữa trăm cùng Thanh Yên, còn nắm trong tay tất cả điểm yếu của Thanh Yên, nói như vậy người đã hiểu chưa?”

“Trước kia hắn ta cùng Thanh Yên ở chung một chỗ?” Văn Thanh có phần không xác định, nếu thật sự là như vậy, hoài nghi Thượng Hải Thanh Yên lại càng thuận theo tự nhiên.

“Ha ha, Thanh Yên cũng không thừa nhận, nếu hắn thành thật nói rõ với trăm, trăm cũng sẽ không như vậy, chung đụng với hắn đã năm năm, trăm cho là đã đủ hiểu hắn, nhưng trải qua chuyện này, trăm cảm thấy bản thân không biết gì về đối phương.”

“Dù là quá khứ của hắn, thì như thế nào, người nào không có quá khứ, vì sao hoàng thượng cứ chấp nhất chuyện này như thế?”

“Điều trăm để ý không phải quá khứ, mà là thái độ của hắn, nếu đã không thể thẳng thắn với trăm, tiếp tục chung đụng còn có ý nghĩa gì? Nhiều năm trăm tin tưởng hắn thương yêu hắn như vậy, cho rằng trong lòng hắn chỉ có một mình trăm, hắn muốn sao trăng trên trời trăm đều chiều theo ý hắn, muốn ăn vãi, trăm bóc vỏ cho hắn ăn, hắn than thở trăm có thể ít lắm triều để làm bạn với hắn không, nhưng hiện tại.”

Thanh âm Hoàng đế có chút ghen ngào, Văn Thanh dừng lại, không biết giữa bọn họ còn có một đoạn thời gian như vậy, nên nhất thời ngây người không biết nói gì.

“Vậy, người thật muốn không gặp Thanh Yên nữa sao?” Văn Thanh sắc mặt rối rắm, chưa bao giờ biết tình yêu đồng tính cũng có thể khắc cốt ghi tâm như vậy.

“Công tử!”

Nơi xa truyền đến một tiếng la, chỉ nghe “Bùm” một tiếng, Văn Thanh cùng Hoàng đế quay đầu lại, trong đình đã không thấy bóng dáng của Thượng Hải Thanh Yên, chỉ kịp thấy một vạt áo màu xanh nổi trên mặt nước.

“Hoàng...” Văn Thanh quay đầu lại vừa định gọi hắn, nhưng hắn đã vội vã nhảy vào trong nước, thị vệ nhìn thấy cũng vội nhảy xuống.

Thị vệ kéo Thanh Yên lại, nhưng hắn không chịu đi lên, muốn tránh thoát khỏi thị vệ.

“Dừng nào loạn!”

64. Q.2 - Chương 10: Ngẫu Nhiên Dị Dàng

Edit: August97

Hoàng đế bá đạo vòng quanh hông của Thượng Hải Thanh Yên, ngũ quan lạnh lùng đầy khấn trương.

Tóc Thượng Hải Thanh Yên bị nước thấm ướt, trên khuôn mặt cũng không biết là nước mắt hay nước hồ, được Hoàng đế đưa lên bờ, y phục đơn bạc đã trượt xuống hơn phân nửa, hắn ngồi trên bờ không ngừng ho khan, thân thể gầy gò khiến người ta đau lòng, không bao lâu sau hai mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh.

“Hoàng thượng, trước tiên hãy đưa Thanh Yên trở về đã.”

Hoàng đế gạt đầu, cởi ngoại bào trên người khoác vào người hắn, thị vệ không biết từ đâu dẫn một chiếc xe ngựa chạy đến, dìu Thượng Hải Thanh Yên vào trong xe, Hoàng đế cũng đi vào theo, thị vệ thông thạo quay đầu xe ngựa chạy tới cửa sau thanh lâu, Văn Thanh cũng không biết nơi này còn có một cửa sau, nhìn đáng vẻ Hoàng đế chắc chắn đã không ít lần đi bằng lối này.

Mang Thượng Hải Thanh Yên vào phòng, nhìn một thân ướt sũng của hắn, Hoàng đế nhíu mày, phát phát tay với Văn Thanh cùng thị vệ đang xông vào, ý bảo bọn họ rời đi.

Vân Thanh ra khỏi cửa, núp ở phía sau chân tường nghe động tĩnh bên trong, cũng không dám thò đầu ra nhìn.

Tựa hồ đang giúp Thượng Hải Thanh Yên thay quần áo, cũng không có động tĩnh gì đặc biệt, qua hơn một khắc mới nghe được bên trong có tiếng người nói chuyện, có lẽ Thượng Hải Thanh Yên đã tỉnh.

“Hoàng, hoàng thượng.” Thanh âm Thượng Hải Thanh Yên có chút nghẹn ngào, Vân Thanh tâm ngứa, không nhin được thò đầu ra nhìn.

“Là lỗi của ta, sau này ta sẽ không đối xử với ngươi như thế nữa, chuyện đã qua thì để nó qua đi.” Sắc mặt Hoàng đế biến chuyển, nhưng vẫn cứng rắn ôm lấy Thượng Hải Thanh Yên.

Khuôn mặt tái nhợt của Thượng Hải Thanh Yên hơi ửng hồng, thẹn thùng rúc vào trong ngực Hoàng đế, nhưng mà trên mặt lại vẫn hiện vẻ lo lắng, “Hoàng thượng không trách ta sao?”

“Coi như chưa từng có chuyện này, Thanh Yên cứ giống như thường ngày, gọi ta Thiên Ngạo là được, vừa rồi thấy ngươi nhảy hồ tự vẫn, ba hồn của ta đã mất hai, nếu cuộc đời này không còn được gặp lại ngươi, cuộc sống này xứng đã không còn ý nghĩa.” Thanh âm Hoàng đế đầy thương tiếc, bàn tay đặt sau lưng Thượng Hải Thanh Yên, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Thiên Ngạo.” Thượng Hải Thanh Yên không nhin được, nước mắt ào ào rơi xuống, mắt thấy hai người bên trong càng ngày càng đậm tình mật ý, lúc này Vân Thanh mới nhớ tới Dung Chỉ, vỗ đầu một cái thầm mắng chính mình, tại sao lại quên mất hần.

Nhấn với Nhị chương quý nói lại với Thượng Hải Thanh Yên rằng nàng phải đi, Vân Thanh liền trở về Mộc phủ, khiến Vân Thanh kỳ quái chính là khi nàng trở về hần cũng đã trở lại, lúc gõ cửa hần cũng không giận dữ, càng không tỏ ra tức giận với nàng, ngược lại nở nụ cười xin lỗi nàng, hần cảm thấy thời tiết quá nóng nên trở lại trước.

Khác thường như thế, cũng khiến Vân Thanh không quen, nhưng cũng may mắn, chỉ cần hần không tức giận, thế nào cũng tốt.

Chuyện của Thượng Hải Thanh Yên cùng Hoàng đế đã giải quyết không sai biệt lắm, Vân Thanh cũng muốn nhanh chóng rời địa phương này, mỗi ngày ở trong phủ trải qua cuộc sống nhàm chán, nàng không chịu được, nhưng lại không biết ăn nói như thế nào với phụ mẫu.

“Muội muội?”

Vừa đi vừa nghĩ, nhất thời không chú ý đến Mộc Vân Hạc ở trước mặt, trong tay Mộc Vân Hạc mang theo hai bao điểm tâm, nhìn bộ dáng Vân Thanh đang cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ thì mỉm cười.

“Đang nghĩ gì mà nhập thần đến như thế, đi trên đường chú ý cẩn thận một chút.”

Mộc Vân Hạc vừa dứt lời, một con tuần mã đã nhanh chóng xông đến, trên đường cái người đến người đi, cũng không hề chạy chậm lại, tốc độ cực nhanh chạy tới hướng này, Mộc Vân Hạc cả kinh, vội ném hai bao điểm tâm cầm trong tay ra, ôm chặt lấy Vân Thanh đang đứng bên cạnh.

Chủ nhân con ngựa kia thấy ngựa mình chuẩn bị đụng phải người khác vội kéo chặt cương ngựa, áp sát quá gần nên khó mà ghìm lại, Vân Thanh cùng Mộc Vân Hạc tránh thoát, trái lại người kia lại ngã xuống.

“Vị tiểu ca này, trên đường cái sao có thể cưỡi ngựa như thế, tốc độ nhanh như vậy nếu đụng phải người khác thì làm sao!” Mộc Vân Hạc thiện ý nhắc nhở, thấy kia người kia ngã trên mặt đất muốn tiến lên dìu, vậy mà hần lại ngẩng đầu nhìn lên, là Phong Huyền Dịch.

Toàn thân hần khoác trường bào hắc y càng thêm anh tuấn, thối mặt tức giận, khi thấy rõ người nọ là Vân Thanh thì giọng nói càng thêm khó nghe:

“Đúng là thấy ngươi liền gặp xui! Sao không cút xa chút!”

Lời nói của Phong Huyền Dịch khiến Mộc Vân Hạc là một kẻ luyện muội cực kì khó chịu, Phong Huyền Dịch vốn đứng dậy muốn đi, nhưng hần lại cố ý ngăn cản trước con ngựa kia:

“Vương Gia, ngươi thiếu chút nữa đụng vào muội muội ta, sao ngươi có thể lờ đi như thế?!”

“Đụng phải ư? Bỏn vương đụng vào nàng khi nào?”

“Người!”

“Không cần đâu đại ca, Vương Gia làm rất nhiều chuyện tốt, được trời cao che chở, vốn muội mới là người bị đụng phải, nhưng chính hắn lại ngã ngựa, đó cũng là một loại báo ứng, con người không cần so đo với loài chó, chúng ta so đo với hắn làm gì.”

Vân Thanh tiến lên kéo Mộc Vân Hạc qua, dù sao sau này hắn vẫn muốn tiến vào triều đình, không thể có quá nhiều xung đột với Phong Huyền Dịch, nhưng trong câu nói vẫn là nhin không được chửi Phong Huyền Dịch đôi câu.

“Người có ý gì?! Nói lại rõ ràng cho Bỏn vương! Người nói ai là chó?!”

Phong Huyền Dịch sắc mặt khó coi, nín Vân Thanh đang xoay người đi, sức lực rất lớn, Vân Thanh bị hắn kéo đến đau đớn.

Mộc Vân Hạc vốn không muốn so đo, nhưng nhìn thấy bộ dáng dã man của Phong Huyền Dịch nhin không được lên tiếng:

“Vương Gia! Thỉnh tự trọng! Thanh Nhi ta đã không còn là nương tử của người, không có nghĩa vụ phải chịu đựng bạo lực của người!”

Hung hăng hất tay hai người ra, Mộc Vân Hạc kéo Vân Thanh về phía sau, “Có chuyện gì cứ nhắm vào ta!”

“Đại ca!”

Vân Thanh nghĩ muốn xông lên phía trước lại bị hắn ngăn lại, Mộc Vân Hạc thực sự thương yêu muội muội này, chức quan của Phong Huyền Dịch không biết lớn hơn hắn bao nhiêu, lại là đệ đệ Hoàng đế, nếu sau này hắn trả thù, vậy thì thật sự...

“Hừ!” Phong Huyền Dịch không tiếp tục nhiều lời, xoay người nhảy lên lên ngựa rời đi.

“Huynh không sợ hắn trả thù sao?” Ánh mắt Vân Thanh buồn bã, nếu Phong Huyền Dịch nhắm thẳng vào nàng thì nàng cũng không sợ gì.

”Chút quan chức sao quan trọng

65. Q.2 - Chương 11: Nhân Tài

Edit: August97

Có lẽ Mộc Thiên Hải lần đầu tiên thấy Vân Thanh có bằng hữu ở trong phủ, nên già trẻ lớn bé trong phủ cũng tụ tập, hơn nữa thức ăn cũng phong phú chưa từng có từ trước tới nay.

Lúc Vân Thanh đi qua, Mộc Thiên Hải đã ngồi ở ghế trên, phía dưới bên trái Hạ Uyển Dung, bên phải là Mộc Vân Hạc cùng Mộ Chiết Lan, Vân Thanh đi tới ngồi bên cạnh Hạ Uyển Dung, Dung Chỉ thấy nàng ngồi xuống, vẻ diễm phúc lảng lờ cũng thu liễm không ít, mỉm cười ôn hòa cũng khiến hắn nhìn giống nam nhân đường hoàng chính khí.

“Bái kiến Bá phụ bá mẫu, huynh trưởng.”

Thanh âm dịu dàng cũng ít đi mấy phần nóng nảy, hôm nay Dung Chỉ không giống ngày thường chút nào.

Mộc Thiên Hải cười hào sảng, lúc đầu khi thấy nam nhân anh tuấn như vậy, ánh mắt có phần quái dị, nhưng vẫn bình tĩnh lại.

“Đều ngồi xuống ssi.”

Hạ Uyển Dung dịu dàng nhìn Dung Chỉ, ánh mắt hòa ái, “Thanh Nhi làm phiền cậu phí tâm chăm sóc, ta thay Thanh Nhi kính cậu một ly.”

Dung Chỉ cười yếu ớt, phượng mâu hẹp dài không ngăn nổi yêu my, “Không có gì, ta chỉ bảo vệ đồ nhi của ta mà thôi.”

“Cậu là sư phụ Thanh Nhi?” Giọng nói Mộc Vân Hạc ngồi đối diện đầy nghi ngờ, chuyện bị ném gỏi lần trước khiến hắn không có ấn tượng tốt với tên Dung Chỉ này.

“Ừ.” Dung Chỉ gật đầu, khuôn mặt Mộc Thiên Hải cùng Hạ Uyển Dung cũng trở nên cung kính không ít, mới vừa rồi chỉ coi hắn như hậu bối.

“Nếu là sư phụ Thanh Nhi, vậy xin thứ cho ta vô lễ.” Thanh âm Mộc Vân Hạc đầy vẻ xin lỗi, mặt mũi áy náy.

“Không sao, thiên tư Thanh Nhi rất tốt, học một biết mười.”

“Vậy vị sư phụ này, cậu dạy Thanh Nhi những gì?” Ánh mắt Mộc Thiên Hải khẩn thiết khác thường, Văn Thanh ngồi ở bên cạnh Dung Chỉ, nhìn về mặt lạnh nhạt kia cũng có phần bội phục hắn.

“Ta là thầy thuốc, tất nhiên là dạy y thuật.”

“Ồ, đây chính là điều tốt, Thanh Nhi còn phải theo sư phụ học chăm chỉ hảo học hỏi.” Thần sắc Mộc Thiên Hải sáng khoái, phát phát tay sai nha đầu đi xuống đưa lên một vỏ rượu, tự mình rót một ly, lại rót cho Dung Chỉ một chén.

“Trước tiên ta thay Thanh Nhi tạ ơn công sức dạy dỗ của sư phụ.”

“Không sao, bá phụ không cần khách khí như thế.” Ánh mắt Dung Chỉ liếc nhìn Văn Thanh, tựa hồ đang khoe khoang hắn tùy cơ ứng biến rất giỏi. (Diễn đàn Lê Quý Đôn)

“Muội muội, bá sư khi nào vậy, sao không nghe muội nói gì.” Thái độ Mộc Vân Hạc mặc dù có tốt lên, nhưng đối với hắn còn hết sức hoài nghi, nhìn ánh mắt của hắn mặt ngoài hết sức hiền hòa, nhưng vẫn mở miệng hỏi Văn Thanh.

“Hơn một tháng rồi, lúc đó ở vương phủ, bên cạnh không có ai nên cũng không biết nói với người nào.” Văn Thanh cười nhẹ, “Sư phụ đối đãi với muội rất tốt, lúc ở trong vương phủ cũng đều nhờ hắn chăm sóc.”

“Vậy xin hỏi đại danh sư phụ?”

“Dung Chỉ.”

“Là bằng hữu Vương Gia sao? Sao lại ở trong vương phủ?” Có thể do nói quá nhiều, vẻ mặt Mộc Thiên Hải ngược lại có mấy phần nghi ngờ.

“Coi như vậy.” Dung Chỉ cười khẽ, “Nhưng không có thâm giao.”

“Vậy cũng tốt, về sau liền ở lại trong phủ dạy Thanh Nhi đi, dù sao cuộc sống sau này cũng nhàn hạ.” Mộc Thiên Hải mỉm cười, lại giờ ly rượu lên.

Mộc Vân Hạc cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm toàn bộ hành vi của Dung Chỉ hồi lâu, ánh mắt kia khiến Văn Thanh cũng có chút không thoải mái, Dung Chỉ chỉ mỉm cười đi theo hắn.

Hình như tâm tình Mộc Thiên Hải không tệ, kéo mấy người Mộc Vân Hạc cùng Dung Chỉ uống mấy hũ lớn, cho đến khi Hạ Uyển Dung không nhận được sai hạ nhân không được đưa rượu lên nữa mới dừng lại, tửu lượng Dung Chỉ khá được, nhưng từ khuôn mặt ửng hồng kia vẫn có thể nhìn ra hắn đã có phần say, Mộc Vân Hạc đã sắp bất tỉnh, Mộ Chiết Lan sẵn sàng đỡ hắn, về mặt áy náy.

“Mẫu thân, con dìu Vân Hạc về trước.”

Hạ Uyển Dung thấy Mộc Vân Hạc say thành cái dạng này cũng không nhẫn tâm, phát tay để bọn họ đi, lại gọi hai hạ nhân khác đỡ Mộc Thiên Hải đi về.

“Tửu lượng của sư phụ rất tốt, hôm nay cũng đã muộn, sớm trở về nghỉ ngơi đi, Thanh Nhi, mang sư phụ trở về.”

Vân Thanh quay đầu, đỉnh viện cũng chỉ còn lại hai người, bước chân Dung Chỉ có phần không ổn, đi phía trước lệch trái lệch phải, Vân Thanh thấy không ổn, liền tiến lên đưa tay khoác tay trái của hắn lên vai nàng, bên tai phả đến cổ hơi thở nóng rực xen lẫn nồng đậm mùi rượu, Vân Thanh nhú mày bước nhanh hơn.

“Thanh Nhi.” Thanh âm Dung Chỉ mang theo chút men say, ánh mắt diêm dúa lảng lơ dừng trên người Vân Thanh, hiện lên mấy phần tính toán.

Vân Thanh chỉ cho là hắn say, tùy tiện ứng đáp mấy tiếng, liền mang hắn vào trong phòng, Dung Chỉ thân hình cao lớn, đem hắn mang lên giường không dễ dàng, thở hổn hển tựa vào bên giường, còn Dung Chỉ nằm trên giường.

Nhìn lướt qua nam nhân bởi vì men say mà càng thêm mê người, Vân Thanh quay người sang, thời gian không còn sớm, nàng quả thật hơi mệt.

Vừa định đứng dậy thì tay lại bị kéo, Vân Thanh quay đầu lại, không biết từ khi nào, Dung Chỉ nửa say đã mở mắt, Vân Thanh kỳ quái nhìn hắn, hắn lại dùng lực lại kéo nàng xuống, lật người lăn đè lên người nàng.

Cảm giác trên người một hồi áp bức, khuôn mặt Dung Chỉ gần trong gang tấc, Vân Thanh bối rối, con người loạn chuyển.

Khuôn mặt ửng đỏ của Dung Chỉ cùng con người yêu mị càng thêm mê người, đôi môi đỏ thắm khê đóng khê mở, ngón tay thon dài vuốt ve gò má Vân Thanh, Vân Thanh chỉ cảm thấy mùi rượu trước mặt phả đến khiến nàng không thở được, lại kinh ngạc sự khác thường hôm nay của Dung Chỉ, muốn giãy giụa, lại bị hắn ép tới không thể động dậy. (LQĐ)

“Sư, sư phụ.” Khoảng cách quá gần, Vân Thanh cũng không nhận được đồ mặt, quay đầu đi muốn tránh thoát hắn.

Hơi sức Dung Chỉ rất lớn, một tay giữ cổ tay đang giãy giụa của Vân Thanh đặt trên đỉnh đầu, giữ chặt không thể động dậy, một tay khác trượt vào mái tóc Vân Thanh, hết sức dịu dàng, chưa từng thấy qua một Dung Chỉ như vậy, Vân Thanh bị hù sợ, nhưng càng sợ hắn sẽ làm gì đó, dù sao lần đó là nàng lừa hắn, nếu hắn thật sự cho là hai người ở cùng một chỗ, vậy lần này.

“Sư, sư phụ, người... người định làm gì.” Tránh né ánh mắt nóng bỏng kia, mơ hồ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì, Vân Thanh đỏ mặt.

“Thanh Nhi.” Thanh âm nỉ non vang lên bên tai Vân Thanh, ngoài cửa sổ đã đen kịt, chẳng biết lúc nào trăng sáng cũng đã trốn vào trong đám mây đen, chỉ có thể mượn ánh sáng yếu ớt từ hai cây nến nhìn về mặt Dung Chỉ.

Sắc mặt hắn ửng đỏ khác thường, tóc dài buông xõa trên người Vân Thanh, vung tay lên, dập tắt hai ngọn nến duy nhất, chung quanh tối đen như mực, trong bóng tối, Vân Thanh chỉ có thể cảm giác trên người nàng đè ép một vật nặng, nồng đậm mùi rượu cùng hô hấp nóng bỏng phun trên mặt, mơ hồ có thể cảm giác được Dung Chỉ đang không chớp mắt nhìn nàng, trong đêm tối vẫn có phần dọa người.

“Sư, sư phụ.” Kêu mấy tiếng cũng không nghe thấy tiếng nói của Dung Chỉ, lại cảm giác bàn tay kia đang bắt đầu dao động trên người nàng, Vân Thanh thận trọng hô: “Sư phụ, người làm sao vậy?”

Dung Chỉ như cũ không trả lời, chỉ cảm thấy một đôi môi ấm áp chậm rãi áp xuống, mùi rượu mang theo mùi thơm của bản thân hắn áp vào trong miệng nàng, Vân Thanh cau mày, Dung Chỉ chưa bao giờ chủ động qua như vậy, hôm nay là bị kích thích gì vậy?

Dùng sức giãy giụa vẫn như cũ không bằng hơi sức của hắn lớn, này mềm mại tay có chút lạnh lẽo sờ ở trên mặt mình làm cho người ta có chút rợn cả tóc gáy, Vân Thanh ho hai tiếng, ngăn trở Dung Chỉ muốn hơn đi xuống động tác.

Dung Chỉ dừng một chút, nhưng không thu lại dáng vẻ, vẫn không đứng dậy, lại nằm trên ngực Vân Thanh, hồi lâu cũng không thấy hắn có động tĩnh gì, Vân Thanh cử động, lại phát hiện hắn đã không dùng lực, cánh tay tránh thoát ra ngoài đẩy hắn một cái, lại nghe được tiếng hít thở đều đều, tựa như đã ngủ thiếp đi.

Văn Thanh thở ra một hơi, cẩn thận đặt hần lên giường, đắp chăn xong mới ra ngoài.

Ngủ muộn, hôm sau Văn Thanh cũng dậy rất muộn, cũng không có người đến gọi mình, ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh, lúc thức dậy muốn đi tìm Dung Chỉ xin lỗi, rồi rảo hồi lâu mới đi qua gõ cửa, lại phát hiện hần đã không có ở đây.

Ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh, Văn Thanh nghi ngờ đi ra ngoài nhìn một chút, khó khăn tìm hồi lâu mới nhìn thấy hần toàn thân bạch y đứng chung một chỗ với Mộc Thiên Hải, hai người cùng nhau chuyện trò vui vẻ, không biết đang nói cái gì, lại dụ dỗ Mộc Thiên Hải nở nụ cười.

Văn Thanh đứng cách đó không xa, thấy vậy cũng lười quấy rầy, trở về đánh răng ăn điểm tâm mới ra ngoài đi dạo trong sân, vừa đi ra liền thấy Dung Chỉ dẫn Mộc Thiên Hải đang mặc quan phục đi tới, chẳng biết lúc nào Mộc Văn Hạc cũng xuất hiện, đứng bên cạnh hai người nở nụ cười, ánh mắt thành kiến thường ngày đã hoàn toàn không thấy.

Kỳ quái với tốc độ thu phục lòng người của Dung Chỉ, Văn Thanh nhìn những người kia đi tới.

“Thanh Nhi.” Mộc Văn Hạc tinh thần sáng khoái, nở nụ cười, xem ra hôm nay rất vui vẻ.

“Đại ca, phụ thân, sư phụ.” Văn Thanh liếc mắt nhìn Dung Chỉ, hần cũng không ngại ngùng, nụ cười so với thường ngày đẹp mắt hơn nhiều. “Sao lại vui vẻ như thế, có chuyện gì vui sao?”

“Bệnh cũ của phụ thân tái phát, Dung Chỉ sư phụ tặng chút đông trùng hạ thảo, nhìn tinh thần phụ thân có phải tốt hơn nhiều hay không.” Giọng nói Mộc Văn Hạc vô cùng hưng phấn, giống như đưa cho hần.

“Có phải là nha đầu con nói cho Dung Chỉ sư phụ hay không? Sáng sớm hần đã dẫn tới Hãn Huyết Bảo Mã của Cấp Xích Quốc, nhìn vẻ vui mừng của đại ca con kia.” Mộc Thiên Hải nở nụ cười cưng chiều, ánh mắt nhìn Dung Chỉ cũng cực kỳ ôn hòa. (diendan)

(*) Hãn Huyết Bảo Mã: Một loại ngựa tốt, chắc là loại xích thố (màu nâu đỏ)

Thì ra là thu mua lòng người, Văn Thanh ha ha cười hai tiếng nhìn mấy người kia ưu nhã ngồi trong viện, sai nàng bưng trà rót nước, Văn Thanh ngồi một bên nghe ba người thoải mái tán gẫu, có chút bất đắc dĩ, vừa định lui ra, Dung Chỉ lại có thể tìm đúng lý do ngăn trở Văn Thanh rời đi, bất đắc dĩ ngồi xuống, nhìn lên ba người trước mặt nói mấy lời vô nghĩa, nói quốc gia nói xã tắc nói dân chúng.

Mặc dù có xúc cảm phẫn nộ với từng vấn đề, Văn Thanh biết đối với mấy chuyện này Dung Chỉ không có hứng thú, nhưng cũng phải lau mắt mà nhìn hần, thấy vẻ mặt Mộc phụ Mộc huynh liền biết rõ bọn họ thích gì, còn có thể trong thời gian ngắn như vậy khiến bọn họ mặt mày hớn hở.

Văn Thanh quan sát Dung Chỉ vẫn ngồi cười nói cùng hai người, vẫn là khuôn mặt quen thuộc đó, lại xuất hiện một cổ cảm giác không giống trước.

“Phụ thân, hai người không cần lên triều sao?” Ngồi nghe mấy người nói, Văn Thanh có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn tận lực tìm ít vấn đề có thể nói.

“Ha ha, Thanh Nhi, con xem bây giờ đã là giờ nào rồi, đã hạ triều được một canh giờ rồi.” Mộc Thiên Hải cười sáng khoái, Dung Chỉ cũng cười theo.

“Muội muội ta từ nhỏ đã như vậy, khiến Dung Chỉ sư phụ chê cười rồi.” Mộc Văn Hạc cũng đã hoàn toàn nghiêng về phe hần, cũng khiến Văn Thanh có chút khinh thường, chỉ bởi vì một con ngựa?

“Dung Chỉ sư phụ đối với kẻ sách quốc gia quen thuộc tinh thông như thế, không vào triều làm quan thật đúng là đáng tiếc...”

66. Chương 66

Edit: August97

“Ta luôn thích cuộc sống tự do tự tại, luôn không màng danh lợi, ngược lại nghe bá phụ giải thích, làm Lễ Bộ Thượng Thư đúng là nhân tài không được trọng dụng.”

Dung Chỉ dịu dàng khen Mộc Thiên Hải cùng Mộc Vân Hạc một lần, Văn Thanh vốn tưởng rằng ít nhất Mộc Thiên Hải cũng có chức quan lớn, được người khen vốn đã quen, không ngờ nay Dung Chỉ dụ dỗ chính ông cười ha ha.

Mộc Vân Hạc cũng thay đổi thái độ lúc trước, cười hì hì ngồi bên cạnh mấy người.

“Đúng rồi bá phụ, Thanh Nhi đang cùng ta học dược lý, cần rất nhiều dược liệu mà Kinh Thành không có, ta muốn mang nàng ra khỏi thành đi học hỏi nhiều nơi.” Nhìn hai người đang vô cùng vui vẻ, Dung Chỉ rõt cuộc mới mở miệng, coi như không muốn, cũng không quá cứng nhắc.

Mộc Thiên Hải nghe lời của hắn, dừng lại một chút không lên tiếng, nụ cười của Mộc Vân Hạc trái lại nhỏ đi rất nhiều, “Ra khỏi thành? Đi đâu?”

“Vân Nam, Tây Dạ Quốc là địa phương có nhiều dược liệu nhất, mặc dù cách hơi xa, nhưng xong xuôi ta sẽ đem Thanh Nhi trở về, nếu muốn bá sư học nghệ, không có mấy năm hành tẩu bên ngoài sao có thể thành công, bá phụ cũng không muốn Thanh Nhi uống phí cuộc đời sống ở trong nhà đi, nàng có thiên phú.”

Vừa nghe nói thế, nụ cười Mộc Vân Hạc liền thu về, khuôn mặt đầy vẻ không muốn, “Tuy là như thế, nhưng Thanh Nhi là một nữ nhân, ra ngoài lâu như vậy, nếu gặp phải người xấu thì làm thế nào.”

“Huynh trưởng còn chưa tin ta sao?” Dung Chỉ tự tin mỉm cười khiến chân mày Mộc Vân Hạc càng nhíu sâu hơn, “Nếu vẫn chưa yên tâm, tiếp vài chiêu với ta thì như thế nào?”

Mộc Vân Hạc còn muốn nói điều gì, Mộc Thiên Hải lại kéo hắn lại, vẻ mặt tươi cười, “Đây cũng là do không yên lòng, chỉ là Thanh Nhi đã sắp 20, chưa bao giờ đi xa nhà, lập tức để nàng đi ra ngoài mấy năm, khó tránh khỏi Vân Hạc lo lắng trong lòng, trong lòng lão phu cũng không bỏ được.”

“Phụ thân.” Mặc kệ nói thế nào Văn Thanh cũng có phần cảm động, nhưng lưu lại Mộc phủ này không phải là điều nàng muốn, “Tuổi con cũng đã không còn nhỏ, chuyện tái giá gì đó cũng không muốn nữa, chỉ muốn thừa dịp còn trẻ làm ít chuyện mà con cảm thấy có ý nghĩa, để đến khi con già đi sẽ không phải hối hận, đi cùng sư phụ, con cảm thấy đây là chuyện có ý nghĩa nhất nửa đời sau của con, chờ con trở lại liền mở một tiệm thuốc trên phố, nửa đời sau lo gì không ổn định. Phụ mẫu cùng đại ca lo lắng cho con, nhưng đây là con đường con chọn, bao nhiêu năm con đều không cảm thấy lâu.”

Sắc mặt Mộc Thiên Hải thay đổi, Mộc Vân Hạc vẫn lo lắng nhìn nàng, “Nhưng Thanh Nhi, từ nhỏ muội ở nhà ăn sung mặc sướng, hôm nay muốn ra ngoài leo núi băng sông, rất cực khổ, sao muội có thể chịu đựng được.”

“Cuộc sống cũng là một chặng tu luyện, chẳng lẽ huynh trưởng hi vọng Thanh Nhi cứ cả đời sống trong Mộc phủ như vậy, vô danh không lộc?” Dung Chỉ đảo mắt nhìn mấy người trước mặt, xác định Mộc phụ đã dao động, nhưng Mộc huynh này lại vô cùng ngoan cố.

“Bất luận như thế nào, ta vẫn không yên lòng, Thanh Nhi, cho dù muốn học hỏi, học nơi Kinh Thành này không phải tốt sao, nếu nơi này không có dược liệu, ta phái người tìm đến uội.”

“Dược liệu trong sách thuốc nhiều như vậy, nếu đều dựa vào ca ca huynh tìm, thì muốn đến khi nào, hơn nữa nếu muội muốn làm thầy thuốc, tất nhiên sẽ muốn tự mình lên núi tìm, cần hiểu rõ sự sinh trưởng cùng tập tính phương vị của nó, đại ca một mực giúp muội như thế, muội làm sao có thể làm một thầy thuốc tốt.”

Mộc Vân Hạc còn muốn nói, lại bị Mộc Thiên Hải ngăn lại, có thể chưa bao giờ thấy qua Văn Thanh như vậy trước mặt ông, trừ ngạc nhiên ra, cũng cho ông cảm thấy đây là mục tiêu của Văn Thanh.

“Ta trở về thương nghị cùng mẫu thân con một chút, nếu mẫu thân con đồng ý, con hãy đi đi. Nhưng phải nhớ, nếu như trên đường gặp phải khó khăn gì cứ viết thư cho phụ thân, ta sẽ để đại ca con đi tìm, biết không?”

“Con hiểu rõ, cảm ơn phụ thân.” Mộc Thiên Hải nhất nhất như vậy, Văn Thanh cũng biết chuyện này tám phần mười là chạy không thoát.

Dung Chỉ ưu nhã rót trà, không để ý tới ánh mắt có phần tức giận của Mộc Vân Hạc, cho đến hai người rời đi, mới sang Văn Thanh vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Sao vậy, xem chưa đủ?”

“Không, không phải.” Văn Thanh quay đầu xoay người rời đi, vẻ mặt Dung Chỉ giống như đã quên mất chuyện tối hôm qua, một chữ cũng không nói, lại nhìn hắn vẫn đang ngồi đó, tư thái ưu nhã, khuôn mặt tuấn tú, ngược lại cảnh tượng hết sức hài hòa, cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, đẩy cửa vào phòng.

Văn Thanh vốn tưởng rằng Mộc phụ sẽ quyết định rất nhanh tới nói với nàng, vậy mà đợi ba ngày cũng không có tin tức, ngồi thấp thỏm trong phòng, có đồng ý hay không thì dù gì cũng nên nói một tiếng.

Dung Chỉ vẫn như thường ngày, có lúc Văn Thanh bắt gặp hắn đi dạo cùng Mộc phụ, hình như hắn tuyệt không sót ruột, mấy ngày nay cười rất nhiều, mấy cái y phục đồ rực thi thoảng mới thấy mặc.

Mộc Vân Hạc thỉnh thoảng tìm đến nàng sẽ khuyên nàng đừng đi, nhưng nói qua lần thứ nhất thì sau đó không nói nữa, sự bình tĩnh này khiến Văn Thanh không quen, sao mấy ngày nay giống như Dung Chỉ trở thành con của bọn họ, tách nàng ra.

“Tiểu thư.” Bảo Cầm thở gấp chạy đến trước mặt Văn Thanh, “Lão gia cùng phu nhân bảo người đi qua một chuyến.”

Văn Thanh đứng dậy, ba ngày rồi, cuối cùng bọn họ cũng nghĩ đến nàng, trong lòng hơi thấp thỏm, lần này có phải nói về chuyện đó hay không?

Lúc ra cửa nhìn lướt qua cửa phòng Dung Chỉ, vẫn đóng chặt như cũ, mấy ngày nay hắn cũng không nói chuyện với nàng, đúng là cực kỳ phiền muộn.

Văn Thanh không đoán sai, lúc đi qua Mộc Phụ cùng Mộc mẫu đã ngồi ở ghế trên, Dung Chỉ ngồi ngay dưới bọn họ, lúc Văn Thanh đi qua Mộc mẫu đang lau nước mắt, thấy Văn Thanh tới thì đưa tay kéo nàng đến cạnh mình.

“Phụ thân, mẫu thân.”

“Thanh Nhi, mẫu thân hỏi con, con thực sự đã nghĩ xong?” Hạ Uyển Dung vừa nhìn Văn Thanh, nữ nhi không rời bỏ được, nước mắt đã rơi trên tay Văn Thanh, tâm có cứng rắn thế nào đi nữa cũng mềm lại.

Văn Thanh liếc mắt nhìn Dung Chỉ, hắn cũng đang cười nhìn nàng, hình như cũng đang mong đợi đáp án của nàng, “Con muốn.”

“Thanh Nhi, hôm nay phụ thân gọi con tới, là để nói cho con biết, phụ mẫu đều đồng ý rồi.”

“Cám ơn phụ thân mẫu thân.”

“Dung Chỉ sư phụ ưu tú như vậy, có người như vậy ở bên cạnh dạy bảo con, ta với mẫu thân con cũng không cần lo lắng quá nhiều, nhưng con chưa bao giờ xa nhà, nhất định phải lấy an toàn làm đầu.”

“Vâng.”

Văn Thanh nghe Mộc phụ Mộc mẫu liên thoắng không ngừng, nói rất nhiều, Dung Chỉ cũng ngồi một bên nghe, kỳ quái chính là hôm nay Mộc Vân Hạc không có ở đây, Văn Thanh cũng không tiện hỏi, chỉ cho là hắn đang vội việc khác.

Đã đồng ý, ngày khởi hành cũng đã định sẵn, ở lại trong phủ năm ngày, lúc rạng sáng Bảo Cầm ở phòng ngoài giúp nàng thu dọn đồ đạc, Hạ Uyển Dung thế nào cũng không chịu để hai người Văn Thanh cùng Dung Chỉ đi trước, thế nào cũng bắt nàng mang nha hoàn theo, Bảo Cầm từ nhỏ đã theo nàng lớn lên, dĩ nhiên phải mang theo Bảo Cầm đi.

Nha đầu kia cũng vô cùng chịu khó cùng nghe lời, mặc kệ đi đâu cũng không một câu oán hận.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi, vẫn còn sớm, người ngủ thêm một lát đi.” Vội đến đầu giường sờ hờn nhưng vẫn muốn Văn Thanh ngủ thêm một lát, Văn Thanh cười nhìn Bảo Cầm, Bảo Cầm chắc cũng khoảng mười sáu mười bảy, lại có thể thay người khác suy nghĩ thật không dễ.

“Không sao, ta không ngủ được, cùng em dọn dẹp.”

Bảo Cầm mỉm cười, nhường đường cho Văn Thanh, trên khuôn mặt tươi trẻ đầy mồ hôi, “Két” một tiếng, cửa phòng Dung Chỉ sau lưng cũng mở ra, trong đêm tối hắt chỉ khoác một cái ngoại bào màu đỏ, bên trong là bạch y, thấy Văn Thanh trời còn chưa sáng đã đứng bên ngoài thì nhú mào.

“Thanh Nhi, tới đây.”

Thấy Dung Chỉ gọi mình, Văn Thanh đứng lên vội chạy tới hướng hắt, Bảo Cầm liếc mắt nhìn hai người sau lưng, bản thân vẫn sửa sang lại đồ vật trước mặt, Dung Chỉ liếc mắt nhìn Bảo Cầm, kéo Văn Thanh vào phòng, đóng cửa lại.

“Sư phụ, có chuyện gì?”

“Vi sư biết cha mẹ người không yên lòng, nhưng chúng ta lặn lội đường xa, người mang theo nha đầu này cũng không dễ dàng.”

“Sư phụ, người không nên lo lắng điều này.”

“Có ý tứ gì?” Dung Chỉ hí hóp mắt, khí thế áp bức thường ngày toàn bộ triển lộ ra.

“Người nói với phụ mẫu ta là truyền y thuật cho ta, mặc kệ bao lâu cuối cùng ta cũng muốn trở về, nếu lúc trở lại ta một chữ cũng không biết, người giao phó với phụ mẫu ta như thế nào.” Không nhìn đến ánh mắt như lang hổ kia, Văn Thanh tuy nói khó nghe, nhưng cũng là vấn đề nàng suy nghĩ đã lâu.

“Người quá coi thường ta.” Dung Chỉ ánh mắt mỉa mai, nhìn Văn Thanh nhếch môi cười, “Y thuật đối với ta không khó, dọc đường dạy người một chút càng thêm đơn giản, thế nào, người chưa từng thấy qua Đài Luyện Dược của ta sao?”

“Sao? Ta lại cho là suối nước nóng.” Văn Thanh vừa dứt lời đã gặp phải một ánh mắt xem thường, nhưng Dung Chỉ luôn là hình tượng thế ngoại cao nhân trong lòng nàng, Văn Thanh nghe hắt nói như vậy cũng không hoài nghi, hướng chỉ nhìn bộ dáng hắt, quả thật có chút phong cách đại phu.

“Vậy người bảo ta đuổi Bảo Cầm đi?”

“Không để Bảo Cầm theo phụ mẫu người sẽ lo lắng.” Dung Chỉ đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, “Không bằng chờ chúng ta tới nửa đường bảo nàng mình trở lại?”

“Như vậy sao được, chắc chắn phụ mẫu ta sẽ trách tội nàng, chỉ là một nha đầu, đi theo cũng liền đi theo, dù sao sư phụ cũng không gạt ta, không phải là không dạy ta y thuật!”

“Tóm lại chính là không tiện!” Sắc mặt Dung Chỉ trở nên khó coi, nhìn bộ dáng ngốc nghếch ngu muội của Văn Thanh, cũng không biết mở miệng với nàng như thế nào, “Người...người muốn tức chết ta sao?”

“Sao ta dám, thật không dễ dàng được phụ mẫu cho phép, dù sao đường xá xa xôi, ta cũng không muốn nàng phải chịu khổ cùng ta.”

“Người không hiểu dụng ý của phụ mẫu người khi để nàng ta đi theo sao?” Dung Chỉ có chút thần bí nâng đầu, trong mắt đầy vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cái gì?”

“Người không thấy mấy ngày nay ta cố ý tránh người sao? Trước kia lúc ta mới chuyển vào đại ca người đã hoài nghi quan hệ giữa chúng ta, phụ thân người thì càng khó phải nói, chỉ vig ngại mặt mũi người mới không tiết lộ, sai Bảo Cầm đi theo ngoài mặt là chăm sóc người, nhưng đó chỉ là bề ngoài, sợ là dụng ý coi chừng ta mà thôi.”

“Vậy thì như thế nào, ta cũng sẽ không làm chuyện gì có lỗi với phụ mẫu ta” Văn Thanh vẫn một bộ dáng thẳng thắn hào, Dung Chỉ tức giận không nhẹ, mắt xếch cũng bắt đầu hắt lên tia máu.

“Người!”

“Sư phụ.” Đương nhiên Văn Thanh hiểu dụng ý của hắt, nhưng sao bây giờ lại phát hiện chọc giận hắt lại là một thú vui khác?

67. Q.2 - Chương 13: Sư Phụ Phúc Hắc

Edit: August97

“Thôi! Nếu để nàng ta đi theo, vậy ta liền một mình rời đi, người tiếp tục ở đây làm Đại tiểu thư của người đi!”

Dung Chi nổi giận, đưa tay nhắc cổ áo Văn Thanh vớt nàng ra ngoài, Văn Thanh đứng ở ngoài cửa, Bảo Cầm vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng, nàng mất tự nhiên cười cười, Văn Thanh đi tới phía Bảo Cầm. diendan

“Bảo Cầm, em đã theo ta được bao lâu.”

“Tiểu thư, đã mười hai năm rồi, Bảo Cầm bốn tuổi đã vào Mộc phủ phục vụ cho tiểu thư.” Bảo Cầm ứng đối hết sức khéo léo, ánh sáng buổi sớm mai yếu ớt lên khuôn mặt, có thể thấy rõ ràng nét ửng hồng.

“Chuyến đi xa nhà lần này, Bảo Cầm có nguyện ý theo ta không?”

“Lão gia đã nói, từ khi được mua vào Mộc phủ, Bảo Cầm chính là người của tiểu thư, tiểu thư an bài như thế nào, khổ cực ra sao Bảo Cầm cũng không sợ.”

Văn Thanh nghe lời của nàng ngược lại hết sức cảm động, nha đầu tốt như vậy quả thật có phần không đành lòng để nàng lại chỗ này, nhưng vừa nghĩ lời nói của Dung Chi, nếu mang theo nàng, sợ rằng hấn sẽ ăn sống mất.

“Nếu tiểu thư muốn người lưu lại nơi này?” Văn Thanh cười híp mắt, vẻ mặt hết sức hòa ái, Bảo Cầm vừa nghe lời của nàng..., kinh sợ quỳ xuống.

“Sao vậy? Mau dậy đi!”

“Tiểu thư! Tiểu thư ghét bỏ Bảo Cầm chân tay vụng về sao? Tiểu thư chó đuôi nô tì đi, nô tì sẽ sửa đổi, nô tì sẽ sửa đổi.” Bảo Cầm nghẹn ngào nước mắt, trong ánh mắt nàng nhìn kỹ thậm chí còn có nước mắt.

“Không phải, em đứng lên trước đi!” Văn Thanh không biết lời này sẽ làm Bảo Cầm sợ hãi như thế, trong lòng cũng bị thương tổn mạng của kẻ phận dưới thời cổ đại.“Đứng lên!”

Bảo Cầm bị Văn Thanh vừa lôi vừa kéo lên, khuôn mặt non nớt vẫn đầy sợ hãi, có người nhìn Văn Thanh.

“Ta muốn nói lần này ta ra ngoài không tiện đem theo em, phụ mẫu đã lớn tuổi, ta muốn em lưu lại đây chăm sóc mẫu thân, em nghĩ đi đâu vậy, đã nhiều năm như vậy ta không hiểu em sao?”

Bảo Cầm ngẩng đầu, vẻ mặt vẫn nhún nhố như cũ, “Nhưng lão gia để nô tì đi theo tiểu thư.”

“Ta có thể nói với phụ thân, chỉ cần em nguyện ý lưu lại là được, em còn có người thân nào không?”

“Lúc bốn tuổi đều chết hết, chỉ còn một biểu ca bà con xa.”

“Sau nhiều năm như vậy, hấn có tới đi tìm em hay không? Em nghĩ muốn trở về tìm hấn hay không?”

“Thỉnh thoảng sẽ viết thư cho nô tì, tiểu thư, người muốn nô tì về nhà sao?” Ánh mắt Bảo Cầm không nhìn ra được là buồn bã hay là mong đợi.

“Em muốn trở về sao? Ta thấy tuổi em cũng không còn nhỏ, không bằng trở về tìm một nhà chồng tốt, như thế nào?”

“Tiểu thư nói xem, Bảo Cầm từ bốn tuổi đã là người của tiểu thư, nào có trở về đạo lý nữa.” Bảo Cầm tuy khẩu đầu nói như vậy, nhưng trên mặt lại ửng đỏ.

Văn Thanh vừa thấy nàng như vậy liền biết có hy vọng, nhưng hiện tại cũng chưa tìm được người có thể dựa vào, nếu cứ như vậy gả Bảo Cầm rồi, trong lòng nàng cũng sẽ thẹn.

“Nếu một hôm hãy đi về ngủ trước một lát, mấy ngày nữa ta mới đi, không vội.” Đưa tay vỗ vỗ lưng Bảo Cầm, Bảo Cầm ngược lại gật đầu đáp ứng, tiếp tục thu thập.

Thấy nàng không làm theo, Văn Thanh cũng không gọi nữa, nhảy ra từ cửa sổ rồi chạy đến sát vách gian phòng Dung Chỉ, vừa lúc cửa sổ phòng Dung Chỉ mở, độ cao vừa đủ, lúc bò vào từ cửa sổ hắn đang ngồi cạnh bàn hờn dỗi, thấy bóng dáng Văn Thanh, liếc nhìn qua lại quay người sang, Văn Thanh đang muốn gọi hắn, hắn đã quay người lại, ném tới một thẻ trúc, đập vào tay nàng, Văn Thanh bị đau nắm không vững, bàn tay níu lấy cửa sổ rơi xuống, cả người cũng té xuống.

Nặng nề rơi xuống đất, đau đớn từ dưới hông truyền đến, Văn Thanh nhíu mày, im hơi lặng tiếng lâu như vậy, cũng sắp chống đỡ không nổi, định đứng lên nhắc chân trở về phòng thì thật không có mặt mũi, bò vào trong phòng hắn xem xét thì hắn lại chẳng nề mặt nàng.

Trong lòng đấu tranh, phải làm như thế nào, lòng tự ái của Dung Chỉ rất mạnh, mỗi lần đều chà đạp nàng dưới chân, mặc dù da mặt nàng đủ dày, nhưng nhiều lần luôn bị đánh đến không thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nàng cũng không nhận được tính khí của người nào đó.

Sắc trời vẫn còn chưa có sáng, Văn Thanh cũng lười suy nghĩ nhiều, coi như mình có việc cầu người, trên thế giới cũng không chỉ có một sự phụ là hắn, nếu là thật sự không để ý đến nàng, vậy thì cứ đi đi, lần đầu có ý tưởng như vậy, Văn Thanh cũng sợ hết hồn, nhưng dù giận dữ vẫn về phòng nằm trên giường rất nhanh ngủ thiếp đi.

Văn Thanh ngủ không bao lâu, Dung Chỉ đã ngồi không yên, liếc mắt nhìn cửa sổ trống rỗng, cảm giác trong lòng có phần trống trải, đứng dậy nhảy ra cửa sổ, cẩn thận núp ở ngoài cửa nhìn Văn Thanh, lại thấy nàng đã an tường nằm ngủ trên giường, trên cổ tay trắng nõn còn có vết đỏ.

Trong mắt hiện mấy phần áy náy, nhảy vào cửa sổ cẩn thận thoa được thủy cho nàng, quan sát tư thế ngủ của nàng lúc lâu mới cẩn thận đứng dậy rời đi.

Ngày hôm sau Văn Thanh đang nằm trong chăn thì bị Bảo Cầm gọi dậy. Hạ Uyển Dung sáng sớm đã tới tìm nàng, sai hạ nhân bưng tới rất nhiều canh ngọt cùng điểm tâm, thấy Văn Thanh muốn thức dậy thì đưa tay đỡ nàng.

“Thanh Nhi, ta nghe Bảo Cầm nói, mấy ngày sau con thật sự phải rời đi sao?”

“Đúng vậy, nhớ phụ mẫu, chưa từng ra khỏi cửa, nên muốn ở lại thêm ba ngày nữa.”

“Mẫu thân cũng không bỏ được con!” Hạ Uyển Dung bưng qua một chén sứ men xanh đưa cho Văn Thanh, nhìn nàng còn chưa mặc xong y phục, cười cười, “Nhìn xem, ta thật sự đã già rồi, Thanh Nhi đứng dậy uống canh đi, mẫu thân nghe Bảo Cầm nói về sau vô cùng vui vẻ, mấy ngày nay hảo hảo bồi dưỡng mẫu thân đi, từ khi con từ vương phủ trở lại, còn chưa hàn huyên với mẫu thân đâu đấy.”

Sắc mặt Hạ Uyển Dung so với hôm qua thì khá hơn nhiều, ăn mặc cũng hết sức dịu dàng, một thân y phục phu nhân màu râm nắng hết sức có khí chất.

Phát tay sai hạ nhân lui, tự mình mặc y phục cho Văn Thanh.

Tuy có phần không tự tại, nhưng vẫn là vì nàng, mặc dù kỳ quái thứ thuốc thoa lên vết đỏ trên tay nhưng Văn Thanh cũng không suy nghĩ nhiều, ngồi tán gẫu với Hạ Uyển Dung theo thói quen nhìn cửa phòng Dung Chỉ một chút, vẫn đóng chặt như cũ, cho có lẽ hắn đã đi ra ngoài bởi Mộc phụ, nghĩ lại, giống như hôm nay nàng không có chuyện gì để làm.

Cũng không biết hắn có biết hay không, cả ngày Văn Thanh cũng đứng ngồi không yên, dưới tầm mắt của Hạ Uyển Dung cũng không tiện trắng trợn đi tìm hắn, Mộc Thiên Hải có đi qua viện Văn Thanh, bên cạnh rõ ràng không có bóng dáng của Dung Chỉ, thấy như vậy thì trong lòng càng nóng nảy hơn.

Khó khăn đợi đến khi Hạ Uyển Dung rời đi để chuẩn bị cơm trưa, Văn Thanh muốn đi vào gọi hắn, lại nhớ tới chuyện hôm qua nên chỉ biết xụ mặt đứng yên.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn trộm dạo trèo lên cửa sổ, lộ ra nửa cái đầu nhìn vào bên trong, một bóng dáng đỏ rực đang ưu nhã nằm trên ghế, tựa vào bên cạnh bàn nhìn thứ gì đó, động tĩnh Văn Thanh rất nhỏ, hình như hắn không phát hiện, nhưng khoảng cách xa nên Văn Thanh không nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng hắn.

Rón rén nhảy xuống coi như đã yên tâm, Văn Thanh cũng không để ý tới nữa hắn, cho đến tối khi Hạ Uyển Dung rời đi cũng không nhìn đến hắn, chuẩn bị tắt đèn ngủ, lại mơ hồ cảm thấy phía trước cửa sổ thoáng

qua một bóng đen, Văn Thanh bị dọa sợ, đứng dậy cầm nến muốn cẩn thận xem xét đằng trước một chút, bóng đen kia cũng không đi ra, lá gan Văn Thanh cũng không nhỏ, thò đầu ra nhìn, không có gì cả.

Vừa định đặt lại cây nến trở về ngủ, bóng đen kia lại lần nữa thoáng qua từ cửa sổ, lần này nhìn vô cùng rõ ràng, mặc dù chỉ là một thân đen kịt, trong nháy mắt lại cảm thấy rợn cả tóc gáy, tay Văn Thanh cầm nến hơi run, bước chân cũng cứng lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, tự nhìn chằm chằm bệ cửa sổ, chung quanh yên tĩnh không chút âm thanh, âm thanh gió thổi lá cây cũng khiến người ta thấp thỏm, bỗng dưng một bóng đen lần nữa nhanh chóng thoáng qua cửa sổ phía trước.

Không nhịn được nữa, đặt giá nến xuống, Văn Thanh chạy như điên đến gian phòng sát vách của Dung Chỉ, vừa đá văng cửa hắt, nhìn thấy Dung Chỉ đang vùi trong chăn, cũng không quản hậu quả như thế nào, “Phù” một tiếng nhảy lên giường, ôm thật chặt hông hắt, không dám ngẩng đầu lên.

Dung Chỉ khẽ vuốt ve sống lưng của nàng, vung tay lên, cửa phòng đóng lại, trong cặp mắt xé rách yêu mị lộ ra mấy phần cứng chiều phúc hắc.

Nằm trên giường phát run, Văn Thanh cũng không biết nàng ngủ bao lâu, ngày hôm sau lúc thức dậy đã nằm trên giường nàng, bên trong gian phòng không có bóng dáng của Dung Chỉ, nhớ tới chuyện đêm qua, Văn Thanh vẫn có chút sợ, nhìn cửa sổ trống rỗng, lúc nào cũng cảm giác có thể sẽ xuất hiện thứ gì đó ngoài kia.

Cho là Dung Chỉ vẫn còn giận nàng, Văn Thanh cũng hơi áy náy, dù sao coi như đêm qua là hắt bảo vệ nàng.

Dừng ở ngoài phòng vừa định gõ cửa, Hạ Uyển Dung lại tới, bộ dáng của bà không bỏ được Văn Thanh, mỗi ngày đều nắm tay kéo nàng nói mấy chuyện còn bé lúc trước, Văn Thanh vừa nghe nàng nói, vừa nghĩ buổi tối xin lỗi Dung Chỉ như thế nào, kéo dài một ngày, chuyện Bảo Cầm cũng đều bị nàng quên mất.

Buổi tối nằm trên giường, Văn Thanh thấp rất nhiều nến, nhưng vẫn không dám ngủ, lấy chăn che mặt, ánh mắt đen nhánh chốc chốc lại liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ sau đó lại nhanh chóng nghiêng đầu qua, hôm qua giật mình như vậy, nói gì đi nữa thì nàng cũng không dám ngủ một mình.

Ngực phập phồng không ngừng, nằm hồi lâu, vẫn vén chăn vào phòng Dung Chỉ, hôm nay Dung Chỉ cũng nằm trên giường giống như hôm qua, tựa hồ đang đợi nàng đến, Văn Thanh tiến vào cũng không biết nói với hắt như thế nào, hắt cũng không để ý, cố ý thổi tắt hai ngọn nến.

“Có lời cứ nói, đừng ngại ra đó làm gì.” Giọng nói Dung Chỉ hết sức dịu dàng, mắt phượng tà mị khiến người ta mê muội.

Văn Thanh đến gần hắt, vẫn còn chút ngượng ngùng.

“Sư phụ, ta biết ta sai lầm rồi.”

“Vi sư cũng có lỗi, không trách người.” Khó được dịp cúi đầu, sắc mặt Dung Chỉ cũng không được tự nhiên, nhìn dáng vẻ Văn Thanh cũng biết hôm qua bị sợ đến mức nào.

“Ta...ta.”

“Không dám ngủ một mình?”

“Làm sao sư phụ biết.” Mơ hồ cảm thấy không khí giống như đã khôi phục, Văn Thanh cũng thả lỏng, Dung Chỉ mỉm cười, buông xuống cổ thư (sách cổ) trong tay.

“Lại đây đi.”

Văn Thanh đi tới, hắt liền kéo lấy nàng tựa vào trong ngực hắt, tư thế tuy thân mật, nhưng lại có cảm giác thoải mái đột nhiên mà hôm qua không cảm nhận được, nằm hồi lâu cũng không ngủ được, ngược lại Dung Chỉ rất nhanh chìm vào giấc ngủ, bên tai nhanh chóng nghe được tiếng hít thở đều đều của hắt.

Không ngủ được bèn đánh giá bài biện chung quanh phòng của hắt, mượn ánh nến yếu ớt, Văn Thanh chợt nhìn thấy hình như dưới học tủ đang giấu một người giấy màu đen?

68. Q.2 - Chương 14: Rời Đi

Ngẫm nghĩ, Văn Thanh liền hiểu ra, nghe tiếng hít thở của Dung truyền đến từ đỉnh đầu, Văn Thanh thò đầu ra nhìn, người giầy này có phần quen mắt, trong lòng oán giận, lại dám giả thần giả quỷ, nhưng nghĩ đến thái độ hôm nay của Dung Chỉ cũng không quá cao ngạo, Văn Thanh còn chưa tính, nếu cứ giằng co như vậy cả hai người đều không thoải mái.

Ba ngày đi qua, Văn Thanh cũng không mở miệng nói chuyện Bảo Cầm, Dung Chỉ biết nàng bất đắc dĩ cũng không mở miệng làm khó nữa, ngầm cho phép mang theo Bảo Cầm.

Phu xe đã dừng xe ngựa ngoài cửa phủ, hạ nhân đem bao lớn bao nhỏ chất lên xe, Văn Thanh cũng không biết từ đâu tới nhiều đồ như vậy, hỏi kỹ mới biết là do Hạ Uyển Dung không yên lòng bọn họ nên chuẩn bị y phục cùng lương thực, lại nhét vài ngàn lượng ngân phiếu cho Văn Thanh.

Mộc Thiên Hải cùng Hạ Uyển Dung dìu nhau đứng ở đại môn, Văn Thanh đứng trước xe ngựa có chút không nề, lại không nhìn thấy bóng dáng của Mộc Vân Hạc, có chút kỳ quái, hình như mấy ngày hôm nay đều không thấy hắn.

“Mẫu thân, con đi đây.”

“Ừ, đi đi.” Mặc dù nói như vậy, nhưng bàn tay Hạ Uyển Dung vẫn nắm tay Văn Thanh thật chặt, trong ánh mắt già nua của Mộc Thiên Hải cũng đã ướt át, giữ lấy Hạ Uyển Dung, buông Văn Thanh ra.

“Thanh Nhi, dọc đường đi nhất định phải cẩn thận, nếu có gì không quen thì lập tức trở lại, biết không?” Còn chưa đi Hạ Uyển Dung đã giàn giụa nước mắt, “Gả con cho Vương Gia cũng không lo lắng như vậy, nếu Thanh Nhi rồi rồi nhớ viết thêm nhiều thư ấu thân, biết không?”

“Đã biết, mẫu thân.”

Trường hợp như vậy, ai cũng khó mà nhịn được, Văn Thanh cũng không khống chế nổi tuyến lệ, Mộc Thiên Hải nắm lấy cánh tay Văn Thanh, vẻ mặt chính khí thường ngày giờ đây lả hết sức xúc động.

“Thanh Nhi, đừng làm ấu thân con lo lắng.”

“Vâng.”

“Đi đi đi đi.” Càng thấy càng đau lòng, Mộc Thiên Hải đưa tay kéo Hạ Uyển Dung qua, phát tay bảo Văn Thanh lên xe ngựa.

Dung Chỉ ngồi trong xe ngựa, nhìn thấy ánh mắt an ủi từ sau rèm che của hắn, Văn Thanh lên xe ngồi bên cạnh, không thấy Mộc Vân Hạc khiến nàng hơi thất vọng, chuyến đi này thật không biết mấy năm nữa mới gặp lại hắn.

Nhìn bóng người phía trước càng ngày càng xa, hai mắt Văn Thanh đã ướt át, xe ngựa chậm rãi chạy đi trong phố xá sầm uất, một lúc lâu sau mới đến cửa thành, nhờ lệnh bài Mộc Thiên Hải đưa cho, bọn nàng rất dễ dàng ra khỏi thành, phu xe cũng đã ngừng lại ngoài thành, dù sao cũng sẽ không đi theo, Bảo Cầm thận trọng ngồi đối diện hai người, nhìn dáng dấp cũng hết sức khẩn trương, trên khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn đầy vẻ không muốn, chỉ sợ nàng lớn như vậy đây cũng lần đầu tiên rời khỏi kinh thành.

Mặc dù Dung Chỉ ngồi gần với Văn Thanh, nhưng vẫn không trói buộc Văn Thanh quá, sau khi phu xe xuống xe hắn liền tiến ra ngoài đánh xe, vừa thấy hắn đi ra ngoài, sắc mặt của Bảo Cầm mới chuyển tốt hơn một chút, chắc là sợ Dung Chỉ, Văn Thanh cười trộm, trước mặt người ngoài sắc mặt của hắn quả thật có chút khó coi.

Xe ngựa dần dần tiến ra ngoài thành, Văn Thanh nhìn phía sau cũng không thấy được cửa thành, nằm trên xe ngựa nghĩ ngợi hồi lâu, mới vừa nhắm mắt lại, lại hình như nghe thấy có thanh âm đang gọi mình.

“Thanh Nhi!”

Ngân nga kéo dài, hình như cách chỗ nàng khá xa, Văn Thanh vén rèm xe lên lui về phía sau nhìn, hai tuần mã đang phi như bay phía sau đuổi theo, Văn Thanh đứng dậy muốn nhìn rõ hơn, Dung Chỉ lại cũng tăng nhanh tốc độ xe ngựa, mơ hồ chỉ có thể nhìn rõ hình như màu sắc con ngựa là ngựa của Mộc Vân Hạc,

muốn bảo Dung Chỉ dừng lại nhưng hấn lại phi xe ngựa chạy thật nhanh, Bảo Cầm say lão đảo nhìn màn xe phía sau, thanh âm hơi run rẩy.

“Tiểu thư, hình như là Đại Thiếu Gia.”

“Sư phụ, sư phụ dừng lại!” Hốt hoảng vỗ vỗ người ngồi trước rèm xe kia, hình như Dung Chỉ cố ý không muốn để bọn họ đuổi theo, nhưng nghe Văn Thanh nói vậy cũng dừng lại.

Nhìn này hai con ngựa càng ngày càng gần, rốt cuộc Văn Thanh cũng thấy rõ là Mộc Vân Hạc cùng Phó Lăng Thiên.

Mấy ngày nay không thấy Mộc Vân Hạc, trông hấn có chút tiêu tụy, Phó Lăng Thiên sau lưng nhảy xuống ngựa thở gấp, Dung Chỉ đứng bên cạnh Văn Thanh, dựa vào xe ngựa sau lưng.

“Đại Thiếu Gia.” Bảo Cầm nghênh đón, đi theo sau lưng Mộc Vân Hạc.

“Đại ca, Thừa Tướng đại nhân, sao hai người lại tới?”

“Ta thắc mắc vì sao mấy ngày nay phụ thân lại phái ta đi đưa thư, thì ra ông đã sớm chuẩn bị lén để muội đi! Nếu hôm nay Thừa Tướng không nghe hoàng thượng nhắc tới, chắc vài năm sau mới gặp được muội.” Mộc Vân Hạc trách cứ nhìn Dung Chỉ, tiến lên nắm tay Văn Thanh. “Thanh Nhi, muội thực sự muốn rời đi?”

“Vâng.” Văn Thanh từng nhắc qua với Thượng Hải Thanh Yên, chắc là hấn vô ý nói cho hoàng đế, đã như vậy, quan hệ giữa bọn họ tất nhiên đã được giải quyết, có chút thở phào nhẹ nhõm, Văn Thanh nhìn Phó Lăng Thiên bên cạnh, “Hôm nay Thừa Tướng sao lại tới đây?”

“Nghe nói muội phải rời kinh, cùng Vân Hạc tới xem một chút, ta từ nhỏ lớn lên với nàng, nàng chưa bao giờ xa nhà, dù sao cũng cảm thấy không yên lòng.” Phó Lăng Thiên quan sát Dung Chỉ đứng một bên, ánh mắt đầy vẻ không yên lòng.

“Muội đã nói với phụ thân mẫu thân rồi, không sao, trong thiên hạ nơi nào cũng là đất của vua, sao muội có thể gặp nguy hiểm gì được, đại ca các người cứ yên tâm, nếu thật sự gặp phải việc khó muội sẽ gửi thư về.”

Rõ ràng ánh mắt nghi hoặc của hai người trước mắt đều đặt trên người Dung Chỉ, Văn Thanh cũng coi như hiểu được vì sao vừa rồi Dung Chỉ lại muốn gia tăng tốc độ không muốn dừng lại, cho dù là nàng nàng cũng không chịu nổi ánh mắt như vậy.

“Đại ca, nếu huynh tới dẫn dò muội rất hoan nghênh, nhưng sư phụ là người muội kính yêu nhất, muội không hy vọng hai người kính trọng hấn giống như muội, tức là xem hấn là bằng hữu của muội mà đối đãi.” Thật sự không thích, mặc dù Dung Chỉ ở phía sau, Văn Thanh vẫn mở miệng nói.

Dung Chỉ nghe thấy lời nói Văn Thanh, cúi đầu suy nghĩ một chút, một mình vào xe ngựa, chỉ cách một vãn cửa, thanh âm nói chuyện bên ngoài bên trong vẫn có thể nghe rất rõ ràng.

Phó Lăng Thiên đứng bên cạnh Mộc Vân Hạc, nghe thấy lời nói của Văn Thanh thì nhú mày, hình như cố ý không muốn để Dung Chỉ nghe thấy, kéo Văn Thanh vào rừng cây nói thầm với nàng.

“Nàng biết hấn bao lâu?”

“Đã hai tháng.”

“Thời gian ngắn như vậy sao nàng có thể tin tưởng hấn như thế, nếu hấn bắt cóc nàng, sau này chúng ta muốn tìm thì phải làm sao, Thanh Nhi, nàng phải ngàn vạn lần hiểu rõ.” Thấy tận tình khuyên bảo không hiệu quả, Phó Lăng Thiên bắt đầu hù dọa như đang đe dọa một đứa trẻ.

“Mặc dù không tính là vô cùng thông minh, nhưng ta vẫn có thể phân rõ người tốt kẻ xấu, phụ thân mẫu thân ta đều tin tưởng hấn, vì sao các người không thể?”

“Ta.”

Phó Lăng Thiên còn muốn nói gì đó, đột nhiên từ hai bên đường lại lao ra một nhóm người, người người cầm trong tay đại đao, sắc mặt hung ác, vừa nhìn đã biết là sơn tặc, xe ngựa Dung Chỉ chạy rất nhanh,

cách cổng thành một quãng xa, hai bên đều là núi, chỉ có trung gian có một con đường nhỏ, đúng là địa phương tốt để sơn tặc hoạt động.

Mắt thấy sơn tặc đã tiến tới gần bên này, Phó Lăng Thiên cùng Mộc Vân Hạc rút trường kiếm trên người ra tiến lên trước nghênh chiến, Dung Chỉ ngồi trong xe ngựa nghe được âm thanh cũng nhảy ra ngoài, mới đầu chỉ có bảy tám sơn tặc, mấy người cũng có thể ứng phó tự nhiên, nhưng sau đó sơn tặc thấy đánh không thắng, không biết người nào thổi một tiếng kèn lệnh, từ trên núi lao xuống bốn mươi năm mươi người.

“Không tốt rồi, ta quên mất nơi này là địa bàn của Hắc Phong trại, mau dẫn Thanh Nhi đi!” Thanh âm Phó Lăng Thiên có phần gấp rút, Mộc Vân Hạc nghe theo lời hấn muốn xoay người đến bên cạnh Văn Thanh, nhưng sơn tặc nào chịu nhường đường, chém một, hai ba kẻ khác lại tiến lên.

Văn Thanh đứng ở một bên tránh trái tránh phải, công phu mèo quào cũng không dám xung đột chính diện với bọn họ, Dung Chỉ nhẹ nhàng lướt qua đám người, hai ba lần đã đến trước mặt Văn Thanh, ôm lấy eo nàng, vừa phi thân bay trở về xe ngựa, dù Phó Lăng Thiên cùng Mộc Vân Hạc không cam lòng, nhưng đối đầu với kẻ địch mạnh, không thể để ý nhiều như vậy.

Nhét Văn Thanh vào trong xe ngựa, Dung Chỉ nở nụ cười, quay lại đầu ngựa, nhẹ nhàng ứng đối với sơn tặc hai bên xe ngựa, điều khiển xe ngựa thoát ra khỏi vòng vây.

Tiếng ồn ào càng ngày càng xa, Văn Thanh nhấc màn xe nhìn về phía sau, Phó Lăng Thiên cùng Mộc Vân Hạc đứng trong đám người ra sức chém giết, Bảo Cầm nấp bên người Mộc Vân Hạc, giờ mới hiểu được nụ cười vừa rồi của Dung Chỉ, thì ra đã để Bảo Cầm xuống.

Với công phu của Mộc Vân Hạc cùng Phó Lăng Thiên Văn Thanh tất nhiên sẽ không lo lắng, ngồi trong xe ngựa có chút nhàn hạ, nhưng lấy này phương thức cáo biệt vẫn có chút không thoải mái.

Xe ngựa càng chạy càng nhanh, trong tầm mắt cũng từ từ không có bóng dáng của hai người kia, rẽ trái quẹo phải, rẽ vào mấy ngã ba, đi hơn hai canh giờ nữa, sau lưng đã hoàn toàn không nhìn thấy bóng người, đi như vậy, Văn Thanh nghĩ chắc Dung Chỉ cố ý muốn bỏ rơi bọn họ.

“Đi xuống ăn cơm đi.”

Sắc trời đã là giữa trưa, núi hoang dã ngoại chỉ có thể nghe thấy tiếng chim hót, Văn Thanh xuống xe, khuôn mặt Dung Chỉ hiện nét vui vẻ khó thấy.

Ôm bao đồ xuống xe ném cho Dung Chỉ, không biết đựng phải nơi nào, tiểu hồ ly thể nhưng chui ra, ngồi trên xe lâu như vậy cũng không phát hiện, thật đúng xuất quỷ nhập thần cùng một dạng với Dung Chỉ.

Trực tiếp nhảy vào trong ngực Dung Chỉ, khi thấy Văn Thanh cũng tỏ vẻ thân mật.

“Nhìn cái gì?” Dung Chỉ sắc mặt vui vẻ, khó thấy được hấn cùng hồ ly kia ăn chung một chén.

Văn Thanh ngồi bên cạnh hấn, hấn cũng không nói chuyện, không bao lâu sau liền đứng dậy lên đường.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Vu Thành.”

“Đó là đâu?”

Nói chuyện với Dung Chỉ Văn Thanh liền hối hận, thời điểm quá xúc động căn bản không thương định lộ tuyến với hấn, hấn chỉ nói với phụ thân mẫu thân Văn Thanh đi Vân Nam, nhưng chân chính đi nơi nào không hề nói qua.

“Đi thì biết.” Dung Chỉ nở nụ cười thần bí, ngồi phía trước đánh xe hết sức tự nhiên, tiểu hồ ly ngồi trong xe trên nhảy dưới nhảy, trong lòng có chút trống rỗng, mới đi đã bắt đầu nhớ nhà.

Xe ngựa trầm đốn đi giữa đường nhỏ trên núi, rời đi Kinh Thành cũng buông lỏng hơn nhiều, vừa đi vừa nghĩ, mãi cho đến buổi tối vẫn không đi ra được vùng rừng núi rộng lớn này.

“Tối nay sợ là không tìm được khách điểm, chấp nhận ngủ một đêm ở đây thôi.” Dừng xe màn xe, Dung Chỉ đưa tay đỡ Văn Thanh, nhìn ngoài cửa xe một chút, cánh rừng đen như mực dưới ánh trăng càng nổi bật, ngược lại không kinh khủng lắm.

Vân Thanh nhảy xuống xe ngựa, Dung Chỉ liền vào rừng thu thập cành cây khô làm củi đốt, đi vào một lát lại xách ra một con thỏ, thời tiết buổi tối mùa xuân còn có chút lạnh, Vân Thanh tựa vào bên cây, Dung Chỉ thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt liền cưỡi ngựa ngoại bào xuống khoác lên người nàng, để nàng ngồi xuống tựa vào vai mình.

Miệng ăn thịt thỏ, khung cảnh tĩnh lặng thật khiến lòng người có phần hốt hoảng, ban đêm trong rừng cây truyền đến mấy tiếng chim hót thê lương, còn có tiếng kêu của mấy loài động vật không biết tên, mơ hồ còn nghe thấy tiếng hô cứu mạng?

69. Q.2 - Chương 15: Làm Chủ Mẫu Của Ta

Edit: August97

Dung Chỉ liếc mắt nhìn trong rừng, hình như cũng đã nghe thấy, Vân Thanh nhìn ánh mắt nghi ngờ của hắn, cũng dừng lên lỗ tai muốn nghe rõ ràng một chút, quả thật hình như là tiếng la của nam nhân, thanh âm kia cách cánh rừng càng ngày càng gần, Dung Chỉ đứng lên phòng bị cầm lên trường kiếm.

Nghe tiếng bước chân cũng từ từ phán đoán được, chính xác là trong rừng truyền tới, hình như không chỉ là một người, nghe âm thanh kia càng ngày càng gần, Dung Chỉ một tay kéo Vân Thanh ngồi lên cây cao.

Không bao lâu sau, trong khu rừng chạy tới một nam nhân máu me khắp người, sau lưng nam nhân có âm thanh đánh nhau, nhìn kỹ mới phát hiện hai, ba nam tử mặc áo trắng đang ra sức chống cự một đám ngũ đại tam thập lục phủ.

Thỏ phi có chừng hai mươi, ba mươi người, người người người cao ngựa lớn, mấy nam nhân áo trắng mặc dù bước chân nhẹ nhàng, kiếm pháp rất tốt, nhưng dưới tình huống nhiều người vây công thì rơi vào hạ phong.

Ngồi trên cây, Vân Thanh mơ hồ cảm thấy trong số mấy nam tử mặc áo trắng có một khuôn mặt rất quen thuộc, nhưng lại bị cản trở nên cũng không thấy rõ, thò đầu ra hi vọng nhìn rõ ràng hơn một chút, cành cây lại không chịu nổi sức nặng của hai người, từ trên cây trực tiếp ngã xuống mặt đất, may mắn có Dung Chỉ làm đệm thịt, sắc mặt hắn xanh mét, nhìn Vân Thanh vỗ vỗ bờ mông đứng lên không thêm để ý tới hắn thì sắc mặt đen lại.

Thỏ phi vừa thấy trên cây rơi xuống hai người, mắt càng đỏ lên, lại phân nhóm tiến lên chém giết bên phía Dung Chỉ.

Vân Thanh đứng sau lưng Dung Chỉ rốt cuộc thấy rõ nam nhân áo trắng kia, không phải Tư Mã Lưu Vân thì là ai.

Từ sau chuyện Tử Cơ lần trước cũng chưa từng thấy qua hắn, rõ ràng vóc người hắn rất cường tráng, mặc y phục màu trắng bó sát người nổi bật lên vóc người kiện mỹ, chiết phiến bay múa cực kỳ anh tuấn, hình như trong đó có dấu ám khí, liên tiếp bắn ra từng hàng châm dài nhỏ, bận ứng phó với đám thỏ phi trước mắt, hắn cũng không nhìn thấy Dung Chỉ bên cạnh Vân Thanh.

Bị buộc ra tay, Dung Chỉ lại sợ Vân Thanh bị thương, ôm nàng bay lên xe ngựa, đám người Tư Mã Lưu Vân mất tinh thần, cũng đều theo chạy theo, thỏ phi cũng đuổi theo phía sau.

“Đi xuống!” Thanh âm Dung Chỉ có phần tức giận, Tư Mã Lưu Vân đem mấy nam nhân nhét vào dựa sát bên cạnh hắn.

Thấy thái độ Dung Chỉ chẳng hề hữu nghị, hắn móc ra chiết phiến phóng ám khí, một chiêu sắc bén, “Chớ quấy rầy!”

Dung Chỉ làm sao sợ hắn, vừa cho hắn một chưởng, lại nghe thấy âm thanh của bọn thỏ phi càng ngày càng gần, không thể không tiên phong điều khiển xe ngựa.

“Sư phụ!”

Văn Thanh nhận thấy mấy nam nhân áo trắng bị thương, từ trong xe thò đầu ra, “Bọn họ là bằng hữu của ta, không cần đề phòng.”

“Hả?” Lúc này mới thấy rõ là Văn Thanh, khuôn mặt Tư Mã Lưu Vân hiện mấy phần buồn lòng, “Thì ra là người mình.”

Dung Chỉ trừng mắt nhìn hắn, mặc hắn chui vào, một người điều khiển xe ngựa, bọn thổ phỉ sau lưng vẫn sau đuổi theo như điên phía sau, nhưng âm thanh lại càng ngày càng nhỏ.

“Thanh Nhi, sao nàng lại ở đây?”

“Đừng nói chuyện này nữa, trong xe ta có ít thuốc, trước tiên giúp bọn họ băng bó đã.”

“Ừ.”

Trên người Tư Mã Lưu Vân mặc dù nhiều máu nhưng không có một vết thương, ngược lại mấy kẻ thuộc hạ, lấm vết thương trên người trông rất khó coi, bốn người chen chúc bên trong xe ngựa, tiểu hồ ly nhìn thấy máu cuộn người lại chui sau lưng Văn Thanh không dám ra .

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Mấy người kia đã chữa thương thỏa đáng, đẩy nàng ra nằm xuống, chiếm hơn phân nửa xe ngựa, nàng với Tư Mã bị chen đến cửa xe, Văn Thanh mở miệng hỏi hắn.

“Ra ngoài buôn bán, muốn vận chuyển ít lộc nhưng về, không ngờ nửa đường đã bị đoạt.” Nét mặt Tư Mã Lưu Vân không biết là tiếc hận hay tức giận, thế nhưng lại nở nụ cười nhàn nhạt.

“Người buôn bán làm ăn lớn như vậy, sao còn có người dám giành với ngươi.”

“Ta chỉ nghe nói Vũ Di Sơn thổ phỉ này mới đổi Đại Đường Gia, sau đó lại càng ngày càng kỳ quái, Tư Mã gia ba đời nay buôn bán gần một trăm năm, đi đường này chưa từng bao giờ bị cướp đoạt, hôm nay lại xui xẻo...” Tư Mã Lưu Vân cúi đầu, tóc dài xõa xuống bên hông, hắn giơ tay nâng tóc, ánh mắt có phần rối rắm.

“Sao ngươi lại tự mình giao hàng?”

“Sợ nàng không muốn gặp ta, đi ra ngoài tránh một chút chứ sao.” Tư Mã Lưu Vân ngẩng đầu lên, một đôi mắt ẩn tình đào hoa nhìn thẳng vào Văn Thanh, hình như nghiêm túc, cũng nhìn hình như vô ý.

“Đùa gì thế.” Văn Thanh không để ý đến hắn nữa, chui ra xe ngựa bởi Dung Chỉ, mặt Dung Chỉ hơi thối, thấy Văn Thanh ở bên người không ngừng nói chuyện cùng hắn mới chuyển biến tốt một chút.

Điều khiển xe ngựa chạy hai canh giờ trong bóng đêm, đến toàn thân mỏi nhừ, Văn Thanh tựa vào bên người Dung Chỉ, cho đến khi Dung Chỉ gọi nàng đứng dậy mới mở mắt ra, hồi lâu không nhìn đường, xe ngựa đã đến nơi có người ở, mặc dù địa phương tương đối vắng vẻ, khách điểm bên đường hơi cũ nát, nhưng liếc mắt nhìn qua vẫn có nhân khí ấm áp.

Mới dừng xe ngựa ở ngoài cửa đã có một tiểu nhị lập tức chạy ra nhận lấy roi ngựa, Tư Mã Lưu Vân đỡ mấy người kia xuống theo sau lưng Dung Chỉ, may là vết thương cũng đã được băng bó và thay y phục sạch sẽ, nhìn mấy người kia cũng không quá dọa người.

Mấy người đi vào một khách điểm mộc mạc, trang trí hết sức đơn giản, trên lầu cũng chỉ có mấy gian phòng.

“Ở trọ.”

“Khách quan có mấy vị?” Lão bản đứng ở quầy nhìn qua là một nam nhân trung niên thật thà đàng hoàng, năm nữ nhân đang dọn dẹp bàn, có vẻ là người một nhà.

“Năm vị.”

“Ôi khách quan, thật xin lỗi, tiểu điểm chỉ còn hai gian phòng thôi.” Lật đi lật lại cuốn sổ, sắc mặt chường quỹ đây về ấy nấy.

Dung Chỉ từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc tử ném cho hắn, nhúu mày kéo Văn Thanh qua, “Mấy người các ngươi một gian.”

Chưởng quỹ cúi đầu khom lưng mang mấy người lên lầu, Tư Mã Lưu Vân cau mày, đứng trước cửa phòng không cho Dung Chỉ vào.

“Người là gì của Thanh Nhi? Sư phụ nàng? Tại sao sư phụ lại ở cùng một gian phòng với nàng? Tên dân tộc đáng chết, có phải muốn hạ độc thủ với Thanh Nhi hay không!”

Vân Thanh đứng trước mặt hai người rõ ràng thấy sắc mặt Dung Chỉ lại biến thành đen, vội vươn tay đẩy Tư Mã Lưu Vân ra, cười nhẹ mấy tiếng, “Nói nhăng nói cuội gì đấy, đây là sư phụ ta.”

“Chính là sư phụ nên mới cần phải đề phòng, biết người biết mặt nhưng không biết lòng.” Tư Mã Lưu Vân híp mắt, hình như cố ý chọc giận Dung Chỉ.

Ngược lại Dung Chỉ hết sức bình tĩnh, mặc dù sắc mặt khó coi nhưng cũng không để ý đến hắn, “Công tử chó coi tất cả mọi người đều là đồng loại.”

Vừa dứt lời Dung Chỉ đã vào trong phòng đóng cửa lại, trái lại thập phần ám chỉ, chính Tư Mã Lưu Vân mới là nam nhân quanh năm lưu luyến nơi kỹ viện.

Tư Mã Lưu Vân nhìn bóng dáng tiêu sái của Dung Chỉ, có phần kinh ngạc, nhưng cũng hết sức không cam lòng.

“Được rồi, các người đi vào ngủ sớm một chút, ngày mai tìm xe ngựa trở lại kinh thành, chúng ta không chung đường.” Đẩy thân thể cường tráng kia ra, lại phát hiện hắn vẫn không nhúc nhích.

“Các nàng đi đâu?” Kéo tay Vân Thanh, Tư Mã Lưu Vân cũng không nhúc nhích, hình như vẻ mặt có chút khấn trương.

Vân Thanh nhìn trong phòng an tĩnh, nhỏ giọng nói Tư Mã Lưu Vân đi xuống lầu.

Lầu dưới tốp năm tốp ba, ngoài cửa cũng thấp đèn sáng ngời, ngồi ở lầu dưới khách điểm cùng Tư Mã Lưu Vân, hắn ngồi ở đối diện với nàng, không biết tại sao vẫn cau mày.

“Các người muốn đi đâu?”

“Dù sao cũng sẽ không ở lại đây, cáo biệt tại nơi này là được, người phải trở về xử lý mọi chuyện chứ?” Tránh thoát ánh mắt ân cần của hắn, cảm thấy hình như hắn cũng có phần kỳ quái.

“Sao Vương Gia có thể đồng ý? Sao người lại không đi cùng hắn?” Hình như lúc này mới nhớ tới chuyện Phong Huyền Dịch, ánh mắt Tư Mã Lưu Vân vô cùng nghi hoặc.

“Ta đã Hòa Ly với vương gia rồi.”

“Hòa Ly? Ta rời kinh mới nửa tháng, sao lại nhanh như vậy.” Khó hiểu gãi đầu, ánh mắt Tư Mã Lưu Vân nhất thời tỏa sáng, “Thanh Nhi bây giờ là người tự?” do

“Ừ, ừ.” Vân Thanh bị ánh mắt này của hắn hù dọa.

“Vậy nàng có từng nhớ, trước kia ta từng nói gì với nàng?”

“Nói gì?”

“Nếu có một ngày nàng khôi phục tự do, vị trí chủ mẫu Tư Mã, ta nguyện ý dâng lên.” Nhìn vào mắt Vân Thanh, Tư Mã Lưu Vân hết sức nghiêm túc, hắn như vậy cũng khiến Vân Thanh không biết làm sao, vốn cho là hắn chỉ đùa một chút.

“Trời ta phúc bạc, chỉ sợ không hưởng thụ nổi.” Vân Thanh cười nhẹ, sắc mặt Tư Mã Lưu Vân ảm đạm xuống.

“Thanh Nhi thấy ta không tốt sao?”

“Không tốt? Sao có thể, gia tài của người bạc vạn, khí độ bất phàm, nữ tử nào không thương?”

“Nhưng nàng không thương ta.” Tư Mã Lưu Vân khấn trương nhìn Vân Thanh, ánh mắt cũng ảm đạm.

“Nhưng ta cảm thấy chúng ta thích hợp làm bằng hữu hơn.”

“Cũng chỉ vì nàng không muốn ở cùng một chỗ với ta nên mới lấy cớ.” Ngược lại hắn rất thẳng thừng, Văn Thanh trầm mặc, cũng không biết nói gì nữa.

“Tiểu nhị, hai bầu rượu nóng.”

Hai người ngồi dưới lầu hồi lâu, Văn Thanh nhìn hắn một ly lại một ly rót vào, muốn ngăn lại không ngăn được, mắt thấy đã đến nửa đêm nhưng hắn vẫn hết sức hăng say, không hề có chút dấu hiệu say khướt nào.

“Đi lên ngủ đi, ngày mai các người phải trở về Kinh Thành đây.”

“Nàng muốn ta trở về sao?” Văn Thanh không kịp đề phòng bị Tư Mã Lưu Vân kéo lấy, trong lời nói đã có chút men say, ánh mắt mê ly.

“Mặc kệ ta có muốn không hay không, ngươi vẫn phải trở về, mất hàng hóa cũng không phải là chuyện nhỏ, việc buôn bán của ngươi chẳng lẽ còn không quan trọng bằng ta!” Thật sự bị hắn làm tức giận, Văn Thanh cũng tự nhận là chưa làm chuyện gì có lỗi với hắn, không tìm được rổng lên.

“Báu vật vô giá.” Chăm chú nhìn Văn Thanh, hơi ngửa đầu uống một ly cuối cùng, Tư Mã Lưu Vân xoay người lao đi lên lầu.

Cũng không quay đầu nhìn Văn Thanh, cũng không nói thêm gì nữa, sắc mặt Văn Thanh biến hóa, chậm chạp mò lên lầu, vào phòng Dung Chỉ, vốn cho rằng hắn sẽ không nghe thấy tiếng động của nàng, không ngờ vừa mới tiến vào cây nến trên bàn bỗng cháy lên, đoán chừng hắn cũng không ngủ được.

“Đi đâu?” Thanh âm Dung Chỉ trái lại cực kỳ bình thản, quét một vòng nhìn Văn Thanh, bỗng nhiên lại kích động muốn cười.

Thấy sắc mặt kia của hắn, Văn Thanh liền biết hắn không tức giận, ngồi xuống mép giường, hắn cũng ngồi dậy.

“Sư phụ, sớm đi ngủ đi.” Thổi tắt ngọn nến duy nhất, Văn Thanh lách vào bên trong, Dung Chỉ tựa vào bên giường nhìn nàng, mặc dù đêm rất tối, không thấy rõ sắc mặt của hắn, nhưng vẫn như cũ cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng kia.

“Cởi quần áo ra.”

Thanh âm nhỏ nhẹ cất lên, Văn Thanh ngồi dậy, nhìn Dung Chỉ gần trong gang tấc có phần không được tự nhiên.

“Sư phụ nhìn ta làm gì?”

Còn muốn nói tiếp gì đó, lời nói lại nuốt vào cổ họng, chỉ nhìn thấy gương mặt tuần tú trắng nõn đang cách nàng càng ngày càng gần...

70. Q.2 - Chương 16: Đây Tuyệt Đối Là Uy Hiếp

Edit: August97

“Cởi quần áo ra.”

Thanh âm nhỏ nhẹ cất lên, Văn Thanh ngồi dậy, nhìn Dung Chỉ gần trong gang tấc có phần không được tự nhiên.

“Sư phụ nhìn ta làm gì?”

Còn muốn nói tiếp gì đó, lời nói lại nuốt vào trong cổ họng, chỉ nhìn thấy gương mặt tuần tú trắng nõn đang cách nàng càng ngày càng gần...

Cảm thấy đôi môi lạnh lẽo dần tiến sát môi nàng, nhịp tim Văn Thanh cũng tăng nhanh hơn rất nhiều.

“Ầm!”

Cửa phòng bị đóng rất mạnh, một người say lão đảo cầm hũ rượu đi vào, ánh đèn vô cùng xám xịt, nhưng nhìn trường bào màu trắng vẫn loáng thoáng có thể nhận ra là Tư Mã Lưu Vân.

Vân Thanh hơi xấu hổ nhảy xuống giường đốt nến, ánh mắt Tư Mã Lưu Vân mỉm cười nhìn Dung Chỉ đang ngồi trên giường.

“Không quấy rầy các người chứ?”

Dung Chỉ hừ một tiếng không có để ý đến hắn, hắn cũng không khách khí, ngồi xuống bàn tròn trước mặt, cũng không biết sau đó lại uống bao nhiêu, trên người nồng đậm mùi rượu.

“Đã trễ thế này, tại sao không trở về ngủ đi?”

“Phòng ta chỉ có một giường, hai người bọn họ bị thương, không muốn ở đó quấy rầy bọn họ nên tới đây chen chúc với hai người, tất nhiên Thanh Nhi sẽ không ngại chứ?”

Hữu ý vô tình, thái độ khi nói chuyện với Vân Thanh cực kỳ thân mật, trên mặt Tư Mã Lưu Vân đỏ hồng, để ly rượu xuống, lại tự nhiên đứng lên, mở tủ ra tìm một cái chăn khác, trải trên mặt đất.

“Vân Thanh Nhi với sư phụ cũng muốn một người nằm dưới này đi, cái này để lại ột người, ta đi tìm tiểu nhị lấy thêm một chăn mới.” Khuôn mặt nở nụ cười tính toán, Tư Mã Lưu Vân uống say lão đảo đi ra ngoài, không lâu sau đã dẫn tiểu nhị tới.

Dung Chỉ ngồi trên giường không động đậy, Tư Mã Lưu Vân liền đến gần hắn, giọng điệu kì quái:

“A, sao sư phụ lại ngồi ở trên giường của Thanh Nhi, sư đức bị ném đi đâu rồi?”

“Được rồi, người mau ngủ đi!” Mắt thấy sắc mặt Dung Chỉ bị đè nén đến sắp bộc phát, Vân Thanh vội vươn tay kéo Tư Mã Lưu Vân, mạnh mẽ nhấn hắn vào trong chăn, nhưng hắn lại đột nhiên đứng lên, phong tình cởi xuống ngoại bào, lúc chui vào trong chăn vẫn không quên quăng mị nhãn với Vân Thanh, sau đó đôi mắt hoa đào không nháy mắt nhìn Dung Chỉ đang ngồi ở mép giường.

“Sư phụ.” Vân Thanh nhỏ giọng, cũng không muốn bị Tư Mã Lưu Vân chê cười.

Dung Chỉ không nói lời nào, trầm mặc xuống giường chui vào trong chăn, ngoại bào cũng không cởi, Tư Mã Lưu Vân vừa thấy mình được như ý nguyện, khuôn mặt nở nụ cười hài lòng.

Thối tất nên, ai cũng không nói gì thêm, mặc dù lúng túng với không khí ba người, nhưng cũng không thể không yên lặng chịu đựng, bên tai dần dần truyền đến tiếng ngáy nhỏ nhẹ, Vân Thanh nhìn Tư Mã Lưu Vân, ngược lại hắn ngủ rất thoải mái.

Bên Dung Chỉ yên tĩnh không âm thanh nào, mặc dù trong lòng hơi áy náy nhưng vẫn là không thể không chợp mắt.

Hôm sau lúc thức dậy Tư Mã Lưu Vân vẫn còn ngáy to nằm ngủ, Dung Chỉ đã thu xếp chăn đệm dưới đất để ở một bên, trong phòng không có người, Vân Thanh tắm qua rồi chạy xuống lầu tìm hắn.

Hôm qua lúc tới đây trời đã tối muộn, không thấy rõ phong cảnh trấn nhỏ này, hôm nay ra cửa vào ban ngày mới thấy cảnh sắc xinh đẹp nơi trấn nhỏ, vài ngôi nhà bình dân tọa lạc bên đường, phân phân hợp hợp, sau mỗi nhà đều là rừng núi cây cối, trông giống như bình nguyên, xanh lục bát ngát, chung quanh cũng rất nhiều sông suối hồ nước nhỏ, liếc mắt nhìn qua, tâm tình tốt lên không ít.

Dung Chỉ đang ngồi trước mép hồ, sắc mặt bình tĩnh.

Vân Thanh nhắc chân đuổi theo, trong rừng cây chim hót líu lo, Dung Chỉ nghe thấy âm thanh không quay đầu lại cũng biết là Vân Thanh.

“Sư phụ, sao lại dậy sớm như vậy?”

“Trong phòng có âm thanh khác thường, ta khó ngủ.”

Vân Thanh biết hắn nói đến tiếng ngáy của Tư Mã Lưu Vân, hơi áy náy, nhưng cũng không biết nói với hắn như thế nào.

“Chuyện không liên quan đến người.” Liếc mắt đã nhìn thấu nội tâm Văn Thanh, Dung Chỉ đứng lên đi tới trước mặt Văn Thanh, “Hôm nay chúng ta lên đường, hắn sẽ không đi theo chúng ta nữa.”

“Vâng.” Văn Thanh gật đầu, vẻ mặt Dung Chỉ rốt cuộc mới xuất hiện nụ cười.

“Vậy chúng ta trở về đi thôi, sớm rời đi.”

Khó có dịp Dung Chỉ sẵn sóc như vậy, Văn Thanh cũng vội vàng đi sau hắn theo hắn trở về, lúc đi vào dọn hành lý Tư Mã Lưu Vân vẫn ngáy to nằm ngủ, suy nghĩ một chút, để lại cho hắn một phong thư mới rời đi cùng Dung Chỉ.

Vừa rời khỏi khách điểm, sắc mặt Dung Chỉ tốt lên rất nhiều, xe ngựa chạy thật nhanh tới vùng ngoại ô, cảnh sắc nơi này rất đẹp, mặc dù không biết Dung Chỉ muốn dẫn nàng đi nơi nào, nhưng trong lòng vẫn có chút mong đợi.

“Thanh Nhi!”

Mơ hồ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng la, Văn Thanh vén rèm xe lên nhìn về phía sau, ngồi trên một tuần mã màu trắng là một bóng dáng bạch y, chính là Tư Mã Lưu Vân.

Chẳng biết hắn đã tỉnh từ lúc nào, hơn nữa còn đuổi theo tới, Dung Chỉ nghe thấy âm thanh phía sau lại điều khiển xe ngựa chạy nhanh lên rất nhiều, trong xe xáo trộn, đầu Văn Thanh choáng váng, Tư Mã Lưu Vân vẫn cố đuổi theo.

Tiếng vó ngựa dồn dập, gió phàn phật thổi vào màn xe ngựa, thanh âm Tư Mã Lưu Vân từ ngoài xe truyền đến.

“Sao lại đi sớm như vậy? Sư phụ đã không kịp chờ đợi muốn làm chuyện xấu sao?” Giọng điệu kia khiến Dung Chỉ tối mặt, Văn Thanh ôm đầu vén rèm xe lên, chỉ thấy Tư Mã Lưu Vân cười bạch mã ngấn trước xe ngựa, bóng dáng anh tuấn cao lớn.

“Sao lại chỉ có một mình người?”

“Ta đã để bọn họ trở lại kinh thành rồi, lâu rồi chưa ra khỏi thành, ta cũng nên buông lỏng một chút, Thanh Nhi, nàng đi đầu, ta đi cùng nhé.” Cơn say hôm qua đã hoàn toàn không thấy, cũng không biết hắn làm thế nào mà khôi phục nhanh như vậy.

Bàn tay nắm dây cương của Dung Chỉ nắm chặt thành quả đấm, sắc mặt cũng đóng băng hết sức khó coi, người sáng suốt cũng biết hắn đã sắp bộc phát, Tư Mã Lưu Vân lại lượn quanh hắn như cũ, không nhanh không chậm.

“Sư phụ không cần chú ý đến ta, người đi đường Dương quan của người, ta đi cầu độc mộc mặc ta, nhưng mục đích cũng là một thôi.” Vẻ mặt cười híp mắt hết sức đáng đánh đòn, Văn Thanh hạ màn xe không nhìn họ nữa, nhìn dáng dấp Tư Mã Lưu Vân, chắc chắn hắn không có ý định rời đi.

Dung Chỉ ngừng một lát, đột nhiên lại tăng tốc xe ngựa, lúc nhanh lúc chậm, có lúc còn đột nhiên thay đổi, Văn Thanh biết hắn muốn bỏ rơi Tư Mã Lưu Vân, nhưng tiếng cười của Tư Mã Lưu Vân bên tai vẫn không ngừng lại.

Dù thế nào thì xe ngựa cũng không thể so được với hắn một mình cưỡi tuần mã, hoặc là đã mệt mỏi, Dung Chỉ cũng bỏ qua, bắt đầu từ từ điều khiển xe.

Nhưng lần này đi cả ngày, Văn Thanh ngồi trong xe ăn chút lương thực, mặc dù cả người đau nhức, nhưng cũng biết trong lòng Dung Chỉ không thoải mái, không dám lên tiếng nói với hắn.

Thế mà Tư Mã Lưu Vân cũng công theo một bọc quần áo, chuẩn bị rất nhiều lương thực, vốn định chờ hắn không có gì ăn thì bỏ cuộc rời đi, nhưng hắn vẫn giữ khoảng cách đuổi theo phía sau.

Đi hồi lâu, Dung Chỉ cũng không tức giận với hắn nữa, sắc trời dần dần tối, cũng không biết đã đi tới nơi hẻo lánh nào, yên lặng đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng ếch ộp bên đường cùng với tiếng chim hót của những loài không biết tên trong rừng rậm.

Dung Chỉ ngừng xe, chui vào xe ngựa.

“Hôm nay tạm nghỉ ở đây một đêm.” Thanh âm Dung Chỉ rất nhẹ, cuối cùng ngồi trong xe ngựa cũng không cần nhìn đến bóng dáng đáng ghét kia.

Vân Thanh quay đầu, cùng dựa vào người Dung Chỉ, không bao lâu sau đã ngửi thấy mùi thơm thơm nức của thịt từ ngoài xe ngựa bay vào.

Cả ngày đều ngồi trong xe ngựa ăn lương khô, khó tránh khỏi có chút động lòng, vén rèm xe lên nhìn phía ngoài cửa sổ, Tư Mã Lưu Vân đã dừng ngựa, chẳng biết lúc nào đã dựng nên một đồng lửa trong rừng, trên tay còn cầm hai xâu thịt thỏ.

Thấy màn xe nhấc lên, Tư Mã Lưu Vân tươi cười hả hê.

“Thanh Nhi, tới đây ăn nào.”

Vừa nghe lời của hắn, ánh mắt Dung Chỉ trở nên cực kỳ khủng bố, Vân Thanh nào dám đi xuống, tựa vào cạnh hắn không nhúc nhích.

Nhưng mùi thịt thật sự quá mê người, nhắm mắt lại không thèm nghĩ nữa, nhưng ngửi thấy cũng quả thật rất khó chịu.

Dung Chỉ suy nghĩ một chút, tiến ra ngoài xe ngựa bắt đầu đánh xe, Tư Mã Lưu Vân cũng không nghĩ nhiều, một tay cầm hai con thỏ liền phóng người lên ngựa đuổi theo ở phía sau.

Chạy hồi lâu cho đến khi không nhìn thấy nơi vừa nãy nữa Dung Chỉ mới ngừng lại, nhảy xuống ngựa đỡ Vân Thanh xuống, nhặt ít củi đốt rồi quẹt lửa, thủ pháp thuần thục bắt mấy con chim diều, vừa đứng bên cạnh có sông nhỏ, sơ chế sạch sẽ mới ngồi bên cạnh Vân Thanh bắt đầu nướng.

Tư Mã Lưu Vân cầm trong tay hai con thỏ, da mặt dày nhích lại gần, “Thanh Nhi, ăn thỏ không?”

Vân Thanh đưa tay muốn nhận, lại thấy ánh mắt kinh khủng của Dung Chỉ thì lắc đầu, Tư Mã Lưu Vân lại chạy lại bên kia ngồi xuống, tuyệt không kiêng dè.

“Không ngại mượn hộp quẹt chứ?” Nở nụ cười tiếp tục nướng thịt thỏ, Tư Mã Lưu Vân hết sức cợt nhả nhìn Vân Thanh.

Sắc mặt Dung Chỉ đã xanh mét, “Công tử làm ăn buôn bán gì vậy, đàm bông(*) sao?”

(*) đàm bông: Theo Baidu, “đàm bông”: vài bông đàn hồi => Chỉ người nói dóc, nói phét, vô căn cứ.

Có vẻ như ở đây tác giả dùng theo ý: Mặt dày (như chần bông @@???)

“Không phải, là gia tộc buôn bán.”

“Vậy thì thật đáng tiếc, mặt mũi công tử tốt như vậy tại sao không đi làm kẻ đàm bông đi.” Ngụ ý nói hắn da mặt dày, Tư Mã Lưu Vân cũng không ngại, quay đầu lại cười một tiếng.

“Vậy sư phụ làm nghề gì? Lưu manh đầu đường xó chợ? Hay là ngồi ở nhà ăn bám?”

Ngược lại thật sự chột trứng chồ đau, Vân Thanh nhìn sắc mặt càng ngày càng đen của Dung Chỉ, không nhịn được lên tiếng giúp hắn, “Sư phụ ở nhà dạy học, không rảnh đi làm ăn giống như người.”

“Dạy học? Có thể dạy cái gì? Sư phụ có thể có đồ đệ sao? Trừ Thanh Nhi ra.” Nhìn Tư Mã Lưu Vân mười phần thích náo loạn, nhưng khi tức giận thì tuyệt đối không yếu.

“Thép tốt dùng để rèn dao, sư phụ chọn đồ đệ cũng phải xem thiên phú.” Vội lên tiếng giải thích dùm Dung Chỉ, sắc mặt của hắn đã đen đến nỗi không thể đen được nữa.

“Thanh Nhi nói rất đúng, nhìn dáng vẻ của công tử Sư Phụ đây, sao có thể thu mấy cậu súc sinh làm đồ đệ chứ.” (Editor: cậu súc sinh ở đây chắc là chỉ động vật, không phải chứ: “một vài kẻ - con người - là súc sinh”)

“Ngược lại công tử rất thanh cao, nhưng nghe nói, quanh năm công tử sống trong núi, bên cạnh đều là ít động vật, khó tránh khỏi bị chúng ảnh hưởng, thiếu đi nhân khí, thiếu đi cách ứng xử của người.” Tư Mã Lưu Vân mỉm cười tiến đến gần Vân Thanh, “Thanh Nhi, nửa tháng không thấy, nàng càng ngày càng đáng yêu.”

Tư thái thân mật khiến cả người Văn Thanh không thấy thoải mái, lùi lại nói rộng khoảng cách giữa hai người, Dung Chỉ hất tay áo lên, bức Tư Mã Lưu Văn lùi lại mấy bước.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt hung ác, sắc mặt khó coi.

“Sư phụ, đã chín, chín rồi.”

Văn Thanh vội đưa thân thể cản trở tầm mắt Dung Chỉ...

Mấy ngày sau Văn Thanh sống trong lo lắng, ba người vẫn như vậy đi về phía trước, chuyện hai người kia đánh nhau chẳng qua là vấn đề thời gian.

“Thanh Nhi, thỏ nướng của ta lớn hơn điều nướng của hần, ăn của ta đi.” Lại đem thịt thỏ đưa tới, chẳng biết từ lúc nào Tư Mã Lưu Văn cũng đã mở chiết phiến ra, trên đầu chiết phiến còn gắn mấy kim châm, Văn Thanh thở dài nhìn trời...

71. Q.2 - Chương 17: Thần Thần Bí Bí

Văn Thanh cười khổ, nhìn ánh mắt giết người vẫn không thu lại của Dung Chỉ, phiền não đứng lên, không nhìn hai người trước mặt nữa.

“Ta mệt mỏi, đi ngủ trước đây.”

Ngày lại ngày cãi vã như vậy đến gần nửa tháng, rốt cuộc Dung Chỉ mới mang nàng đến nơi cần đến.

Xe ngựa dừng ở một khách điểm trên đường lớn phồn hoa, Tư Mã Lưu Văn cũng theo sát phía sau, Văn Thanh rất nhiều lần hỏi hần lúc nào thì trở về, nhưng hần thủy chung không nói.

“Đây là đâu?”

“Phù Thành.”

Đến lúc đó Tư Mã Lưu Văn lại cướp lời, quan sát người tới người lui trên đường, tinh mắt có thể phát hiện cơ hồ hơn phân nửa đều mang đao kiếm hoặc vũ khí tương tự bên hông, người người đều vóc dáng cao lớn, khí độ bất phàm, vừa nhìn đã biết là người tập võ.

“Thanh Nhi, nàng muốn tham gia Đại hội võ lâm sao?” Tư Mã Lưu Văn ghé vào bên người Văn Thanh, Dung Chỉ trừng mắt liếc hần một cái.

“A?”

“Nàng không biết sao? Phù Thành là Thánh Địa tập võ, Đại hội võ lâm cử hành bốn năm một lần, tính ra, đến hôm đó còn có nửa tháng nữa.” Hứng thú quét mắt nhìn Dung Chỉ, giọng điệu Tư Mã Lưu Văn rất kỳ quái, “Hay sư phụ có dã tâm muốn thống lĩnh võ lâm?”

“Ta chỉ mang Thanh Nhi tới tham dự Đại hội võ lâm, người khoác loác gì đó?!” Sắc mặt Dung Chỉ không thay đổi, cúi đầu nhìn Văn Thanh, nhìn thấy Văn Thanh cũng đang nhìn mình, vội vàng nghiêng đầu, “Trước tiên đi vào thuê phòng đã.”

Một đường đi tới, ba người họ cũng đã quen mỗi người một phòng, ba gian phòng đều ở lầu hai, phòng Dung Chỉ ở góc bên phải, phòng Tư Mã Lưu Văn ở chính giữa, phòng Văn Thanh nằm bên cạnh Tư Mã Lưu Văn.

Mặc dù bất mãn với cách an bài này, nhưng trong khách điểm ngoài ba gian phòng này ra cũng đã không còn phòng trống nào khác nữa, thời điểm này vì muốn tham dự Đại hội võ lâm, ai cũng đến trước dăm nửa tháng, nên khách điểm đều đã đầy người, sắp tới cũng chuẩn bị mở hội quán, đến lúc đó chắc chắn sẽ lắm người tham dự.

Cách đại hội võ lâm còn nửa tháng, vẫn còn mười hai ngày mở hội quán, Văn Thanh thực không hiểu vì sao Dung Chỉ mang nàng tới nơi này, nàng chưa bao giờ cảm thấy Dung Chỉ lại là loại người coi trọng danh lợi.

Cả ngày Dung Chỉ đều trong phòng không ra ngoài, ngược lại Tư Mã Lưu Vân cực kỳ ân cần đưa Văn Thanh đi du ngoạn, cứ tuyệt suốt một ngày, buổi tối lại bị quẩn lầy, Văn Thanh liền đồng ý theo hắn đi ra ngoài, đi ngang qua cửa phòng Dung Chỉ, nhẩn với hắn một tiếng, hắn cũng không nói gì khi hai người rời đi.

Dọc đường Tư Mã Lưu Vân đều cực kỳ hưng phấn, khuôn mặt luôn nở nụ cười, đường phố ban đêm vì vô lâm nhân sĩ tụ hội mà hết sức náo nhiệt, liếc mắt nhìn qua, người mang đủ loại vũ khí nhiều không đếm xuể.

“A!”

Quá chú ý nghĩ đến chuyện Dung Chỉ mà Văn Thanh không cẩn thận đụng phải người phía trước, không may làm rơi dao của nàng ta, Văn Thanh ngẩng đầu, một nữ nhân tóc dài, diện mạo cực kỳ diễm dứa lẳng lơ đang nhìn thẳng vào nàng, một thân trường bào hồng y kéo dài trên mặt đất, tóc dài màu đen dùng một trâm cài cài nghiêng bên tai, một cây quạt lông vũ vung ngăn nơi khoe môi, cặp mắt hẹp dài mị hoặc quét qua trước mặt hai người, Văn Thanh chỉ cảm thấy nàng là một nữ nhân mà cũng bị hấp dẫn.

“Ngược ngược.”

Ngược lại nàng ta mở miệng trước, thanh âm cũng hết sức mê hoặc lòng người, Văn Thanh ngây người, nữ nhân kia lại lần nữa biến mất trong đám người.

“Không sao chứ?!”

Tư Mã Lưu Vân ngược lại rất bình tĩnh, vỗ bả vai Văn Thanh về mặt lo lắng, còn tưởng rằng hắn nhìn thấy mỹ nữ như vậy nhất định sẽ nhào tới chứ.

“Nàng ta biết nhiếp hồn thuật, lần sau nhìn thấy nàng ta thì đừng nhìn ánh mắt của nàng ta.” Tư Mã Lưu Vân thở dài, “Người ở đây ngư long hỗn tạp, ẩn thân cao thủ vô lâm cũng không chừng, cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của Tư Mã Lưu Vân, Văn Thanh cũng mới biết nữ nhân vừa rồi không đơn giản, chẳng trách hắn không mắc mưu, thời điểm nghiêm túc hắn vẫn rất đáng tin.

Không biết người nào ở phía sau hô một tiếng “Bắt đầu”, trước mặt Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân ủa tới một đoàn người từ bốn phương tám hướng, quá nhiều người, nhất thời kéo khoảng cách của hai người ra xa hơn, mắt thấy trong đám người không có bóng dáng của Tư Mã Lưu Vân, Văn Thanh muốn kêu lên, lại bị một cánh tay có lực kéo ra ngoài.

Đội đám người tản đi, Văn Thanh muốn tìm Tư Mã Lưu Vân thì lại phát hiện chẳng biết lúc nào Tư Mã Lưu Vân cũng đã không thấy, quay đầu lại muốn nhìn người phía sau một chút, lại nhìn thấy nữ nhân kia.

Nhớ tới lời nói của Tư Mã Lưu Vân, Văn Thanh cũng không nhìn ánh mắt của nàng ta, nữ nhân mỉm cười, cực kỳ quỷ dị.

“Sao vậy, hắn là nam nhân của ngươi?”

“Không phải.” Rõ ràng cảm thấy nàng có phần khó thở, khí thế cường đại của nữ nhân này ép tới nàng có phần không chống đỡ được.

Quạt đồ lông vũ hạ xuống, sau đó Văn Thanh bị nâng cầm lên, ép buộc nàng phải nhìn vào ánh mắt nàng ta, Văn Thanh cố sức đưa mắt dời lên đỉnh đầu nàng ta, nàng ta lại chỉ mỉm cười.

“Trở về đi.”

Phục hồi tinh thần lại, bóng dáng nàng ta đã không thấy đâu.

Đám người vừa mới tản ra lại lần nữa bắt đầu tụ lại, khoảng cách hơi xa, không thấy rõ bên kia đang làm gì.

Chung quanh cũng không có bóng dáng của Tư Mã Lưu Vân, Văn Thanh nhú mày, chạy tới đoàn người kia.

Không bao lâu sau đã nhìn thấy hấn khẩn trương chạy tới phía nàng, Văn Thanh nghi ngờ, nhưng cũng có phần sáng tỏ, đại khái vừa rồi là nữ nhân kia giả trò quỷ.

“Không sao chứ?!” Tư Mã Lưu Vân thở gấp, nhìn ra được hấn cũng gấp gáp tìm nàng rất lâu.

“Trở về thôi.”

“Ừ.”

Sợ lại thất lạc lần nữa, một đường đi về Tư Mã Lưu Vân đều vô cùng cẩn thận, hận không thể dán người Văn Thanh lại người hấn cùng đi về.

Lúc về khách điểm, khi đi ngang qua phòng Dung Chỉ vẫn không nghe âm thanh gì trong phòng, nhìn sắc trời, cũng không còn sớm, Văn Thanh cũng không quấy rầy hấn, trở về phòng đi ngủ.

Nửa đêm mơ hồ nghe thấy cửa sổ có động tĩnh, trong ánh trăng mờ vẫn có chút kinh sợ, vốn định xuống giường đi tìm Dung Chỉ, lại cảm thấy thanh âm lẩm bầm lầu bầu này rất quen thuộc, lớn mật thò đầu ra nhìn, bóng người kia đúng lúc ngã vào trên người nàng, động tĩnh không lớn, nhưng đủ đau đớn.

Văn Thanh suýt đứt thẳng lưng muốn đẩy người trước mặt ra, làm thế nào cũng không đẩy được, ngẩng đầu nhìn lên, Tư Mã Lưu Vân một tay đặt bên tai nàng, một tay đặt bên hông nàng.

Khi nào thì lơ đãng đã biến thành dáng vẻ mập mờ như vậy, Văn Thanh đứng dậy, cuống quýt đẩy hấn ra, hơn nửa đêm nhìn hấn ánh mắt bỉ ổi kia của hấn, cũng không biết phải làm sao.

Nhưng sắc mặt hấn lại vô cùng hưng phấn, mở cửa sổ Văn Thanh kéo nàng đến phía trước cửa sổ.

“Nàng mau tới đây xem một chút, nghe nói mấy ngày nay Phù Thành kỷ niệm Võ Lâm Minh Chủ khoá trước, tụ tập trên bờ sông để thả đèn Khổng Minh, bây giờ mặc dù sắc trời đã tối, nhưng ta thấy trên không còn bay rất nhiều, cảnh đẹp này thật sự khó có được, mới muốn mới nàng cùng nhau lên nóc nhà xem một chút.” Cũng không hề không đứng đắn, Tư Mã Lưu Vân hết sức chân thành.

Gật đầu, hấn liền mang nàng bay lên nóc nhà, đã lâu không luyện công, Văn Thanh cũng đã quên mất nàng có khinh công.

Mặc dù nóc nhà lầu hai không cao lắm, nhưng dư sức nhìn thấy đèn Khổng Minh bay đầy trời, ngồi ở đây cũng có thể chiêm ngưỡng nét phồn hoa của Phù Thành, so với Kinh Thành cũng không phân cao thấp, có thể bởi vì gần đây có Đại hội võ lâm, đến tối khuya dòng người vẫn nổi lên không dứt.

“Như thế nào?” Thanh âm Tư Mã Lưu Vân có phần hưng phấn, có thể nhìn ra hấn cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy.

Trầm mặc ngồi cùng hấn hồi lâu, câu có câu không nói chuyện phiếm, không có Dung Chỉ, cảm giác thiếu mất gì đó.

Buổi tối ngủ trễ, ngày hôm sau cũng dậy trễ, sau khi thức dậy, tiểu nhị đưa cơm trưa tới, nghĩ hôm qua lâu như vậy vẫn không thấy Dung Chỉ, liền muốn đi tìm Dung Chỉ cùng nhau ăn cơm.

“Sư phụ.” Văn Thanh lén đánh giá bên trong phòng, muốn nhìn trộm hấn một chút, trong khe cửa cái gì cũng không nhìn thấy.

Bên trong cửa hoàn toàn yên tĩnh, hồi lâu mới nghe thấy một âm thanh.

“Đi vào.”

“Sư phụ, cùng đi ăn cơm đi.”

Lúc đi vào Dung Chỉ đang ngồi trên giường, trong tay cầm một quyển sách, cũng không khác bình thường.

“Tự ngươi đi đi, ta còn muốn xem ít thứ.”

“Cả một ngày mà chưa xem xong sao?” Lại gần Dung Chỉ, muốn xem xem cuốn sách trên tay hấn là sách gì nhưng hấn lại nhanh chóng khép lại, đẩy Văn Thanh đang lại gần, giọng nói không được tự nhiên.

“Ngươi đi ăn trước đi.”

“Vậy ta kêu người đưa đồ ăn tới cho người?” Mặc dù kỳ quái, nhưng cũng không muốn thám thính chuyện hần không muốn nói với nàng.

“Ừ.” Dung Chỉ gật đầu, trên khuôn mặt yêu mị nở một nụ cười vô cùng ấm áp.

Thối lui khỏi gian phòng Dung Chỉ, vừa lúc Tư Mã Lưu Vân tới đây, thấy nàng, hần thông dong dừng lại trước cửa phòng, cặp mắt buồn ngủ lập tức lên tinh thần.

Nhìn chăm chú như vậy khiến Văn Thanh kinh hãi, vội bước nhanh xuống cầu thang, hần cũng theo tới.

Cơm nước với Tư Mã Lưu Vân xong, sai tiểu nhị lấy cho Dung Chỉ chút thức ăn, lúc đi lên cũng không thấy hần dấu hiệu muốn ra khỏi phòng, ngược lại thấy Tư Mã Lưu Vân nhao nhao muốn đi xem bên ngoài, Văn Thanh vốn không muốn đi, lại không muốn một mình buồn bực ở trong phòng nên vẫn cùng hần đi ra ngoài.

Trên đường vẫn như cũ rất nhiều người, Tư Mã Lưu Vân cảnh giác đi bên cạnh Văn Thanh, một tắc cũng không rời, chỉ sợ lần nữa bị tách ra, đến địa phương ít người mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói mười ngày nữa mới đến Đại hội võ lâm, nhưng người mang vũ khí rất nhiều, quét mắt một lượt, mười người thì có chín người mang vũ khí.

“Đừng chạy! Đứng lại!”

Đang nhàn nhã tản bộ cùng Tư Mã Lưu Vân, phía trước đột nhiên xông tới một nữ hài bạch y xông tới chỗ hai người, sau lưng là một nhóm nam nhân áo đen đuổi theo, nữ hài kia thấy chạy không thoát, vội núp sau lưng Tư Mã Lưu Vân, nâng lên khuôn mặt non nớt, Văn Thanh nhìn lại, nhiều lắm là mười một mười hai tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại tràn đầy sợ hãi.

“Ca ca tỷ tỷ cứu muội.”

Thanh âm non nớt khiến người ta không đành lòng, nhìn một đám người áo đen đuổi theo tới, người người bên hông giắt đại đao, sắc mặt hung ác.

“Thế nào?!”

Tư Mã Lưu Vân bị thanh âm rống giận của người cầm đầu bọn áo đen bao phủ.

“Tiểu tử, chớ xen vào việc của người khác!”

“Ca ca!” Có thể là nhận thấy thân thể Tư Mã Lưu Vân chắn trước mặt Văn Thanh, nữ hài cũng hết sức cơ trí kéo lấy vạt áo Văn Thanh.

“Chuyện gì cũng từ từ nói, sao nó lại chọc giận các vị đại ca rồi?” Sắc mặt Tư Mã Lưu Vân đầy thân thiện, cười nhẹ nhìn mấy kẻ trước mặt.

“Thức thời thì mau tránh ra cho lão tử! Tao không rảnh giải thích với các ngươi, còn không rút ngay cho tao!” Giọng điệu nam nhân cầm đầu vô cùng nóng nảy, mặt đỏ bừng cũng, nhìn ra được giờ phút này hần cực kỳ tức giận.

“Nếu ta nói ‘không’?” Có thể là do bị mấy tên này chọc giận, Tư Mã Lưu Vân luôn đúng mực cũng bắt đầu cũng bắt đầu tức giận.

“Không?”

Mấy kẻ bên kia đã cầm đại đao trên tay, vẻ mặt tùy thời có thể giết người.

72. Q.2 - Chương 18: Nữ Nhi Minh Chủ

Nữ hài nín chặt lấy vạt áo Văn Thanh, xem nàng như cây cỏ cứu mạng, chết cũng không chịu buông tay, nam nhân áo đen thấy Tư Mã Lưu Vân không có dấu hiệu lui ra, cầm đại đao ra chiêu, hơn mười nam nhân

áo đen lập tức xông đến, Văn Thanh kéo nữ hài lui sang một bên, đoàn người thích xem náo nhiệt cũng tụ lại.

“Sao bọn họ lại đuổi theo muội?” Văn Thanh nhìn nữ hài đứng một bên kinh sợ quá độ, mới mười một mười hai tuổi, sao lại chọc phải mấy kẻ này.

“Muội, bọn họ muốn cướp ngọc bội của muội, muội không cho, bọn họ đuổi theo muội.” Về mặt non nớt khiến người ta không đành lòng, Văn Thanh kéo nàng ra xa thêm chút nữa.

Dù sao cũng gần đến đại hội võ lâm, trên đường cũng nhiều hiệp khách, thấy hơn mười nam nhân vây công một mình Tư Mã Lưu Vân, từ đám đông lập tức xông ra giúp một tay, không bao lâu liền tách hai nhóm người ra.

Nhóm người kia vẫn nhìn chằm chằm vị trí nữ hài, nhìn bức tường người đối diện, muốn tiến tới, nhưng cũng sợ nhóm người kia.

“Hừ! Lần sau sẽ không may mắn như vậy!” Ném lại một câu ác ngôn, nam nhân dẫn đầu xoay người rời đi, mấy tên phía sau thấy thế cũng đều đi theo.

Nữ hài tiến về phía trước mấy bước nhào vào trong lòng Tư Mã Lưu Vân, thanh âm thanh thúy hết sức non nớt.

“Cám ơn ca ca!”

Tư Mã Lưu Vân mỉm cười ngồi xuống vuốt ve đầu nàng, nhìn mấy người vừa ra tay hỗ trợ chung quanh, vội nói lời cảm tạ.

“Nhà muội ở đâu, ta đưa muội trở về.”

“Phụ thân xuất môn rồi.” Nữ hài cúi đầu, bàn tay kéo lấy y phục Tư Mã Lưu Vân gắt gao không buông tay.

“Vậy mẫu thân muội đâu?”

“Mẫu thân chết rồi.”

“Nhà muội ở đâu a, còn có người thân khác không?”

Nữ hài lắc đầu, ánh mắt sáng trong thẳng tắp nhìn Tư Mã Lưu Vân chăm chú.

“Vậy...”

Ngẩng đầu nhìn Văn Thanh, có chút rối rắm không biết làm thế nào cho phải.

“Lúc nào thì phụ thân muội trở lại?”

“Ngày mai.”

“Vậy thì muội đi cùng tỷ tỷ đi, ngày mai bọn ta lại đưa muội về nhà, được không?”

Nhìn chăm chú vào tiểu cô nương kia, tuy mới mười một mười hai tuổi, đầu cũng mới đến hông của Tư Mã Lưu Vân, nhưng một đôi mắt đen nhánh đảo quanh giống như đang tính toán gì đó, khiến lòng người thấp thỏm.

Tư Mã Lưu Vân mang nàng trở về khách điếm, cùng nhau ăn bữa ăn tối, dù sao ở cùng hắn cũng không tiện tiện, nên để nữ hài ở cùng Văn Thanh.

Văn Thanh để nửa giường cho nàng, nhìn nàng ngủ trước, Văn Thanh nghe thấy sát vách còn có động tĩnh, nghĩ đến Tư Mã Lưu Vân còn chưa ngủ, lại nhìn cửa phòng Dung Chỉ một chút, hình như cũng không đóng, trong lòng tò mò, liền đi qua, rón rén muốn xem xem hắn đang làm gì ở bên trong.

“Người nói bậy bạ gì đó?!”

Giọng của nữ nhân!

Văn Thanh mơ hồ, vừa nghe thấy thanh âm này liền cảm thấy tay nàng run đến lợi hại, có phần không dám tin nhìn vào bên trong, đập vào mắt là hai bóng dáng hồng y xinh đẹp, hai khuôn mặt yêu nghiệt, bên cạnh

Dung Chỉ xuất hiện một nữ nhân dung mạo tuyệt sắc, quạt đồ lông vũ quen mắt, Văn Thanh dụi mắt nhìn kỹ, liền phát hiện nữ nhân này chính là nữ nhân đụng phải trên đường.

“Sư phụ đã chết, ta nói mấy chuyện này với người cũng vô nghĩa, tóm lại chỗ ta không có thuốc giải, sau này không nên vì mấy chuyện này mà tìm ta.”

Giọng nói nữ nhân mang theo lửa giận, một đôi mắt yêu mị ánh mắt từ trên xuống dưới nhìn Dung Chỉ, “Nếu là chuyện khác, ngược lại ta rất thích.”

Bàn tay trắng nõn quẹo rũ vuốt ve lồng ngực nửa mở của Dung Chỉ, Văn Thanh buồn bực, không biết có nên đẩy cửa đi vào hay không, lại cảm thấy đột nhiên sau lưng có đôi tay đẩy nàng về phía trước, vừa khéo đụng cửa xông vào.

Bàn tay của nữ nhân kia không hề vì Văn Thanh tiến vào mà thu hồi, Dung Chỉ thấy Văn Thanh, có phần phiền não tránh thoát khỏi nữ nhân kia, Văn Thanh tức giận nhìn phía sau, thì ra là Tư Mã Lưu Vân.

“Ồ! Không trách được mấy ngày nay đều nhốt mình ở trong phòng không chịu ra ngoài, thì ra là có mỹ nhân khác bầu bạn! Thanh Nhi đã thấy rõ con người thật của hắc chủ, người như vậy nàng còn đi theo hắc chủ làm gì!” Tư Mã Lưu Vân ghét bỏ nhìn Dung Chỉ, lại hếch cằm nhìn nữ nhân bên cạnh, “Là người!”

Nhượng mày, chỉ cảm thấy không khí cương cứng.

Nàng ta quẹo rũ cười một tiếng, cực kỳ động lòng người, hai mắt nhìn chăm chăm mấy người trước mặt, nụ cười kiều mỵ.

“Thì như thế nào, người là cái thá gì?!”

“Thanh Nhi.” Dung Chỉ do dự một chút, mở miệng cũng không biết nói như thế nào.

“Thật xin lỗi.”

Nhìn Dung Chỉ, lại nhìn khoảng cách gần kề của hắc chủ với nữ nhân kia, thường ngày hắc chủ cực kỳ bài xích nữ nhân, lại ngoại lệ với nàng ta, khiến lòng nàng như bị rơi xuống hố sâu.

Nhắc chân sải bước đi ra ngoài, Tư Mã Lưu Vân đi theo, vừa ra cửa, cửa phòng phía sau liền “phịch” một tiếng đóng lại, mơ hồ nghe thấy bên trong truyền tới thanh âm nữ nhân kia, “Có cái gì mà đuổi theo, nếu thật sự tin người, há có thể tin mấy chuyện vừa rồi.”

Trong lòng Văn Thanh rất rối rắm, bóng đêm càng đen, cũng lười suy nghĩ nhiều, trở về phòng trèo lên giường liền ngủ, có chuyện trong lòng thật khó ngủ, trời sắp sáng mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại thì nữ hài kia đã không còn bên cạnh nàng, nhìn sắc trời một chút, nắng đã lên cao ba sào, vừa mới đẩy cửa ra đã thấy Tư Mã Lưu Vân mang theo nữ hài đi về phía bên này, trong tay cầm rất nhiều đồ ăn vặt cùng búp bê.

“Tỷ tỷ, tỷ xem, đều là ca ca mua uội.” Sắc mặt nàng vô cùng hưng phấn, mắt đen đảo rất nhanh, mười phần đáng yêu.

“Đúng rồi, muội tên là gì?”

“Vương Xúc Anh.” (Bản CV và Translate đều ghi vậy)

Một cái tên rất anh khí, không nhận được nâng mắt nhìn cửa phòng Dung Chỉ, vẫn đóng chặt như cũ, không có người nào ra ngoài.

“Ta mua rất nhiều đồ ăn vặt, nàng chưa ăn điểm tâm sáng, chắc cơm trưa cũng chưa dùng, cùng nhau ăn đi.” Tư Mã Lưu Vân cố ý tiến lên ngăn ánh mắt của nàng lại, Vương Xúc Anh đứng giữa hai người cười ngọt ngào.

Một ngày trôi qua rất nhanh, Dung Chỉ vẫn không đến tìm nàng, mặc dù trong lòng rất Văn Thanh thất vọng, nhưng cũng không muốn tìm hắc chủ, trong lòng cảm thấy thật may mắn khi gặp được Tư Mã Lưu Vân trên đường, nếu Dung Chỉ với nữ nhân kia thực sự có gì đó, ít ra có hắc chủ có thể đưa nàng về. (ĐĐ.LQĐ)

Sáng sớm đã không thấy bóng dáng Vương Xúc Anh, Văn Thanh vòng quanh lầu hai khách điểm mà không thấy, vừa định xuống lầu xem một chút, lại thấy một đôi giày quen thuộc ở cửa cầu thang, ngẩng đầu nhìn lên, Dung Chỉ đang bưng thức ăn đang đi lên lầu.

Trầm mặc nhường đường, bước chân Văn Thanh có phần gấp gáp nóng nảy chạy xuống lầu dưới.

“Thanh Nhi.”

Thanh âm Dung Chỉ hơi khàn, Văn Thanh quan sát phần thức ăn trong tay hắn, có hai phần.

“Sư phụ.” Không khỏi buồn bã, trong lòng có gì đó nghẹn lại, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

“Thanh Nhi có tin ta?” Ánh mắt Dung Chỉ vô cùng nghiêm túc, trong cặp mắt đen nhánh ngoại trừ mong đợi còn có mấy phần khẩn trương.

“Tin, sao lại không tin, người làm gì không cần thiết phải báo cáo với ta.” Vội vã nói, vừa dứt lời, Văn Thanh ngẩng đầu đã nhìn thấy bóng dáng Tư Mã Lưu Vân, bước nhanh đi xuống lầu.

Trong mắt Dung Chỉ hiện mấy phần rối rắm, lại như cũ giương mắt nhìn Văn Thanh xuống lầu, bưng thức ăn vào cửa phòng.

“Thanh Nhi.” Khuôn mặt Tư Mã Lưu Vân nhẹ nhàng khoan khoái, nắm tay Vương Xúc Anh, hai người hình như rất hợp. “Hôm nay sẽ đưa nàng ấy về, sao, có phải không bỏ được hay không?”

“Ừm.” Văn Thanh gật đầu, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nõn nà của Vương Xúc Anh, Vương Xúc Anh cùng Tư Mã Lưu Vân vào phòng giúp nàng thu dọn đồ đạc, thật lâu mới ra ngoài, Văn Thanh vẫn đứng ở ngoài cửa, mặc dù trong phòng Dung Chỉ không có động tĩnh gì, nhưng cảm giác yên tĩnh này lại càng khiến trong lòng nàng khó chịu.

Dọc đường đi Vương Xúc Anh rất sôi nổi, tay nắm lấy tay Tư Mã Lưu Vân, thế nào cũng không buông ra, mới chỉ mấy ngày, lại lệ thuộc vào hắn nhiều như vậy.

Đi theo nàng hơn nửa canh giờ, mới đến trung tâm Phù Thành, nhìn phủ Minh Chủ sang trọng trước mắt, Tư Mã Lưu Vân sửng sốt, mặc dù hắn không có hứng thú gì với Đại hội võ lâm, nhưng khi còn bé đã từng được thấy, đây rõ ràng là chỗ ở của Võ Lâm Minh Chủ.

“Xúc anh, đây là nhà muội?” Có chút khó tin, Tư Mã Lưu Vân vừa dứt lời, hai thủ vệ ở đại môn liền cung kính đón một người, hô lớn “Tiểu thư”.

“Phụ thân ta trở về chưa?” Thanh âm Vương Xúc Anh giòn giã, giống như hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt của Tư Mã Lưu Vân.

“Đã trở lại.”

“Đi thôi, Tư Mã ca ca.”

Như cũ dắt tay Tư Mã Lưu Vân không chịu buông ra, Văn Thanh đi theo phía sau hắn có chút bất đắc dĩ, vốn không muốn đi vào cũng bị Tư Mã Lưu Vân kéo vào.

“Ai ôi tiểu thư, mấy ngày nay người đi đâu! Sao bây giờ mới trở lại?!”

Vừa mới tiến vào không bao lâu, một nam nhân mặc trường bào khúm núm khom lưng tiếp đón, xem bộ dáng chắc là quản gia.

“Phụ thân ta ở đâu?”

“Ở thư phòng, vừa về đã thấy tiểu thư không có trong phủ, lão gia đang nổi giận, vừa lúc, tiểu thư nhanh nhanh tới xem một chút.” Dẫn đường phía trước, sắc mặt quản gia khó coi, “Mấy vị này là?”

“Đây là ân nhân đã cứu ta, ta mang đi gặp cha, ta muốn để bọn họ ở lại trong phủ.” Lời nói của Vương Xúc Anh khiến Tư Mã Lưu Vân dừng bước.

“Xúc Anh, ta chỉ là đưa muội trở lại, ca ca cũng có chuyện phải làm, không thể lưu lại.”

“Phụ thân!” Lúc này Vương Xúc Anh cũng không để ý nữa, dắt tay Tư Mã Lưu Vân la to chạy vào bên trong.

Đi không bao lâu, trước mặt liền nhìn thấy một gian phòng lớn treo tấm biển “Thư phòng”. Trước cửa viện là một vườn hoa tím, thanh âm giòn tan của Vương Xúc Anh vang lên từ ngoài cửa hồi lâu, trong phòng mới đi ra một người.

Trường bào đỏ thẫm khí phách, tóc đen dài dùng một Tử Kim trâm cố định, phần còn lại rũ thẳng xuống bên hông, ngoại bào màu xanh lá khoác ngoài, trái lại cách phối màu rất đẹp, nhìn về khuôn mặt nam nhân phía trước, mắt to mày rậm sống mũi cao, da thịt mật ong, môi đỏ thẫm, mặc dù tuổi hơi lớn, nhưng cũng hết sức mê người.

Chiều cao tương đương với Tư Mã Lưu Vân, ánh mắt bắt mắt dễ nhìn nữ nhi trước mặt, ngẩng đầu có chút xin lỗi.

“Thật là xin lỗi công tử cùng tiểu thư, mấy ngày nay làm phiền hai người chăm sóc cho Xúc Anh rồi.” Thanh âm cũng rất khiêm tốn lễ độ.

“Không sao, nhưng... ngài là Minh Chủ?” Tư Mã Lưu Vân vẫn có phần không tin tưởng, dáng vẻ bình tĩnh của nam nhân mặc dù rất có khí phách, nhưng điều này cũng quá trùng hợp.

“Đúng vậy, không giống sao?” Trên khuôn mặt mang nụ cười hài hước, Vương Xúc Anh được hất dắt tay đứng bên cạnh, lại như cũ không chịu buông tay Tư Mã Lưu Vân ra.

“Phụ thân, con rất thích ca ca, con muốn để huynh ấy lưu lại cùng con luyện võ, có được không?”

Thanh âm bá đạo vang dội chung quanh mấy người, đôi mắt đen nhánh của Vương Xúc Anh hiện lên mấy phần bá đạo chiếm hữu, không giống hài đồng bình thường.

73. Q.2 - Chương 19: Người Càng Không Muốn Nhìn Thấy Thì Lại Càng Xuất Hiện

74. Q.2 - Chương 20: Phản Bội

Edit: August97

“Chắc chắn, Mộc tiểu thư thật là diễm phúc không cạn, ra ngoài một chuyến đã có hai vị công tử tương bồi, không biết buổi tối có phải cũng chơi ‘song phi’(*) hay không?”

(*) Song phi: (*đỏ mặt ING~*) ‘quan hệ’ 3P, chơi sâm, ở đây ám chỉ một nữ hai nam.

Trong mắt Phong Huyền Dịch càng thêm tức giận, không rõ vì sao, nhất là thời điểm thấy bàn tay Dung Chỉ khoác lên đầu vai Văn Thanh, thân mật đến kỳ quái, khi nàng từng là vương phi của hắn cũng chưa từng có động tác thân mật như thế.

“Sao ta có thể xấu xa như Vương Gia được, chớ suy bụng ta ra bụng người.” Văn Thanh nghiêng đầu, trong lòng mặc dù không biết nguyên nhân hấn tới đây, nhưng lại mơ hồ dự cảm có chuyện phiền toái sắp tới, vốn đi cùng hai người Tư Mã Lưu Vân cùng Dung Chỉ đã đủ khiến nàng nhức đầu.

“Hừ, nhanh mồm nhanh miệng.” Phong Huyền Dịch ngẩng đầu lườm nàng, bắt đầu ăn mì.

“Vương gia cũng đến tham dự Đại hội võ lâm sao?” Tư Mã Lưu Vân ngồi xuống cạnh hắn, nhìn dáng dấp bọn họ cũng có mấy phần giao tình, Dung Chỉ ngồi bên cạnh Văn Thanh, sắc mặt lạnh nhạt.

“Không phải, đến tìm người.” Ngẩng đầu nhìn qua ba người trước mặt, “Nhưng thật không may, chuyện ba người các người lại bị Bốn vương phá vỡ rồi.”

“Trở về đi.” Trùng mắt liếc hần, ngồi xuống cũng chỉ nghe hần ăn nói lung lung, không muốn nhiều lời với hần nữa, Văn Thanh kéo tay Dung Chỉ muốn đi.

“Đúng rồi, Bồn vương tốt bụng nhắc nhở người một câu, xuất môn nên cẩn thận, lần này đại ca người cũng đi cùng Bồn vương đấy, nếu bị hần bắt gặp người với tình lang, à không, công tử đây thì quả thật là chuyện tốt, ta không biết hần sẽ nghĩ như thế nào về vị muội muội này.”

Phong Huyền Dịch nở nụ cười, bày ra dáng vẻ khó ưa, nhưng chân mày nhíu chặt lại để lộ tâm tình khó chịu của hần.

“Đa tạ vương gia đã ‘hảo tâm’ nhắc nhở, Vương gia vẫn nên lo lắng bản thân cho tốt trước đi, đã ba mươi tuổi, vị trí vương phi vẫn còn chưa ai ngồi, nếu không tìm được nữ nhân tốt vào cửa, chờ đến lúc già mà vẫn không có người bầu bạn, lại phải chịu cảnh một đời cô độc, ta tin chắc là vương gia không muốn như vậy đâu.”

Cười rục rịch, nhìn sắc mặt của Phong Huyền Dịch càng ngày càng khó coi, trong lòng Văn Thanh sung sướng không ít, rồi đi cùng Dung Chỉ, hình như Tư Mã Lưu Vân không theo kịp, Văn Thanh nhớ tới giao tình giữa hần với Phong Huyền Dịch, cũng mặc hần.

Đạo phố vài vòng với Dung Chỉ thêm một lát liền về khách điểm, nhớ tới Phong Huyền Dịch có nói Mộc Vân Hạc cũng tới, mặc dù không biết vì sao bọn họ tới, nhưng nàng có dự cảm nếu để Mộc Vân Hạc bắt gặp, lại không biết sẽ dây dưa bao lâu, hơn nữa theo tính cách của hần, tất nhiên sẽ thời thời khắc khắc khuyên nàng về nhà.

“Sao thế?” Thấy Văn Thanh một đường mặt ủ mày chau, Dung Chỉ đưa tay kéo nàng lại, để nàng dựa vào người mình, đập cầu thang phi thân vào phòng, Dung Chỉ cũng theo Văn Thanh vào.

“Người còn có việc ở nơi này sao?”

“Không có chuyện gì nữa, sao vậy, nàng muốn rời đi sao?” Tiến lên thấp nển, Dung Chỉ xoay người lại ngồi bên cạnh Văn Thanh.” Nếu lo lắng về ca ca nàng, chúng ta có thể đi chỗ khác.”

“Cũng không phải vậy, nhưng nếu bị huynh ấy nhìn thấy lại không biết nên nói những gì, người cũng đã gặp huynh ấy, hần là biết.” Văn Thanh có phần bất đắc dĩ mỉm cười, nắm tay Dung Chỉ, “Ở một chỗ cùng người, ở đâu cũng không quan trọng, nếu không có việc gì, chúng ta cũng có thể đi địa phương khác.”

“Nhưng bốn năm mới có một lần Đại hội võ lâm, khó có dịp tới một lần, nếu không tham dự thì có phải đáng tiếc hay không?”

“Cũng không có gì đáng tiếc, sau này cũng không phải là không có cơ hội.”

Quan sát ánh mắt Dung Chỉ, cảm thấy hình như hần có chuyện đặc biệt, nhíu mày, Văn Thanh nhìn ánh mắt nghiêm túc của hần, “Nếu như người có chuyện quan trọng, chúng ta cứ lưu lại, người phải nói cho ta biết.”

“Không có, vẫn là chuyện sư muội, nàng ấy nói hôm Đại hội võ lâm bảo ta đến, nàng có đồ sư phụ muốn đưa cho ta.”

“Tại sao lúc trước không đưa cho người?”

“Ta không biết, sư muội luôn luôn thần bí.”

Dung Chỉ thở dài, nghiêm túc nhìn Văn Thanh chăm chú, Văn Thanh mỉm cười, hần tựa hồ đang lo lắng nàng có tin tưởng hần hay không, trong lòng mặc dù có nghi ngờ, nhưng cũng lười phản bác hần.

“Nếu vật kia đã quan trọng như thế, vậy người cứ đi lấy đi.” Đứng dậy thổi tắt nến, xoay mình lên giường liền ngã đầu ngủ, Dung Chỉ ngồi ở mép giường, nhìn nàng giận dữ, muốn khuyên nàng, lại không biết mở miệng như thế nào.

“Thanh Nhi.”

Nhẹ giọng gọi vài câu, thấy Văn Thanh mặc kệ hần, biết Văn Thanh tức giận, hần có phần bất đắc dĩ.

Nghe thấy tiếng bước chân của Dung Chỉ, Văn Thanh cho rằng hắn muốn rời khỏi, ai ngờ hắn lại đột nhiên nhào tới, bàn tay mềm mại dao động chung quanh vùng dưới nách của nàng, chọc cho Văn Thanh không nhịn được cười ra tiếng, náo loạn hồi lâu, hắn mới dừng lại.

Mượn ánh trăng mỏng manh, lúc này mới nhận thấy tư thế mập mờ giữa hai người, Dung Chỉ nhào vào trên người Văn Thanh, Văn Thanh đưa lưng về phía hắn, lại có thể nhìn thấy vạt áo vừa mới bị nàng xé ra lung tung, da thịt trắng nõn tủa vào trên người nàng, rõ ràng cảm nhận được cánh tay của Dung Chỉ đang vòng quanh xiết chặt lấy eo nàng, cảm thụ được tim đập của hắn, đầu hắn dán vào bên tai nàng, lật người, hắn nằm đè lên người Văn Thanh.

Cảm thấy hô hấp dồn dập của hai người trong đêm đen, ánh trăng chiếu rọi, còn có thể thấy rõ hắn vẫn đang chăm chú nhìn nàng, Văn Thanh rối rắm, nhìn đôi môi càng ngày càng gần, cũng không né tránh, xúc cảm lạnh lẽo từ miệng truyền đến, từ nhẹ nhàng đụng chạm dần dần trở nên lớn mật, càng xâm nhập sâu hơn.

Suy nghĩ ngây ngô cũng đã trưởng thành, tay Dung Chỉ nắm lấy hai tay Văn Thanh đặt trên đỉnh đầu, cặp môi lạnh lẽo dao động trên khuôn mặt Văn Thanh, từ trán đến cằm, nâng niu như một món bảo bối trân quý, động tác vô cùng ôn nhu.

Tay Văn Thanh bị hắn nắm chặt, trong lòng vẫn không có ý định cự tuyệt, theo nụ hôn nhẹ nhàng này của hắn mà trong lòng kích động.

Nụ hôn của hắn dừng ở bên tai Văn Thanh, tay phải ôm lấy eo nhỏ của nàng, “Có thể không?”

Âm thanh rất nhẹ, nhưng cũng khiến đầu óc Văn Thanh nổ tung, nghiêng đầu sang chỗ khác không trả lời hắn, hành động này với Dung Chỉ là ngầm đồng ý, hắn càng thêm to gan đưa thay thoát y phục của Văn Thanh.

Cảm thấy sức nặng trên người, Văn Thanh có phần không quen giật giật thân người, hắn dừng lại một chút, lần nữa ngăn chặn đôi môi Văn Thanh, so với vừa rồi thiết tha hơn nhiều, từng đợt từng đợt đầy mãnh liệt, đầu lưỡi nhẹ nhàng mút vào cánh môi Văn Thanh, thừa dịp Văn Thanh thả lỏng, bàn tay cởi y phục vốn đã không còn nghiêm chỉnh xuống.

Cảm thấy một bàn tay ấm áp đang dao động trước ngực nàng, Văn Thanh đỏ mặt, hai tay cũng bị hắn nắm lấy, bị giữ chặt trong lòng bàn tay hắn, càng lúc càng phóng khoáng, một khắc đồng hồ đi qua, y phục Văn Thanh đã bị hắn cởi xuống gần hết, dưới ánh trăng, nội bào bạch y cũng mở rộng hơn phân nửa, có thể lơ mơ nhìn rõ cảnh xuân ẩn hiện bên trong, ngoại bào của hắn cũng trượt xuống rơi trên mặt đất, một mảng lớn da thịt bại lộ trong không khí, Văn Thanh đưa tay ôm cổ hắn, hắn mỉm cười, lần nữa cúi đầu xuống. (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Màn giường phù dung chậm rãi kéo xuống, Dung Chỉ dịu dàng chăm chú nhìn Văn Thanh trước mặt, tay đặt ở hông nàng, Văn Thanh nhìn hắn, trong lòng không khỏi hưng phấn, hai tay vẫn bị hắn giữ chặt không buông, nhưng cùng không muốn cự tuyệt hắn.

Mắt thấy hai người sắp cởi ra đạo phòng tuyến cuối cùng, cửa phòng đột nhiên bị người khác “Phịch” một tiếng đụng vỡ, Văn Thanh cả kinh, kinh sợ đến ngồi dậy, Dung Chỉ nằm trên người Văn Thanh, vẻ mặt tức giận, đẩy hắn vào phía giường trong, lại lấy chăn che kín, Văn Thanh thò đầu liếc xem là người nào tiến vào...

Mộc Vân Hạc và Phong Huyền Dịch.

Tư Mã Lưu Vân đứng bên cạnh hai người, vẻ mặt áy náy.

“Thanh Nhi, xin lỗi.”

Đoán được đại khái là Tư Mã Lưu Vân dẫn bọn hắn tới, Văn Thanh nhíu mày, cảnh xuân phía dưới đập vào mắt mấy người, Mộc Vân Hạc khẽ ho một tiếng, thấy nàng thả màn giường thì có phần kỳ quái.

“Thanh Nhi, bên trong có người?”

“Có ai được?! Sao các người đi vào không gõ cửa! Ta đang thay quần áo, vương gia, chẳng lẽ người lại mặt dày như vậy? Đã hòa ly rồi mà giờ còn dòm ngó thân thể của ta?” Sắc mặt khó coi, nhìn mấy người trước

mặt, hiếm khi tức giận như thế.

Tư Mã Lưu Vân vội vàng khoát tay, thối lui ra khỏi gian phòng, Phong Huyền Dịch vẫn nhìn chăm chăm một màn này của nàng, ánh mắt khinh miệt.

“Thanh Nhi, ta ở bên ngoài chờ muội.” Mộc Vân Hạc cau mày ra khỏi phòng, cửa phòng lại một lần nữa được đóng kỹ, Dung Chỉ sau lưng nắm lấy hông nàng, sắc mặt khó coi.

“Ta thấy đã đến lúc chúng ta nên rời đi.”

“Bây giờ?” Quay đầu lại có phần nghi ngờ, giờ phút này Dung Chỉ đã thoát hết y phục, thân hình cường tráng bại lộ trước mắt nàng, hết sức mê người, tóc đen dài rũ xuống trước ngực che dấu bộ vị quan trọng, có ý vị đặc biệt.

“Thanh Nhi, nguyện ý đi theo ta không?” Ánh mắt Dung Chỉ vô cùng nghiêm túc, nắm bàn tay Văn Thanh kề môi mình, nhẹ nhàng hôn.

“Người cứ nói đi.” Đáng yêu lên tiếng, Dung Chỉ đứng dậy mặc xong y phục, xoay người lại nhìn Văn Thanh không nháy mắt.

Lúc này mới phát hiện ra y phục của nàng không còn dùng được, đứng dậy đập hấn một cước, Văn Thanh gào lên một tiếng đầy lưu manh, hấn lại chỉ cười, nhảy ra ngoài từ cửa sổ.

Thay xong y phục, sửa sang đầu tóc, rốt cuộc người bên ngoài không đợi được nữa mà xông vào, thấy Văn Thanh đang sửa sang lại y phục mới thở phào nhẹ nhõm.

“Muội muội, trở về cùng ta đi.” Lần đầu thấy Mộc Vân Hạc có bộ dạng nghiêm túc như thế, Văn Thanh lại cảm thấy không thích, mặc dù không biết tại sao Mộc Vân Hạc lại kiên trì như vậy, nhưng vẫn cảm thấy không thích như cũ.

“Sợ là ở đây có người nào đó, sao chịu trở về với người.”

Thanh âm Phong Huyền Dịch vang lên, giống như xúi giục, khiến người ta cực kỳ không thoải mái, Văn Thanh nhìn hấn chăm chăm, trong lòng rất khó chịu.

“Ta cũng không phải là Vương Gia, há lại có thể rải hoa đào khắp nơi, đại ca huynh cũng không tin tưởng ta?”

“Không phải không tin, nhưng Thanh Nhi muội rời xa nhà cùng một nam nhân như vậy, ta rốt cuộc không yên lòng, mặc kệ nói thế nào, muội phải trở về cùng ta!”

Thái độ Mộc Vân Hạc rất kiên quyết, tiến lên đứng trước mặt Văn Thanh, “Hấn đi đâu ta mặc kệ, nhưng muội không thể, muội không có ở nhà, đại ca thật sự không yên lòng, nếu như muội thật sự thích hấn, có thể dẫn hấn về nhà, từ từ bồi dưỡng tình cảm, nếu thực sự nảy sinh tình cảm, muốn tiến tới thành thân ta tuyệt đối không nói lời nào.”

“Đã muốn thành thân, sao muội có thể ở trong phủ được chứ, chẳng lẽ huynh định cho hấn ở rể?” Văn Thanh cau mày, tâm tư Mộc Vân Hạc nàng luôn luôn không hiểu, nhưng cũng mơ hồ nhìn ra ý đồ của hấn, hấn chỉ không muốn nàng thoát khỏi tầm mắt của hấn.

“Đại ca, huynh không cần nói nữa, cho dù hấn đồng ý, muội cũng sẽ không đồng ý, huynh cũng là nam nhân, nên hiểu tự ái của nam nhân, ở rể, tương lai có hài tử cũng không mang họ hấn, huynh phải hiểu điều đó khổ sở như thế nào, đừng nói đến chuyện để hấn đi về cùng muội, muội sẽ không về.”

Văn Thanh trừng mắt nhìn hấn, thái độ kiên quyết.

“Muội đã nói đến nước này, đại ca huynh muốn nghĩ như thế nào cũng được, nếu huynh trở ngại với muội, thì chính là kẻ thù của muội.”

75. Q.2 - Chương 21: Phản Tặc?

Edit: August97 (ĐD.LQĐ)

“Muội!”

Mộc Vân Hạc giận dữ, lần đầu tiên ánh mắt nhìn Văn Thanh tràn đầy lửa giận, tức đến nói không nên lời, sắc mặt đỏ bừng, Phong Huyền Dịch nhìn hai người, kéo Mộc Vân Hạc lui xuống phía sau.

“Huynh trưởng như cha, người liên tiếp không nghe theo lời khuyên bảo của đại ca, có biết đây là tội bất hiếu hay không?”

Ánh mắt Phong Huyền Dịch đầy vẻ châm chọc, Văn Thanh vốn nhìn thấy hắn liền bốc hỏa, thấy hắn nói như vậy càng thêm chán ghét.

“Vương gia, lời này ai cũng có thể nói với ta, chỉ có người không có tư cách.”

Văn Thanh đáp trả bằng ánh mắt cường thế, hắn chống lại ánh mắt của Văn Thanh, tức giận, ai cũng biết Dịch vương từ nhỏ đã cương quyết bảo thủ, ngay cả lời của mẫu thân cũng hiếm khi nghe theo, huống chi là huynh trưởng.

“Thanh Nhi, ta mặc kệ mấy chuyện này, nhưng hôm nay muội phải đi theo ta.” Mộc Vân Hạc thật sự không nhìn được mà mở lời, thấy đồ đạc trong phòng đã được thu thập đầy đủ vào tay nải, cảm thấy kỳ quái, “Muội chuẩn bị lên chuồn đi sao?”

“Không có, mới đến ở mấy ngày, chưa mở ra mà thôi.”

Mộc Vân Hạc nhìn Văn Thanh, mặc dù vô cùng nghi ngờ, nhưng cũng không nói gì nữa, cầm tay nải, xoay người đứng trước cửa phòng, “Theo đại ca trở về.” (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Phụ thân và mẫu thân đều đã đồng ý, tại sao huynh cứ cố chấp như vậy?!” Văn cảm thấy Mộc Vân Hạc quá mức khấn trương, có thể có vấn đề gì chứ, cũng chỉ là tham dự Đại hội võ lâm, bên cạnh còn có Dung Chỉ.

“Ta chỉ vì muốn tốt uội, Đại hội võ lâm gần đến, đường phố ngày đêm hỗn loạn, nếu như muội không cẩn thận bị thương, làm sao ta ăn nói với phụ thân và mẫu thân?!” Thanh âm Mộc Vân Hạc cũng lớn hơn rất nhiều, Phong Huyền Dịch đứng sau lưng hắn, nhìn Tư Mã Lưu Vân, hai người thức thời rời đi.

“Đại ca, huynh không cảm thấy huynh quá lo lắng hay sao?”

“Muội là muội muội của ta, lo lắng an nguy của muội là bổn phận của ta.”

“Vậy lần này ra ngoài, huynh cũng đặc biệt tới tìm muội sao?” Văn Thanh híp mắt, ngồi xuống cạnh bàn tròn.

“Không phải, phụng ý chỉ của Hoàng thượng đến đây tìm người, thuận tiện xem muội có ở đây hay không.” Ném tay nải xuống bàn, vẻ mặt Mộc Vân Hạc cũng từ từ buông lỏng, “Muội muội, ta biết muội không nguyện ý trở về cùng ta, nhưng thêm mấy ngày nữa, muội nhất định sẽ hối hận.” (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

“Vậy hãy để muội hối hận một lần đi.” Chống lại ánh mắt nghiêm túc của hắn, Văn Thanh thật sự không thích bị người khác bức ép như vậy, Mộc Vân Hạc thật sự tức giận, đưa tay vỗ một chưởng vào bàn tròn trước mặt, đứng dậy đi ra ngoài.

Mộc Vân Hạc trong trí nhớ luôn luôn ôn hòa, nay lại tức giận với nàng như thế, tuy nàng cố chấp, nhưng thái độ của hắn vẫn thực sự kỳ quái, “chờ mấy ngày nữa muội nhất định sẽ hối hận”, nàng thật sự không hiểu hắn có ý gì.

“Thanh Nhi.”

Vốn cho rằng hắn đã rời đi, nhưng mới không bao lâu, hắn lại đi vào.

“Muội muốn đi cùng hắn thì cứ việc, đại ca không còn lời nào để nói, nhưng mấy ngày này cứ ở lại chỗ này đi, đợi đến khi Đại hội võ lâm kết thúc lại rời đi, tất nhiên đến lúc đó đại ca sẽ không ngăn trở. ” Sắc mặt Mộc Vân Hạc hết sức nghiêm túc, giọng điệu tựa như ra lệnh.

“Được.” Văn Thanh gật đầu, hình như hần yên tâm thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi ra ngoài.

Cũng không lâu sau đó, Dung Chỉ nhảy vào từ cửa sổ, nhìn tay nải trên bàn, mỉm cười với Văn Thanh.

“Đi?”

“Không vội, đại ca đã đồng ý để ta ở lại, chúng ta cứ tham dự Đại hội võ lâm trước đã.”

“Có thật không?” Dung Chỉ vui mừng, khuôn mặt yêu nghiệt nở nụ cười hết sức mê người, Văn Thanh chuyển ánh mắt, trong lòng khó chịu, thật sự quá mê người rồi.

Quay đầu thấy nét mặt này của nàng, nụ cười trên mặt Dung Chỉ càng lớn, ngồi đối diện Văn Thanh, đưa tay rót trà, “Hình như hần vẫn có thành kiến với ta.”

“Ừ, bình thường đại ca không phải là người như thế.” Văn Thanh nhíu mày, bỗng đứng ngẩn đầu lên, “Có phải người đã làm chuyện gì xấu bị huynh ấy nắm thóp không?”

Dung Chỉ chỉ cười một tiếng, nắm chặt tay Văn Thanh, “Với tướng mạo của ta, người khác không làm chuyện xấu với ta đã khó càng thêm khó rồi.”

“Ba hoa.”

“Nàng không thấy vậy sao?”

Đôi mắt yêu mị nhìn Văn Thanh chăm chú, thủy mâu mỉm cười, cánh tay khoác lên người Văn Thanh, mắt thấy gương mặt tuần tú phóng đại một lần nữa tiến sát khuôn mặt nàng, cửa lại “Phịch” một tiếng bị đụng vỡ.

Có phần tức giận nhìn vị khách không mời mà đến, Tư Mã Lưu Vân bưng mâm điểm tâm đứng ngoài cửa, “Thanh Nhi, ta mang chút điểm tâm cho nàng.”

Dung Chỉ đứng lên, thả tay nải chứa quần áo của Văn Thanh lên trên giường, Tư Mã Lưu Vân vừa đi vào đã chạy tới bên cạnh Văn Thanh.

“Ta biết bây giờ khăng định nàng rất ghét bỏ ta, nhưng ta có thể giải thích.” Tư Mã Lưu Vân cau mày, cọ cọ bên người Văn Thanh, chép miệng rất đáng yêu.

“Không sao, ta không để tâm.” (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

“Thật?!”

“Ừ.” Văn Thanh mỉm cười, sớm muộn Mộc Vân Hạc cũng sẽ tìm đến, sớm hay muộn cũng vậy, sớm giải quyết cũng sớm đỡ buồn lo.

“Thanh Nhi, nàng thật tốt!” Tư Mã Lưu Vân cười rục rờ nhào vào trong lòng Văn Thanh, nâng đầu nhìn về phía Dung Chỉ, cười trộm.

Dung Chỉ đen mặt, lại gần Văn Thanh một tay xách hần lên.

“Công tử đi lại không tiện, tay lại bị rút gân, cần mau chóng tìm đại phu, nói không chừng sẽ để lại di chứng đó.”

“Người!”

Bị hần trực tiếp kéo lên vút sang một bên, Tư Mã Lưu Vân oán hận trừng mắt nhìn hần.

“Thanh Nhi, nàng nhanh ném thử điểm tâm ta tự làm đi.”

“Ta đợi lát nữa mới ăn.” Ánh mắt Dung Chỉ đáng sợ như vậy, cứ nhìn nàng chăm chăm, làm sao nàng dám ăn.

“Người còn có việc sao?”

Tư Mã Lưu Vân vẫn đứng cạnh nàng, Dung Chỉ cũng ở đây, tóm lại vẫn không quen ba người ở chung như bây giờ, Văn Thanh không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trên khuôn mặt Dung Chỉ hiện lên nụ cười đáng ngờ, đặc ý nhìn Tư Mã Lưu Vân.

“Không có chuyện gì thì không thể bồi nàng sao.”

Ngồi xuống bên kia Văn Thanh, lòng tự ái của nam nhân thật đáng sợ, nhìn hắn cùng với Dung Chỉ người tới ta đi trừng mắt nhìn nhau, Văn Thanh có phần phiền não, có lẽ ngay từ đầu không nên để Tư Mã Lưu Văn đi cùng.

“Thanh Nhi mệt mỏi thì nên nằm nghỉ đi.”

Dung Chỉ thấy vẻ mặt Văn Thanh cũng biết nàng bối rối, không muốn khiến nàng rối rắm, đứng dậy kéo Tư Mã Lưu Văn ra ngoài, mặc dù Tư Mã Lưu Văn không nguyện ý bị Dung Chỉ kéo, nhưng trong lòng thầm nghĩ đến Văn Thanh nên cũng không để tâm.

Phí công chờ đợi thêm mấy ngày, Đại hội võ lâm bốn ngày nữa mới bắt đầu, Tư Mã Lưu Văn không biết từ lúc nào đã chạy đến phủ Minh Chủ, lúc trở lại đưa cho Văn Thanh một khối Yêu Bài, nghe nói có cái này, đến lúc đó có thể tùy ý ra vào hội trường, ở hàng trước cũng giữ lại mấy vị trí tốt.

Nếu muốn xem, tất nhiên sẽ thích vị trí có tầm nhìn tốt, Văn Thanh nói với Dung Chỉ, hắn nói chỉ cần có Văn Thanh đã vui rồi, như thế nào cũng được.

Mấy ngày nay có lúc Phong Huyền Dịch sẽ tìm tới cửa, nhao nhao châm chọc Văn Thanh mấy câu, sau đó đỏ mặt tức giận rời đi, nhưng ngày ngày vẫn làm không biết mệt.

Mộc Vân Hạc cũng không tới, không nhìn thấy bóng dáng của hắn, Văn Thanh cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vừa nghĩ đến Phong Huyền Dịch đi cùng hắn, nhìn thì biết rõ, nhất định hắn đang bận công sự, để Phong Huyền Dịch canh chừng nàng.

Mấy ngày này trôi qua rất nhanh, mắt thấy Đại hội võ lâm còn một ngày nữa, Mộc Vân Hạc đột nhiên tìm đến, ngồi đối diện Văn Thanh, một thân trường bào vân sắc hết sức nho nhã.

“Thanh Nhi, muội đã có chỗ ngồi ở Đại hội ngày mai chưa?” (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

“Có rồi.” Văn Thanh quơ quơ Yêu bài, Mộc Vân Hạc vừa thấy thì cười lớn.

“Chừng nào thì muội quen biết với Vương minh chủ thế.”

“Tình cờ, cũng không tính là có giao tình gì.” Nhìn dáng vẻ của hắn, mặc không biết vì sao nhưng nàng lại mơ hồ cảm thấy lo lắng.

“Muội đi cùng hắn sao?”

“Ừ.”

Uống hớp trà, cảm thấy hôm nay Mộc Vân Hạc đến là để kéo dài thời gian.

Ngồi lâu, Văn Thanh đã cảm thấy phiền não.

“Đại ca, huynh đến tìm muội có việc gì thì cứ nói thẳng, tại sao cứ hỏi mấy chuyện tào lao như vậy, sao người một nhà lại như vậy.” Rối rắm nhìn hắn, thấy hắn biến sắc, nàng biết hắn đã bị nàng đoán trúng.

“Ta đến xem muội thể nào thôi, không có việc gì khác.”

Vẫn mạnh miệng không chịu thừa nhận, Văn Thanh cũng lười nói lại, hàn huyên thêm mấy câu, bỗng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng vang âm âm, giống như âm thanh phá cửa, hơn nữa có không ít người. (ĐĐ.LQĐ)

Tiếng bước chân âm âm nhúc tai, Văn Thanh kỳ quái, hình như âm thanh truyền đến từ khoảng cách không xa, đứng dậy đẩy cửa ra muốn nhìn xem, quả nhiên trông thấy trước cửa phòng Dung Chỉ, một đám binh sĩ cường tráng tay cầm vũ khí đang phá cửa vào.

“Huynh đang làm gì vậy!”

Nóng nảy xoay người lại rồng lên với Mộc Vân Hạc, Văn Thanh muốn tiến lên xem, nhưng cửa phòng vốn nhỏ, trước cửa chặn một đồng người, làm thế nào cũng không nhìn thấy được.

Nghe thấy bên trong truyền tới tiếng đánh nhau, trong lòng càng thêm gấp gáp, Mộc Vân Hạc đứng phía sau kéo Văn Thanh lại, giọng nói lạnh nhạt.

“Hắn chứa chấp trọng phạm triều đình, Hoàng thượng đã hạ lệnh hoàn toàn thanh trừ Đào Hoa Môn, ta đã tra được Môn chủ Đào Hoa Môn thường thân thiết lui tới với hắn, mấy ngày nay ngày đêm không ngủ tìm đầu mối mới biết hôm nay nàng ta sẽ đến, Thanh Nhi, muội đứng sang một bên, đừng cản trở vương gia.”

Nghe Mộc Vân Hạc nói vậy, Văn Thanh mới chú ý tới bóng dáng nhanh nhẹn kia, trường bào kim sắc ngẫu nhiên phi thân bay ra ngoài, có thể nhìn ra đó là Phong Huyền Dịch, tay hắn nắm đại đao, không nhìn được khăn trương, chen vào đứng đầu cầu thang nhìn ngó. (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Gian phòng rất nhỏ, quá nhiều người, hình như trong đó cũng có vài binh lính cùng nhau chen vào, lập tức bay ra, trường sam đỏ rực có phần quen mắt, tóc dài đen nhánh đập vào tầm mắt Văn Thanh, ngửi thấy một cỗ mùi hương quen thuộc, rốt cuộc Văn Thanh mới nhớ tới, hình như đây là vị sư muội theo lời Dung Chỉ.

Dung Chỉ một thân hồng y, rất xứng đôi với nàng ta, đều mười phần yêu nghiệt, Phong Huyền Dịch thấy hai người chạy đến, đuổi tới gần trước mặt hai người, hình như khách điểm đã được bố trí tốt từ trước, vừa nghe thấy âm thanh, toàn bộ cửa sổ chung quanh bị đánh nát, liếc mắt nhìn qua, toàn bộ khách điểm đã bị bao vây.

“Đại ca, huynh có ý tứ gì!” Văn Thanh gấp gáp, Dung Chỉ cũng đang nhìn nàng.

“Lùng bắt phản tặc Mộ Dung Yên.” Mộc Vân Hạc lạnh nhạt nhìn Văn Thanh, phi thân bay người lên trước.

“Nữ nhân kia là trọng phạm triều đình, tại sao sư phụ nàng lại dính líu đến nàng ta.” Chẳng biết từ lúc nào Tư Mã Lưu Vân cũng đã đứng phía sau nàng, nhìn mấy người trước mắt có phần nghi hoặc.

Trong lòng Văn Thanh Tâm đã hiểu rõ phần nào, bởi vì bọn họ là sư huynh muội sao?

Phong Huyền Dịch đứng phía trước, bộ dáng nghiêm túc chưa từng thấy qua, anh tuấn khiến người ta mê muội, một thanh đại đao uy vũ bay múa, hai ba công kích mãnh liệt đánh úp về phía nữ nhân kia. (ĐD.LQĐ)

Chướng ngại xung quanh quá nhiều, Mộc Vân Hạc nhìn về Dung Chỉ đứng không nhúc nhích phía trước, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười phức tạp.

76. Q.2 - Chương 22: Quen Biết Đã Lâu

Edit: August97 (ĐD.LQĐ)

Dung Chỉ liếc mắt nhìn Văn Thanh, trong lòng rối rắm, biết đây là binh lính của đại ca nàng, động thủ cũng không được, hắn chỉ biết phòng thủ, nhưng quá nhiều người lại khiến hắn có phần cố sức.

Nữ nhân hồng y đánh nhau với Phong Huyền Dịch càng ngày càng kịch liệt, thật may người trong khách điểm đã lui ra xa, mấy chục bàn ghế dưới lầu đã nát vụn gần hết, nơi nơi đều là vụn gỗ.

Vốn tưởng rằng Phong Huyền Dịch là một bao cỏ (người ngu ngốc, vô dụng), nhưng vừa thấy bộ dáng nghiêm túc kia của hắn, quả thật có một cỗ sức quyến rũ rất hấp dẫn, tóc dài tung bay, đại đao mạnh mẽ vung lên nước chảy mây trôi, cũng không biết từ khi nào nữ tử kia đã lấy ra một thanh kiếm dài nhỏ từ quạt lông vũ, bóng dáng hai người bay tới bay lui so chiêu khắp phòng.

Chưởng lực vỡ xuống đánh tan mấy đồ vật trong phòng, rõ ràng nàng ta đã cực kỳ tức giận, khuôn mặt yêu mị đỏ bừng lên.

“Sư huynh! Huynh làm gì vậy!”

Thấy Dung Chỉ đứng một bên không động thủ, cũng không có người nào đi bắt hấn, nàng ta có cảm giác đây là âm mưu của hấn.

Dung Chỉ đứng một bên, liếc mắt nhìn Văn Thanh, trong lòng do dự, nếu động thủ, nhất định Mộc Vân Hạc sẽ coi hấn là phản tặc, càng không cho người nhà của y tiếp nhân hấn, nếu không động thủ, sư muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên..., rồi rầm nhú mảy.

Văn Thanh thấy vẻ mặt của hấn, liền biết hấn muốn tiến lên giúp một tay, Mộc Vân Hạc đứng bên cạnh cũng không tiến lên động thủ, hình như đang chờ Dung Chỉ hành động, hai chân đứng cùng cự ly với Dung Chỉ, vừa lúc có thể ra tay ngăn hấn lại.

Từ đầu đã tính toán tốt, trong lòng Văn Thanh rất cảm tức, nhưng nhất thời cũng không có chủ ý gì, nữ tử hồng y dưới thế công mạnh mẽ của Phong Huyền Dịch đã rơi xuống hạ phong, có thể Phong Huyền Dịch bị đè nén đã lâu không động thủ, ra chiêu mười phần quyết liệt, một nam nhân tuấn lãng đấu với một nữ nhân tuyệt mỹ, nhưng tuyệt không hạ thủ lưu tình, thủ đoạn hết sức nham hiểm. (ĐD.LQĐ)

Mắt thấy nàng ta lập tức sẽ bị Phong Huyền Dịch bắt lại, Dung Chỉ cũng không nhịn được, rốt cuộc phi thân tiến lên ngăn trở giúp nàng ta, Mộc Vân Hạc vừa thấy hấn động thủ, lập tức tiến lên gia nhập cùng Phong Huyền Dịch, hai người cùng nhau đối phó với hấn, nữ tử mặc hồng y bị thương, thừa dịp Dung Chỉ thay nàng cản một chiêu liền phun ra một búng máu, sau đó bay ra ngoài cửa sổ trốn mất.

Phong Huyền Dịch vốn muốn đuổi theo, nhưng tốc độ Dung Chỉ quá nhanh, ngăn trở trước mặt hai người, bọn họ nửa bước khó đi, tuy nói ba người đều là cao thủ, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra công lực của Dung Chỉ đã cao đến trình độ nào, hai người Phong Huyền Dịch cùng Mộc Vân Hạc cùng liên thủ mà chỉ có thể đánh ngang tay với hấn.

Cực kỳ tức giận, Phong Huyền Dịch bắt đầu nổi điên, “Lại dám trợ giúp phản tặc, cùng bắt lại!”

Mộc Vân Hạc đứng một bên, vẫn không lên tiếng, âm thầm quan sát vẻ mặt Văn Thanh, Văn Thanh tựa vào bên cột đình, vẻ mặt lạnh nhạt, ngược lại lúc này không hề nóng vội, Dung Chỉ trợ giúp nữ nhân kia, cũng không có gì là không đúng, Mộc Vân Hạc muốn nàng hạnh phúc, cũng không phải là lỗi của hấn, nhưng đến lúc này, bị kẹp giữa hai bên, nàng đều không giúp ai, đơn giản là lười nói chuyện.

Dung Chỉ thấy nàng trầm mặc như thế, nội tâm buồn bã, cho rằng nàng đang trách cứ mình, nhất thời không để ý, bị một chiêu của Phong Huyền Dịch đánh trúng ngực, lui về phía sau mấy bước suýt nữa té xuống đất. (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Văn Thanh gấp gáp muốn đi tới, Mộc Vân Hạc lại đoán trúng ý đồ của nàng, vung tay lên, mười mấy binh lính trang phục Ngự tiền thị vệ lập tức ngăn cản, ngăn trở Văn Thanh, nhìn về phía những người kia, Phong Huyền Dịch cùng Mộc Vân Hạc vừa thấy Dung Chỉ bị thương, lập tức ai cũng không hề lưu tình công kích mãnh liệt, Dung Chỉ tránh trái tránh phải, vốn có cơ hội đánh Mộc Vân Hạc, nhưng vừa nghĩ đến hấn là đại ca Văn Thanh, lại không xuống tay, không bao lâu sau đã bị hai người dồn vào trong góc.

Mắt thấy Phong Huyền Dịch cười lạnh vung đại đao tới, Văn Thanh cũng không nhịn được, phi thân đi xuống cầu thang, chắn trước mặt Dung Chỉ.

“Các người có dừng tay lại hay không!”

Sắc mặt Mộc Vân Hạc khó coi, vội thu hồi chiêu lực trong tay, “Thanh Nhi, muội đang làm cái gì vậy!”

“Ta phụng mệnh Hoàng huynh lòng bắt phản tặc, nếu như ngươi muốn có ý bao che, đừng trách ta đều bắt cả người lại!” Phong Huyền Dịch tức giận trừng mắt nhìn Văn Thanh, mắt thấy con mồi sắp đến tay, đột nhiên nàng lại vọt ra.

“Vậy ngươi cứ bắt ta lại luôn đi!” Trùng trùng mắt nhìn hai người trước mặt, Văn Thanh đưa tay đỡ Dung Chỉ, chẳng biết lúc nào Dung Chỉ đã bị đánh đến chân đứng không vững.

“Đừng không biết tốt xấu như vậy! Ngươi thật sự cho rằng Bồn vương không dám sao!”

Phong Huyền Dịch gầm lên một tiếng, tiến lên kéo cánh tay Văn Thanh, Dung Chỉ tức giận, so chiêu cùng hấn, thân thể bị thương tuy có phần khó khăn, nhưng vẫn bức Phong Huyền Dịch lùi lại mấy bước.

Trong hỗn loạn, túi thơm đeo ngang hông của Văn Thanh rơi ra ngoài, Phong Huyền Dịch vừa thấy, liền kéo Văn Thanh lại không cho nàng lấy, Văn Thanh vừa thấy cũng nhớ tới đây là túi thơm lúc trước công chúa đưa cho nàng, để nàng đối phó với Phong Huyền Dịch, ban đầu lúc rời vương phủ cảm thấy mùi hương rất dễ chịu, liền mang theo bên người, không ngờ lúc này lại có đất dụng võ.

Phong Huyền Dịch không đứng vững được bao lâu, rõ ràng đã cảm thấy bước chân không yên, lệch trái lệch phải, Mộc Vân Hạc trong lòng kỳ quái, đưa tay đỡ hần.

“Đại ca, đừng để muội hận huynh.”

Xoay người nắm lấy tay Dung Chỉ, điểm mũi chân, hai người bay lên lầu hai, trong phòng đã sớm thu thập quần áo, nhảy xuống từ cửa sổ, mặc dù phía sau có nhiều truy binh, nhưng võ công không thể bằng Phong Huyền Dịch hay Mộc Vân Hạc, chung quy cũng chỉ là hạng tôm tép mà thôi, ven đường cản lại một chiếc xe ngựa, Dung Chỉ ngồi trước xe ngựa, nhìn Văn Thanh theo sát nhảy lên, sắc mặt rối rắm. (ĐĐ.LQĐ)

“Thanh Nhi, nàng đã nghĩ tốt chưa?”

Văn Thanh dừng một chút, không chút do dự nhảy lên xe ngựa.

“Nam nhân của ta, ta không ủng hộ hần, vậy người nào ủng hộ hần.”

Ánh mắt Dung Chỉ đầy vẻ tươi cười, hần nắm lấy tay Văn Thanh, nhìn về phía sau xe ngựa, cũng không có truy binh đuổi theo, có lẽ Mộc Vân Hạc muốn tha cho hần một lần, biết Dung Chỉ có bao nhiêu trọng yếu với Văn Thanh, hần cũng không thể nhẫn tâm hạ sát thủ.

“Đi thôi.”

Dung Chỉ gạt đầu, điều khiển xe ngựa chạy như bay trên đường cái, Văn Thanh nhìn phớt xá phần hoa phía sau, không biết Dung Chỉ đã làm xong mấy chuyện cần làm chưa, nhưng cũng hơi tiếc nuối, không được tham dự Đại hội võ lâm.

Xe ngựa đi không bao lâu, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng la.

“Thanh Nhi! Dung Chỉ sư phụ, các người định đi đâu?!”

Tư Mã Lưu Vân ở phía sau dùng sức đuổi theo, khinh công chợt lóe bay lên đỉnh xe ngựa, Dung Chỉ trừng mắt nhìn hần, giọng nói không vui,

“Mau xuống đi, ngươi muốn làm gì!”

“Ta mới là người phải hỏi ngươi đang muốn làm gì, ngươi định mang Thanh Nhi đi đâu!”

Gương mặt Tư Mã Lưu Vân cực kỳ tức giận, ra ngoài ăn một bữa cơm, lúc trở về thì không tìm được người, vô tình nhìn thấy hai người trên xe ngựa lập tức vội vàng đuổi theo, tức giận lại phiền não, nhảy xuống, vỗ một chưởng lên người Dung Chỉ, Dung Chỉ vỗ bị thương, tay nắm dây cương bị tuột, xe ngựa liền lệch phương hướng, mất thăng bằng, con ngựa lồng lên. Văn Thanh bị kẹp ở giữa hai người, lệch trái lệch phải.

“A!”

Mất thấy xe ngựa sắp đụng phải vách tường, Văn Thanh cũng không nhịn được hô lên, nhưng không có sự va chạm mãnh liệt như tưởng tượng, tựa hồ con ngựa được người điều khiển, ngừng lại.

Văn Thanh mở mắt, một bóng dáng quen thuộc đứng trước xe ngựa.

“Thừa, Thừa Tướng?” (ĐĐ.LQĐ)

Chỉ nhìn bóng lưng, không dám khẳng định, giọng điệu Văn Thanh có phần cẩn thận.

Nhìn xung quanh hần, ngược lại không mang thị vệ hay binh lính đến, chỉ có duy nhất một con ngựa.

“A, Thanh Nhi?” Phó Lăng Thiên có phần kỳ quái bối rối nhìn ba người, ánh mắt dừng lại trên người Văn Thanh, “Sao nàng lại ở nơi này?”

“A, ta...ta đi ngang qua đây tới xem Đại hội võ lâm một chút, bây giờ phải lập tức lên đường rồi, vậy mà con ngựa này lại đột nhiên nổi điên.” Thần sắc Văn Thanh rối rắm, nhìn sắc mặt kia của Phó Lăng Thiên thì biết hẳn đã có phần hoài nghi.

“Tư Mã Công Tử, sao người cũng ở nơi này?”

“Ta bồi Thanh Nhi.” Tư Mã Lưu Văn mặt không đỏ tim không đập ngồi bên cạnh Văn Thanh, nhìn vẻ mặt quái dị của Phó Lăng Thiên, lập tức nhảy xuống xe, “Thừa Tướng đại nhân tới đây là xử lý công sự gì sao?”

“A, ta nhận được thông tri từ đại ca của Thanh Nhi, nói có chuyện quan trọng cần ta tới đây xử lý, nên chạy đến.” Nhìn Văn Thanh, khuôn mặt Phó Lăng Thiên ôn hòa. (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

“Dung Chỉ sư phụ, điều khiển xe ngựa mà không nắm chặt dây cương thì không thể được, nếu thật sự bị đụng vách tường, Thanh Nhi làm sao bây giờ.” Như trách cứ, giọng nói lại hết sức ôn hòa, tìm không ra khuyết điểm của hắn, nhưng cũng cảm thấy không thoải mái.

Văn Thanh cau mày, Mộc Vân Hạc gọi hắn tới, ngoại trừ chuyện lòng bất phản tặc cũng chính là chuyện của nàng đi, mặc dù sau lưng không có truy binh đuổi theo, nhưng Văn Thanh có phần chột dạ, nếu hắn gặp Mộc Vân Hạc, sớm muộn gì cũng biết.

“Vậy, ta đi trước?” Thử hỏi một tiếng, lại thấy Phó Lăng Thiên xoay người nắm dây cương kéo ngựa lại.

“Ồ, không vội, ta vừa mới tới nơi này, sao Thanh Nhi lại gấp gáp như thế, ít ra cũng phải cùng ta ăn bữa cơm, dẫn ta đi dạo chung quanh, bá sư học nghệ, dù sao Dung Chỉ sư phụ cõ ở bên cạnh nàng, chậm một hai ngày cũng không gấp.”

Mặc dù giọng nói của hắn vô cùng bình thản ôn hòa, nhưng tay lại nắm dây cương thật chặt không nhúc nhích, uy hiếp mạnh mẽ như thế, Văn Thanh cũng muốn cự tuyệt, nhưng lại không có biện pháp.

“Ta và Thanh Nhi có chuyện quan trọng, mấy ngày nay sợ là không rảnh rồi, Thừa Tướng đại nhân nếu muốn tụ họp với Thanh Nhi, liên mấy ngày nữa đi, mấy ngày nữa chúng ta sẽ trở lại.”

“Vội cái gì, mấy ngày nữa chỉ sợ ta cũng đã về kinh, có chuyện gì quan trọng như thế, cũng không gấp đến nỗi một hai ngày cũng không được.” Phó Lăng Thiên cười híp mắt nhìn Văn Thanh, tay vẫn nắm chặt dây cương như cũ.

Dung Chỉ đã có phần gấp gáp nóng nảy, kéo lấy bên kia của dây cương, nghĩ muốn dùng lực kéo lại, lại thấy Phó Lăng Thiên nắm dây cương không nhúc nhích.

“Dung Chỉ sư phụ cũng coi như thế ngoại cao nhân(*), không thể nôn nóng như vậy được, đến đây đi, một hai ngày này cũng không cần theo Thanh Nhi và ta, cùng nhau ăn một bữa cơm chắc là được?” (ĐĐ.LQĐ)

(*) Thế ngoại cao nhân: Tiên nhân, không phải người phàm.

Cường thế kéo lấy dây cương, trực tiếp chuyển hướng tới một quán rượu gần đó, tiểu nhị vội tiến lên dắt xe, lần này muốn không đi cũng không được.

Dung Chỉ nhìn Văn Thanh, mặc dù trong lòng Văn Thanh cực kỳ không muốn, nhưng cũng không có biện pháp cự tuyệt hắn, cũng đã đến đây thì còn biết nói gì nữa, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, trong khoảng thời gian này Mộc Vân Hạc không nên đuổi theo.

“Nếu Thừa Tướng đại nhân đói bụng, vậy thì ăn bữa cơm cũng không sao.”

Kéo lấy tay Dung Chỉ, Văn Thanh biết hắn bị thương, bước chân lại tận lực làm bộ như bình thường không để lộ ra.

“Ồ, sao lại lạnh nhạt như thế, giống như lúc nhỏ, gọi ta là Lăng Thiên ca ca là được rồi!”

Phó Lăng Thiên mỉm cười nhìn Văn Thanh, cũng không để ý đến Dung Chỉ đứng một bên, Tư Mã Lưu Văn không chớp mắt nhìn một phía, tựa hồ có gì đó...

Edit: August97 (ĐĐ.LQĐ)

Vân Thanh hồ nghi nhìn theo ánh mắt hắn, ở lầu dưới, đại đội binh lính không có điểm cuối đang cùng nhau chạy bộ đuổi theo, hướng phương hướng nàng vừa đi mà tiến quân, Mộc Vân Hạc cười đại mã đi đầu, nhìn dáng dấp hắn chắc chắn không buông tha việc đuổi bắt nàng, mới vừa rồi có thể chỉ là sự dàn xếp của Phong Huyền Dịch.

Trong lòng Vân Thanh có phần gấp gáp, nhưng lại không thể không tỏ ra như không có chuyện gì, hòa bình cùng bọn họ ngồi chỗ này, Dung Chỉ cúi thấp đầu cũng biết mấy người bên ngoài đang làm gì, tận lực quay đầu vào bên trong.

Tựa hồ Tư Mã Lưu Vân cũng rất ý tứ, tay chống đầu ngoảnh vào trong, tận lực ngăn trở tầm mắt Phó Lăng Thiên, vừa thấy bộ dáng kia, cộng thêm Phó Lăng Thiên nghe thấy âm thanh, ngược lại càng cảm thấy kỳ quái hơn, muốn nghiêng đầu ra nhìn.

Thấy hắn như vậy, Vân Thanh quỳnh lên, cũng nghiêng người theo phương hướng của hắn, tay hắn bưng ly trà, va chạm như vậy khiến toàn bộ nước trà đổ hết lên vạt áo Vân Thanh, thậm chí còn nhỏ lên chân nàng.

“Không sao chứ!” Phó Lăng Thiên cúi đầu, cúi người xuống, cư nhiên lại dùng tay áo của mình lau giày cho Vân Thanh, Vân Thanh không quen lui một bước, không được tự nhiên nhìn Phó Lăng Thiên.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng, vẫn ngồi trên mặt đất, như vậy cũng tốt, sẽ không nhìn thấy những binh sĩ kia, nhìn binh sĩ sắp đi qua, Vân Thanh nhẹ nhàng thở ra.

“Đứng lên đi, không có chuyện gì.”

Vỗ vỗ tóc hắn muốn hắn đứng lên, nhưng khi bàn tay vừa chạm đến tóc hắn, lại làm đứt dây tóc màu lục, tóc dài đen tuyền cứ thế xỏa tung.

Phó Lăng Thiên ngẩng đầu cười yếu ớt, mười phần ôn nhu dịu dàng, tóc dài đen nhánh xỏa xuống đầu vai, có phần phóng túng nhưng không che giấu được nét anh tuấn. Vân Thanh khom người đỡ hắn lên nói câu xin lỗi, hắn mỉm cười cũng không để ý, đưa tay vén tóc lên.

Ngẩng đầu nhìn dưới lầu, binh sĩ cùng Mộc Vân Hạc đã đi qua, vốn tưởng rằng đã không có việc gì, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy nơi cầu thang truyền đến một hồi náo động, chốc lát sau, gương mặt quen thuộc của Mộc Vân Hạc đã tiến vào tầm mắt của nàng, phía sau hắn là một lượng thị vệ không nhiều lắm, có vẻ đã được chọn lựa cẩn thận.

Vân Thanh không lên tiếng, sớm muộn gì cũng tới, muốn tránh cũng không tránh khỏi, nhưng có phần bất đắc dĩ, tại sao Mộc Vân Hạc lại có thành kiến lớn như vậy với Dung Chỉ.

“Vân Hạc, huynh đã đến rồi, vừa lúc, cùng nhau ngồi xuống ăn cơm đi.” Phó Lăng Thiên cười híp mắt nhìn vẻ mặt khác nhau của mấy người, thông minh như hắn, tất nhiên nhận thấy được bầu không khí không bình thường, hơi nghi ngờ.

Mộc Vân Hạc chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Phó Lăng Thiên, mấy thị vệ thì canh giữ đầu bậc thang, Vân Thanh ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, một đội nhân mã đã vây quanh khu vực này.

Nếu cứ trốn tránh như vậy, không biết khi nào hiểu lầm mới được phá giải, Vân Thanh suy nghĩ một chút, không cãi cò, cũng không phản kháng.

“Đại ca.” Hồi lâu sau Vân Thanh mới nhìn Mộc Vân Hạc mở miệng.,

Mộc Vân Hạc nhìn Vân Thanh, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cũng hết sức dịu dàng.

“Muội có thể trở về với huynh, nhưng huynh phải tin tưởng muội, tin tưởng sư phụ, hắn không liên quan đến chuyện này.” (ĐD.LQĐ)

“Muội yên tâm, ta vốn không tính làm gì hắn, nhưng còn vương gia... Chỉ cần ta và hắn phối hợp tốt, ta sẽ không để bất luận kẻ nào làm gì hắn.” Mộc Vân Hạc cười bảo đảm, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Dung Chỉ, khóe mắt giật giật.

Âm thầm nắm lấy tay Dung Chỉ, Vân Thanh an ủi hắn không tiếng động, hắn mới ngẩng đầu mỉm cười, “Mặc dù ta không ái quốc như Mộc đại nhân, nhưng vẫn hiểu được đại nghĩa, nếu có bằng chứng chứng minh sư muội phản quốc, tất nhiên ta sẽ không bao che một phần!”

“Tốt!”

Mộc Vân Hạc giơ ly rượu trước mặt lên, sắc mặt thoảng chuyển biến tốt.

“Lúc trước là ta có thành kiến với sư phụ, có lời này của sư phụ ta liền yên tâm, cũng xin sư phụ tin tưởng ta, nếu không có chứng cứ ta cũng không quả quyết chạy đến đây lòng bắt nàng.”

Dung Chỉ cạn một chén, lại bởi vì uống vội mà bị sặc, cộng thêm vừa rồi bị thương, khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu, Văn Thanh nâng tay đỡ hắt, không vui lên tiếng:

“Đã thành hiệp nghị, đại ca cũng không gây sự nữa, muội với sư phụ về khách điểm nghỉ ngơi trước, các huynh lúc sau hãy tới tìm.”

“Không cần, Lăng Thiên có một biệt viện ngoài thành, muội nên đến đó đi, trong khoảng thời gian này chúng ta cũng ở đó, dễ chiếu cố nhau.”

Mộc Vân Hạc nở nụ cười, cũng hết sức cường thế, Văn Thanh nhìn Dung Chỉ một chút, thấy hắt gật đầu cũng lười trông nom nhiều nữa, đại ca của nàng, từ khi nào thì biến thành như vậy.

Biệt viện ở ngoại thành Phù Thành, cách chừng 200 thước, khoảng cách không xa, cũng rất thanh tĩnh, chung quanh rất nhiều cây cối, phần lớn là tùng bách, chim hót hoa thơm, phòng của Văn Thanh cùng Dung Chỉ cách nhau khá xa, nhưng Văn Thanh dùng đạo lý cùng quyền lợi của mình, thuận lợi để Dung Chỉ ở phòng sát vách với phòng nàng.

Nàng ở Thiên viện, rất thanh tĩnh, trong viện có sáu gian phòng, đều không có người ở, nhưng khi biết Văn Thanh ở viện này, Tư Mã Lưu Văn cũng chạy tới.

Không biết Mộc Vân Hạc cùng Phó Lăng Thiên nghĩ gì, hai người cũng chuyển sang hai phòng cạnh phòng Văn Thanh.

Vừa vào viện môn, đầu tiên là phòng của Tư Mã Lưu Văn, sau đó là Dung Chỉ, nữa là Văn Thanh, nữa là Mộc Vân Hạc, nữa là Phó Lăng Thiên, nữa là Phong Huyền Dịch.

Vốn phòng ốc ngày thường không ai dùng đến, năm nay lại ở hết cả 6 phòng, hạ nhân dọn dẹp rồi rít nghị luận.

Thừa dịp trong phòng đang có hạ nhân quét dọn, Văn Thanh đi ra ngoài hóng mát một chút, hiếm khi cả năm nam nhân đều tụ họp một chỗ, không biết đang nói những gì. (ĐĐ.LQĐ)

Tiến đến gần bọn họ, không ngờ đều rất ăn ý, trừ Phong Huyền Dịch vẫn hơi oán hận nhìn nàng, những người khác đều nở nụ cười, sắc mặt Dung Chỉ chuyển biến tốt không ít, xem ra thương thế cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắt.

“Không nghỉ ngơi sao?” Mộc Vân Hạc ngăn trước mặt mấy người, dịu dàng cười nói.

“Không cần, sao Thừa Tướng lại có biệt viện ở chỗ này? Trái lại hết sức thanh tĩnh, rất thích hợp để dưỡng lão đấy.”

Lời nói lơ đãng khiến sắc mặt Phó Lăng Thiên thay đổi, hắt mỉm cười ngồi xuống.

”Đây là mua cho phụ thân, chỗ ở nơi quen nhà có phần nhỏ,

77. Q.2 - Chương 23: Người Muốn Làm Gì?

Edit: August97

Văn Thanh hồ nghi nhìn theo ánh mắt hắt, ở lầu dưới, đại đội binh lính không có điểm cuối đang cùng nhau chạy bộ đuổi theo, hướng phương hướng nàng vừa đi mà tiến quân, Mộc Vân Hạc cười đại mã đi đầu,

nhìn dáng dấp hần chắc chắn không buông tha việc đuổi bắt nàng, mới vừa rồi có thể chỉ là sự dàn xếp của Phong Huyền Dịch.

Trong lòng Văn Thanh có phần gấp gáp, nhưng lại không thể không tỏ ra như không có chuyện gì, hòa bình cùng bọn họ ngồi chỗ này, Dung Chỉ cúi thấp đầu cũng biết mấy người bên ngoài đang làm gì, tận lực quay đầu vào bên trong.

Tựa hồ Tư Mã Lưu Vân cũng rất ý tứ, tay chống đầu ngoảnh vào trong, tận lực ngăn trở tầm mắt Phó Lăng Thiên, vừa thấy bộ dáng kia, cộng thêm Phó Lăng Thiên nghe thấy âm thanh, ngược lại càng cảm thấy kỳ quái hơn, muốn nghiêng đầu ra nhìn.

Thấy hần như vậy, Văn Thanh quỳnh lên, cũng nghiêng người theo phương hướng của hần, tay hần bưng ly trà, va chạm như vậy khiến toàn bộ nước trà đổ hết lên vạt áo Văn Thanh, thậm chí còn nhỏ lên chân nàng.

“Không sao chứ!” Phó Lăng Thiên cúi đầu, cúi người xuống, cư nhiên lại dùng tay áo của mình lau giày cho Văn Thanh, Văn Thanh không quen lui một bước, không được tự nhiên nhìn Phó Lăng Thiên.

Hần ngẩng đầu lên nhìn nàng, vẫn ngồi trên mặt đất, như vậy cũng tốt, sẽ không nhìn thấy những binh sĩ kia, nhìn binh sĩ sắp đi qua, Văn Thanh nhẹ nhàng thở ra.

“Đứng lên đi, không có chuyện gì.”

Vỗ vỗ tóc hần muốn hần đứng lên, nhưng khi bàn tay vừa chạm đến tóc hần, lại làm đứt dây tóc màu lục, tóc dài đen tuyền cứ thế xỏa tung.

Phó Lăng Thiên ngẩng đầu cười yếu ớt, mười phần ôn nhu dịu dàng, tóc dài đen nhánh xỏa xuống đầu vai, có phần phóng túng nhưng không che giấu được nét anh tuấn. Văn Thanh khom người đỡ hần lên nói câu xin lỗi, hần mỉm cười cũng không để ý, đưa tay vén tóc lên.

Ngẩng đầu nhìn dưới lầu, binh sĩ cùng Mộc Vân Hạc đã đi qua, vốn tưởng rằng đã không có việc gì, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy nơi cầu thang truyền đến một hồi náo động, chốc lát sau, gương mặt quen thuộc của Mộc Vân Hạc đã tiến vào tầm mắt của nàng, phía sau hần là một lượng thị vệ không nhiều lắm, có vẻ đã được chọn lựa cẩn thận.

Văn Thanh không lên tiếng, sớm muộn gì cũng tới, muốn tránh cũng không tránh khỏi, nhưng có phần bất đắc dĩ, tại sao Mộc Vân Hạc lại có thành kiến lớn như vậy với Dung Chỉ.

“Vân Hạc, huynh đã đến rồi, vừa lúc, cùng nhau ngồi xuống ăn cơm đi.” Phó Lăng Thiên cười híp mắt nhìn vẻ mặt khác nhau của mấy người, thông minh như hần, tất nhiên nhận thấy được bầu không khí không bình thường, hơi nghi ngờ.

Mộc Vân Hạc chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Phó Lăng Thiên, mấy thị vệ thì canh giữ đầu bậc thang, Văn Thanh ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, một đội nhân mã đã vây quanh khu vực này.

Nếu cứ trốn tránh như vậy, không biết khi nào hiểu lầm mới được phá giải, Văn Thanh suy nghĩ một chút, không cãi cò, cũng không phản kháng.

“Đại ca.” Hồi lâu sau Văn Thanh mới nhìn Mộc Vân Hạc mở miệng.,

Mộc Vân Hạc nhìn Văn Thanh, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cũng hết sức dịu dàng.

“Muội có thể trở về với huynh, nhưng huynh phải tin tưởng muội, tin tưởng sư phụ, hần không liên quan đến chuyện này.”

“Muội yên tâm, ta vốn không tính làm gì hần, nhưng còn vương gia... Chỉ cần ta và hần phối hợp tốt, ta sẽ không để bất luận kẻ nào làm gì hần.” Mộc Vân Hạc cười bảo đảm, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Dung Chỉ, khóe mắt giật giật.

Âm thầm nắm lấy tay Dung Chỉ, Văn Thanh an ủi hần không tiếng động, hần mới ngẩng đầu mỉm cười, “Mặc dù ta không ái quốc như Mộc đại nhân, nhưng vẫn hiểu được đại nghĩa, nếu có bằng chứng chứng minh sư muội phản quốc, tất nhiên ta sẽ không bao che một phần!”

“Tốt!”

Mộc Vân Hạc giờ ly rượu trước mặt lên, sắc mặt thoảng chuyển biến tốt.

“Lúc trước là ta có thành kiến với sư phụ, có lời này của sư phụ ta liền yên tâm, cũng xin sư phụ tin tưởng ta, nếu không có chứng cứ ta cũng không quả quyết chạy đến đây lòng bất nằng.”

Dung Chỉ cạn một chén, lại bởi vì uống vội mà bị sặc, cộng thêm vừa rồi bị thương, khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu, Văn Thanh nâng tay đỡ hắt, không vui lên tiếng:

“Đã thành hiệp nghị, đại ca cũng không gây sự nữa, muội với sư phụ về khách điểm nghỉ ngơi trước, các huynh lúc sau hãy tới tìm.”

“Không cần, Lăng Thiên có một biệt viện ngoài thành, muội nên đến đó đi, trong khoảng thời gian này chúng ta cũng ở đó, dễ chiếu cố nhau.”

Mộc Vân Hạc nở nụ cười, cũng hết sức cường thế, Văn Thanh nhìn Dung Chỉ một chút, thấy hắt gật đầu cũng lười trông nom nhiều nữa, đại ca của nàng, từ khi nào thì biến thành như vậy.

Biệt viện ở ngoại thành Phù Thành, cách chừng 200 thước, khoảng cách không xa, cũng rất thanh tĩnh, chung quanh rất nhiều cây cối, phần lớn là tùng bách, chim hót hoa thơm, phòng của Văn Thanh cùng Dung Chỉ cách nhau khá xa, nhưng Văn Thanh dùng đạo lý cùng quyền lợi của mình, thuận lợi để Dung Chỉ ở phòng sát vách với phòng nàng.

Nàng ở Thiên viện, rất thanh tĩnh, trong viện có sáu gian phòng, đều không có người ở, nhưng khi biết Văn Thanh ở viện này, Tư Mã Lưu Vân cũng chạy tới.

Không biết Mộc Vân Hạc cùng Phó Lăng Thiên nghĩ gì, hai người cũng chuyển sang hai phòng cạnh phòng Văn Thanh.

Vừa vào viện môn, đầu tiên là phòng của Tư Mã Lưu Vân, sau đó là Dung Chỉ, nữa là Văn Thanh, nữa là Mộc Vân Hạc, nữa là Phó Lăng Thiên, nữa là Phong Huyền Dịch.

Vốn phòng ốc ngày thường không ai dùng đến, năm nay lại ở hết cả 6 phòng, hạ nhân dọn dẹp rồi rít nghị luận.

Thừa dịp trong phòng đang có hạ nhân quét dọn, Văn Thanh đi ra ngoài hóng mát một chút, hiếm khi cả năm nam nhân đều tụ họp một chỗ, không biết đang nói những gì.

Tiến đến gần bọn họ, không ngờ đều rất ăn ý, trừ Phong Huyền Dịch vẫn hơi oán hận nhìn nàng, những người khác đều nở nụ cười, sắc mặt Dung Chỉ chuyển biến tốt không ít, xem ra thương thế cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắt.

“Không nghỉ ngơi sao?” Mộc Vân Hạc ngăn trước mặt mấy người, dịu dàng cười nói.

“Không cần, sao Thừa Tướng lại có biệt viện ở chỗ này? Trái lại hết sức thanh tĩnh, rất thích hợp để dưỡng lão đây.”

Lời nói lơ đãng khiến sắc mặt Phó Lăng Thiên thay đổi, hắt mỉm cười ngồi xuống.

“Đây là mua cho phụ thân, chỗ ở nơi quen nhà có phần nhỏ, cũng đã cũ, ta không yên lòng ông ấy ở đó, ở đây cảnh quan, phong thủy đều tốt, nhưng mua đã lâu, thủy chung phụ thân cũng không chịu chuyển đến.”

“Nơi nào cũng không sánh bằng nhà mình, các lão nhân đều thích như vậy, nếu muốn hiếu thuận với bá phụ, thường xuyên trở về thăm ông ấy mới tốt.”

“Thanh Nhi cũng biết nơi đâu cũng không bằng nhà, vậy tại sao còn rời nhà trong chạy đến đây chỗ xa xôi này.” Giọng nói của Mộc Vân Hạc có phần trách cứ, vừa mới thu liễm, lúc này lại không nhịn được.

“Muội chỉ nói muốn đi phiêu bạt một chút, muội mới đến tuổi này, chẳng lẽ muốn muội phải trốn trong nhà cả đời sao? Chim Yến Tước(*) sao có thể có chí lớn.”

(*) Chim Yến Tước: Chim én, chim sẻ: Hai loài chim nhỏ bé. Dùng để chỉ hạng người tầm thường, không có chí lớn.

Tức giận trừng mắt nhìn hắt, vị đại ca nàng kính trọng nhất, không biết vì sao lại luôn mâu thuẫn với nàng.

Mộc Vân Hạc trầm mặc, Dung Chỉ kéo Vân Thanh, tựa hồ đang nhắc nhở nàng hơi quá đáng, Phong Huyền Dịch hí mắt, quan sát tình hình trước mắt, giọng điệu khó chịu, “Khá uội muội hiểu chuyện, so sánh ca ca mình với Yến Tước, còn mình thì lại biến thành thiên nga.”

“Dù sao cũng hơn con quạ đen nào đó.” Vân Thanh bĩu môi, ánh mắt khinh miệt, đáp trả lại rất nhanh.

“Người!” Phong Huyền Dịch tức giận trợn mắt nhìn Vân Thanh, còn muốn nói điều gì đó, lại bị Phó Lăng Thiên cắt ngang.

Hắn đứng bên cạnh Phong Huyền Dịch, chiều cao không chênh lệch lắm, trên khuôn mặt tuấn mỹ là nụ cười nhu hòa, “Đúng rồi Vương Gia, nghe nói Minh Chủ đặc biệt mời huynh đến Phù Thành, hẹn ước tối nay dùng cơm ở phủ Minh Chủ, đây cũng là lần đầu tiên huynh thấy Minh Chủ, nên chuẩn bị kĩ càng.”

Ý tài ngôn ngoại, ngụ ý nói hắn cần thu liễm tính khí, không được vọng động.

Tính khí Phong Huyền Dịch luôn nóng nảy, nhưng hiếm khi nghe theo Phó Lăng Thiên như lúc này, gật đầu không nói thêm gì nữa.

“Đúng rồi, Thanh Nhi, tối nay nàng có muốn đi cùng không?”

“Không, các người nói chuyện đại sự, ta đi cùng để làm vật trang trí sao?” Nhàn nhạt quét mắt nhìn Phó Lăng Thiên, Vân Thanh cảm thấy hình như Phó Lăng Thiên cũng tính toán hơn nhiều.

Tư Mã Lưu Vân cười đùa chen chúc ngồi cạnh Vân Thanh, lú lú rú rú kể một mớ chuyện vụn vặt tầm thường, Vân Thanh nghe mà thấy phiền nghiêng đầu sang chỗ khác, xoay người đi ra ngoài.

Tư Mã Lưu Vân muốn đuổi theo, lại bị Mộc Vân Hạc kéo lại, khuôn mặt vốn không hòa nhã với Dung Chỉ, nay lại tươi cười.

Dung Chỉ hiểu ý hắn, đứng dậy đuổi theo.

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, Vân Thanh quay đầu lại, Dung Chỉ một thân hồng y đi theo phía sau nàng, bởi vì bị thương mà khuôn mặt hơi tái nhợt, nhưng đôi mắt phượng hẹp dài lại vẫn xinh đẹp hút hồn như cũ.

“Ta biết rõ trong lòng nàng đang rất phiền não, ta cũng không muốn sống ở đây, giải quyết xong chuyện này, chúng ta liền đi.” Đưa tay kéo Vân Thanh tựa vào vai hắn, chung đụng đã lâu, hắn cũng không bận tâm nhiều như trước.

“Quả thật mấy ngày này ở cùng bọn họ khiến ta cảm thấy bất an.” Vân Thanh cười nhẹ, “Sau này xảy ra chuyện gì cũng không thể biết trước được, dù là người thân cũng vậy, sự phụ hỷ đồng ý với ta, vô luận như thế nào nhất định cũng phải thẳng thắn tương đãi với ta.”

“Tất nhiên.” Đáp ứng cực kỳ sảng khoái, Dung Chỉ cười khê, cũng tựa đầu dựa vào người Vân Thanh.

Ban đêm, đang đi dạo mấy vòng quanh biệt viện với Dung Chỉ thì có hạ nhân tới bẩm báo, mặc dù Vân Thanh không biết nguyên nhân Mộc Vân Hạc cho qua chuyện Dung Chỉ, nhưng vẫn mơ hồ lo lắng.

Dù gì thì Dung Chỉ cũng bị thương, nếu lúc này có người hãm hại hắn, sao hắn có thể chống đỡ được.

“Không có việc gì.”

Rõ ràng nhìn thấy sự nghi ngờ của Vân Thanh, trên khuôn mặt yêu mị của Dung Chỉ hiện lên nụ cười, “Thật ra đại ca nàng đối đãi với ta cũng không tệ đến thế, nàng quá lo lắng rồi.”

Trấn an Vân Thanh mấy tiếng, Dung Chỉ xoay người đi, nhìn bóng dáng của hắn, trong đầu lại nghĩ tới lời nói của Mộc Vân Hạc, Vân Thanh mới thoáng yên tâm một chút.

Nguyệt hắc phong cao (không trăng - gió lớn), đảo mắt đã canh ba, trong sân vẫn không có động tĩnh gì, Dung Chỉ còn chưa có trở lại, phòng Phó Lăng Thiên cùng Phong Huyền Dịch, Mộc Vân Hạc cũng đóng chặt, trái lại thỉnh thoảng có mấy động tĩnh từ phòng của Tư Mã Lưu Vân truyền đến.

Mơ hồ nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng động, Văn Thanh nghi ngờ, lại gần cửa sổ muốn nhìn một chút, vừa tiến lại đã thấy khuôn mặt Tư Mã Lưu Vân, tựa hồ vương ít mồ hôi, hần đứng phía trước cửa sổ ngẩng đầu lên, tay bắt chéo sau lưng, cười híp mắt nhìn Văn Thanh.

“Người ở đây làm gì?”

“Đi ngang qua.”

“Người nghĩ ta sẽ tin sao?” Nhìn chăm chú ánh mắt hần mấy giây, hần cũng có phần dao động, nhảy vào phòng Văn Thanh.

“Làm gì vậy?”

Tư Mã Lưu Vân không nói lời nào, dập tắt tất cả cây nến trong phòng, Văn Thanh nhú mày, không khỏi khẩn trương.

78. Q.2 - Chương 24: Mất Tích

Đã tự:

Mặc dù đêm rất tối, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng màu trắng đang chuyển động, gió lạnh thổi vào từ ngoài cửa sổ, khiến người ta phải rung mình, Tư Mã Lưu Vân xoay người đóng cửa sổ lại, hai tay vất sau lưng, từng bước từng bước đến gần Văn Thanh.

Không biết lúc nào từ sau lưng hần dần dần sáng lên, chờ hần đến gần, Văn Thanh mới phát hiện trên tay hần là một túi vải cỡ một bàn tay, có vẻ trong túi chứa rất nhiều đom đóm, càng ngày càng sáng.

Mở tay ra, đom đóm liền bay ra từ trong bao vải, lượn trong phòng, bay không ngừng nghỉ, cửa sổ đóng chặt không bay ra được, đom đóm chỉ có thể bay không mục đích ở trong phòng, ngược mắt nhìn, trái lại vô cùng xinh đẹp, Tư Mã Lưu Vân đứng bên cửa, nhìn một gian phòng đầy đom đóm, ánh mắt nhấp nháy.

“Như thế nào?”

Nhìn gương mặt tươi cười cũng không nhẫn tâm đả kích hần, nhưng cũng phải thừa nhận tình cảnh này quả thật khiến người ta hết sức ưa thích, Văn Thanh quay đầu, ngồi xuống rót cho hần ly trà.

“Đừng để đom đóm bay vào trong chén.”

“Sao có thể.”

Tư Mã Lưu Vân mỉm cười đối diện Văn Thanh, có lẽ đom đóm bay mệt mỏi, có một hai con bay xuống dừng ở trên trán Tư Mã Lưu Vân, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, lúc đó Văn Thanh mới nhìn rõ trên trán hần có một vết thương đang dính máu, trên khuôn mặt cũng loang lổ vết bầm tím. (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

“Huynh sao vậy?”

Trong lòng có phần áy náy, phỏng đoán hần là vì bắt những con đom đóm này nên mới bị thương, bần khoản hỏi.

Hần nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm để ý chút nào, vùng tóc, vết thương trên trán bị tóc đen che khuất, quay đầu lại nhìn ngắm căn phòng đầy đom đóm, ngược lại hết sức lãng mạn.

Không có tâm tình nói chuyện, suy nghĩ một chút Văn Thanh thấp lại nền.

“Sao vậy?”

“Thương thể của huynh cần thoa ít thuốc, những con đom đóm này cũng có thể nhìn thấy ở bên ngoài, cần gì phí tâm đi bắt lại như vậy.”

“Ta nghĩ là nàng ở Kinh thành rất ít thấy.” Thanh âm Tư Mã Lưu Vân cũng bớt hưng phấn, khuôn mặt vốn rực rỡ cũng xụ xuống.

Lấy hòm thuốc từ trong ngăn tủ, Văn Thanh dùng một chút, giọng nói có phần rối rắm, những ngày qua Tư Mã Lưu Vân vẫn thay nàng làm biết bao nhiêu chuyện, sao nàng lại không biết ý tứ của hắn, tâm ý của hắn, nhưng nàng đã có Dung Chỉ, nàng không nên suy nghĩ như vậy với người khác.

“Thân thể quan trọng, ta biết rõ huynh muốn nói gì, nhưng cũng không cần thiết, nếu như huynh thật sự rảnh rỗi như vậy, không bằng bỏ chút thời gian tìm kiếm người bầu bạn cả đời...”

Cúi đầu muốn thoa thuốc giúp hắn, nhưng hắn lại chợt đứng dậy, vẻ mặt đại biến, xoay người rời đi.

Biết có thể hắn trong lòng không thoải mái, Văn Thanh cũng không đuổi theo, chuyện tình cảm như vậy, càng dây dưa càng khiến hắn không bỏ xuống được.

Muốn nên đi ngủ sớm một chút, nghĩ đến chuyện vừa rồi lại trần trọc trở mình không ngủ được, một ít đom đóm theo nhau bay ra ngoài, nhưng có mấy con vẫn luẩn quẩn trong phòng như cũ, hình như bị lạc phương hướng.

Hôm sau lúc trời sắp sáng nàng mới miễn cưỡng chợp mắt được một lúc, mới ngủ không bao lâu, Dung Chỉ đã bừng điểm tâm tiến vào.

Hắn một thân hồng y, đai lưng đỏ rực, thâm trầm mà tà mị, bình thường tóc đen được cố định, giờ lại thả xõa xuống, càng thêm đẹp mắt.

“Đã tỉnh rồi à?” Đứng ở bên giường bày điểm tâm, khóe miệng Dung Chỉ nhẹ nhàng nâng lên, trên khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười nhẹ nhàng.

“Người nhất được tiền hay sao mà vui vẻ đến như vậy.” Phủ thêm áo khoác đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, nhìn gương mặt đầy nụ cười kia mà cảm thấy khó hiểu.

“Nhanh ăn đi.”

“Ta muốn tắm rửa trước, người gọi hạ nhân chuẩn bị nước giúp ta.” Xoay người lại mỉm cười với Dung Chỉ, lại thấy ánh mắt vô lại của hắn phóng tới.

“Có muốn ta cùng nàng... hay không?”

Cười gượng đẩy hắn ra khỏi phòng, càng ngày Dung Chỉ càng thuần thục, hắn nói chuyện cũng dần dần không đứng đắn.

Xong xuôi, ăn điểm tâm, lúc đi ra ngoài với Dung Chỉ thì gặp Mộc Vân Hạc đi cùng Phó Lăng Thiên, Phong Huyền Dịch, mấy người ngồi trong sân, giống như là đang thương lượng gì đó, nhìn chung quanh khu vườn, không tìm được bóng dáng của Tư Mã Lưu Vân, trong lòng mơ hồ cảm thấy lo lắng, nhìn phòng của Tư Mã Lưu Vân bên cạnh, cửa phòng đóng chặt, bên trong cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

“Thanh Nhi!” Mộc Vân Hạc nhìn thấy bóng dáng của Văn Thanh, vội vàng đứng lên hô một tiếng.

Văn Thanh đi tới bên cạnh mấy người, mỗi người đều nở nụ cười cực kỳ quỷ dị, dĩ nhiên trừ Phong Huyền Dịch.

“Các huynh đang nói gì thế?” (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

“Nói đến chuyện sư muội của sư phụ, làm sao dẫn dụ được phản tặc ra ngoài.” Phong Huyền Dịch nhìn Văn Thanh, kỳ quái nói.

Dung Chỉ vẫn không bối vì lời hắn nói mà biến sắc, ngược lại nở nụ cười ngồi bên cạnh Văn Thanh, cực kỳ sẵn sàng châm trà giúp nàng.

Quan sát vẻ mặt Dung Chỉ, so với hôm đó thì sắc mặt khá hơn nhiều, mặc dù không biết bọn họ đã ngầm thỏa thuận điều gì, nhưng nhìn sắc mặt bây giờ của Dung Chỉ cũng coi như yên tâm hơn.

“A, Tư Mã Công Tử đâu.”

Ngồi một lát, Phó Lăng Thiên cũng bắt đầu nhận thấy hình như Tư Mã Lưu Vân không ra ngoài, có lẽ bởi vì không khí ở chung của mấy người quá mức quỷ dị, cũng không biết nói chuyện gì, rốt cuộc mới chuyển đề tài sang Tư Mã Lưu Vân.

“Buổi sáng cũng không nhìn thấy hấn, có lẽ còn chưa dậy.” Phong Huyền Dịch liếc nhìn cửa phòng, dậm mặc nói.

Trong lòng Văn Thanh tối tăm, càng thêm lo lắng cho hấn, có phần không được tự nhiên đứng dậy, “Ta đi xem một chút.”

Gõ cửa phòng Tư Mã Lưu Vân, bên trong vẫn hoàn toàn yên tĩnh như cũ, cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, có phần kỳ quái đầy nhẹ cửa, cửa lại lập tức mở ra, bên trong vẫn không có tiếng vang, bước nhanh vào trong, không có ai.

Trong phòng được dọn dẹp sạch sẽ, mơ hồ nghĩ đến điều gì, Văn Thanh vội vàng mở tủ quần áo, tất cả y phục đồ dùng đều không thấy!

Văn Thanh cả kinh, nhớ tới sự trầm mặc hôm qua của hấn, chẳng lẽ hấn thật sự đã rời đi?

“Sao thế?”

Thấy Văn Thanh đi vào hồi lâu, mấy nam nhân bên ngoài cửa cũng đều đi vào, thấy khung cảnh lạnh lẽo bên trong phòng cũng có phần giật mình.

“Sao thế, Tư Mã Công Tử đi rồi?”

Quét mắt nhìn cả gian phòng, quả thật giống như đã một mình rời đi.

“Sao hấn lại không nói với ta, khoan đã, gì thế này?” Phó Lăng Thiên tiến lên trước, giống như đã phát hiện dấu vết gì đó, cúi đầu nhặt lên một miếng ngọc bội ngọc bích tinh xảo.

Văn Thanh tinh mắt nhận ra đó là ngọc bội Tư Mã Lưu Vân vẫn luôn mang, sợi dây đỏ treo ngọc bội tựa hồ bị thô lỗ kéo đứt, có phần hỗn loạn.

“Không, không phải hấn tự mình bỏ đi.” Quan sát gian phòng, lại nhảy ra cửa sổ tìm kiếm bên ngoài, quả nhiên dưới chân tường tìm thấy một mảnh y phục của Tư Mã Lưu Vân.

Trên mảnh y phục có nhàn nhạt vết máu, lo lắng trong lòng càng sâu, không biết từ lúc nào bàn tay Văn Thanh đã chảy ra rất nhiều mồ hôi.

“Tại sao có thể như vậy! Người đâu!” Phát hiện ra điểm quái dị này, Phó Lăng Thiên cũng vội vàng kêu hạ nhân.

Dung Chỉ đứng bên cạnh Văn Thanh, vẫn nhỏ giọng khuyên nài không nên lo lắng quá.

Toàn bộ hạ nhân trong tướng phủ đều được triệu tập, ai cũng tra hỏi cặn kẽ, nhưng đình viện nằm xa, vốn không có mấy hạ nhân đi ngang qua bên này, chứ đừng nói đến buổi tối hoặc đêm khuya, hỏi rất nhiều người nhưng hỏi gì họ cũng không biết.

Phó Lăng Thiên, Phong Huyền Dịch cũng có giao tình với Tư Mã Lưu Vân, phát động hạ nhân ở biệt viện, muốn tìm người chứng kiến hoặc dấu vết để lại, nhưng dù sao biệt viện cũng ở vùng ngoại ô, bình thường người đi qua không nhiều, cũng không có ai nhìn thấy.

Nhưng may mắn cách biệt viện không xa tìm thấy dấu tích kéo vật nặng, dấu vết vẫn còn rất mới, chưa bị mờ đi, giống như có người kéo bao tải nặng đi qua.

Qua mấy phen phỏng đoán, mấy người liền kết luận, có thể nửa đêm có người đã đem Tư Mã Lưu Vân bắt đi, bỏ vào trong bao tải để kéo đi thể nhưng kéo dấu vết vẫn kéo dài không có dấu hiệu ngừng lại, theo phương hướng kia nhìn về phía trước, chính là hướng vào thành.

Trong lòng Văn Thanh vẫn không rõ, mặc dù Tư Mã Lưu Vân là đại thương nhân, nhưng trong Phủ Thành này hấn là hấn không có kẻ thù đối đầu, chả ai lại ăn no không có việc gì làm mà đuổi theo xa đến như vậy.

“Thanh Nhi, đừng suy nghĩ nhiều.” Thấy vẻ mặt lo âu của Văn Thanh, Dung Chỉ đứng bên cạnh không nhìn được.

“Làm sao có thể đuổi theo, Phù Thành lớn như vậy, cũng không biết hắn có kết thù với kẻ nào trong thành hay không.” Mộc Vân Hạc thở dài, lại chuyển ánh mắt sang Văn Thanh, “Thanh Nhi, mấy ngày nay muội đều ở cùng hắn, có gặp qua đối tượng kỳ quái nào không?”

“Ta cũng ở cùng hai người bọn họ, cũng không nhìn thấy.” Dung Chỉ nhìn căn phòng trống trải, lại nhìn ngoài cửa, “Vấn nên mau chóng phái người đi vào thành tìm đi, cứ kéo dài như vậy cũng không biết đến khi nào.”

“Ta biết rõ, ta đã sai người đi tìm, nhưng mấy ngày nay võ lâm nhân sĩ vào thành quá nhiều, thị phi cũng nhiều, coi như có nhìn thấy cũng không biết có nói ra hay không, Đại hội võ lâm sắp tới, sao lại có thể xảy ra chuyện này.” Phó Lăng Thiên nhíu mày, mặt ảo não.

Nói đến Đại hội võ lâm, trái lại Văn Thanh nhớ tới Minh Chủ Võ Lâm, dễ tới nàng và Tư Mã Lưu Vân đã cứu nữ nhi của ông ta, nữ hài kia còn từng nói muốn Tư Mã Lưu Vân ở lại Minh Chủ cùng nàng, còn nhớ ánh mắt của nữ hài kia khi bị quân gia dẫn đi, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có điểm này là khả nghi. (Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

“Hôm nay các huynh đi gặp Minh Chủ sao?”

“Không, hôm qua đi, tính toán mấy ngày nữa lại đi, có chuyện gì không?”

“Hôm nay đi đi, dẫn ta đi cùng.” Ánh mắt Văn Thanh rất nghiêm túc, nếu thật sự hắn bị Vương Xúc Anh bắt đi thì cũng may mắn, ít nhất sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng nếu rơi vào trong tay người xấu, Văn Thanh nhíu mày, không dám nghĩ tới.

“Có phải nhớ tới cái gì hay không?” Chú ý tới vẻ mặt Văn Thanh, Dung Chỉ cũng đoán được đại khái.

“Nếu ta không nhầm, có thể là nữ nhi Minh Chủ mang hắn đi.”

“Nữ nhi Minh Chủ? Lần trước đã từng thấy, nhưng mới 12 tuổi.” Phó Lăng Thiên dừng một chút, một hồi lâu mới mở miệng.

“Lần trước ta đi cùng hắn, trên đường thì gặp phải cảnh thiên kim Minh chủ bị truy đuổi, chung sống mấy ngày, nữ hài rất thích Lưu Vân, sau đó khi chúng ta đưa nàng trở về, nàng cũng nói muốn khiến Lưu Vân vĩnh viễn ở lại trong phủ cùng nàng, nhưng bị Minh Chủ cự tuyệt, nàng cũng bị quân gia dẫn đi, mặc dù sau đó chưa từng thấy nàng, nhưng nhiều ngày như vậy, người duy nhất ở Phù Thành có thể bắt được Lưu Vân đi cũng chỉ có nàng.”

“Việc này..., nếu quả thật là nữ nhi Minh Chủ mang đi, ta sẽ nói lại với Minh chủ một tiếng, nhưng nếu không phải, tùy tiện đi đòi người, vị Minh Chủ kia cũng không phải hạng người dễ đối phó.” Mộc Vân Hạc nhíu mày, nhìn sắc mặt Văn Thanh cũng có phần không tốt.

“Mặc kệ như thế nào, dù sao cũng nên thử xem, cùng lắm thì lúc các huynh trò chuyện với ông ta, muội đứng đằng xa, như vậy mới có thể tìm được chút dấu vết.”

79. Q.2 - Chương 25: Tìm Thấy

Đã tự:

“Ừ, chỉ có thể như vậy thôi.” Phó Lăng Thiên gật đầu, đứng lên, “Ta sai hạ nhân đi truyền tin với Minh Chủ trước, Thanh Nhi chuẩn bị một chút, buổi tối chúng ta cùng đi.”

“Ừ.”

Phó Lăng Thiên đứng dậy rời đi, Phong Huyền Dịch cũng không nói thêm gì, rời đi cùng hắn, trong sân chỉ còn lại Mộc Vân Hạc cùng Dung Chỉ, trái lại bọn họ không có ý tứ rời đi, giống như đang giằng co,

“Không có chuyện gì.”

Dung Chỉ trừng mắt nhìn Mộc Vân Hạc, đi tới bên cạnh Văn Thanh, nắm lấy tay nàng, ánh mắt Mộc Vân Hạc tối lại nhìn hai người, thấy nụ cười yêu nghiệt của Dung Chỉ thì càng thêm không cam lòng.

“Thanh Nhi, đại ca tiễn muội về phòng, xem sắc mặt muội kìa, chắc chắn tối hôm qua không ngủ ngon, buổi tối cũng đừng như vậy.”

Gần như trực tiếp đụng mạnh vào hai người, Mộc Vân Hạc cường thế kéo Văn Thanh đưa nàng vào phòng, Văn Thanh nhìn ngoài cửa, Dung Chỉ cũng không đuổi tới, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo, hẳn là người có lòng tự tôn rất mạnh, không nên yếu thế như vậy mới đúng.

Nhìn Mộc Vân Hạc một chút, có phần thông suốt, có thể Dung Chỉ cũng đã nhận ra nếu cứ mâu thuẫn với Mộc Vân Hạc như vậy thì sau này sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới quan hệ giữa nàng và hắn, có thể hắn đang cứu vãn hình tượng của mình trong mắt Mộc Vân Hạc.

Nhưng nhìn bộ dạng của Mộc Vân Hạc, hình như không hề có ý tứ bồi dưỡng cảm tình với Dung Chỉ, nàng cũng lười suy nghĩ nhiều.

Tuy nói Văn Thanh nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng nằm nửa ngày, nhắm mắt lại chính là nụ cười rục rờ của Tư Mã Lưu Vân cầm túi vải đựng dom đóm, làm thế nào cũng không ngủ được.

Khó khăn chờ đến khi trời tối, Văn Thanh cũng ngồi không yên nữa, đứng lên rửa mặt đơn giản, liền ra cửa tìm đám người Mộc Vân Hạc.

Phó Lăng Thiên đang đứng ở cửa viện chờ mấy người, thấy Văn Thanh tới đây, trên khuôn mặt mang nụ cười nhẹ nhàng.

“Sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ.”

Văn Thanh gật đầu, nhìn mấy nam nhân bắt đầu đi ra từ các phòng, liếc mắt nhìn qua, chói mắt nhất vẫn là Dung Chỉ.

Dung Chỉ một thân hồng y dài đến mắt cá chân, đai lưng màu vàng dưới ánh trăng tỏa ánh sáng long lanh, giống như khảm đá quý, tóc dài màu đen chỉ cố định một ít sau gáy, còn lại xõa trên đầu vai, cặp mắt hẹp dài yêu mị nhìn Văn Thanh, mỉm cười đi tới.

Mộc Vân Hạc đứng bên cạnh hắn, ánh mắt lạnh nhạt, cũng không khó thấy biểu hiện không vui trên khuôn mặt hắn.

Phong Huyền Dịch từ bên trái đi tới, nhìn chằm chằm Dung Chỉ hồi lâu, cũng đi phía sau hắn.

“Đi thôi.”

Dung Chỉ đưa tay kéo tay Văn Thanh qua, Văn Thanh mặc một thân bạch y tơ tằm, đứng bên cạnh Dung Chỉ một thân nổi bật có phần ảm đạm, ngược lại lại hết sức xứng đôi với Phó Lăng Thiên bên cạnh.

Bên ngoài biệt viện dừng hai chiếc xe ngựa, Phó Lăng Thiên cùng Phong Huyền Dịch ngồi chiếc đằng trước, Mộc Vân Hạc cùng Dung Chỉ và Văn Thanh ngồi chiếc phía sau, ba người ngồi chung, một đường xấu hổ, Mộc Vân Hạc ngồi yên tại chỗ, Dung Chỉ muốn dựa vào gần Văn Thanh một chút cũng đều bị hắn phóng tới ánh mắt xem thường.

Khó khăn đến phủ Minh Chủ, Văn Thanh cũng không chịu được bầu không khí ngọt ngào này, vội vã nhảy xuống xe ngựa, đuổi theo hai người phía trước.

Phó Lăng Thiên đi đầu, một thân trường bào vân sắc xứng với vóc người thon dài của hắn, mái tóc đen dài cố định một phần sau gáy, dừng lại trước tên thị vệ, quay đầu nhìn Văn Thanh.

“Thông truyền với Minh Chủ một tiếng, Tam vương gia tới.”

Hai thị vệ đại môn mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn mấy người trước mặt, một mực cung kính chạy đi thông truyền.

Không lâu sau, Vương Nguyên Bá đã đi tới, một thân y phục màu son, mặt mày hồng hào, ôm quyền nhìn mấy người trước mặt.

“Tam vương gia! Sao hôm nay lại rảnh rỗi tìm đến lão phu, a, còn có Phó đại nhân cùng Mộc đại nhân, vị tiểu thư này, không phải cô nương là ân nhân đã cứu nữ nhi của ta sao?”

Vừa được thị vệ thông báo, Vương Nguyên Bá đã chạy ra ngoài ha ha nói một tràng, ngược lại không hề có chút sinh nghi nào, nhiệt tình mời mấy người đi vào bên trong.

“Vương Gia cùng mấy vị đại nhân tới đây cũng không nói một tiếng, hàn xá cũng không có rượu thơm món ngon gì, xin để hạ nhân chuẩn bị một chút, kính xin các vị đại nhân chờ chút.”

Vương Nguyên Bá chu đáo dẫn mấy người đến đình viện trong hoa viên, trước là bàn ăn, còn có một sân khấu thật lớn, thấy người tới, Vương Nguyên Bá khoát tay, đào kép liền lên đài bắt đầu ca diễn.

“Cũng không biết các vị đại nhân có thích nghe hay không, tạm thời để quản gia tìm đến, kính xin các vị tha lỗi.” Giọng nói của Vương Nguyên Bá mặc dù cung kính, nhưng ngồi cạnh Phong Huyền Dịch, sống lưng vẫn thẳng tắp, vẻ mặt anh khí.

“Không sao, Minh Chủ không cần khách khí.” Phong Huyền Dịch ngẩng đầu nhìn Văn Thanh, tựa hồ đang hỏi thăm nàng.

“Đúng rồi, nữ nhi Minh Chủ đâu, tại sao không gọi ra ngoài cùng ăn?”

“Nha đầu đó à, cả ngày ở trong phòng không biết làm gì, nó vẫn chưa hết giận ta chuyện lần trước, dạo này không để ý đến ta, lúc ăn cơm lại càng không chịu ăn cùng ta.” Vương Nguyên Bá thở dài, lại tự giấu mình cười, “Như vậy cũng tốt, chỉ cần không chạy loạn khắp nơi là được rồi.”

“Sao lại vậy được, Xúc Anh thông minh lanh lợi như thế, chắc chắn sẽ trở thành niềm tự hào của Minh Chủ, chỉ là Minh Chủ chưa phát hiện ra ưu điểm của muội ấy, nếu không để ý, có thể để hạ nhân mời Xúc Anh tới hay không, đã lâu không gặp, ta có phần nhớ muội ấy.” Giọng nói Văn Thanh ôn hòa, Vương Nguyên Bá nghe vậy, vẻ mặt tươi cười.

“Vẫn là thôi, có Vương Gia ở đây, sợ tiểu nữ nhi lại không biết quy củ, nếu gây sự lại không tốt.”

“Chẳng lẽ Bốn vương lại giận dữ với một hải tử, hình như Minh Chủ lại thấy ta hẹp hòi như thế.” Phong Huyền Dịch phủi Vương Nguyên Bá một cái, giọng nói không vui.

Thấy hần như thế, Vương Nguyên Bá cũng không tiện nhiều lời, gọi quản gia lại, ghé sát nói nhỏ mấy câu, quản gia liền vội vã lui xuống.

“Đúng rồi, vị công tử lần trước đi cùng cô nương đâu, sao không đi cùng?” Vô tình hỏi một câu, lại khiến ánh mắt mấy người đổ dồn vào ông.

“Hần à, mấy ngày nay có ít chuyện, rất bận.” Không chút để ý đáp lại lời Vương Nguyên Bá, lúc này Dung Chỉ cùng mấy nam nhân kia cũng bắt đầu ngơ một câu ta một câu chuyện trò với Vương Nguyên Bá, rốt cuộc không bao lâu sáu, quản gia mang Vương Xúc Anh đến.

Trường sam màu vàng linh động đáng yêu, Vương Xúc Anh hôm nay có vẻ rất buồn bực, mặt mày nhăn nhó, cho dù khi nhìn thấy mấy người.

“Nữ nhi, mau tới bái kiến Vương Gia.” Vương Nguyên Bá đưa tay kéo Vương Xúc Anh cách ông không xa, ý bảo nàng hành lễ.

“Thôi, bên ngoài không cần khách khí như vậy.” Phong Huyền Dịch nhìn vẻ mặt không vui của Vương Xúc Anh, trầm giọng nói.

“Còn không nhanh cảm ơn Vương Gia.”

“Tạ vương gia.”

Vương Xúc Anh uể oải đáp, Văn Thanh vẫn quan sát vẻ mặt của nàng cùng đồ trang sức trên người, chợt, giống như nàng ta nhìn lướt qua Văn Thanh, trên mặt thoáng qua sự sợ hãi.

Nhìn vẻ mặt này của nàng, trong lòng Văn Thanh Tâm càng thêm hồ nghi, lại thấy nàng nhanh chóng quay đầu đi, ngồi xuống bên cạnh Vương Nguyên Bá, không nhìn Văn Thanh nữa.

Nếu không phải do nàng đến tìm Tư Mã Lưu Vân, tại sao nàng ta lại có nét mặt như vậy, xác định Tư Mã Lưu Vân ở chỗ này, Văn Thanh hơi yên tâm.

Cúi đầu nói nhỏ bên tai Phó Lăng Thiên, lấy cớ đi vệ sinh, lúc gần đi, ánh mắt Vương Xúc Anh có phần khấn trương dõi theo bóng nàng.

Quản gia dẫn Văn Thanh đi hồi lâu mới đến một nhà vệ sinh nhỏ, mời Văn Thanh đi vào, trong nhà vệ sinh cũng không có cửa sổ, chỉ có thể đợi đến khi sau khi đi ra ngoài, tùy ý tiến lên trước vài bước, nhanh chóng gia tăng cước bộ, rẽ qua rất nhiều lối rẽ mới cắt đuôi được quản gia.

Chẳng biết lúc nào đã chạy tới một sân viện, trời rất tối, trong gian phòng còn tối hơn, Văn Thanh ngẩng đầu nhìn bên trong, đen kịt không nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ có thể men theo ánh trăng yếu ớt nhìn ný cửa phòng đóng chặt cùng ba chữ trên tấm biển, Xúc Anh Viện.

Hình như đã tới chỗ ở của Vương Xúc Anh, Văn Thanh nhìn ngó chung quanh, tiến vào mới phát hiện trên vùng đất trống trước cửa gian phòng đối diện đang đứng hai người.

“Người nào!”

Nghe thấy âm thanh có người đi vào, hai người kia lập tức cảnh giác tiến tới, khi bọn chúng đến gần, Văn Thanh mới nhìn thấy trường kiếm trong tay hai kẻ đó.

Nhanh chóng tránh thoát công kích của hai kẻ, Văn Thanh cố phần quá sức, có người trông coi như vậy, chắc chắn bên trong có người, Vương Xúc Anh thế nhưng lại phái người canh giữ, có lẽ nghe âm thanh phía bên ngoài, bên trong cũng bắt đầu có thanh âm nam nhân truyền đến, giọng nói mơ hồ không rõ, tựa hồ đang hô cứu mạng.

Nhưng hình như rất nhanh sau đó bị người khác ngăn lại không còn âm thanh nào nữa, Văn Thanh khấn trương, cũng không nữa tránh né hai kẻ này nữa, bắt đầu phản kích.

Hai người kia cũng không phải là nhân vật bình thường, Văn Thanh dây dưa hồi lâu cũng không thể đả bại bọn chúng, nghe thấy trong phòng truyền đến âm thanh, trong lòng Văn Thanh càng thêm khấn trương.

Dây dưa hồi lâu, muốn tìm một đối sách, mắt thấy hai người vội vã tới phía nàng, vội mò trong ngực vật gì đó, cho là Văn Thanh muốn phóng ám khí, hai người vội vàng che mặt, nhân cơ hội này, Văn Thanh phóng một cước quét về chân hai kẻ kia, nân lúc chúng đứng không vững, nhanh chóng đoạt lấy nhuyễn kiếm, kẻ trước cổ họng.

Hai tên kia nhú mày.

“Người là người nào!”

Không trả lời, trực tiếp dùng chuôi đao đập ngắt, bỏ lại hai tên nằm đó, Văn Thanh vọt thẳng vào phòng, vậy mà vừa mới tiến vào, liền bị một chưởng phong mạnh mẽ đánh trúng, Văn Thanh kinh sợ, thì ra bên trong còn có một người.

Ánh trăng chiếu xuống bóng dáng bên cạnh giường gỗ, nhìn kỹ mới phát hiện nơi đó có một người, bạch y tóc đen, cả người tựa vào đầu giường, hình như bị người đánh ngắt, nhìn người đứng bên cạnh, bóng dáng hắc y không rét mà run, toàn bộ tóc dài cổ định sau lưng, đeo nửa mặt nạ màu đen, có vẻ hết sức thần bí.

“Người là ai?!”

“Ta mới là người nên hỏi câu đó.”

Âm thanh của nam nhân đó hết sức lạnh lùng, ánh mắt băng lãnh nhìn Văn Thanh.

Một hồi lâu hắn mới mỉm cười, “Không cần biết ngươi là ai, dám xông vào gian phòng Thiếu chủ, đều phải chết ở chỗ này.”

Vân Thanh cả kinh, hắn đã tung chiêu về phía nàng, tốc độ rất nhanh, bản thân nàng không kịp trốn tránh, mắt thấy bóng đen kia càng lúc càng tiến gần, Vân Thanh chỉ có thể cố gắng chống cự, nhưng rất nhanh đã bị hấn đả thương.

Lúc vừa vào cửa đã nhận một chưởng, lần này càng thêm khó chịu, đau nhức toàn thân không làm gì được, nhìn bóng người sừng sững trước mắt, lại nhìn nam nhân đang dựa vào mép giường kia, tim Vân Thanh đập nhanh, nhìn bóng dáng kia cũng chỉ có thể là Tư Mã Lưu Vân.

80. Q.2 - Chương 26: Làm Sao Bây Giờ?

Edit: August97

Nam nhân kia thấy con người Vân Thanh lưu chuyển, biết nàng đang suy nghĩ kế sách thoát thân, một khắc cũng không dừng lại, cường thế vọt lên, Vân Thanh tránh trái tránh phải, rốt cuộc đi tới bên cạnh Tư Mã Lưu Vân, cố ý lật người qua người hấn, đập một cước, thân thể hấn run bật lên, nhưng không tỉnh lại, trong lòng gấp gáp, điểm chân xuống người hấn mấy lần, nhưng hấn vẫn nhắm mắt bất tỉnh như cũ.

“Hấn bị ta điểm huyết ngủ, cho dù người có đánh hấn đến sắp chết, hấn cũng không tỉnh lại được.”

Giọng nói lạnh lùng của nam nhân khiến người ta lạnh sống lưng, ngẩng đầu nhìn nụ cười lạnh lẽo kia, Vân Thanh biết lúc này không thể nào cứu được Tư Mã Lưu Vân, dốc toàn bộ sức lực phóng người về phía cửa, muốn đi tìm cứu binh, lại bị hấn đánh một chưởng sau gáy, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Trên gáy truyền đến đau đớn mãnh liệt, Vân Thanh nhú mày, vừa động thân thể, phát hiện toàn thân đau đến run lên, chớp chớp cặp mắt mệt mỏi, mơ hồ nghe thấy bên cạnh có người gọi nàng, gắng sức mở mắt ra muốn quan sát chung quanh, vừa mở mắt, liền nhìn thấy gương mặt tuấn tú phóng đại ghé sát trước mặt nàng, hoảng sợ muốn dịch người về phía sau, lại không cẩn thận đụng vào trán hấn, hai người đều ngã xuống.

Vừa nhìn lại, mới phát hiện đó là Tư Mã Lưu Vân, muốn đưa tay đỡ hấn, lúc này mới phát hiện ra hai người cũng bị sợi dây trói lại, hình như đang ở trong tầng ngầm dưới lòng đất, đen kịt dọa người, chỉ có ánh sáng từ hai cây nến yếu ớt, lúc này mới nhớ tới hôm qua nàng bị nam tử hắc y kia đánh ngất xỉu, chẳng lẽ Vương Xúc Anh nhốt hai người vào đây? Chỉ có ở D#iễn đ^àn L@ê Qy&ý Đ#ôn

“Thanh Nhi, sao nàng lại ở chỗ này?”

Giọng nói Tư Mã Lưu Vân có phần khản trương, cặp mày nhíu chặt cùng vẻ mặt bất đắc dĩ dường như đã đại biểu cho việc hấn cũng không tìm được cách nào để trốn thoát.

“Hôm qua ta không thấy huynh trong phòng, tất cả quần áo đồ đạc đều biến mất, đoán là huynh bị Vương Xúc Anh bắt tới, muốn đến tìm huynh, vậy mà cũng bị bắt lại...”

Thở dài, ánh mắt Vân Thanh đầy buồn bã. “Không phải võ công của huynh rất lợi hại sao, sao đến tiểu hài tử cũng đánh không lại.”

“Há lại là Xúc Anh, dưới trướng nàng còn có một nam nhân, không biết học võ công từ đâu, hết sức lợi hại, không tới mười chiêu ta đã thua dưới tay hấn, nhớ tới cũng thật tức giận, Tư Mã Lưu Vân ta lại có ngày bị một tiểu nha đầu bắt nhốt.” Tư Mã Lưu Vân cau mày, dịch người lại gần bên cạnh Vân Thanh, “Thanh Nhi, có phải mới nửa ngày không thấy ta, nàng đã rất nhớ ta?”

“Người nào nhớ huynh.” Trùng trùng nhìn hấn, lại thấy hấn càng cười lớn.

“Không nhưng nhớ thì sao lại lại tìm ta gấp như vậy?”

“Ta sợ huynh chết không có người nhặt xác.” Lui cách hấn xa mấy bước, Vân Thanh có chút xấu hổ với không khí này, vội dời sang đề tài khác, “Cũng không biết mấy người đại ca có tới tìm ta hay không.”

“Đại ca nàng lo lắng cho nàng như vậy, không tìm nàng mới là lạ, yên tâm đi, không tìm được nàng hẳn sẽ không rời đi.” Tư Mã Lưu Vân kì quái nhìn Văn Thanh, nở nụ cười quỷ dị.

“Huỳnh nói bậy bạ gì đó!”

Trừng mắt nhìn hẳn, Văn Thanh không nói thêm gì nữa, hẳn thấy Văn Thanh không để ý tới hẳn, có chút nhàm chán tựa vào bức tường bên cạnh bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

————— tuyển phân cách —————

“Sao Thanh Nhi đi lâu như vậy vẫn chưa trở lại?”

Mấy người Mộc Vân Hạc cùng Vương Nguyên Bá một ly lại một ly, mắt thấy mấy vò rượu đã cạn đáy, vẫn không thấy bóng dáng Văn Thanh, quản gia dẫn nàng rời đi cũng không nhìn thấy.

“Đi, tìm quản gia đến hỏi một chút.”

Vương Nguyên Bá tươi cười, gọi một nha hoàn, chuyển mắt sang mấy cao quý nam nhân trước mặt, “Các vị đại nhân không cần lo lắng, mặc dù phủ Minh Chủ ta đây không tính là lớn, nhưng cũng không nhỏ, có thể Mộc tiểu thư nửa đường đi lạc cũng không chừng, chờ một chút đi.”

Dung Chỉ không nói gì, nhưng vẫn quan sát vẻ mặt Vương Nguyên Bá, từ khi bọn họ bắt đầu uống rượu, hình như trên khuôn mặt của ông ta đã có phần không thích hợp, rót rất nhiều rượu cho bọn họ nhưng chính ông ta lại không uống bao nhiêu.

“Vương Gia, tại hạ kính người một ly.”

Đẩy ly rượu đến trước mặt Phong Huyền Dịch, lại cơ hồ là mạnh mẽ ép hẳn cầm lên, hai người lại cạn một chén.

Phó Lăng Thiên cũng bắt đầu cảnh giác nhận thấy không khí kỳ quái này, nhưng dù sao đây cũng là phủ của Vương Nguyên Bá, đều là người của hắn, nếu hắn thực sự hiểu lầm thì lại là một tai họa.

Chỉ có thể khống chế lượng rượu uống vào, không nghe lời khuyên can của ông ta, hẳn nở nụ cười. Chỉ có ở D#iê!n đ^ân L@ê Qy&ý Đ#ôn

“Ta vẫn nên đi tìm một chút, Thanh Nhi không biết đường đi, nếu lại gây rắc rối gì thì rất khó nói.” Mộc Vân Hạc khẩn trương đứng lên, thân hình cao lớn lại lắc lư lợi hại.

“Sao vậy?!” Phó Lăng Thiên đưa tay đỡ hẳn, vừa đứng lên lại phát hiện đầu của hắn cũng bắt đầu choáng váng.

“Phó đại nhân, Mộc đại nhân, gấp cái gì, ta đã sai người đi tìm, ngồi thêm chút nữa cũng không sao.”

Vương Nguyên Bá nở nụ cười âm mưu, lúc này Dung Chỉ mới phát hiện, có thể chuyện hôm nay ông ta đã sớm dự mưu trước, bàn tay đặt dưới bàn nắm thành quyền, cổ sức muốn bức rượu ra, lại phát hiện thân thể của hắn cũng càng ngày càng vô lực.

“Ngươi! Đồ thất phu(*), muốn tạo phản sao?!” Phong Huyền Dịch vỗ bàn, nhưng còn chưa đứng thẳng, thân hình đã nhanh chóng lắc lư suýt nữa ngã xuống.

(*) thất phu: Lỗ mỗ, kẻ vô học.

“Ha ha ha ha! Tạo phản? Vương Gia thật cất nhắc ta, cái ngôi vị hoàng đế kia lão phu còn không để vào mắt!” Khinh thường cười một tiếng, vẻ chính khí trên mặt Vương Nguyên Bá biến mất, Dung Chỉ càng cố ép rượu ra thì toàn thân lại càng vô lực, hình như bằng nội lực của hắn cũng không thể nào ép ra được.

“Các vị đại nhân, không cần cố sức, được lực này không dưới 12 canh giờ chắc chắn sẽ không biến mất.”

Rốt cuộc trên khuôn mặt Vương Nguyên Bá lộ vẻ hung hãn, nhìn về phía sau lưng, tựa hồ đang đợi ai đó lộ diện.

Dung Chỉ trừng lớn mắt, tựa như đã đoán ra là ai, mùi hương quen thuộc rất nhanh đã bay tới.

“Sư muội!”

Sắc mặt Dung Chỉ khó coi, hẳn nên đoán ra sớm hơn, loại thuốc kỳ lạ này, dù nội lực có cao đến đâu cũng không thể bức ra ngoài, ngoài sư muội hẳn ta thì không ai có thể điều chế được.

“Sư huynh, đã lâu không gặp, xem ra huynh cũng đã công khai gia nhập trận tuyến của mấy vị đại nhân đây rồi.”

Từ sau lưng Vương Nguyên Bá xuất hiện một bóng dáng đỏ rực, ngũ quan xinh đẹp yêu mị, đứng chung một chỗ với Dung Chỉ, trông giống nhau đến mấy phần, cặp môi khê nhếch, hết sức hấp dẫn, lại mang theo mấy phần bá khí Tu La, “Đã như vậy, thì chết chung theo mấy vị đại nhân này đi!”

Trên khuôn mặt nữ nhân lộ ra nụ cười dữ tợn, duỗi tay ra, đưa bàn tay hướng tới Mộc Vân Hạc, mắt thấy chưởng phong mạnh mẽ muốn đánh úp tới hẳn, lại thấy một bóng dáng đỏ rực bảo hộ hẳn ở phía sau.

Trước ngực truyền đến cảm giác đau đớn, Dung Chỉ cố gắng đứng vững thân thể nhìn về mặt dữ tợn của nữ nhân tuyệt sắc trước mắt, “Sư muội, thu tay lại đi!”

“Ha ha ha ha! Thu tay lại, sư huynh, ta không phải là Bồ Tát! Đừng nghĩ người là sư huynh của ta thì ta sẽ không giết người!” Sắc mặt Mộ Dung Yên dữ tợn đến dọa người, móng tay đỏ chót bóp chặt cổ họng Phong Huyền Dịch, cả người đau nhức vô lực, Phong Huyền Dịch giãy giụa cũng không có chút tác dụng nào.

Mắt thấy Phong Huyền Dịch dần chuyển thành màu đen, sắc mặt Mộ Dung Yên bỗng thay đổi điên cuồng, đang muốn dùng lực kết liễu mạng hẳn lại thấy trước mắt bỗng tới một đao, không thể tin nhìn nam nhân cầm đao, thân hình cao lớn Phó Lăng Thiên vững vàng đứng ở trước mặt ả ta, đưa tay đỡ lấy Phong Huyền Dịch sắp ngã xuống.

“Làm sao có thể!”

Mộ Dung Yên hốt hoảng, hồ nghi quan sát Phó Lăng Thiên, không ai có thể sau khi trúng Mê Hồn Tán của ả mà vẫn có động tác linh hoạt như vậy.

“Phốc!”

Phun toàn bộ lượng rượu đã uống ra ngoài, Phó Lăng Thiên quan sát mấy người trước mặt, vẻ mặt bình thản, “Sớm phát hiện rượu này có vấn đề, Minh Chủ chưa từng nhiệt tình như vậy.”

Vương Nguyên Bá cũng hơi giật mình, rõ ràng đã nhìn thấy hẳn uống hết, làm sao có thể như vậy. Chỉ có ở D#iê!n đ^àn L@ê Qy&ý Đ#ôn

Tính cảnh giác của Phó Lăng Thiên luôn luôn rất mạnh, từ khi bắt đầu uống rượu hẳn đã phát hiện tay chân có chút vô lực, liền giữ lại lượng rượu ở phần trên dạ dày, sư phụ đã từng dạy hẳn loại võ công này, mới có thể giúp hẳn may mắn thoát khỏi việc trúng thốc, nhưng nín nhịn lâu dài, hẳn cũng có phần choáng váng, chỉ là không nghiêm trọng bằng những người kia mà thôi.

“Không hổ là Thừa Tướng đại nhân, hừ, mặc kệ người uống hay không uống, kết cục hôm nay cũng chỉ có một!”

Mộ Dung Yên vừa dứt lời, hai người Mộc Vân Hạc Phong Huyền Dịch đã thẳng tắp té xuống, Dung Chỉ chống người lên ghế, sắc mặt khó coi, thân hình còn đứng không vững đừng nói đến chuyện đánh nhau cùng Mộ Dung Yên.

“Sư muội, người cần gì!” Giọng nói yếu đuối của Dung Chỉ truyền vào trong tai Mộ Dung Yên lại nhận lấy nụ cười điên cuồng của ả.

“Cần gì?! Ha ha ha ha!”

Cười điên cuồng, ả đột nhiên phát điên phi thân tới phía Phó Lăng Thiên, móng tay đỏ tươi sắc nhọn kinh khủng, tung chiêu mãnh liệt khiến Phó Lăng Thiên cũng không chống đỡ được lui về phía sau vài bước.

“Người đâu!”

Thừa dịp hai người đang đánh nhau, Vương Nguyên Bá vội gọi hạ nhân kéo Phong Huyền Dịch cùng Mộc Vân Hạc đã bất tỉnh kéo xuống, lại cười gian chính đi đến trước mặt Dung Chỉ.

“Thứ lỗi.”

“Khoan đã!”

Vương Nguyên Bá vừa định động thủ, lại bị nữ nhi đang đứng trong góc hô dừng lại, cũng thật sự là kỳ quái, nếu là tiểu hài tử 12 tuổi, bình thường khi nhìn đến cảnh tượng này phải sợ hãi khẩn trương mới đúng. Nhưng Vương Xúc Anh lại hết sức bình thản, còn an nhàn dùng cơm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ là khi nhìn đến Dung Chỉ, sự vui sướng trong mắt khó có thể che giấu.

“Phụ thân, để ta đi.”

Vương Xúc Anh nhảy xuống ghế, chưởng phong của nàng ta thể nhưng mạnh mẽ đánh thép ngoài sức tưởng tượng, so với chiêu thức vừa rồi mà Mộ Dung Yên đánh Dung Chỉ không kém là bao. Dung Chỉ không chống đỡ được ngã xuống Bên tai còn nghe thấy thanh âm bình tĩnh của nàng ta:

“Phụ thân, nam nhân này giao cho ta.”

Phó Lăng Thiên thấy ngoài hăn ra thì mấy người còn lại đều đã bị đánh bất tỉnh, lại thấy thủ vệ tiến lên kéo mấy người xuống, cũng bị phân tâm, vốn nếu đấu với Mộ Dung Yên hăn căn bản sẽ không thua, nhưng vừa phân tâm, liền bị ả ta chớp cơ hội, liên tục mấy đánh trúng hăn, trường kiếm trong tay cũng bị ả đánh nứt.

Ánh mắt Mộ Dung Yên cũng hết sức bén nhọn nhắm ngay điểm yếu của hăn, công kích mãnh liệt, không tới 100 chiêu, Phó Lăng Thiên liền cả thấy quá hết sức, rơi xuống hạ phong.

Thấy hai người kia đánh nhau quá lâu, Vương Nguyên Bá đứng một bên không kiên nhẫn, cũng gia nhập.

Hai đối một, Phó Lăng Thiên vốn suy yếu, căn bản không thể đấu lại, không bao lâu liền bị hai người đánh trúng ngực, ngã xuống bên cạnh Dung Chỉ.

Vương Xúc Anh nhìn lên hai người trước mặt, gương mặt còn non nớt lại nở nụ cười tà ác, cực kỳ quỷ dị.

81. Q.2 - Chương 27: Tiểu Ác Ma

Đã tự:

“Thanh Nhi! Thanh Nhi!”

Không biết từ lúc nào, trong bóng tối, Văn Thanh nghe thấy bên tai có một giọng nói rất nhỏ đang gọi nàng, chống đỡ cơn buồn ngủ mở mắt ra, lại thấy vẻ mặt khẩn trương của Tư Mã Lưu Vân, hăn đang ghé sát vào sát vách tường.

“Sao vậy?”

“Ta mới vừa nghe thấy sát vách có âm thanh, hình như lại có người bị nhốt vào.” Lỡ tai Tư Mã Lưu Vân tựa vào bên tường, khuôn mặt nghiêm túc bỗng nhiên giật mình, “Nếu không nhầm, giọng nói này, phải là Thừa Tướng đại nhân.”

“Sao?!”

Văn Thanh kinh hoảng tiến tới, lại phát hiện sát vách đã không có âm thanh nào, vươn tay đập đập vào tường, cũng phát hiện đây chỉ là vách ngăn mỏng, sát vách còn có một gian phòng.

“Làm sao biết chứ, Phó đại nhân võ công cao cường như thế, còn ở chung với sư phụ và đại ca ta, làm sao lại bị bắt được, có phải huynh nghe lầm hay không!”

“Sẽ không, ta sẽ không nhầm lẫn giọng nói của hăn.” Tư Mã Lưu Vân nhíu mày, khuôn mặt khó coi, “Nếu thật sự Minh Chủ bắt Phó đại nhân, đã tâm này, sợ là chúng ta lành ít dữ nhiều.”

Trong lòng Văn Thanh vốn đang thấp thỏm, nghe thấy lời nói của Tư Mã Lưu Vân, càng thêm lạnh người, một lòng gấp gáp tìm cách tháo sợi dây thừng trói nàng sau lưng.

“Thanh, Thanh Nhi!”

Văn Thanh lấy lại tinh thần, vội chạy đến bên cạnh hắt cởi dây thừng ra, vách tường lại hơi rung động, mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân từ sát vách truyền tới.

“Nhanh, nhanh giấu đi.”

Giấu sợi dây giấu ở sau lưng, Tư Mã Lưu Vân đến gần Văn Thanh, cố sức ngăn trở nút buộc phía sau bị hai người tháo ra, tiếng bước chân dừng lại ở đầu vách tường kia, sau đó nghe thấy một âm thanh vang lên, trên vách tường xuất hiện một cánh cửa nhỏ, người đi tới chính là Vương Xúc Anh mang theo thị vệ áo đen.

Trên khuôn mặt Vương Xúc Anh nở nụ cười nhàn nhạt, đến gần Tư Mã Lưu Vân, nụ cười càng lớn, đưa tay nâng cằm hắt lên, Tư Mã Lưu Vân mở mắt ra.

“Xúc, Xúc Anh, muội đang làm gì vậy, muội muốn nhốt Lưu Vân ca ca ở chỗ này bao lâu?!”

Giọng nói của Tư Mã Lưu Vân hết sức ôn hòa, sau lưng cũng rất rối rắm trói lại nút buộc, nếu là bị nàng ta phát hiện, khẳng định cũng không dừng lại ở đây.

“Nhốt người đến khi người chịu nghe lời mới thôi.” Nụ cười Vương Xúc Anh càng lớn, ánh mắt sắc bén quét qua hai người trước mặt, cười ngọt ngào.

“Lưu Vân ca ca giống như rất thích vị tỷ tỷ này.”

“Sao có thể, ta sớm liền chán ghét nàng ta! Nếu không phải là Xúc Anh giam nàng ở chỗ này, ta cũng không muốn ở cùng một phòng với nàng ta!”

Tư Mã Lưu Vân cười châm chọc, Vương Xúc Anh tuyệt đối không phải là hài tử mười hai tuổi, sát khí trong mắt khiến một nam tử hán như hắt cũng phải rét run.

Nhìn Văn Thanh bên cạnh, trong lòng Tư Mã Lưu Vân khẩn trương, không khó nhìn ra Vương Xúc Anh rất thích hắt, nếu thừa nhận hắt thích Văn Thanh, hắt sợ sẽ mang đến nguy hiểm cho Văn Thanh.

“Vậy sao, vậy ta giúp ca ca giết nàng ta.”

Vương Xúc Anh mỉm cười, nam nhân áo đen bên cạnh rút ra một chủy thủ từ bên hông, mắt thấy muốn đâm xuống người Văn Thanh, Văn Thanh nhắm mắt cũng nhận thấy mối nguy hiểm này, vừa định đưa tay tiếp lấy, lại cảm thấy Tư Mã Lưu Vân chắn trước người nàng.

Mở mắt ra, tay hắt đang cầm thật chặt cánh tay nam nhân kia, vẻ mặt nam nhân không thay đổi, hơn nữa còn nở nụ cười lạnh lẽo.

Văn Thanh cũng không nhịn được nữa, đưa tay đập một cước vào cánh tay y, Tư Mã Lưu Vân vừa buông tay, chủy thủ liền rơi trên mặt đất, Vương Xúc Anh vẫn nở nụ cười, khuôn mặt bình tĩnh không có chút nóng vội.

“A, thật là không cẩn thận, tỷ tỷ nghe thấy rồi.”

Văn Thanh nhú mày, bộ dáng này của Vương Xúc Anh hoàn toàn bất đồng với lần đầu gặp mặt, con người trong suốt trở nên vẫn đục, còn nhuộm đầy sát khí.

Văn Thanh hối hận sự vọng động của mình, cũng đã không khống chế được trường hợp này, Tư Mã Lưu Vân ngăn trước người Văn Thanh, nhìn lên hai người trước mặt, mặc dù biết mình không phải là đối thủ của nam nhân áo đen, vẫn tận lực bảo vệ Văn Thanh.

Văn Thanh nhìn một chút này nửa mở cửa nhỏ, mới vừa rồi nghe được âm thanh có khả năng là họ từ bên kia cửa đi tới, Vương Xúc Anh cùng nam nhân áo đen đứng cũng không động, cười híp mắt nhìn lên trước mặt hai người cũng không nói chuyện, một hồi lâu không khí trầm muộn kỳ quái, nàng mới mở miệng.

“Lưu Vân ca ca thật là thích vị tỷ tỷ này đây.”

Vương Xúc Anh như tiểu ác ma đến từ địa ngục, sai nam nhân áo đen bên cạnh tiến lên mấy bước, nàng ta quay lưng lại xoay người đi sang gian phòng sát vách, cửa nhỏ cũng không đóng lại.

Chẳng biết từ lúc nào nam nhân áo đen đã đem ra một thanh trường kiếm, tiến tới gần hai người, bản thân Tư Mã Lưu Vân đánh tay không cũng biết không đánh lại y, hơn nữa trên tay y còn có thêm vũ khí, cho là Vương Xúc Anh muốn giết hẳn cùng Văn Thanh, nhìn chung quanh tìm kiếm lối ra.

Mắt thấy nam nhân áo đen cách hai người càng ngày càng gần, cũng không kịp nghĩ nhiều, cng tiến lên trước ngăn y lại, cùng y độ sức .

Trong hỗn loạn, Văn Thanh từng nhớ tới Dung Chỉ từng nói qua trong cơ thể nàng có một cỗ nội lực cường đại, nhưng nàng tu luyện không đủ cao, không thể vận dụng thật tốt, suy nghĩ đến chuyện trước kia, thời điểm chính nàng một chiêu đánh chết Tử Cơ chính là lúc nội lực được phát huy.

Trong đầu hỗn loạn, một giây không để ý, thanh trường kiếm kia đã đặt trước cổ họng nàng, máu bắt đầu chảy, nhỏ lên y phục.

Tư Mã Lưu Vân quỳnh lên, đưa tay nắm lưỡi đao sắc bén, trong nháy mắt bàn tay đầm đìa máu tươi, Văn Thanh khấn trương, lần nữa đạp một cước về phía nam nhân áo đen nhưng y đã có phòng bị trước, lui ra sau mấy bước, trái lại còn đạp Văn Thanh một cước ngã mạnh về phía sau.

Tư Mã Lưu Vân buông bàn tay đang máu chảy đầm đìa xuống, hai người khấn trương nhìn nam nhân đang tiến tới gần, nhất thời không có đối sách.

“Ầm!”

Không biết vì nguyên nhân gì, gian phòng bên cạnh truyền đến một tiếng vang thật lớn, sắc mặt nam nhân áo đen thay đổi, uy hiếp nhìn hai người, xoay người chạy tới sát vách.

Nhắm ngay phía sau lưng của y, Văn Thanh đoạt lấy chủy thủ trong tay Tư Mã Lưu Vân đâm tới trên lưng y, một chiêu tinh chuẩn đâm vào, nam nhân áo đen quay đầu, sắc mặt khó coi một chiêu đánh về trước ngực Văn Thanh, Văn Thanh chỉ cảm thấy thân thể thân thể Tư Mã Lưu Vân ngã xuống, nam nhân sắc mặt khó coi tiến về phía hai người.

Nhìn tình huống này, vết thương trên lưng quá nhỏ, không làm ảnh hưởng đến nội lực của y, y liên tiếp tung chiêu khiến Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân nhiều lần không tránh kịp, liên tục bị thương.

Gian phòng bên cạnh cũng truyền tới từng trận tiếng vang “Bang bang”, Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân khốn khổ tránh trái tránh phải, tựa vào đầu tường thở hổn hển, nhìn nam tử áo đen vẫn không lộ ra biểu hiện mệt mỏi gì thì cảm thấy kỳ quái. Sao chủy thủ đâm sâu vào lưng lại không ảnh hưởng gì đến y?

Tư Mã Lưu Vân lui về phía sau mấy bước, rốt cuộc không nhịn được ngã xuống, Văn Thanh nhìn hẳn, chẳng biết lúc nào từ trước ngực hẳn đã loang lổ máu tươi, nhìn kỹ mới phát hiện hẳn bị trúng một kiếm.

Rút cuộc nam nhân áo đen di chuyển chậm lại, rút chủy thủ sau lưng xuống. Bước chân mặc dù không vững, nhưng vẫn ổn định như cũ, đỡ Tư Mã Lưu Vân lên, lại thấy y lần nữa phóng tới một kiếm, biết đây nhất định là ý tứ của Vương Xúc Anh, giờ phút này kêu cứu cũng vô dụng, Văn Thanh cũng chặt đứt ý nghĩ này, dùng hết hơi lực toàn thân, khống chế nội lực ngưng tụ tới hai tay, một chiêu phóng tới nam nhân trước mặt.

Vốn bị thương, cũng có thể do truy đuổi Văn Thanh cùng Tư Mã Lưu Vân, sau chiêu lực của Văn Thanh, nam nhân áo đen thẳng tắp ngã xuống.

Tiếng vang sát vách vẫn không ngừng truyền đến, Văn Thanh nhìn bên trong phòng, có thể đi qua bên đó thì chỉ có lối nhỏ kia.

Trước ngực Tư Mã Lưu Vân vẫn còn chảy máu, xé một mảnh y phục băng bó cho hẳn, lại đỡ hẳn dậy đi tới gian phòng bên cạnh.

Từ cửa nhỏ, nhìn vào trong, Dung Chỉ che ngực đứng đối diện Vương Xúc Anh, tựa hồ đang ngăn cản nàng ta làm gì đó, Phó Lăng Thiên đã ngắt đi bị xích sắt khóa tay lại, treo người trên tường.

Nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh, Vương Xúc Anh quay đầu lại, thấy Văn Thanh đỡ Tư Mã Lưu Vân thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, vô cùng kinh ngạc.

“Thanh Nhi.” Thấy Văn Thanh tới đây, giọng nói suy yếu của Dung Chỉ truyền đến, nhưng cũng có phần yên tâm khi nàng an toàn.

“Ha ha ha ha! Thật có bản lĩnh, chẳng trách Lưu Vân ca ca thích tỷ tỷ như vậy.” Sắc mặt Vương Xúc Anh dữ tợn, cười híp mắt.

Dung Chỉ chống đỡ thân thể yếu đuối đứng đối diện nàng ta, thấy nàng ta tiến lại gần Văn Thanh thì nóng nảy phi thân lên, nhưng bởi vì bước chân không yên, lại suýt chút nữa ngã xuống.

Văn Thanh kinh hoảng muốn tiến lên dìu hắn, lại không cẩn thận khiến Tư Mã Lưu Vân ngã xuống, chỉ có thể cố sức dìu Tư Mã Lưu lên dựa vào đầu tường, nhìn nữ hài tử mười hai tuổi trước mắt.

“Xúc Anh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?!”

“Làm gì sao? Người nói thử xem?” Mở ra cặp mắt khát máu dọa người, nhìn mình Văn Thanh, đưa tay ra.

“Dừng tay!”

Giọng nói yếu đuối của Dung Chỉ không có chút tác dụng nào, cũng không biết trên khuôn mặt Vương Xúc Anh là vui sướng hay giận dữ.

“Xem ra các người cũng rất để ý vị tỷ tỷ này, ha ha, ta thích nhất chính là chuyện đoạt thứ đồ yêu thích của người khác, tỷ tỷ, hẹn kiếp sau nhé.”

Vương Xúc Anh cười quỷ dị đến gần Văn Thanh, mắt thấy giày thêu màu trắng cách nàng càng ngày càng gần, lại đột nhiên dừng bước.

Ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt Vương Xúc Anh trở nên khó coi, không biết khi nào Dung Chỉ đã giờ kiếm đặt trước cổ họng nàng ta, tay hơi run, thân thể yếu đuối có đứng không vững.

Sắc mặt Vương Xúc Anh biến đổi, phát giác thanh kiếm kia cũng không làm gì được nàng ta thì cười điên cuồng.

“Sao vậy, chẳng lẽ ca ca muốn giết một hài đồng 12 tuổi sao?”

Giọng nói non nớt lại khiến người ta toàn thân rét run, ngón tay nàng ta vừa động, lưỡi kiếm đã bị nàng ta kiềm chặt giữa hai ngón tay, trường kiếm bị nàng ta kẹp lại, Dung Chỉ muốn dùng lực rút về, lại phát hiện không thể động đậy.

Vương Xúc Anh cười tà, dùng sức, lưỡi kiếm sắc bén bị gãy thành hai nửa.

“Thế nào ca ca, muốn uy hiếp ta sao?”

Vương Xúc Anh nở nụ cười ác ma, đưa tay đánh một chưởng về phía Dung Chỉ, Dung Chỉ bị thương lui về phía sau hai thước.

Thân thể vốn lão đảo muốn ngã cũng hoàn toàn té xuống, Vương Xúc Anh không tiếp tục nhìn phía sau lưng nữa, thẳng tắp di chuyển tới phía Văn Thanh.

82. Q.2 - Chương 28: Đại Chiến

Đã tự:

Edit: August97 (ĐD.LQĐ)

Văn Thanh đỡ Tư Mã Lưu Vân tựa vào góc tường, thương thể Tư Mã Lưu Vân quá nặng, hơi thở hỗn loạn, Văn Thanh đứng lên, nhìn Vương Xúc Anh gần trong gang tấc, tim đập nhanh.

Chưa từng gần tử vong như vậy, nàng cũng không phải sợ chết, lúc trước đã chết qua một lần, lần này nếu chết dưới tay Vương Xúc Anh không chừng cũng sẽ xuyên việt quay về, nhưng, nhìn ba nam nhân trước mặt, sao nàng bỏ được.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!”

“Giết tỷ tỷ chứ sao!”

Mĩa mai nâng cánh tay tinh tế, toàn thân Văn Thanh vô lực dựa vào tường suýt chút nữa ngã xuống, trước mặt thổi qua một cơn gió lạnh, thân thể của nàng được một cánh tay có lực ôm vào trong lòng, ngay sau đó là tiếng đóng cửa vang lớn.

Mở mắt ra lần nữa, trước mặt là sắc mặt khó coi của Dung Chỉ, vào thời điểm gần cân treo sợi tóc, hần kéo thân thể yếu đuối ôm lấy nàng vào căn phòng sát vách ban đầu, có lối nhỏ mới có thể vào được, biện pháp duy nhất là phá cửa mà vào. Dung Chỉ ôm Văn Thanh ngã xuống đất, tạm thời Vương Xúc Anh không qua được.

“Thanh Nhi, nàng đừng cử động, không còn kịp nói cụ thể với nàng nữa, hiện tại ta dẫn toàn bộ chân khí của ta cho nàng, nàng ngồi yên đừng cử động, tự mình vận chân khí.”

Không đợi Văn Thanh nói chuyện, Dung Chỉ đã xoay người Văn Thanh qua, bàn tay đặt sau lưng Văn Thanh, Văn Thanh chỉ cảm thấy một cổ nhiệt lưu đang điên cuồng xông vào trong cơ thể nàng.

“Mở cửa nhanh!”

Bên kia Vương Xúc Anh đang hao tổn tâm trí đập cửa, nam nhân áo đen đã bị đánh đến bất tỉnh, thấy không có phương pháp nào khác, nàng ta liền bắt đầu dùng võ công của mình, cánh cửa bị chưởng lực của nàng ta tác động mà rung lên dữ dội. (ĐD.LQĐ)

Tay Dung Chỉ càng ngày càng run, Văn Thanh cũng cảm giác được chân khí truyền vào trong cơ thể mình càng ngày càng mãnh liệt, hình như trong cơ thể có gì bị đốt lên, hai cổ lực lượng đánh vào nhau, thân thể hỗn loạn khó có thể chịu đựng được.

“Sư, sư phụ.”

Giọng nói Văn Thanh hơi run, bàn tay đặt sau lưng nàng cũng bắt đầu không ức chế được mà dao động.

Dung Chỉ không lên tiếng, mặc dù tay đang phát run nhưng vẫn đặt sau lưng Văn Thanh, cũng không biết qua bao lâu, mắt thấy cánh cửa sắp bị Vương Xúc Anh đá ra một khe hở, Văn Thanh cảm giác sau lưng không có bàn tay chạm vào, quay đầu nhìn lại, Dung Chỉ sắc mặt tái nhợt ngã xuống.

Một thân hồng y càng khiến sắc mặt hần càng trở nên trắng bệch, đưa tay đỡ hần, hần hơi mở mắt.

“Thanh, Thanh Nhi, nhờ cả vào nàng.”

Nói xong cũng hôn mê bất tỉnh.

Để hần tựa vào bên tường, Văn Thanh đứng lên, chân khí trong cơ thể bắt đầu khởi động tựa hồ đang thúc giục nàng phát tiết, bàn tay cũng bắt đầu nóng lên, không khống chế được đánh một chưởng vào cánh cửa, cánh cửa vừa rồi bị Vương Xúc Anh đá ra một lỗ thủng lại bị một chưởng của nàng đánh cho vỡ tan. (ĐD.LQĐ)

Vương Xúc Anh đứng bên cạnh cửa, trừng mắt nhìn bên trong phòng, cười lạnh tiến tới.

“Hừ, chút tài mọn cũng muốn làm ta kinh sợ sao?”

Nói xong, hạ tay xuống, ngưng tụ nội lực, trong nháy mắt ngẩng đầu, lại một thế công mãnh liệt vọt tới phía Văn Thanh.

Theo bản năng giơ tay ra ngăn cản, ngoài dự đoán, Vương Xúc Anh lại bị chưởng pháp của nàng đánh lui về sau mười mấy bước, chính nàng một bước cũng không động.

Giờ mới hiểu được ý tứ của Dung Chỉ, cường đại công lực cùng chân khí vốn có trong cơ thể Văn Thanh, mặc dù không biết sức mạnh như thế nào. Nhưng dưới tình huống hấn và Tư Mã Lưu Vân, Phong Huyền Dịch đều bị thương thì đó là kẻ sách duy nhất.

Vương Xúc Anh không ngờ mới thời gian một nén nhang, nội lực Văn Thanh lại xảy ra biến hóa cường đại như thế, khuôn mặt non nớt rơi vào trầm tư, Văn Thanh nhìn Dung Chỉ bất tỉnh tựa vào bên tường, một bước cũng không ngừng nghỉ tiến công.

Lần này, cục diện hoàn toàn xoay chuyển, Vương Xúc Anh vốn ở thế thượng phong đổi thành liên tiếp chạy trốn, tiếp mười mấy chiêu với Văn Thanh nàng ta cũng đã nhận ra bản thân mình không thể địch lại.

Một giây không chú ý, Văn Thanh phóng tới một chiêu, Vương Xúc Anh bị đánh trúng ngực, nặng nề ngã thẳng xuống, bất tỉnh. (ĐĐ.LQĐ)

Tiến lên kéo người nàng ta sang cạnh nam nhân áo đen, quay đầu lại nâng Dung Chỉ lên, không ngờ phát hiện sức lực của nàng lớn hơn rất nhiều, trước kia đỡ Dung Chỉ cảm giác sắp đi nữa cái mạng, lúc này lại hết sức nhẹ nhàng.

Đi tới phòng kế lại thấy Phó Lăng Thiên cùng Tư Mã Lưu Vân ngồi choáng váng tại đó, có phần không biết làm thế nào cho phải, mặc dù hơi sức lớn, nhưng đến ba người thì nàng cũng không biết đỡ ra ngoài như thế nào, để Dung Chỉ xuống, đi tới bên cạnh Phó Lăng Thiên, nhìn thân thể hấn một chút, thật may là hấn không bị thương nặng lắm.

“Phó đại nhân?”

Gọi vài tiếng, hấn cũng không có phản ứng, Văn Thanh suy nghĩ một chút, tát vào mặt hấn một cái, vậy mà lại đánh hấn đến hộc máu, lúc này mới nhớ tới sức lực bất thường của nàng, áy náy cười cười, đưa khăn tay ra cho hấn.

Hấn mở mắt ra, đánh giá chung quanh một chút, thấy Văn Thanh hoàn hảo trước mặt mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại lập tức khẩn trương.

“Sao vậy, hài tử kia đâu?”

“Ở sát vách.”

Chỉ vào hướng sát vách, Phó Lăng Thiên liền chạy tới, thấy hai người kia nằm bất tỉnh trên mặt đất cũng không nhiều lời.

“Chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi.”

Đỡ Dung Chỉ lên, Phó Lăng Thiên cũng đi tới bên cạnh Tư Mã Lưu Vân, nhưng thân thể hấn vốn rất yếu, khi kéo Tư Mã Lưu Vân thân hình đứng không vững.

Đi không bao lâu, Văn Thanh quay đầu lại, lại phát hiện bụng Phó Lăng Thiên ướt đỏ một mảnh, máu tươi không ngừng chảy, rất dọa người, Phó Lăng Thiên nhận thấy ánh mắt của Văn Thanh, cúi đầu xem xét, giọng điệu giật mình.

“Đây, đây là của Tư Mã Công Tử.”

“Sao?!”

Văn Thanh Tâm gấp gáp, vội xé ngoại bào của mình lại tiếp tục băng bó vết thương cho hấn, đổi lại Phó Lăng Thiên đỡ Dung Chỉ, Văn Thanh đỡ Tư Mã Lưu Vân.

Tận lực di chuyển rất chậm, nhưng thông đạo quá lớn, mấy người vòng vo hồi lâu cũng không tìm được đường ra.

“Đến ngã ba.” (ĐĐ.LQĐ)

Phó Lăng Thiên nhú mày nhìn ba lối rẽ giống nhua như đúc trước mặt, đến cây đuốc gắn trên tường cũng giống nhau như đúc.

“Đi đường này thôi.”

Nhìn con đường trước mắt, nhắm mắt chọn một, dù sao đến thời điểm này, không có tình huống tồi tệ nào hơn hiện giờ. Văn Thanh còn lo lắng việc Mộc Vân Hạc cùng Phong Huyền Dịch.

Phó Lăng Thiên cùng Dung Chỉ, Tư Mã Lưu Vân ở chỗ này là bởi vì Vương Xúc Anh có hứng thú với bọn hắn nên không động đến bọn hắn, nhưng rõ ràng Mộc Vân Hạc cùng Phong Huyền Dịch lúc này không phải ở chỗ Minh chủ thì là chỗ sư muội Dung Chỉ.

Dọc theo đường đi nghe thấy Phó Lăng Thiên kể lại chuyện đã xảy ra tối nay, mặc dù Văn Thanh không hiểu rõ vì sao Vương Nguyên Bá lại đột nhiên làm như vậy, nhưng chuyện đã rất rõ ràng, sư muội Dung Chỉ đã liên thủ với ông ta.

Vận số rất tốt, đỡ Dung Chỉ đi không bao lâu, Phó Lăng Thiên nhìn thấy phía trước có ánh sáng, đi tới nơi phát ra ánh sáng, mới phát hiện phía trên có một nắp giếng, Văn Thanh đánh vỡ nắp giếng kéo mấy người lên, phát hiện nơi này là một rừng cây.

Hoang vu không có một bóng người, hình như nằm sâu trong rừng, cũng không thể quay lại đường cũ, mấy người chỉ có thể đi về phía trước. (ĐĐ.LQĐ)

Công lực Văn Thanh cao hơn rất nhiều, công Tư Mã Lưu Vân cũng không tổn sức, không giống Phó Lăng Thiên, hắn vốn bị Mộ Dung Yên đánh bị thương, giờ còn phải công theo Dung Chỉ.

Thấy hắn cố hết sức, Văn Thanh cũng không miễn cưỡng hắn, nhìn vách núi phía trước.

“Không bằng chúng ta nghỉ ngơi ở đây đã, lát lại đi, lúc này mới rạng sáng, muốn vào thành bây giờ thì cửa thành cũng không mở.”

Phó Lăng Thiên gật đầu, giấu đi sự suy yếu, đỡ Dung Chỉ, mọi người kéo nhau lên một vách đá cao khá khuất mới miễn cưỡng yên lòng ngồi xuống nghỉ một chút, phía sau mô đá là một dòng suối nhỏ, Văn Thanh kéo Tư Mã Lưu Vân đến bờ sông, vết thương trước ngực đã không còn chảy máu, nhưng bộ dáng kia vẫn khiến người ta không đành lòng.

Rửa sạch vết thương cho hắn, Phó Lăng Thiên cùng Dung Chỉ lẳng lặng tựa vào bên cây không nói chuyện, cảnh tượng dưới ánh trăng càng thêm thê lương.

Cẩn thận rửa sạch vết thương Tư Mã Lưu Vân xong, Văn Thanh xé rách y phục của mình miễn cưỡng băng bó lại giúp hắn, tựa hắn vào bên cây, nhìn mấy người trước mặt, Văn Thanh xoay người đi vào trong rừng, từ bữa cơm tối qua đến giờ không biết đã qua bao lâu, nhìn sắc trời, trời cũng chỉ mới tờ mờ sáng, trước tiên đi tìm ít thức ăn, chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Bắt hai con thỏ, lại lượm ít củi nhóm lửa, Văn Thanh mới ngồi xuống dựa vào cây.

Phó Lăng Thiên mở mắt nhìn Văn Thanh, hai nam nhân bên cạnh đều ngủ mê man không tỉnh lại.

“Thanh Nhi, nàng đã thay đổi.”

“Hả? Chỉ là huynh không phát hiện mà thôi.” (ĐĐ.LQĐ)

Văn Thanh cúi đầu, kéo lại y phục, đông kéo tây kéo xé vải băng bó vết thương cho Tư Mã Lưu Vân, trường sam trên người cũng đã tàn phá không chịu nổi.

Phó Lăng Thiên đứng dậy, cởi ngoại bảo của mình, tự tay mang vào cho nàng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Văn Thanh, ấn bả vai Văn Thanh, tựa hồ không để nàng cự tuyệt.

Văn Thanh dịch dịch thân thể, lui lại một vị trí cho hắn, thân thể hắn dán chặt vào nàng, mặc dù cảm thấy không được tự nhiên, nhưng vẫn ngồi yên.

Xoay xoay que xiên thịt thỏ, Phó Lăng Thiên thỉnh thoảng rũ mắt, nhưng cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng.

“Thanh Nhi, đã bao lâu chúng ta không gặp nhau, sao ta lại cảm giác nàng lạnh nhạt với ta rất nhiều.”

“Lạnh nhạt? Không có.”

Mỉm cười đáp, Tư Mã Lưu Vân cùng Dung Chỉ bên cạnh vẫn ngủ mê không tỉnh lại, thời điểm này hai người đơn độc ở chung vẫn có chút lúng túng.

“Trước kia nàng không gọi ta như vậy, sao từ khi gả cho vương gia, thái độ đối với ta cũng thay đổi.”

Thở dài, giống như hết sức xót xa, vẻ mặt của hắn, thật khiến Văn Thanh không thoải mái.

“Cũng không phải là, chỉ là.” Văn Thanh dừng một chút, giơ tay lên vỗ hán, “Làm sao lại không giống chứ, Lăng Thiên ca ca, lúc trước vì ngại Vương Gia, ta chỉ lo lắng hắn giận lây sang huynh.”

“Sao có thể, Vương Gia thông tình đạt lý, đã hứa thê, cũng sẽ không can thiệp đến chuyện của nàng nữa.” Sắc mặt Phó Lăng Thiên chuyển biến tốt hơn một chút rồi lại lập tức trầm xuống, “Nói đến vương gia, không biết Vương Gia cùng Mộc đại nhân bị lão tặc Vương Nguyên Bá giam giữ ở đâu.”

“Đợi ngày mai ra thành rồi nói, người của huynh đều ở ngoài thành sao?”

“Không.” Phó Lăng Thiên nhíu mày, quan sát chung quanh một chút, “Phần lớn đều ở trong thành, nhưng khu rừng này, ta không biết.”

83. Q.2 - Chương 29: Đã Sớm Chuẩn Bị Trước

Đã tự:

Edit: August97 (ĐD.LQĐ)

Văn Thanh đảo mắt nhìn chung quanh, quả thật đã không biết đi tới nơi nào, khung cảnh hết sức hoang lương (hoang vắng + thê lương), khu rừng chìm trong màn đêm đen kịt có vẻ đáng sợ dọa người.

Suy nghĩ về lộ tuyến, từ trong địa đạo đi không bao lâu đã tới khu rừng này, chắc còn ở trong thành mới phải, dù sao lúc đầu cũng ở phủ Minh Chủ, nhưng nhìn cảnh tượng này, rõ ràng là ở ngoại thành rồi, chẳng lẽ lúc đầu bọn nàng đã bị nhốt ở vùng ngoại ô?

Nhìn hồi lâu cũng không nhìn thấy con đường nào, nhưng mượn ánh trăng yếu ớt có thể nhìn thấy phía rừng cây bên kia có một đường mòn khá rộng, chạy dài đến xa xa, có lẽ đi theo con đường này có thể vào được trong thành.

Hôm nay ngay cả Phó Lăng Thiên cũng không nhận biết đường, cũng chỉ có thể thử như vậy, Văn Thanh dừng lại một chút, bỗng nhiên có cảm giác trên vai nặng trĩu, cúi đầu nhìn, chẳng biết lúc nào Phó Lăng Thiên đã nhắm mắt tựa vào vai nàng ngủ thiếp đi.

Ánh trăng chiếu xuống hàng lông mi thật dài tạo nên một bóng mờ tinh tế, khuôn mặt đẹp đẽ không hề phong bị, da thịt mặt ong cũng hết sức mê người.

Văn Thanh quay đầu đi không nhìn hắn nữa, Dung Chỉ cùng Tư Mã Lưu Vân tựa vào gốc cây đối diện vẫn còn đang hôn mê, thăm dò mạch bác Tư Mã Lưu Vân, may mắn không quá yếu, trong rừng cây yên tĩnh chỉ có tiếng hô hấp của mấy người, ăn ít thịt thỏ, không bao lâu sau Văn Thanh cũng dần dần dựa vào người Phó Lăng Thiên ngủ thiếp đi.

Mơ hồ cảm thấy có người gọi nàng, Văn Thanh mở mắt ra đã thấy Phó Lăng Thiên đứng đối diện, Tư Mã Lưu Vân vẫn hôn mê như cũ, Dung Chỉ đã tỉnh lại, ngồi bên gốc cây tựa hồ đang điều tức thân thể.

“Hắn không sao chứ?” Nhỏ giọng hỏi Phó Lăng Thiên, nhìn Dung Chỉ, giọng nói nhỏ nhẹ.

“Chỉ là chứng khí hư, hắn truyền toàn bộ nội lực cho nàng, cần một thời gian bồi bổ và điều hòa khí tức.”

Văn Thanh nhíu mày, nơi hoang sơ dã ngoại này thì đi đâu tìm thuốc, nhìn phương hướng ngày hôm qua thoát ra, không có chút dấu vết của bọn người truy đuổi tới, cũng không có chút âm thanh nào, có vẻ chuyện bọn họ trốn thoát chưa bị phát hiện.

“Ta thấy thời gian đã không còn sớm, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian tìm đường trở về thôi, càng trì hoãn thời gian càng khiến Vương Gia gặp bất trắc, đầu mấy người chúng ta cũng không còn.”

Về mặt Phó Lăng Thiên đầy khăn trương, quay đầu lại nhìn Tư Mã Lưu Vân, rồi rầm:

“Tại sao đến bây giờ Tư Mã Công Tử vẫn chưa tỉnh lại?”

Vân Thanh cau mày, quả thật hắn đã bất tỉnh cả đêm, nhưng hắn bị thương nặng như vậy, lại không thể xử lý vết thương tốt, nói không chừng là thân thể suy yếu.

“Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian tìm đường về đi.”

Phó Lăng Thiên gật đầu, tiến lên đỡ Dung Chỉ, bước chân Dung Chỉ không vững, suýt chút nữa ngã xuống.

“Sao vậy?!”

Vân Thanh đưa tay đỡ cánh tay hắn, lại thấy sắc môi hắn tái nhợt, mặc dù đã tỉnh, nhưng trên khuôn mặt lại không có chút huyết sắc.

“Không sao, ta điều tức vài ngày là được.” Dung Chỉ mỉm cười để Vân Thanh yên tâm, khuôn mặt vẫn tái nhợt như cũ.

“Sư phụ.” Muốn nói lại thôi, Vân Thanh xoay người đỡ Tư Mã Lưu Vân lên, Phó Lăng Thiên đứng bên cạnh Dung Chỉ, chuẩn bị tùy thời đỡ hắn.

Mấy người vượt qua rừng rậm, đi tới lối mòn có thể coi là đường, đi đường lớn không an toàn, họ chỉ dám đi đường nhỏ xuyên qua rừng rậm. (ĐĐ.LQĐ)

Đi suốt hai canh giờ mới thấy phía trước có một quán trà nhỏ, công mấy người đi tới, chủ quán trà là một lão bá mặt mũi hiền lành, mặc dù chỉ có lác đác vài vị khách, nhưng trên mặt khuôn mặt lão vẫn nở nụ cười tươi tắn, thấy mấy người họ quần áo lấm lem đi đến, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên mấy phần lo lắng.

“Mấy vị khách quan từ đâu đến, chẳng lẽ lại gặp phải thổ phỉ?”

Nhìn dáng vẻ ân cần của lão bản này, mấy người cũng không thể nói chuyện thật tình, chỉ có thể ulla theo mấy lời phán đoán mà lão bản nghĩ tới, ngược lại lão bản này hết sức nhiệt tình, tốt bụng đưa ấy người mấy bộ y phục sạch sẽ, đưa ít thuốc trị thương cho Tư Mã Lưu Vân, cuối cùng còn nói với mấy người, trước mặt hai dặm đường sẽ có nơi trốn xe ngựa, nơi này là ngoại ô, nếu muốn vào thành, ít nhất cũng phải ngồi xe ngựa hai canh giờ.

Cho lão bản ít bạc, thế nào lão cũng không nhận, lúc sau Phó Lăng Thiên lén đặt bạc trên bàn trà, mấy người lặng lẽ rời đi mới không bị phát hiện.

Giống như lão bản kia nói, mấy người đi theo con đường này không bao lâu quả nhiên nhìn thấy phía trước có một nơi cho thuê ngựa, mua chiếc xe ngựa đủ hai người vào bên trong, Phó Lăng Thiên ngồi bên ngoài điều khiển xe ngựa, Vân Thanh ngồi bên cạnh hắn, đề phòng có gì bất trắc.

Thân thể Tư Mã Lưu Vân cùng Dung Chỉ còn suy yếu, hơn nữa người bị thương nặng, cũng không dám đi quá nhanh, vốn lộ trình là hai canh giờ thì phải đi gần ba canh giờ mới đến, thời điểm đến sơn trang, chẳng biết lúc nào nó đã bị bao vây bởi một đại đội nhân mã.

Phó Lăng Thiên Hạ lập tức đỡ Vân Thanh xuống xe, cũng không kịp dừng lại, liền tiến lên hỏi thăm.

“Thưa Tướng!”

Thống lĩnh biết Phó Lăng Thiên, vừa thấy hắn đi tới liền nhanh chóng hành lễ, Vân Thanh đỡ Tư Mã Lưu Vân theo phía sau, Dung Chỉ cũng xuống xe ngựa.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mặt tướng phụng mệnh Hoàng thượng đóng quân ở ngoài thành đợi lệnh điều binh tiêu diệt Vương Nguyên Bá cùng Vu nữ tà giáo Mộ Dung Yên, hôm qua nhận được tín hiệu của Vương Gia mới vội vàng chạy vào thành, muốn tìm Thừa Tướng đại nhân thương lượng đối sách, lại phát hiện ngài không ở đây, may mắn Thừa Tướng đã trở lại.”

Về mặt thống lĩnh thị vệ chính khí, đưa lệnh bài bên hông cho Phó Lăng Thiên xem.

Phó Lăng Thiên gật đầu, nhìn đoàn binh lính, nhân số không ít, vả lại phần lớn đều là binh sĩ tinh nhuệ, những người này hẳn vẫn biết.

“Vương Gia ! Sao Vương Gia không có ở đây!”

Còn chưa đi vào bên trong đã nghe thấy bên trong truyền tới một giọng nói nóng nảy quen thuộc, Văn Thanh nhíu mày, không thể nào... (Diễn-đà-Lê-Q-ý-Đô)

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Mạc Tử Thần, toàn thân bạch y nhanh chóng chạy ra từ trong viện, thấy Văn Thanh đang đỡ Tư Mã Lưu Văn thì hơi kinh ngạc.

“Vương, vương phi?”

“Quản gia.” Văn Thanh mỉm cười, hẳn thấy Văn Thanh đỡ người, vội chạy tới giúp một tay tiếp nhận Tư Mã Lưu Văn.

“Có đại phu ở đây không, mau mời đại phu tới chữa trị cho hần.” Văn Thanh quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng Phó Lăng Thiên, hẳn tựa hồ vừa lấy lại tinh thần, lập tức ra lệnh.

Không bao lâu sau, đại phu trong sơn trang đã tới, đặt Tư Mã Lưu Văn lên giường, đại phu bắt mạch chữa trị cho hần, Dung Chỉ cũng ngồi trên xe ngựa hồi lâu, cộng thêm vết thương trên người, mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi, tuy nói Mạc Tử Thần có phần không thân thiện, nhưng răng nanh sắc bén vẫn còn chưa lộ ra.

Thân thể Phó Lăng Thiên hiện tại cũng không được tốt lắm, nhưng hần vẫn gắng gượng theo Thống lĩnh thị vệ vào trong phòng, Văn Thanh suy nghĩ một chút, đứng lên tiến vào theo hần, dù sao Mộc Vân Hạc vẫn còn nằm trong tay Vương Nguyên Bá, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng.

“Sao các người có thể nhận được tín hiệu của Vương Gia?” Không còn kịp nghỉ ngơi, Phó Lăng Thiên ngồi xuống, nhìn Thống lĩnh thị vệ Lý Thanh Sơn có phần khẩn trương đối diện.

“Sáng nay, chúng mặt tướng vừa mới đóng quân ở ngoại thành đã ước định cùng Vương gia, nếu gặp phải nguy hiểm gì, liền phóng đạn tín hiệu, chúng mặt tướng ở ngoại thành nhìn thấy, liền vội vàng chạy tới.”

“Nói như vậy, Vương Gia đã sớm biết các người ở ngoại thành?” Phó Lăng Thiên nhíu mày, hiển nhiên chuyện này hần không biết. (ĐD.LQĐ)

” Hoàng thượng sợ Phó đại nhân lo lắng quá nhiều chuyện, ảnh hưởng đến cuộc du ngoạn của ngài, không cần chú ý, mặt tướng chỉ muốn biết rốt cuộc Vương Gia đã xảy ra chuyện gì.”

Phó Lăng Thiên mỉm cười, mặc dù không khó nhìn ra nét không vui trên khuôn mặt hần, nhưng cũng đem sự tình đã diễn ra nói rõ ràng.(Diễn-đà-Lê-Q-ý-Đô)

“Nói như vậy, bây giờ Vương Gia còn đang nằm trong tay Vương Nguyên Bá!” Lý Thanh Sơn vừa nghe liền đứng bật lên, “Tên Vương Nguyên Bá này thật vô pháp vô thiên, ngay cả Vương Gia cũng dám động!”

“So với Vương Nguyên Bá, nữ nhân kia càng lớn mật.” Văn Thanh nhíu mày, thấy ánh mắt hai người đều chuyển về phía nàng, không được tự nhiên nói tiếp, “Các người có biết Mộ Dung Yên có lai lịch như thế nào?”

Lý Thanh Sơn nhìn Văn Thanh, hình như rất bất mãn nữ nhân này dám chen vào, nhưng nhìn sắc mặt của Phó Lăng Thiên, không dám phản bác.

“Tra được ả ta là nữ nhi duy nhất của Trần Quốc Đại Tướng quân Mộ Dung Vương tiền triều, lúc Tiên Hoàng Công chết trong tay Tiên Hoàng, có sư phụ là một vị tuyệt thế cao nhân, nay đã qua đời, nghe nói sau khi sư phụ qua đời, ả ta vẫn triệu tập những võ lâm nhân sĩ bất mãn với Hoàng đế làm thế lực của mình, võ công ả ta rất cao cường, nếu không nghe lệnh của ả thì chẳng tay giết chết, còn lại thì thu vào dưới trướng, cộng thêm một vài con chó trung thành với Tiền triều, nay thế lực của ả ta không thể coi thường, chính vì như thế mà Hoàng thượng mới gọi ta tới điều tra ả, thuận tiện âm thầm bảo vệ Vương Gia.”

Sắc mặt Lý Thanh Sơn khó coi, có ngốc đi nữa cũng có thể nhìn ra nét không vui trên khuôn mặt Phó Lăng Thiên.

“Nếu Vương Nguyên Bá cầu kết với ả ta, lợi dụng thế lực võ lâm, rất dễ dàng phát động võ lâm chính biến, đến lúc đó giang hồ...” Phó Lăng Thiên dừng một chút, Lý Thanh Sơn cũng im lặng, hai người đều hiểu hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

“Ngày mai trên Đại hội võ lâm đoạt lấy chức vị Minh Chủ chẳng phải là được sao.”

Vân Thanh bật thốt lên, hai người đều chuyển ánh mắt về phía nàng, bộ dáng bình tĩnh hiểu ra, nhất là Phó Lăng Thiên, ánh mắt tỏa sáng.

“Ta nhớ lắm sao? Chẳng lẽ không đúng là ngày mai?” Vân Thanh cau mày, nhìn bộ dáng Phó Lăng Thiên, hình như muốn để nàng tham gia.

“Không, nàng nói đúng.” Phó Lăng Thiên cười cười, Mạc Tử Thần đi tới, vẫn đứng một góc nên ít ai chú ý đến hắn. (Diễn-nà-Lê-Q-Đô)

“Ai đây? Lại không nói đến chuyện không nhất định có thể đoạt được giải quán quân, Thừa Tướng đại nhân ngài suy yếu như vậy, thế nào đi tham gia Đại hội võ lâm, lại bị lão tặc phát hiện dấu vết, chỉ sợ an nguy của Vương Gia cùng Mộc trở nên cấp bách.”

Phó Lăng Thiên không trả lời hắn, mà là trực tiếp đưa mắt nhìn sang Vân Thanh, Vân Thanh minh bạch ý tứ của hắn, nhưng căn bản nàng không có hứng thú với việc phân tranh của triều đình, nếu đi tranh đoạt chức vị Minh chủ võ lâm, kế tiếp lại trợ giúp bọn hắn diệt trừ phản tặc, mặc kệ như thế nào, quá mức tỏa sáng luôn bị người đời để mắt tới.

“Ta?”

Vân Thanh nhún mày, biểu đạt sự không tình nguyện của nàng rõ ràng.

Phó Lăng Thiên quay đầu mím môi, nở nụ cười khổ, thấy bộ dáng hắn như thế, Vân Thanh cũng không biết như thế nào cho phải.

“Thừa Tướng, các ngài cứ thương nghị trước, trước tiên mặt tướng sẽ phái người vào thành điều tra một phen, rốt cuộc Vương Gia ở đâu.” Lý Thanh Sơn nhận thấy sự trầm mặc của hai người, rất tự giác lui xuống.

Chỉ còn lại mấy người: Vân Thanh cùng Phó Lăng Thiên và Mạc Tử Thần.

84. Q.2 - Chương 30: Quy Tắc Trò Chơi

“Thừa Tướng, ngài đùa gì thế, Mộc tiểu thư là một nữ nhân, lại là giai nhân khuê tú, sao có thể tham gia Đại hội võ lâm, nếu bị thương thì làm sao.”

Sắc mặt Mạc Tử Thần hơi khó coi, nhưng hắn đã quen biết nhiều năm với Phó Lăng Thiên, biết y sẽ không làm chuyện không nắm chắc, nhưng trong ấn tượng của hắn, Vân Thanh cũng chỉ là một nữ nhân có chút cường hãn thông tuệ thôi.

“Thanh Nhi, chuyện hôm nay cũng không phải là chuyện của cá nhân nàng, nó hệ lụy đến an nguy quốc gia, nếu nàng vượt qua cửa ải này, Hoàng thượng sẽ càng thêm thưởng thức phụ thân và huynh trưởng nàng, nói không chừng Mộc đại nhân có thể một bước lên mây trong triều đình, cũng không cần nhìn sắc mặt mấy viên quan ngạo mạn kia mà luôn cúi đầu.”

Phó Lăng Thiên dừng một chút, lại nói tiếp, (ĐD.LQĐ)

“Quan trọng nhất là, hiện tại vương gia cùng Mộc đại nhân không biết ở nơi nào, cũng không biết hiện tại ra sao, hiện nay, người duy nhất có thể địch lại Vương Nguyên Bá, trong chốn võ lâm chỉ sợ cũng không có

mấy người, nàng được truyền công lực cường đại của sư phụ, hơn nữa nghe Dung Chỉ nói, trong cơ thể nàng đã sớm có một nguồn nội lực cao hơn cả hần. Hai cỗ nội lực cường đại dung hợp, không lý do gì nàng bại dưới tay Vương Nguyên Bá.”

Phó Lăng Thiên hết sức khẳng định, ánh mắt bình thản cũng lộ ra sự khẩn cầu.

“Dù sao Vân Hạc cũng là ca ca nàng, coi như quá khứ hần làm chuyện có lỗi với nàng, lúc này nàng cũng không thể vì chuyện đó mà khôngg cứu hần.”

Phó Lăng Thiên thấy Văn Thanh chậm chạp không nói lời nào, cho là nàng còn đang tức giận chuyện Mộc Vân Hạc ngăn trở tình cảm của Văn Thanh cùng Dung Chỉ.

Văn Thanh cau mày, Mạc Tử Thần đứng bên cạnh nàng, nghe chuyện mà không hiểu ra sao, nhìn bộ dáng nghiêm túc của hai người, muốn hỏi nhưng lại không thể không nhin xuống.

“Huynh hãy để ta suy nghĩ một chút.”

Dừng một chút, vẫn cảm thấy chuyện này nên nói trước với Dung Chỉ, Phó Lăng Thiên thấy biểu cảm của Văn Thanh cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, hần có cảm giác Dung Chỉ không phản đối liền gật đầu đồng ý. (ĐĐ.LQĐ)

Bước vào cửa phòng Dung Chỉ, bên trong hoàn toàn yên tĩnh, đi tới trước giường mới nhìn thấy Dung Chỉ ngồi tĩnh tọa trên giường, nghe thấy âm thanh Văn Thanh tiến vào mới mở mắt ra.

“Sao vậy, có chuyện gì sao?” Thấy Văn Thanh cau mày không vui, Dung Chỉ đưa tay kéo nàng qua.

Văn Thanh ngồi bên cạnh hần, nhìn sắc mặt tái nhợt của hần không nhin được lên tiếng, “Toàn bộ nội lực của người đều truyền cho ta, vậy võ công của người cũng không còn nữa sao?”

“Sao có thể như vậy, ta tu dưỡng mấy tháng sẽ hết chuyện.” Dung Chỉ mỉm cười, sắc mặt tái nhợt thoáng dễ nhìn hơn một chút. “Đã có tin tức của đại ca nàng chưa?”

“Chưa có, Phó đại nhân nói muốn để ta đi tham gia đại hội võ lâm.”

“Vậy cũng tốt, ít nhất có thể gây khó khăn với địa vị Minh chủ võ lâm của Vương Nguyên Bá, là đòn ngáng chân với sư muội ta.” Dung Chỉ thở dài, cũng là chuyện ngoài dự đoán, bầu không khí tương đối yên tĩnh, thấy Văn Thanh vẫn nhìn mình, lại nói thêm, “Nàng làm gì ta đều sẽ ủng hộ, nhưng nếu cuối cùng sư muội rơi vào trong tay các nàng, ta mong các nàng sẽ lưu cho nàng ấy một con đường sống. ”

“Ta sẽ nói với Phó đại nhân .”(ĐĐ.LQĐ)

“Từ nhỏ sư muội lớn lên cùng ta, là người có tâm nhân, nhưng không phải là người xấu, từ sau khi biết phụ thân nàng ấy gặp phải thảm án diệt môn... Mỗi người đều có số mệnh riêng, Thanh Nhi, ta biết rõ nàng lo lắng điều gì, mọi việc hãy lưu lại ình một đường lui, quá mức sắc bén tuyệt tình, một ngày nào đó sẽ bị người khác hủy diệt.” Dung Chỉ nắm lấy tay Văn Thanh, xúc cảm ấm áp khiến tâm hồn Văn Thanh thoáng an bình lại, thì ra cái gì Dung Chỉ cũng biết.

“Người hi vọng ta sẽ đi sao?”

“Vì ca ca nàng, nàng phải đi.” Ánh mắt Dung Chỉ đầy kiên quyết, trên khuôn mặt tái nhợt là nụ cười ấm áp, “Lấy công lực hiện tại của nàng, đánh bại Vương Nguyên Bá cũng là chuyện khá dễ dàng, cho dù ông ta có liên thủ cùng sư muội ta, không chừng cũng không phải là đối thủ của nàng.”

“Ta thật sự có bản lĩnh như vậy sao?”

“Nội lực của nàng vốn rất cao, chỉ cần bộc phát lần thứ nhất thì nàng sẽ lĩnh ngộ toàn bộ công lực rất nhanh, khi đó sẽ không có ai là đối thủ của nàng, nói đến chuyện này, Thanh Nhi, nàng không biết công lực trước kia trong cơ thể nàng là do ai truyền lại sao?”

“Ta không nhớ rõ, sau khi ra ngoài cũng không có thời gian hỏi bọn họ.” Văn Thanh nhíu mày, quả thật rất kỳ quái.

“Nếu như có thể cứu ra ca ca nàng ra, có lẽ hần sẽ biết.”

Dung Chỉ mỉm cười, trong lời nói đã hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Phó Lăng Thiên, nhưng điều hấn lo lắng cũng giống như Văn Thanh, bước chân vào hố đen này, cũng không biết có thể ra ngoài được hay không.

Văn Thanh cũng nghĩ giống hấn, hỏi han thêm mấy câu liền rời đi. (ĐD.LQĐ)

Dung Chỉ giúp đỡ nàng, đây là điều không thể tốt hơn, bởi vì trong lòng nàng cũng muốn cứu Mộc Vân Hạc.

Xoay người tìm Phó Lăng Thiên đồng ý chuyện đó, Phó Lăng Thiên lập tức phái người đi phủ Minh Chủ, báo một danh ngạch (tên người), mặc dù là nữ nhân, nhưng trong đại hội võ lâm cũng không thiếu phái nữ tham gia, môn phái nữ nhân cũng không thiếu.

Cổ ý phân phó phòng bếp nấu rất nhiều thức ăn cho bữa tối, nhưng bởi vì vấn đề thân thể mấy người, nên cũng không ngồi ăn chung.

Tư Mã Lưu Vân vẫn chưa tỉnh, đại phu nói thân thể hấn không có gì đáng ngại, nhưng vết thương bị nhiễm trùng nhẹ, chỉ cần an dưỡng mấy ngày sẽ chuyển biến tốt, nhưng hấn vẫn nằm trên giường không tỉnh lại, hỏi đại phu, lão cũng nói không biết vì nguyên nhân gì.

Đứng trước giường Tư Mã Lưu Vân, cảm xúc Văn Thanh phức tạp, dù sao hấn bị thương cũng là vì cứu nàng, nhìn bộ dáng hiện tại kia của hấn, cũng không biết nói thế nào về tâm trạng của nàng, rõ ràng hấn biết tình cảm của nàng cùng Dung Chỉ, nhưng vẫn liều mạng cứu nàng như vậy.

Đêm đã khuya, tiến lên đắp chăn giúp hấn, sắc mặt hấn tái nhợt, tay chân cũng lạnh lẽo.

Đưa tay nắm lấy tay hấn, nhưng lại bị hấn nắm ngược lại không buông ra, cố gắng gỡ tay xuống hồi lâu cũng không thấy hấn có dấu hiệu buông ra, Văn Thanh nhíu mày, nhìn Tư Mã Lưu Vân trên giường, càng cố gắng thoát ra càng bị hấn nắm chặt hơn.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, bầu trời đã đen nhánh, nửa vầng trăng treo trên không trung, chiếu ánh sáng dịu dịu vào khắp gian phòng, gương mặt dưới ánh trăng của Tư Mã Lưu Vân lại càng thêm anh tuấn, nhưng sắc mặt tái nhợt như cũ vẫn khiến người ta bận tâm.

Văn Thanh nhíu mày, cố gắng đẩy tay hấn ra, đắp kín chăn cho hấn mới xoay người nhẹ nhàng đi ra cửa.

Phía sau, một đôi mắt tươi cười mờ ám đen lúng liếng lưu chuyển mấy vòng. (ĐD.LQĐ)

“Thanh Nhi, Thanh Nhi.”

Còn chưa mở mắt ra, Văn Thanh đã cảm thấy bên giường có người lay lay cánh tay nàng, ngồi dậy xoa xoa cặp mắt buồn ngủ, thấy Phó Lăng Thiên đang đứng trước giường nàng, trong phòng còn có Mạc Tử Thần.

Hấn một thân trường bào vân sắc dịu dàng nho nhã, dây lụa cổ định toàn bộ phần tóc ra phía sau, bên hông đeo trường kiếm phỉ thúy, toàn thân hùng hực khí khái anh hùng.

“Thanh Nhi, nhanh thức dậy thôi, chớ nhầm giờ, nếu đến trễ, cho dù nàng cầm chắc chức vị minh chủ cũng sẽ lưu lại câu chuyện đầu đề cho người khác.”

Phó Lăng Thiên tươi cười nhìn Văn Thanh, Văn Thanh nhíu mày liếc mắt nhìn hai người.

Hai người bất động, đều không nói chuyện cũng không rời đi.

“Các huynh không ra ngoài làm sao ta thay y phục?!” Văn Thanh bất đắc dĩ rống lên một tiếng, hai người đối diện nhìn nhau mới bừng tỉnh hiểu ra, cười cười ra ngoài, đóng cửa giúp Văn Thanh vẫn không quên dặn dò nàng nhanh nhanh lên một chút.

Tùy ý chọn một bộ trang phục gọn gàng thoải mái, Văn Thanh rửa mặt xong liền đi ra cửa, bữa sáng cũng dùng trong xe ngựa.

Phó Lăng Thiên đưa Văn Thanh lên xe ngựa liền rời đi, theo kế hoạch, Mạc Tử Thần sẽ mang nàng nhập hội trường, hai người xâm nhập vào dưới tên của một bang phái, bang phái này là do trước kia Phong Huyền Dịch vì muốn tham gia náo nhiệt ở đại hội võ lâm mà sáng lập, cũng không ngờ lúc này lại có đất dụng võ.

Xe ngựa chạy trên đường hơn nửa canh giờ, rốt cuộc mới vào trong thành, hôm nay cảnh trí trên đường càng thêm phồn hoa so với thường ngày, bởi vì thời gian Văn Thanh cùng Mạc Tử Thần đến vẫn còn tương đối sớm, võ lâm nhân sĩ trên đường cũng nhiều hơn, phần lớn là đi dạo phố hoặc dùng điểm tâm.

Đại hội võ lâm tổ chức trong ba ngày, mọi người tham gia đều là cao thủ các môn phái, mỗi môn phái chỉ có thể phái một người tham gia, nên phần lớn người tham gia đều là cao thủ hạng nhất, tổng cộng lời đài trừ hoạch mười người, nhân số dự thi hằng năm đều chừng hai mươi, đấu một với một, ngày thứ nhất, nhân số cũng có thể sụt giảm một nửa, ngày thứ hai so tài, nhân số cũng chỉ có thể dư lại hai người, ngày thứ ba cũng chính là trận chung kết, trận chung kết đi qua, còn phải thắng vị Minh chủ võ lâm tiền nhiệm mới có thể chính thức tiếp quản vị trí minh chủ. (ĐĐ.LQĐ)

Nhiều trận tranh tài như vậy, không có thể lực tốt tuyệt đối không thắng được, nên trong lịch sử, minh chủ võ lâm đều là nam nhân, mà Vương Nguyên Bá được xem như là một nhân vật lợi hại, liên tục chiến thắng bốn lần, cũng chính là 16 năm, từ lúc hai mươi mấy tuổi đã bắt đầu làm minh chủ, có thể chống đỡ lâu như vậy tất nhiên là có nguyên do.

Vốn tham gia đại hội võ lâm đều là cao thủ võ lâm, sau khi tham gia mấy trận đấu ác liệt còn chưa khôi phục hoàn toàn thực lực, có thể tiến đến cuối cùng cũng đã là cao thủ đứng đầu, nhưng sau khi trở thành cao thủ đứng đầu lại còn phải đấu với minh chủ tiền nhiệm, cho dù có là cao thủ thì cũng thua dưới tay người đó.

Cho nên thường thì minh chủ võ lâm đã qua ngũ tuần (50 tuổi), lớp nam tử trẻ tuổi mới có cơ hội.

Nghe Mạc Tử Thần giới thiệu xong, Văn Thanh cũng di chuyển ánh mắt đến nơi tổ chức Đại hội võ lâm, Mạc Tử Thần không biết lấy từ đâu ra thiệp mời, đưa cho hai người gác cửa mới có thể đi vào.

Cùng nhau đi vào, bên trong náo nhiệt hơn hẳn, bình thường tới tham gia đại hội võ lâm đều là Bang chủ các môn phái, bang chúng dưới quyền tất nhiên rất hy vọng Bang chủ của mình có thể lên làm Minh chủ, nên mặc dù mỗi bang phái dự thi chỉ có một người, nhưng cũng hi vọng khí thế của mình lớn hơn, vì vậy sau lưng thường sẽ đi theo các cao thủ khác của bốn phái, ít thì mười mấy người, nhiều thì hơn trăm người, cao thấp không đều, nhưng có thể tới nơi này, không phải cao thủ tuyệt không dẫn theo.

Vào hội đài, phóng tầm mắt nhìn qua, xem chừng cũng chỉ là mấy lão ông bốn năm mươi tuổi, mang theo cao thủ bốn phái ngồi ở vị trí hàng đầu, trẻ tuổi nhất cũng đã hơn ba mươi gần bốn mươi, bình thường các Bang chủ trong môn phái đều có võ công cực kỳ cao cường, lại là người uy nghiêm có uy tín, cho nên những người này có phần đứng tuổi cũng là điều dễ hiểu, nhưng Văn Thanh vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao năm đó Vương Nguyên Bá trẻ tuổi như thế đã tham gia đại hội võ lâm.

“Ngồi xuống.”

Vừa xuất thần, liền bị Mạc Tử Thần kéo đến bên cạnh ngồi xuống, thật ra thì bang phái hai người được Phong Huyền Dịch trước kia giả thần giả quỷ nên vẫn có chút danh tiếng, nhưng danh tiếng ở đây cũng bị các bang phái khác áp đảo hẳn, vì thế mà hai người được an bài ngồi ở vị trí cuối cùng.

85. Q.2 - Chương 31: Đại Hội Bắt Đầu

Edit: August97

Cũng không lâu lắm, Vương Nguyên Bá liền bị hai nam nhân vây quanh trên đài tỷ võ, ông ta mặc một trường bào màu rậm nắng mười phần hòa ái, vừa đứng lên, toàn bộ người dưới đài đều đứng lên theo, Văn Thanh cũng đứng lên, cho đến khi ông ta phát phát tay mới thấy những người bên cạnh ngồi xuống.

“Các vị, hôm nay là ngày tỉ thí đầu tiên của Đại hội võ lâm, Vương mỗ đã thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc dưới đài, cũng tin tưởng nhiều người không phải lần đầu tiên tới đây, chắc cũng đã hiểu rõ quy củ, ta cũng không muốn nói nhiều, mọi người hãy chuẩn bị trước một chút.”

Nói mấy câu, Vương Nguyên Bá liền lui xuống đài, theo như Mạc Tử Thần nói, ngày đầu tiên, ông ta chỉ lên phát biểu, cũng sẽ không quan sát trận đấu, lúc cuối cùng mới xuất hiện, vậy nên Văn Thanh mới thoáng yên lòng, không sợ bị ông ta phát hiện quá nhanh.

Sau khi Vương Nguyên Bá xuống đài, một lão nhân khoảng hơn năm mươi tuổi tiến lên, nhìn dáng dấp có vẻ là người hầu của Vương Nguyên Bá, ghé tai nói gì đó, sau đó lại bắt đầu đốt pháo, dù sao Đại hội võ lâm cũng là sự kiện lớn của võ lâm giang hồ, tất nhiên rất phô trương.

Nghe nói ở phủ Minh Chủ, mỗi ngày mấy vị khách kia đều có món ngon phong phú để thưởng thức, xem kịch hát mỗi đêm, còn có nha hoàn đặc biệt đến hầu hạ.

Nhưng những năm trước, Phong Huyền Dịch cùng Mạc Tử Thần không vào phủ Minh chủ, nên lần này cũng vậy, hai người không ở đó.

Sau khi múa rồng múa lân kết thúc, một lão nhân khác lại lên đài, đọc hai cái tên, sau đó hai nam nhân tiêu sái bay lên.

Phương thức tỷ võ rất đơn giản, dù sao Đại hội võ lâm cũng không phải là trò đùa, quy tắc là chỉ cần rơi ra ngoài vòng lôi đài thì thua, nhưng không ngoại trừ có trường hợp sắp bị đánh chết cũng không thể xuống đài được, chính là đối phương cố ý muốn giết người đó, phương diện này vẫn có quy định, nếu xuất hiện tình huống như thế, kẻ đánh người sẽ trực tiếp bị xóa tư cách thi đấu, Đại hội võ lâm được nhân tính hóa, sẽ không khiến người mất mạng, nếu cảm thấy không đánh lại hoặc không muốn đánh, có thể trực tiếp nhảy xuống lôi đài.

Số tuổi của hai nam nhân này đều chừng bốn mươi, xuất chiêu tương đối nhanh nhẹn, qua hai trăm chiêu vẫn không phân thắng bại, cũng không nhìn ra công lực của người nào mạnh hơn.

Hai người đánh nhau rất kịch liệt, cũng không có ai có nửa phần thối lui, mắt thấy đã qua gần nửa canh giờ, hai người kia vẫn không nhanh không chậm so chiêu như cũ, một vài người dưới đài đã xoay người tụ họp uống rượu với huynh đệ cùng bang phái, lại có người mắt không chớp nhìn chăm chăm lôi đài, trong lòng yên lặng ghi nhớ những chiêu thức lợi hại kia.

Mạc Tử Thần híp mắt, vẻ mặt buồn chán.

“Không phải ngươi thích xem cái này sao?”

Thấy bộ dáng lười biếng này của hắn, Văn Thanh hơi kỳ quái, cố ý sáng lập ra một môn phái, không phải là vì muốn xem cái này sao.

“Là vương gia thích xem, ta chỉ đi cùng hắn, thật không hiểu nổi trò đánh đánh giết giết này có gì hay.”

Ánh mắt Mạc Tử Thần càng mất hứng, quả thật bộ dáng kia giống như sắp ngủ, may mà vị trí hai người ngồi khá khuất, người khác không thấy được bộ dáng kia của hắn, nếu không cũng sẽ bị gán tội danh không tôn trọng Đại hội võ lâm.

Văn Thanh búng nổ trong nháy mắt, nhìn trên lôi đài, rốt cuộc đã thấy có một người bắt đầu rơi xuống thế yếu, thật ra nàng cũng không thích xem những trận đánh nhau như thế này, mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng giằng giạt sinh tồn như vậy, tựa như quay lại xã hội nguyên thủy.

Hai người đánh nhau một lúc lâu, rốt cuộc mới thấy nam nhân áo đen rơi xuống lôi đài, hình như những người đang ngồi xem cũng đã quen với cảnh tượng như vậy, tương đối bình tĩnh, Mạc Tử Thần ngồi một bên đã có dấu hiệu ngủ gật.

Văn Thanh cũng lười gọi hắn, nguyên một buổi sáng mới xác định được ba người tiến vào vòng so tài thứ hai, buổi chiều còn có bảy trận nữa.

Mạc Tử Thần ngủ gật nói muốn trở về, lại bị Văn Thanh kéo lại, ngồi ở bàn ăn phủ Minh Chủ, Văn Thanh quan sát người bên cạnh, phần lớn đều đã thấy qua, trong phủ Minh Chủ cũng rất yên bình.

“Đúng rồi, ở Đại hội võ lâm lần trước, ngươi có thấy nữ nhi Minh Chủ hay không?”

“Có thấy qua, hình như Vương Nguyên Bá rất yêu thương nha đầu kia, lần Đại hội võ lâm nào cũng để nàng ta lộ diện.”

Mạc Tử Thần không chút để ý trả lời, nhìn qua thấy hắn rất buồn chán.

“Hình như hôm nay không thấy đâu.” Hậu tri hậu giác nhìn Văn Thanh, Văn Thanh cười nhìn hắn không nói thêm gì nữa.

Nếu Vương Xúc Anh không tới Đại hội võ lâm, chỉ có hai khả năng, thứ nhất là bị nàng đả thương, không cách nào tới, thứ hai chính là Phong Huyền Dịch cùng Mộc Vân Hạc bị nàng ta giam lại. Cũng có thể nàng ta không muốn tới, nhưng khả năng này không nhiều, nếu không cũng đã tới rồi, lần này sẽ không vì tâm tình không tốt mà vô duyên vô cớ bỏ qua.

Văn Thanh hồi tưởng lộ tuyến ngày đó từ địa đạo ra ngoài, lại bay lên nóc nhà nhìn địa đồ phủ Minh chủ, rất nhiều gian phòng, cũng rất nhiều viện tử, liếc mắt nhìn qua, căn bản không biết đâu vào đâu.(ĐĐ.LQĐ)

Mơ hồ cảm thấy gian phòng trước mặt khá quen thuộc, phóng mắt lại gần mới phát hiện hình như đây chính là gian phòng của Vương Xúc Anh nàng từng lên vào, Tư Mã Lưu Vân được phát hiện ở chỗ này.

Quay đầu lại nhìn Mạc Tử Thần, hắn đang buồn chán nằm sắp trên bàn uống trà, Văn Thanh nhíu mày, muốn tới xem một chút, lại phát hiện nơi đó cũng không có người ra vào, ít nhất thì từ khi nàng chú ý, không có người vào hay đi ra, ngay cả đi qua cũng không có.

Tuy nói lúc này là Đại hội võ lâm, nhưng điều này cũng thật quý dị, mấy ngày nay phủ Minh Chủ bởi vì tiếp đãi khách khứa, mua rất nhiều nha hoàn, lúc này phải hầu hạ người tham gia Đại hội võ lâm, trong phủ phải có rất nhiều hạ nhân mới đứng, hơn nữa Vương Xúc Anh là nữ nhi Minh Chủ, nếu hôm đó thực sự bị nàng đả thương, chắc chắn phải có nha hoàn ra vào liên tục.

Nghĩ như vậy, nhất định là Vương Xúc Anh không ở nơi này, nhìn những đình viện khác nằm chung quanh trong phủ Minh Chủ phủ, trên đường đều là tốp năm tốp ba nha hoàn đi tới đi lui, không quá tập trung, hoàn toàn không có phòng của Vương Xúc Anh.

Tuy có hơi kỳ quái, nhưng Văn Thanh tựa hồ đã xác nhận Vương Xúc Anh không ở đây, không ở đây, có thể là ở cùng với Phong Huyền Dịch cùng Mộc Vân Hạc, Văn Thanh nhíu mày, buổi sáng lúc ra cửa Phó Lăng Thiên nói qua hôm nay hắn sẽ đi thăm dò, nhưng nàng vẫn không yên lòng.

“Người ngồi trên cao như vậy làm gì.” (ĐĐ.LQĐ)

Đang ngồi ngẩn người trên mái nhà, bên tai đột nhiên xuất hiện một giọng nói, sợ hết hồn, thiếu chút nữa ngã xuống, Mạc Tử Thần đưa tay vững vàng tiếp nhận nàng.

Cánh tay hữu lực bên hông đột nhiên siết chặt lại, kéo Văn Thanh lên, vẻ mặt Mạc Tử Thần đầy nghi vấn, “Người ngồi trên này làm gì?”

“Tùy ý ngắm nhìn.” Văn Thanh cười gượng mấy tiếng, tránh thoát lồng ngực của hắn, nhảy xuống từ trên nóc nhà, thời gian nghỉ ngơi đã hết, Đại hội bên kia cũng đã chuẩn bị bắt đầu.

Sóng vai cùng Mạc Tử Thần theo dòng người đi về phía trước, hình như nhận thấy sau lưng có bóng người đi theo nàng, quay đầu nhìn lại, không có ai.

Tiếp tục đi, nhưng thủy chung vẫn cảm thấy sau lưng có ánh mắt nhìn theo, quay đầu lại mấy lần, đến Mạc Tử Thần cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn không tìm được người.

Văn Thanh bất đắc dĩ, đoán là mình đa nghi, cũng không suy nghĩ nhiều.

Trở lại lôi đài Đại hội võ lâm, hai người ngồi dưới đài, tiến độ buổi chiều nhanh hơn nhiều so với buổi sáng.

Gần bước sang hè, thời tiết hơi nóng bức, có người không chịu được đã cởi ngoại bào, Văn Thanh ngồi bên cạnh Mạc Tử Thần cũng cảm thấy hơi nóng, đây là giữa trưa, mặt trời mạnh nhất.

Đột nhiên cảm thấy bên cạnh thổi tới một ngọn gió mát, Văn Thanh quay đầu lại, không biết Mạc Tử Thần lấy từ đâu ra một cây quạt ngồi đối diện quạt cho nàng, mặc dù khuôn mặt không quay lại phía nàng, nhưng bàn tay lại đặt gần nàng.

“Cám ơn, tự ta có thể quạt.”

Mạc Tử Thần không trả lời, chỉ đem cây quạt cho Văn Thanh.

Thời tiết chiều nay cũng khiến những người lên đài thêm cuồng bạo, buổi sáng nhẹ nhàng, buổi chiều cát bay đá chạy, trận đấu nhanh nhất không tới thời gian một nén nhang (15 phút) đã giải quyết xong.

Mắt thấy trận tỷ võ đã qua sáu bảy trận, trong lòng Văn cũng bắt đầu hơi khẩn trương, tổng cộng mười trận, cũng sắp đến phiên nàng.

Nếu bình thường, nàng thật sự không sợ đánh nhau, nhưng dưới con mắt mọi người, chính nàng lại là một nữ nhân, vẫn khó tránh khỏi cảm thấy lúng túng, nghĩ như vậy, lòng bàn càng lúc càng đỏ nhiều mồ hôi, rốt cuộc người tham gia luận võ cũng xuất hiện hai nữ nhân.

Không nghe rõ các nàng là người nào, nhưng hình như đều là Cung chủ của bang phái nào đó, Mạc Tử Thần nhìn người trên đài, cuối cùng ánh mắt dừng trên một nữ nhân ba mươi bốn tuổi.

“Đối thủ của ngươi là nàng ta.”

Đưa tay chỉ vào nữ nhân áo trắng ngồi hàng bên kia, Văn Thanh ghé đầu nhìn, không già, nhưng trên mặt vẫn có dấu vết năm tháng, khuôn mặt nghiêm túc, từ đầu đến giờ chưa từng nhìn thấy nàng ta cười lần nào.

“Nàng ta là ai vậy?”

“Cung chủ Nhược Liễu Cung, sư phụ nàng ta là Minh chủ trước đời Vương Nguyên Bá, là người đứng dẫn, tỷ thí với nàng ta, người không cần lo lắng có ám chiêu.” Giọng nói Mạc Tử Thần đầy thờ ơ, Văn Thanh nhìn hắn cũng không nói thêm gì.

Nhìn chăm chú vào nữ nhân kia hồi lâu, hình như nàng ta cũng phát hiện ánh mắt nóng bỏng bên này, lập tức đáp lại bằng một ánh mắt cảnh giác, Văn Thanh vội vàng cúi đầu giả bộ như nhìn về chỗ khác.

Trận thứ tám, vẫn chưa đến phiên Văn Thanh, mặt trời đã dần xuống núi, tuy nói thời gian chưa muộn, nhưng ngược lại chưa đến phiên mình khiến người ta thấp thỏm không yên.

Người ở dưới đài bắt đầu uể oải, dù sao cũng đã một ngày, không còn tinh thần như trước.

Những người thua cũng được huynh đệ trong bang đưa về, dù sao cũng đã thua, cảm thấy thật mất mặt.

Chỗ trống trên đài rất nhiều, nhưng người ngồi lại vẫn cũng không ít, người trên lôi đài vẫn không ngừng so chiêu, buổi sáng lôi đài còn khá nguyên vẹn, giờ đã có tổn hại, phần lan can cùng nền đất chính giữa ít nhiều lõm xuống hoặc nứt vỡ.

Lôi đài cũng không tính là nhỏ, Văn Thanh giương mắt nhìn hai người đang đánh nhau trên lôi đài, đều là lão đầu gần năm mươi, không ai chịu thua, trúng chiêu của đối phương cũng không rên một tiếng.

Nhưng rõ ràng lão đầu áo trắng có phần rơi xuống thế yếu, bắt đầu liên tiếp lui về phía sau.

Xem ra trận này cũng sắp kết thúc, nhìn hai người bên trên, phía bên gần thắng cũng bắt đầu mang huynh đệ, đệ tử dần dần rời đi, lão đầu tổ chức đại hội cũng đã quay sang nói với phe gần thua chuẩn bị mang người đi...

86. Q.2 - Chương 32: Thắng Một Ván Nhỏ

Cũng may, người còn lại cũng không nhiều, trong lòng Văn thoáng an tâm hơn một chút, mắt thấy cuộc tranh tài của hai lão đầu đã gần xong, Văn Thanh lấy lại bình tĩnh, cuối cùng cũng đến phiên nàng rồi.

Mạc Tử Thần nhìn Văn Thanh, giọng nói lạnh nhạt, “Ngươi khẩn trương sao?”

“Một chút.”

Nam nhân trên đài đã hơi mệt mỏi, giọng nói nhỏ hơn trước nhiều, nghe thấy hắn gọi tên nàng, Văn Thanh đứng lên, nữ nhân mặc áo trắng cũng liếc mắt nhìn sang, thấy nàng vẫn còn là một cô nương trẻ tuổi, hơi bĩu môi khinh thường.

Nữ nhân áo trắng cực kỳ tiêu sái tung người bay lên lôi đài, từ trên cao nhìn xuống Văn Thanh, Mạc Tử Thần an ủi vỗ vai Văn Thanh, ý bảo nàng mau lên đài, Văn Thanh nhú mày, vững vàng bước lên từ bậc thang.

Ánh mắt nữ nhân kia càng khinh miệt hơn, tựa hồ đang khinh thường tại sao lại an bài người như Văn Thanh làm đối thủ với nàng ta, đưa mắt nhìn nam nhân đang đi xuống đài cao, ý bảo tranh tài chính thức bắt đầu.

Dưới đài đã không có nhiều người theo dõi, Văn Thanh ổn định tinh thần, tận lực khiến chính mình bình tĩnh lại, nữ nhân áo trắng nhìn Văn Thanh, tay mắt lạnh lẽo công kích về phía nàng, mẽ chưởng pháp và lực đạo mạnh đánh tới, Văn Thanh tránh trái tránh phải mới không bị nàng ta đánh trúng, ánh mắt Mạc Tử Thần cũng trở nên khẩn trương, vừa nhìn đã biết nữ nhân kia cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Thủ pháp của nàng ta quá nhanh, Văn Thanh muốn tìm cơ hội chuyển phòng thủ thành công kích cũng hết sức khó khăn, một bước nàng ta cũng không chịu thối lui, đẩy thẳng Văn Thanh đến gần lan can. Hình như chỉ cho Văn Thanh là tiểu bối vô danh, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười hả hê, nếu lần này có thể tấn cấp đến trận thi đấu ngày mai, nói không chừng nàng ta sẽ có hy vọng cầm chắc vị trí Minh Chủ.

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên bị một chưởng pháp mạnh mẽ đánh tới vùng dưới bụng, vừa ngẩng đầu, thấy Văn Thanh cau mày nhìn mình.

Bị nàng ta dồn ép hồi lâu rốt cuộc Văn Thanh mới tìm ra được sơ hở của nàng ta, Văn Thanh giống như nàng ta lúc này, liên tiếp ra chiêu không khoan nhượng.

Về mặt nữ nhân kia đầy khẩn trương, luống cuống tay chân ngăn Văn Thanh tới gần, tìm cơ hội muốn công kích Văn Thanh, linh hoạt xoay người, tránh thoát cánh tay Văn Thanh.

Văn Thanh thấy nàng ta thoáng lơ là, một cước quét về phía chân nàng ta, một giây không phòng bị, nàng ta ngã sấp trên đài, Văn Thanh thấy thế cũng không dừng lại tiếp tục tiến lên, nhắm tới thân thể nàng ta, thêm một cước đá nàng ta tới lan can, thiếu chút nữa đã đánh nàng ta xuống đài, nhưng nàng ta lại có ý chí mạnh mẽ, vội bám lấy lan can, chết cũng không buông.

Ý thức được Văn Thanh là một đối thủ mạnh, trên mặt nàng ta cũng bắt đầu có phần gấp gáp, bị Văn Thanh tập kích nhiều lần, muốn hoàn thủ lại không có sức, Văn Thanh nhú mày, nữ nhân kia vẫn bám chặt vào lan can, nàng nhân cơ hội tung mấy chưởng về phía lan can, một cước cuối cùng đá nàng ta ra ngoài vùng lôi đài.

Mặc dù tay nắm chặt lan can, nhưng vẫn không địch lại lực chân của Văn Thanh, cả người bay xuống, đệ tử nữ nhân kia vội chạy lên trước tiếp nhận nàng ta, nhưng kết cục cuộc so tài cũng không thay đổi được, nam nhân chủ trì lên đài tuyên bố Văn Thanh chiến thắng, Văn Thanh nhìn phương hướng nữ nhân kia rời đi, một đôi mắt oán hận cơ hồ muốn cắn nuốt nàng.

Văn Thanh bĩu môi xem thường, người nào bị đánh xuống đài mà không có vẻ mặt đó.

Sau trận đấu cuối cùng, mọi người cũng đều tản đi, trước khi rời đi Chưởng môn cố ý nhìn chăm chú Văn Thanh hồi lâu, hạng người vô danh lại có thể chiến thắng, chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản.

“Có nóng không?” Mạc Tử Thần lại gần, ân cần đưa quạt giấy cho Văn Thanh.

Văn Thanh quay đầu nhìn hắn, trên khuôn mặt hắn nở nụ cười nhàn nhạt, hình như có phần ngoài ý muốn.

“Bây giờ đi về?”

“Người thấy thế nào?”

Ngược lại Mạc Tử Thần không trả lời Văn Thanh, xoay người quan sát Minh Chủ trên lôi đài luận võ, không ngờ lại nhìn thấy Vương Nguyên Bá mang theo mấy người đi qua bên cạnh.

“Hay là đi trước đi.” Văn Thanh nhú mày, dù sao Vương Nguyên Bá cũng biết nàng, nếu bị hắn bắt được, sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Mạc Tử Thần gật đầu, cùng Văn Thanh ra cửa phủ, ngồi xe ngựa rời đi.

Trở lại sơn trang, hỏi hạ nhân hầu hạ Tư Mã Lưu Vân, biết hấn còn chưa tỉnh, Văn Thanh hơi lo lắng, vào xem hấn một chút, thấy sắc mặt hấn bình thường, hồng hào dễ nhìn hơn nhiều, lông mi dài rậm phủ xuống tạo một bóng mờ tinh tế, sống mũi cao, sắc môi cũng không tái nhợt như trước, tóc đen vô thức phân tán sau gáy, nói tóm lại không giống người bị thương, nhưng hấn lại bất tỉnh như cũ, hỏi đại phu đại phu cũng nói không biết vì nguyên nhân gì, rõ ràng mạch bác đã trở lại bình thường.

Văn Thanh ngồi trong phòng Tư Mã Lưu Vân một lát liền đi ra, Phó Lăng Thiên vẫn chưa về, cũng không biết hấn điều tra như thế nào, Dung Chỉ còn đang điều dưỡng sinh tức trong phòng, có thể thấy lần tổn thương công lực này hết sức nghiêm trọng, còn cố ý phân phó hạ nhân giữ cửa đừng để người đi vào.

Thấy hấn như thế, Văn Thanh cũng không vào quấy rầy hấn, rảnh rỗi ngồi trong sơn trang hồi lâu, cùng Mạc Tử Thần trôi qua một ngày nhạt nhẽo, đêm khuya mới thấy Phó Lăng Thiên mang hạ nhân trở lại, vội tiến lên nghênh đón lại thấy sắc mặt hấn rất khó coi, nhìn Lý Thanh Sơn bên cạnh, cùng là vẻ mặt u sầu.

“Thế này là sao?”

Mạc Tử Thần nhìn vẻ mặt khó coi của mấy người trước mặt, nghi ngờ hỏi.

“Tìm được đại ca cùng vương gia rồi sao?”

“Thanh Nhi, tới đây.”

Phó Lăng Thiên nhíu mày, quay đầu lại đưa mắt nhìn Văn Thanh, ý bảo bọn họ cũng đừng tiến tới, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn sắc mặt mấy người này, sợ rằng chuyện này...

“Sao vậy?” Rốt cuộc vào trong phòng, Văn Thanh hỏi.

“Chúng ta tìm thấy nơi giam giữ Mộc đại nhân cùng vương gia rồi.”

“Vậy sao các người không cứu vương gia ra?”

Mạc Tử Thần là bằng hữu nhiều năm của Phong Huyền Dịch, khó tránh khỏi đáng vẻ nóng nảy, mặc dù chú ý tới sắc mặt khó coi của Phó Lăng Thiên, nhưng vẫn thẳng thừng.

“Có phải ngay cả các người cũng không có biện pháp cứu người?”

“Vương gia cùng Mộc đại nhân bị nữ nhi của Vương Nguyên Bá nhốt ở đỉnh núi Tây Sơn, dưới chân núi có mấy ngàn tinh binh canh giữ, đỉnh núi có vô số cao thủ, hơn nữa...” Phó Lăng Thiên dừng một chút, lấy ra một phong thư, “Hình như bọn chúng biết chúng ta sẽ đi qua, sai thủ vệ đưa cho chúng ta một phong thư.”

Văn Thanh cau mày, mở thư ra, chữ viết rõ ràng.

“Nếu muốn cứu người, đừng vội vọng động.

Nếu không biết sống chết, không dám bảo đảm.”

Văn Thanh nhíu mày, xem ra Vương Nguyên Bá hoặc Vương Xúc Anh đã sớm biết hành tung của Phó Lăng Thiên, chỉ sợ bức thư này là để uy hiếp bọn họ.

Phong Huyền Dịch cùng Mộc Vân Hạc không biết làm thế nào, nếu cứ như vậy mà xông lên, chọc giận bọn chúng, thật sự không biết sẽ ra sao.

“Vậy hiện tại các người định làm gì, ngồi yên chờ đợi sao?”

Mạc Tử Thần gấp gáp, giọng điệu cũng không tốt, Văn Thanh trừng mắt nhìn hấn, hấn cũng chỉ “hừ” một tiếng quay mặt đi.

“Thanh Nhi, nàng thấy thế nào.”

“Thời điểm này cần biết rõ an nguy của vương gia cùng đại ca, không bằng trước tiên phái vài người ẩn vào, có một tiếp ứng cũng được, nhưng đỉnh núi kia sợ là không dễ dàng.” Mặc dù nói như vậy, Văn Thanh xoay người, tâm mắt hướng về Mạc Tử Thần, Mạc Tử Thần vừa thấy ánh mắt này của nàng đã hiểu ý tứ trong đó.

Tránh né ánh mắt nàng, suy nghĩ một chút, thấy Phó Lăng Thiên cũng nhìn mình chăm chú, lúc này hắn mới khở sở gật đầu, “Cũng không phải là không được, nhưng trong Đại hội võ lâm ta đã lộ diện mấy lần, nếu có người biết ta thì như thế nào mới tốt.”

“Vậy càng tốt, nói là Minh Chủ coi trọng võ công của ngươi, mời ngươi làm thị vệ.” Văn Thanh mỉm cười, xoay người lại nhìn Phó Lăng Thiên. “Các huynh có thể bắt chước chữ viết không?”

“Ta có thể.” Phó Lăng Thiên mỉm cười, xoay người đi ra cửa, “Vậy thì giao cho ngươi, Mạc công tử.”

Mạc Tử Thần tức giận đáp ứng, “Vậy trận tranh tài lần sau ai đi cùng Thanh Nhi.”

“Ta sẽ tìm người đi cùng, yên tâm đi.”

Văn Thanh mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Mạc Tử Thần. Chuyện đã như vậy, hắn cũng không tiện nói thêm, lộ vẻ tức giận theo Phó Lăng Thiên ra ngoài.

Thời gian cũng không còn sớm, Văn Thanh nhìn ngoài cửa, sắc trời đã dần dần tối xuống, trở về phòng ngồi, ăn ít thứ, liền lên giường ngủ thiếp đi.

Trong mơ hồ mơ hồ cảm thấy có người đang sờ mặt nàng, giật mình tỉnh giấc, lại phát hiện trong phòng không có ai, cho là mình đang nằm mơ, lại phát hiện trước khi đi ngủ cửa sổ vốn đã đóng chặt biết lúc nào đã mở ra.

Đứng dậy nhìn ngoài cửa sổ một chút, không có bóng dáng nào, mặc dù nói không biết là ai nhưng lại cảm thấy có phần thận trọng.

“Thanh Nhi.”

Ngoài cửa truyền đến một tiếng thở nhẹ nhàn nhạt, Văn Thanh quay đầu lại, Dung Chỉ bưng đĩa hẩu vừa mới cắt tiến vào. “Còn chưa ngủ à, ăn một chút gì đi.”

“Sư phụ.” Văn Thanh mỉm cười, thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa, “Mới vừa rồi là sư phụ sao?”

“Hả? Ta vừa mới tới mà.” Dung Chỉ kỳ quái nhìn Văn Thanh, lại nhìn ngoài cửa sổ một chút, “Vừa rồi có người đi vào sao?”

“Có lẽ là ta nằm mơ thôi.”

Vẫn cảm thấy xúc cảm lạnh lẽo trên khuôn mặt, càng nghĩ càng thấy lạnh, Dung Chỉ nhận thấy sắc mặt vkhông tốt, cũng đi tới bên cửa sổ nhìn một chút.

“Thanh Nhi, không phải nàng nằm mơ.” Văn Thanh đi tới bên cạnh hắn, theo ánh mắt của hắn nhìn rừng cây ngoài cửa sổ, rừng cây tùng vốn xanh tốt lại có dấu vết bị dẫm đạp.

“Vậy là ai tiến vào?!”

Thấy bên ngoài như vậy, Văn Thanh cảm thấy kinh hoảng, Phó Lăng Thiên không biết làm chuyện như vậy, Tư Mã Lưu Vân thì trái ngược, nhưng hắn vẫn nằm trên giường không tỉnh lại, sao có thể là hắn.

Mạc Tử Thần? Cũng không thấy hắn có nửa phần yêu thích nàng, cũng sẽ không phải hắn.

Dung Chỉ nhíu mày, “Thanh Nhi, ta thấy đêm nay ta nên ở lại đây. ”

Văn Thanh ngẩng đầu, tuy có dáng vẻ nghiêm chỉnh nhưng khi nói đến đây, lại thấy nụ cười trong mắt hắn.

Ngầm đồng ý ý kiến của hắn, lại nhìn ngoài cửa sổ một chút, hoàn toàn yên tĩnh, tựa như vừa rồi không có người đi qua, nhưng nhìn chứng cứ, cũng thật khó tin được.

“Không cần suy nghĩ nhiều, có ta ở đây sẽ không có người đến.” Giọng nói của Dung Chỉ rất dịu dàng, đưa tay nắm lấy vai Văn Thanh, Văn Thanh nhíu mày, quay đầu lại cảnh giác nhìn hắn, “Không phải là người chứ?”

“Sao có thể, ta quang minh chính đại đi vào là được, cần gì phải lén lút lút lút.”

87. Q.2 - Chương 33: Biến Mất Lân Nữa

Sắc mặt Dung Chỉ rất nghiêm túc, nhàn nhạt, cũng không có ý tứ chứng minh mình trong sạch, Văn Thanh mỉm cười, Dung Chỉ không phải là người làm chuyện như vậy, nhưng rốt cuộc tối hôm nay là ai?

“Nhanh ăn đi, cùng lắm thì vi sư hy sinh một chút, sau này ngủ cùng nàng.” Dung Chỉ mỉm cười, khuôn mặt yêu nghiệt nổi bật dưới ánh trăng cũng trở nên ửng hồng.

Văn Thanh cười trộm, cắn vài miếng dưa hấu, cũng quên đi mấy chuyện phiền lòng kia.

“Người không sao chứ?” Quay đầu lại nhìn sắc mặt hắn, có vẻ đã chuyển biến tốt lên nhiều, không còn tái nhợt như trước nữa, cánh tay cũng cứng cáp có lực.

“Xem dáng vẻ của ta giống như có chuyện gì sao?” Dung Chỉ mỉm cười kéo Văn Thanh ngồi xuống bên giường, đưa cho nàng một miếng dưa hấu, khuôn mặt tươi cười.

“Hình như hôm nay người có chuyện cao hứng? Xảy ra chuyện gì sao?” Cảm thấy hôm nay hắn cười nhiều hơn thường ngày, Văn Thanh lấy lòng hỏi.

Dung Chỉ mỉm cười không nói lời nào, ngồi bên cạnh Văn Thanh, khuôn mặt dịu dàng, thấy hắn không muốn nói Văn Thanh cũng lười hỏi nhiều, ăn xong dưa hấu tán gẫu với hắn một lát liền ôm nhau ngủ.

Lần này ngủ rất ngon, hôm sau rời giường Dung Chỉ đã không còn nằm bên cạnh, hạ nhân nói Dung Chỉ lên núi hái thuốc, Văn Thanh cũng không suy nghĩ nhiều, vốn định đi cùng người Phó Lăng Thiên mới chỉ định đến Đại hội võ lâm, nào biết người đó lại là Phó Lăng Thiên.

“Người nào?” Thăm dò một chút, Văn Thanh không nhìn thấy những người khác.

“Ta đi cùng nàng.” Phó Lăng Thiên mỉm cười đến gần Văn Thanh, thấy vẻ mặt nghi hoặc của nàng thì mở miệng nói, “Dù sao đã chọn được người, ta ở lại chỗ này cũng không có chuyện để làm, không bằng đi cùng nàng làm chính sự.”

Văn Thanh trầm mặc đồng ý, cùng hắn đi tới hội trường, cuộc tranh tài hôm nay kịch liệt hơn hôm qua rất nhiều, người lưu lại đều là cao thủ trong cao thủ, tầng tầng tuyển chọn, thậm chí có trận kéo dài đến 2 – 3 canh giờ, qua cả hoàng hôn.

Cuối cùng đến khi trăng lên vẫn còn trận cuối cùng, đối thủ hôm nay của Văn Thanh là một ni cô, quen nói, nàng ta đến từ Tự Miếu, nhưng ra tay lại rất mạnh mẽ, đánh gần nửa canh giờ mới phân thắng bại, thắng được không dễ dàng.

Điều này càng khiến Văn Thanh lo lắng về trận chung kết ngày mai, hôm nay cũng chỉ còn lại mấy người này, ngày mai, sau khi tranh tài với mấy vị tuyệt đỉnh cao thủ này, nàng vẫn phải đấu với Vương Nguyên Phách.

“Sao vậy?”

Thấy Văn Thanh lộ vẻ u sầu, Phó Lăng Thiên hết sức sẵn sàng, “Thanh Nhi, nàng đừng lo cuộc tranh tài ngày mai, ta đã hỏi thăm đối thủ của ngày mai của nàng, y là Giáo chủ Lan Hoa Giáo, ta từng có ân cứu mạng với y, đợi ta tiếp kiến y, để y xuống tay lưu tình khi đấu với nàng, nàng chỉ cần chuyên tâm đối phó với Vương Nguyên Bá là được.”

“Y sẽ vì huynh mà buông tha chức vị Minh Chủ Võ Lâm sao?” Thấy bộ dáng tự tin của Phó Lăng Thiên, Văn Thanh cũng cảm thấy kỳ quái.

“Ân cứu mạng không phải là chuyện nhỏ, Phó Lăng Thiên ta sẽ không làm chuyện mà không nắm chắc, Thanh Nhi cứ yên tâm.” Mỉm cười an ủi, chớp mắt xe ngựa đã đến Sơn trang, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện nơi cửa chính.

Văn Thanh nhảy xuống xe ngựa chạy nhanh tới bóng dáng kia, lại nhận thấy thủ vệ giữ cửa nhiều hơn trước rất nhiều.

Đột nhiên có dự cảm xấu, Văn Thanh nhú mày, sắc mặt Dung Chỉ cũng không tốt.

“Sao vậy?”

“Không thấy Tư Mã Công Tử.” Giọng nói Dung Chỉ đầy vẻ tự trách, y phục đồ rực có vẻ nhếch nhác, “Hôm nay khi ta đi hái thuốc về, chỉ thấy hạ nhân đi chung quanh tìm hấn, đều tìm khắp nơi rồi, nhưng không tìm được.”

“Sao lại như vậy? Hấn còn chưa tỉnh thì có thể đi đâu!” Nóng nảy chạy vào trong thăm dò, chẳng biết từ lúc nào, khi không thấy hấn, trong lòng nàng như thiếu vắng gì đó.

Lảo đảo nghiêng ngả chạy đến phòng hấn, vẫn hi vọng hấn chỉ đùa giỡn nàng, có thể tìm thấy hấn trong phòng, nhưng chỉ nhìn thấy chiếc giường gỗ lim vốn là nơi hấn nằm, chăn bị vén ra một góc, người đã không thấy đâu.

Trong phòng không có bất kỳ dấu vết dịch chuyển đồ vật, theo lời hạ nhân, đồ đạc cũng không bị lấy đi, cảm thấy kỳ quái, hỏi hết thị vệ trong phủ, họ đều nói hôm nay không có ai tới bái phỏng, tất cả mọi người đều nói không nhìn thấy người lạ nào ra vào.

Mặc dù suy đoán là một cao thủ làm, nhưng chuyện này cũng quá kỳ, lúc trước không nói tới sơn trang cách xa thành, nhưng thủ vệ Lý Thanh Sơn mang tới có mấy ngàn người, cộng thêm hạ nhân, mỗi thời mỗi khắc đều có người ra vào phòng. Sơn trang lại lớn như vậy, không ai nhìn thấy, quả thật quá kỳ quái, nói thế nào cũng phải thấy chút bóng dáng hoặc dấu vết rồi đi chứ.

Chẳng lẽ có nội gián? Trong đầu Văn Thanh nhanh chóng thoáng qua ý nghĩ này, nhưng hiện tại Sơn trang nhiều người như vậy, nếu như nội gián vẫn chưa bị phát hiện, tất nhiên Tư Mã Lưu Văn vẫn được giấu trong phủ hoặc nơi gần đây.

Nhưng hạ nhân trong phủ cùng tướng sĩ đã tìm khắp Sơn trang, khu vực Sơn Đô lân cận cũng không tìm được dấu vết nào.

Càng không có tin tức càng không nắm chắc, ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã canh tư, không hề cảm thấy buồn ngủ.

“Thanh Nhi?” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của Dung Chỉ, thấy bên trong vẫn không có tiếng Văn Thanh đáp lại, hấn liền tự mình đẩy cửa tiến vào.

“Thanh Nhi, giận ta sao?” Sắc mặt Dung Chỉ hơi áy náy, khuôn mặt vốn đã khôi phục giờ lại trở nên khó coi.

“Sao có thể, sự phụ đừng nói vậy.” Cười khổ một tiếng, kéo tay Dung Chỉ ngồi xuống bên cạnh nàng, tựa đầu vào vai hấn.

Dung Chỉ dừng một chút, giọng nói hơi khẽ, “Sớm biết như thế hôm nay ta không nên rời đi, chúng ta đã tìm toàn bộ các đỉnh núi chung quanh đây, không một bóng người, Thừa Tướng cũng đã phái người ở Phương Viên cách đây hai mươi dặm bắt đầu tìm hấn.”

“Số mệnh rồi cũng sẽ đến, đã là số mệnh thì không thể cưỡng cầu.” Văn Thanh thở dài. “Không trách người, trời định, nếu có thể tìm được, chắc chắn sẽ tìm được, mà Tư Mã Công Tử, ta thấy hấn cũng không phải là người bạc mệnh.”

“Ừ.”

Hai mắt hẹp dài xoay tròn, sắc mặt Dung Chỉ nhìn Văn Thanh lại càng thay đổi, ôm nàng vào ngực, tựa hồ không muốn để nàng nhìn thấy hai mắt hấn.

“Thanh Nhi.”

“Ừm?”

“Có phải nàng thích hấn hay không?”

“Sao lại hỏi điều này?” Văn Thanh ngẩng đầu, sắc mặt Dung Chỉ rất nghiêm túc, khuôn mặt yêu nghiệt hiện vẻ mặt mầu hiem thấy. Trong lòng Văn Thanh trống rỗng, biết hẳn đã nhìn ra, nhưng thủy chung không dám thừa nhận.

“Ta muốn nghe lời thật lòng.” Giọng điệu Dung Chỉ đậm bạc, chân mày nhíu chặt đã nói lên tâm tình của hẳn.

“Chúng ta là bằng hữu, tất nhiên là thích, không thích thì làm sao trở thành bằng hữu.”

Nắm chặt cánh tay hẳn, trong lòng Văn Thanh thấp thỏm, quả thật nàng phát hiện mình có cảm giác với Tư Mã Lưu Vân, nhưng nàng cũng rất để ý Dung Chỉ, không dám tưởng tượng cuộc sống sau này không có Dung Chỉ, nàng sẽ như thế nào, “Sư phụ, ta yêu người.”

Nghe thấy lời nỉ non truyền đến từ trong ngực, khóe môi Dung Chỉ khẽ giương lên, nhưng trong mắt vẫn có cảm giác mầu hiem.

“Thanh Nhi, nếu có một ngày, ta rời khỏi nàng.”

“Ta sẽ chết.”

Dung Chỉ còn chưa dứt lời, Văn Thanh đã lập tức cắt ngang, tâm sáng như gương, dĩ nhiên Văn Thanh biết hẳn có ý gì, nghe thấy lời nói của Văn Thanh, Dung Chỉ cúi thấp đầu, Văn Thanh ngồi dậy, hai tay giữ lấy gương mặt hẳn, xúc cảm tốt đẹp biết bao.

“Nếu như người không ở bên cạnh ta, ta sẽ chết.” Nhìn vào mắt Dung Chỉ nói ra từng câu từng chữ, rõ ràng cảm thấy ánh mắt Dung Chỉ biến hóa, hẳn cúi đầu, đưa tay nắm lấy vai Văn Thanh, không nói gì thêm.

Trầm mặc hồi lâu, hẳn mới mỉm cười thúc giục Văn Thanh đi ngủ, sắc trời đã sắp sáng, lại không buồn ngủ như cũ, cười đùa kéo Dung Chỉ ngủ cùng nàng, đến lúc trời sáng, cũng không ai ngủ.

Văn Thanh nghe thấy tiếng hít thở nhàn nhạt sau lưng, thỉnh thoảng Dung Chỉ sẽ xoa xoa hông nàng, cũng nghe thấy tiếng thở dài của hẳn, Dung Chỉ cũng nhận ra Văn Thanh khó ngủ, cả đêm đều không chợp mắt, hôm sau khi thức dậy, sắc mặt hai người đều không được tốt.

Còn chưa rửa mặt, Phó Lăng Thiên đã vội vàng chạy đến, thấy Dung Chỉ ở trong phòng Văn Thanh, kinh ngạc một phen, thấy sắc mặt Văn Thanh thì lại gấp gáp.

“Thanh Nhi, tối hôm qua nàng không ngủ?”

“Có ngủ.”

“Sao sắc mặt lại kém như thế, hôm nay là trận đấu cuối cùng, nàng ngàn vạn lần không thể...”

Phó Lăng Thiên dừng một chút, nhìn sắc mặt không tốt của Văn Thanh hẳn cũng cảm thấy tự trách.

“Ta biết nàng lo lắng cho Tư Mã Công Tử, ta đã phái người đi chung quanh tìm hẳn, nàng hãy yên tâm đi, sẽ tìm được, nhưng cuộc tranh tài hôm nay, với bộ dáng này, rốt cuộc có thể đi hay không?”

“Không sao.” Văn Thanh nhíu mày cười nói, “Chắc hẳn Vương Nguyên Bá đã biết tin Lý tướng quân mang binh tới, chắc hẳn ông ta cũng ăn ngủ không yên.”

“Nói thì nói vậy, nhưng mà.”

“Không có nhưng mà, ta sẽ thắng.” Văn Thanh kiên định nhìn hai người, Dung Chỉ hiem khi dịu dàng mỉm cười, Phó Lăng Thiên thở dài, cũng đành thôi.

Cuộc tranh tài cuối cùng, Văn Thanh vốn nghĩ Dung Chỉ đi cùng nàng, nhưng hẳn lại nói muốn ở lại trong phủ tiếp tục tìm Tư Mã Lưu Vân, thấy hẳn kiên định như thế, Văn Thanh cũng không tiện nói gì, mặc dù cảm thấy kì quái nhưng vẫn đồng ý.

Ngồi trên xe ngựa với Phó Lăng Thiên mà chẳng nói câu gì, trước khi lên đài nghe hẳn dặn dò tận tình, hẳn giống như đại ca nàng, quan tâm nàng rất chu đáo, ngồi dưới đài về mặt khẩn trương xem nàng tranh tài.

Rốt cuộc cũng tới trận cuối cùng, mặc dù không coi là khó khăn, nhưng cũng không dễ dàng, còn lại hai người cuối cùng là Văn Thanh và Giáo chủ Lan Hoa Giáo.

Thời điểm y tranh tài, Văn Thanh lén nhìn y một chút, là một công tử mới đôi mươi, tuổi tác tương đương với Phó Lăng Thiên. Mặc dù dung mạo không nổi bật nhưng cũng được xem là anh tuấn. Thân hình cao lớn, diện mạo âm nhu, vũ khí là một cây trường tiên (roi dài) màu đỏ, vừa nhìn thấy trang phục hồng y này, Văn Thanh liền nhớ tới Dung Chỉ, trên đời này sợ rằng không có nam nhân nào mặc hồng y có khí khái như Dung Chỉ.

Giáo chủ Lan Hoa Giáo ngồi dưới đài cũng chú ý tới Văn Thanh đang chăm chú nhìn hắn, ánh mắt có phần không được tự nhiên liếc qua rồi nhanh chóng dời đi.

“Nàng hãy yên tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi.” Ghé vào bên tai Văn Thanh, giọng nói Phó Lăng Thiên rất nhỏ.

Trong cuộc tranh tài cuối cùng này, hội trường đầy người, đang dự đoán xem năm nay có xuất hiện tân minh chủ võ lâm hay không.

Người càng nhiều, áp lực càng lớn, đến khi Phó Lăng Thiên thúc giục, Văn Thanh mới nhận ra người chủ trì đã gọi tên nàng mấy lần.

88. Q.2 - Chương 34: Cuộc So Tài Cuối Cùng

Edit: August97

Đã tự:

Nhảy lên đài, vầng vàng rơi xuống đối diện vị Giáo chủ kia, Lan Giáo chủ đưa mắt nhìn Văn Thanh, lại nhìn Phó Lăng Thiên dưới đài, khuôn mặt biến chuyển, lộ ra nụ cười vỡ lẽ.

Đúng như Phó Lăng Thiên nói, cuộc tỷ thí diễn ra hết sức thuận lợi, không tới 20 chiêu, y đã bị nàng đánh khỏi lôi đài, đang muốn xuống đài, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở lối vào.

Vương Nguyên Bá vừa đi tới, Phó Lăng Thiên và Văn Thanh đã bắt đầu khấn trương, rõ ràng ông ta cũng nhận ra hai người, nhìn hai người hồi lâu mới khôi phục dáng vẻ bình thường, trước vẻ cung kính của mấy người dưới hội trường mà bước lên lôi đài.

Hàn huyền một lúc, đơn giản là khách khí nói chuyện rồi lui xuống, hôm nay chỉ lưu lại một người Văn Thanh, phần lớn người ngồi dưới hội trường đều đang nhìn Văn Thanh, sợ hãi than võ công kinh thể của nữ tử nàng, quả thật có phần khinh thường hèn mọn.

Vương Nguyên Bá mời mọi người nghỉ ngơi một lát mới trở lại tranh tài, phần lớn mọi người đều đi tới hậu viện phủ Minh Chủ.

Văn Thanh ngồi ở một góc nhỏ sáng sủa cùng Phó Lăng Thiên nhìn mấy người trước mắt, những người còn lại cơ bản đã tới đông đủ, lần này, toàn bộ người tới tham gia Đại hội võ lâm đều tới, dù sao ai cũng muốn xem Minh chủ võ lâm lần này là ai, hơn nữa lúc tuyên bố vị tân Minh chủ cũng là lúc bọn họ cần minh thệ (*).

Minh thệ(*): Lời tuyên thệ, lời thề,... kết đồng minh.

Vương Nguyên Bá bị mọi người vây quanh làm trung tâm, giống như năm nay vẫn mười phần nắm chắc.

“Không cần lo lắng.” Ghé vào bên tai Văn Thanh, dường như nhận thấy Văn Thanh đang lo lắng, nét mặt Phó Lăng Thiên nhu hòa, “Bảo đảm an toàn của bản thân mới là quan trọng nhất, nếu nàng không địch lại ông ta, cứ nhảy xuống đài, biết không?”

Văn Thanh gật đầu, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm.

“Tiểu thư, công tử, mời uống trà.” Một nha hoàn bưng trà đi tới, cũng không đợi hai người trả lời đã đặt khay trà xuống trước mặt hai người, bắt đầu châm trà.

Phó Lăng Thiên nhìn Văn Thanh, dường như ánh mắt có phần quái dị, gật đầu, ý bảo tỳ nữ rời đi, nhưng thủy chung vẫn thấy nàng ta đứng cách đó không xa, ánh mắt vẫn nhìn về phía bên này.

“Thanh Nhi, uống đi.” Tuy nói như vậy, ánh mắt Phó Lăng Thiên vẫn rất quái dị, đưa ly trà đến khóe miệng Văn Thanh rồi lại nắm thật chặt không để nàng uống.

“Ừm.” Đẩy tay Phó Lăng Thiên, Văn Thanh “ực” một hớp, cũng không biết nha hoàn kia đã rời đi từ khi nào, sắc mặt Phó Lăng Thiên khó coi.

“Thanh Nhi?” Vừa thấy nha hoàn kia đi, Phó Lăng Thiên liền đưa ra một cây ngân châm thử độc, bọn họ ngồi trong góc không quá gây chú ý, cũng may không ai nhìn sang bên này, nhưng khi ngân châm kia biến thành màu đen, sắc mặt Phó Lăng Thiên lập tức trầm xuống.

“Thanh Nhi! Nàng... nàng uống rồi?”

“Sao vậy, có độc?” Văn Thanh nhú mày, nhìn bộ dáng nóng nảy của Phó Lăng Thiên thì cười thầm trong lòng.

“Không được, trong trận tử võ này ông ta nhất định sẽ lấy mạng nàng, không ngờ Vương Nguyên Bá có thể độc chiếm vị trí minh chủ nhiều năm như vậy là do ông ya sử dụng thủ đoạn hạ lưu này, trước tiên nàng trở về cùng ta, ta sai Vương đại phu bức hết độc tố ra ngoài.” Về mặt Phó Lăng Thiên rất khẩn trương, kéo Văn Thanh muốn rời đi.

“Ồ, thật khéo gặp, sao Thừa Tướng đại nhân cũng ở đây?” Hai người đang muốn rời đi, sau lưng lại tiến tới một người, Vương Nguyên Bá bưng ly trà mỉm cười nhìn hai người, trong mắt lại tràn đầy sát khí.

“Khéo cái gì, ánh mắt Vương minh chủ người không tốt hay đầu óc người không tốt, chả lẽ người không biết mục đích chúng ta tới đây?” Văn Thanh cười khê, nhìn về mặt đen lại của Vương Nguyên Bá.

“Ha ha, một vô danh tiểu tốt lại có thể tiến đến vòng cuối cùng này, Vương minh chủ rất bội phục, nhưng Mộc tiểu thư, cô nương nói trong chúng ta ai mới là người sống sót xuống lôi đài đây?” Vương Nguyên Bá cười ngông cuồng, ánh mắt khiêu khích chỉ vào lôi đài không xa.

“Yên tâm đi, nếu Vương minh chủ có di ngôn gì, hiện tại cứ viết ra, người còn có một nữ nhi mới lớn, ta sẽ tìm người chăm sóc thay người.” Văn Thanh cười híp mắt đáp lại lời ông ta, hài lòng thấy sắc mặt ông ta càng thêm trở nên khó coi.

“Khẩu khí thật lớn, Vương minh chủ này mỗi mắt mong chờ, để xem cuối cùng ai sẽ chôn thây ở chỗ này.” Hung tợn bỏ lại những lời này, Vương Nguyên Bá hất tay áo rời đi.

“Thanh Nhi!” Phó Lăng Thiên vừa thấy ông ta rời đi, vội kéo Văn Thanh chạy ra ngoài, đi tới phía sau lôi đài đã không có ai, khẩn trương thăm dò mạch bác Văn Thanh.

“Huynh lo lắng về độc kia sao?” Khê cười một tiếng, Văn Thanh phun toàn bộ nước trà vừa nãy ra, vừa rời Phó Lăng Thiên kỳ quái như thế, tất nhiên nàng không thể không thấy, nếu chút cảnh giác này cũng không có, sao còn dám tới tranh vị trí minh chủ vô lâm với Vương Nguyên Bá.

“Nàng... nàng làm ta sợ muốn chết!” Phất tay xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi, về mặt cũng buông lỏng hơn rất nhiều, nhìn Văn Thanh, kéo nàng chạy tới chỗ vừa nãy, vừa rời rất nhiều người ở nơi đó, đến Vương Nguyên Bá cũng đã nhanh chóng phát hiện.

“Thanh Nhi, ngàn vạn lần nên nhớ, an toàn của nàng là quan trọng nhất, nếu thật sự không địch lại ông ta, liền nhảy xuống đài ngay, biết không?” Dặn dò rất nhiều câu, đáng về Phó Lăng Thiên vẫn không yên lòng.

Văn Thanh mỉm cười, nếu Vương Nguyên Bá muốn hạ độc trong trà, tất nhiên mục đích lần này là diệt trừ nàng, làm sao cho nàng cơ hội nhảy xuống đài, cuộc tranh tài này, không phải Vương Nguyên Bá bị nàng đánh khỏi lôi đài, thì chính là nàng bị ông ta giết trên lôi đài, nhưng như vậy cũng tốt. Vốn Văn Thanh nàng không nghĩ sẽ trở về với thất bại.

Vì Phó Lăng Thiên cũng biết rõ điểm này mới khẩn trương như vậy, cùng hắn đi đến bên cạnh lôi đài, hôm nay tất cả các bang phái tham gia tử võ đều tới, dù sao cũng là trận đấu quyết định vị trí Vô Lâm Minh Chủ, ai cũng không muốn bỏ qua sự kiện trọng đại này.

Nam nhân tuyên bố mở màn vừa xuống đài, đã thấy Vương Nguyên Bá tiêu sái bay lên lôi đài, mỉm cười với các phái Minh Chủ. Văn Thanh vững vàng đứng đối diện ông ta, nhìn nụ cười âm hiểm kia, lòng bàn tay đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Vương Nguyên Bá quay người lại, một quyền mãnh liệt không có bất kỳ điểm báo nào phóng về phía Văn Thanh, Văn Thanh kinh hiểm tránh thoát, nền đất bị chưởng lực tác động hoàn toàn bị đánh nát, người dưới đài đều thổn thức, tránh trái tránh phải, chiêu chiêu trí mệnh, hết sức ác độc, khó khăn di chuyển đến sau lưng ông ta, lại thấy ông ta tung một cước tới phía nòng, lần nữa phá nát mặt đất dưới chân Văn Thanh.

Mặc dù biết tiếp tục như vậy nòng sẽ chịu thua thiệt, nhưng tốc độ công kích của ông ta rất nhanh, căn bản không tìm được thời gian phản kích, ông ta cũng nhận ra điểm này, mỗi chiêu đều ép Văn Thanh dọc theo lôi đài, nhưng mỗi lần khi Văn Thanh gần ngã xuống đài lại chủ động thay đổi hướng đánh, đẩy nòng sang hướng khác, rõ ràng là muốn giết chết nòng, người sáng suốt đều nhìn ra, nhưng cũng không có ai lên tiếng.

Về mặt Phó Lăng Thiên đầy khấn trương, thỉnh thoảng đứng lên quan sát tình hình của Văn Thanh, khiến những người bên cạnh kêu lên bất mãn, lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhìn Văn Thanh bị ông ta bức đến góc đài, sắc mặt khó coi không thôi.

Về mặt Vương Nguyên Bá rất phách lối, bước chân tiến đánh Văn Thanh cũng lớn hơn nhiều, Văn Thanh cau mày, trong lòng suy nghĩ làm thế nào lợi dụng sơ hở của hắn để phá vỡ thế phòng thủ, ra chiêu phản kích.

Đang suy nghĩ thì một chưởng của ông ta bổ tới phía nòng, Văn Thanh bình tĩnh đưa tay phá đỡ, lại phát hiện ông ta bị nòng bức lui mấy bước.

Vương Nguyên Bá xấu hổ, lại lập tức tiến lên dồn ép, lần này cũng khiến Văn Thanh nhìn ra sự chênh lệch giữa hai người, Dung Chi có lòng tin như vậy, xem ra cũng biết Vương Nguyên Bá nhất định không thắng được nòng, trong lòng tự tin, bước chân cũng vững chãi trầm ổn hơn nhiều.

Lúc sau đối chiến cùng Vương Nguyên Bá, Văn Thanh thuận lợi hơn rất nhiều, biết hai người có chênh lệch lớn cũng không quá lo lắng, trái lại rất buông lỏng đón chưởng lực của ông ta rồi xoay ngược lại phản kích, không tới 20 chiêu, người chiếm thượng phong là Văn Thanh, dần dần Vương Nguyên Bá bị Văn Thanh dồn ép từng bước lui về phía sau.

Tựa hồ đang chờ Văn Thanh phát độc, trên khuôn mặt của Vương Nguyên Bá cũng không có biểu hiện lo lắng gì, nhưng lại dùng hết toàn lực ngăn cản công kích của Văn Thanh, Văn Thanh thấy về mặt ông ta liền biết ông ta đang chờ đợi thời cơ, chuyện kể tiếp chỉ là phòng ngự mà không tiếp tục chủ động xuất kích.

Nhưng chỉ sợ thời cơ của các người đợi không xuất hiện được rồi, Văn Thanh cười khê một tiếng, một quyền đánh trúng ngực ông ta, thân hình cao lớn ngã xuống xoay vòng đập vào thân cột, Vương Nguyên Bá mở to mắt không thể tin nhìn Văn Thanh, lúc ông ta nhắm tính thời gian phát độc đã cảm thấy ngạc nhiên, tiếp sau đó, Văn Thanh tung một chưởng đá ông ta đến bên này, trước ngực đau nhói, từ cổ họng phun ra một ngụm máu tươi, Vương Nguyên Bá trợn mắt, lúc này ông ta mới mình biết bị nòng lừa bỡn.

Cũng không giữ thực lực của mình nữa, ông ta nổi điên đứng lên, chiêu sau mãnh liệt hơn chiêu trước đánh tới phía Văn Thanh, cuộc tỷ võ đã đến đoạn gay cấn, Phó Lăng Thiên ngồi dưới đài đã sớm chảy mồ hôi lạnh, xem ra trong lòng đang thấp thỏm không yên.

Những người bang phái khác cũng đang âm thầm nghiên cứu học hỏi, không ai phát ra âm thanh gì khi trên võ đài đang đến hồi kịch liệt.

Liên tiếp so hơn mười chiêu với Vương Nguyên Bá, Văn Thanh cũng biết ông ta nắm giữ chức minh chủ nhiều năm cũng không phải không có ám chiêu, ông ta là cao thủ tuyệt đỉnh, tiếp được một chưởng cuối cùng của ông ta, thối lui đến cột trụ bên cạnh thì lôi đài đã bị hai người tàn phá thậm tệ, chính giữa gỗ ghè, lúc nào cũng có thể rơi vào.

Không ổn định như vậy, tất nhiên ảnh hưởng đến chiêu số của hai người, hai người không thể không nhìn dưới chân, sợ mình nhất thời không đứng vững, vì thế mà công kích của hai người cũng yếu đi rất nhiều, tuy vậy vẫn hết sức kịch liệt.

Có lẽ đã quyết định được ăn cả ngã về không, đột nhiên Vương Nguyên Bá bay lên không trung, cú đâm mang theo ánh lửa bay tới Văn Thanh, Văn Thanh ngẩng đầu, cấp tốc tránh ra, nhưng phần bụng vẫn bị ông ta đánh trúng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Văn Thanh trắng bệch.

Phó Lăng Thiên dưới đài càng thêm kích động, chân cũng phát run, ánh mắt khẩn trương nhìn hai người trên đài, mắt không chớp.

Vương Nguyên Bá thấy tập kích của mình có hiệu quả, lại bay lên không trung, một quyền lại một quyền đánh tới phía Văn Thanh, tránh thoát có phần cố sức, Văn Thanh lơ đãng bị ông ta đánh trúng mấy chiêu, nàng rất phiền não, nhìn vẻ mặt cười gằn của ông ta, lòng bàn tay co lại, chưởng phong mạnh mẽ phóng tới trước ngực Vương Nguyên Bá. Một mực công kích không hề phòng bị, Vương Nguyên Bá mạnh mẽ đỡ lấy một chưởng kia.

Hai người mỗi người ngã xuống một phía lan can, miệng đều phun máu tươi, không nhìn ra là ai yếu thế hơn, đều đồng thời đứng lên, vẻ mặt Vương Nguyên Bá rất dữ tợn, tựa như đang tính toán cá chết lưới rách, chưa từng nghĩ ngợi, vọt thẳng đến phía Văn Thanh.

Những hư chiêu ban đầu giờ đã trở thành quyền cước đâm đá chân chính.

89. Q.2 - Chương 35: Đại Kết Cục

Edit: August97 (LQĐ) Đã tự:

Công kích mãnh liệt, hoàn toàn là thực chiến, Văn Thanh là một nữ tử nhỏ yếu, dĩ nhiên không thể địch lại quyền cước mạnh mẽ như thế của ông ta, nàng liên tiếp lùi về phía sau, vết thương trên người cũng nhiều hơn, Vương Nguyên Bá thấy công kích hữu hiệu, một chiêu lại một chiêu đánh tới.

“Phốc!”

Nhận một đòn nghiêm trọng, lan can thô to va chạm với thân thể Văn Thanh bị gãy thành hai nửa, vết thương trước ngực đau đớn vô cùng, chỗ bị Vương Nguyên Bá đánh bị thương cũng bắt đầu bông rớt. (Chỉ có tại Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Dưới đài, Phó Lăng Thiên kích động đứng lên, khẩn trương nhìn Văn Thanh khó nhọc tránh né công cước của ông ta, kích động muốn nhảy lên võ đài, lại nhẫn xuống không dám vọng động. Nếu lúc này hấn xông lên đài sẽ khiến Văn Thanh phân tâm, hơn nữa cho dù hấn lên đài cũng không chắc có thể bình yên mang Văn Thanh rời đi, chưởng môn những môn phái từng bị Văn Thanh đánh bại đã sớm ôm hận trong lòng, nếu lúc này hấn có hành động gì, sợ là bọn họ sẽ đứng ra trợ giúp Vương Nguyên Bá đối phó hai người.

Giấu đi sự lo lắng trong lòng nhìn lên võ đài, hi vọng tình trạng có thể khá hơn một chút, nhưng cuối cùng tình huống lại nằm ngoài dự liệu của hấn.

Nặng nề bị Vương Nguyên Bá đánh trúng, một cước của ông ta đạp Văn Thanh vào trong góc, nhìn nam nhân đang dần tiến tới gần, muốn ngưng tụ chưởng lực đánh ông ta, nhưng bàn tay đã không còn sức lực.

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của Văn Thanh, Vương Nguyên Bá nở nụ cười tà ác, lại tung một đám sượt qua tóc nàng, kinh hiểm tránh thoát, Văn Thanh tức giận, đạp một cước đạp vào dưới háng ông ta, hiển nhiên ông ta không ngờ Văn Thanh lại muốn đạp hạ thân của mình, Vương Nguyên Bá đau đớn hét lên, che hạ thân, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Văn Thanh, cả người rơi vào hố sâu giữa võ đài.

Dưới đài truyền đến âm thanh thổn thức, đa số đều cười Văn Thanh bị ỉ cũng như tình huống kinh hiểm vừa rồi.

Vương Nguyên Bá cuộn người trên võ đài, lực đạo của Văn Thanh quá lớn, đau đến ông ta không còn sức lực.

Mặc dù không muốn dùng loại thủ đoạn này ngăn cản ông ta, nhưng hiện giờ cũng chỉ có biện pháp này, Văn Thanh nhú mày, một quyền đánh xuống, nhưng dù trên người bị thương, tay chân Vương Nguyên Bá vẫn hết sức nhanh nhẹn, quay người tránh thoát công kích của Văn Thanh

Lúc sau hai người đánh ngang nhau, dù sao lúc trước ông ta bị thương rất nhiều, muốn khôi phục cũng không thể nhanh như thế, vết thương của Vương Nguyên Bá cũng khiến công kích của ông ta chậm lại

Hai khắc sau (30 phút) vẫn chưa thể kết thúc cuộc chiến, những phen tránh thoát kinh hiểm khiến người ta ngạt thở, Vương Nguyên Bá chống người vào một thân cột thở hổn hển, Văn Thanh đứng đối diện ông ta, tìm kiếm nơi có thể đột phá.

Đột nhiên giữa không trung truyền đến một tiếng thét, giọng nữ bén nhọn chói tai, theo bản năng nhìn về hướng đó, Văn Thanh chỉ kịp nhìn thấy một phi đao bay tới, cắm sâu vào ngực nàng.

Trước mắt mơ màng, hơi tối, nhưng trước khi ngã xuống, Văn Thanh đã kịp dùng hết toàn lực đánh một chưởng về phía Vương Nguyên Bá cùng một bóng dáng đỏ rực vừa xông lên võ đài, sau khi thấy hai bóng người kia ngã xuống, tầm mắt mơ hồ, Văn Thanh tựa người vào cây cột bên cạnh, ánh mắt trống rỗng, không thấy rõ người vừa tập kích nàng là ai, chỉ có thể nhận thấy phi đao này có độc, chất độc đang dần dần ăn mòn cơ thể nàng.

Phó Lăng Thiên nhảy lên đài, chạy nhanh tới bên cạnh Văn Thanh, âm thanh cuối cùng bên tai nàng là tiếng hét chấn động của hắn. Đầu óc hỗn loạn, rốt cuộc không chống cự nổi tiếng gọi trong lòng, trước mặt nàng bỗng tối sầm, Văn Thanh hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, trong đầu dần dần có ý thức, nhưng thủy chung mí mắt vẫn nặng nề không nâng dậy nổi, Văn Thanh nhú mày, loáng thoáng nghe thấy giọng nói hưng phấn cùng âm thanh bình bang truyền tới bên tai, trong đầu thoáng qua một bóng dáng màu trắng, linh hoạt kì ảo vẫn không ngừng quyền luyện trong trí nhớ của nàng, đã đến lúc người phải trở về, trở về đi, trở về đi.

Đầu đau như muốn nứt ra, không lâu sau đó, nàng lại không còn ý thức.

Lặp lại mấy lần, Văn Thanh cũng không biết nàng đang ở nhân gian hay địa ngục, giọng nói kia vẫn vang vọng bên tai không hề biến mất, có thể nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói của đám người Dung Chỉ cùng Phó Lăng Thiên, lại thủy chung không mở mắt ra được.

“Công tử, ăn cơm.”

Bên ngoài sơn trang nghỉ mát, Bảo Cầm đặt khay thức ăn trước mặt Dung Chỉ, nhìn sắc mặt tái nhợt trước mắt, Dung Chỉ đã gầy gò không ít, cảm thấy đau lòng.

Kể từ khi tiểu thư trúng độc mê man tới nay, hầu như Dung Chỉ đều hầu hạ bên cạnh tiểu thư, đã gần một năm, nhưng thủy chung không xa không rời, mỗi ngày ăn cơm cũng ăn bên cạnh nàng, tắm ngủ cũng không chịu rời xa, giống như nếu để nàng rời khỏi tầm mắt hắn một giây, hắn liền không yên lòng.

“Huynh đi tắm trước đi, ta muốn nói chuyện với Văn Thanh một lát.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói nhu hòa, Bảo Cầm quay đầu lại, Tư Mã Công Tử bước vào, lần trước sau khi hắn trở về, biết tin tiểu thư trúng độc hôn mê cũng một mực ở lại sơn trang này cùng nàng.

Nói thật có lúc Bảo Cầm rất hâm mộ tiểu thư, không những từ nhỏ được phụ mẫu thương yêu, lúc trưởng thành còn tìm được một đức lang quân ưu tú, cho dù bị hưu nhưng vẫn có những nam nhân bậc này vây quanh, nay trúng độc hôn mê một năm, nhưng cũng chưa hề thấy bọn họ dao động.

“Bảo Cầm.” Ngoài cửa truyền đến gọi nhẹ nhàng, Bảo Cầm ngẩng đầu đi ra, đã thấy Đại Thiệu Gia phong trần mệt mỏi chạy tới. (Chỉ có tại Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

“Tiểu thư tỉnh chưa?”

Bảo Cầm lắc đầu, vẫn là vẻ mặt thất vọng trước sau như một, bước vào trong phòng, thở dài, Bảo Cầm đi ra ngoài, bên kia, Phó Lăng Thiên cũng bưng chén thuốc đi tới.

Trong lòng hăm mộ tiểu thư tốt số, nhưng cũng cảm thấy đáng tiếc thay mấy vị công tử này. Đều là nam nhân tuổi trẻ, lại cam nguyện lãng phí thanh xuân của mình trên người tiểu thư, nhắc tới cũng cảm thấy kỳ quái, đại phu sớm nói mặc dù tiểu thư trúng kỳ độc, sau khi ăn thuốc giải, phần lớn độc tố đã được bức ra hết, mạch tượng đều bình thường, nhưng một năm qua vẫn không tỉnh lại, đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, đại phu cũng không trả lời được.

Trước mắt chạy tới một bóng dáng vàng nhạt, Bảo Cầm vội vàng hốt hoảng né tránh, quay đầu nhìn lại, thì ra là thiếp thất của đại công tử - Mộ Chiết Lan tới, gương mặt lo lắng đầy gấp gáp, cũng không biết là vì tiểu thư hay vì đại thiếu gia

“Thanh Nhi, Thanh Nhi.” Bên tai không ngừng truyền đến tiếng nói của nữ nhân cùng tiếng ngăn trở của nam nhân, đầu Văn Thanh hơi đau, nhưng thủy chung vẫn không thể mở mắt ra.

“Người làm gì vậy, chớ quấy rầy Thanh Nhi.” Nghe thấy giọng nói của Mộ Vân Hạc, Văn Thanh nhú mày, hình như giọng nói của nữ nhân là Mộ Chiết Lan.

“Thật sự xin lỗi phu quân, vì thiếp quá nhớ Thanh Nhi mà thôi.”

Giọng nói uất ức mang theo tiếng khóc nức nở từ trong nhà chạy ra ngoài, nghe tiếng bước chân, có vẻ đã chạy đi.

Văn Thanh nhú mày, dùng hết sức lực toàn thân nghĩ mở mắt nhưng thủy chung không mở được, màn đêm tăm tối trong đầu lại bắt đầu xuất hiện một điểm trắng lớn chừng bàn tay, điểm trắng từ từ lớn dần, biến thành một nữ nhân áo trắng.

Thiếu nữ mặc trường sam màu trắng, y phục đơn giản, lại hết sức mỹ lệ, khi thấy rõ khuôn mặt kia thì Văn Thanh cả kinh, lại giống nàng như đúc.

“Cô... cô là ai?”

“Ta... ta chính là cô mà, cô chiếm thân thể của ta, sao còn hỏi ta là ai?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, vẻ mặt thiện nhìn Văn Thanh.

“Cô vốn là Mộ Vân Thanh?” Thử hỏi thăm, Văn Thanh hơi thấp thỏm, nếu thật sự là như thế, chẳng lẽ nàng ta tới đoạt thân thể nàng.

“Ừ.” Thiếu nữ gật đầu, đôi mắt vốn yếu đuối giờ lại tràn đầy tức giận.

“Cô muốn trở về thân thể của cô?”

“Không, ta tới cứu cô.”

Ánh mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Văn Thanh, thiếu nữ cúi đầu, mỉm cười, “Ta sống trên thế giới của cô rất vui vẻ, mặc dù nơi này có rất nhiều người ta nhớ thương, nhưng thông qua cô ta biết được bọn họ không có việc gì, hơn nữa ta tin tưởng cô, sẽ chăm sóc cho bọn họ tốt hơn ta, ta không thể quyến luyến trần thế này nữa rồi, ở thế giới kia, ta đã tìm được hạnh phúc của riêng mình.” (Chỉ có tại Diễm-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Nói xong, gương mặt nữ tử ửng hồng, thấy Văn Thanh vẫn đang nhìn mình thì hơi ngượng ngùng, “Trước khi bất tỉnh cô trúng một loại độc gần giống như độc được cũng gần giống như thảo dược, dù ăn thuốc giải nhưng vẫn bất tỉnh, là vì thảo dược phát huy nhanh, tiến vào đầu óc của cô, khống chế hoạt động của não.”

“Vậy làm sao ta mới có thể tỉnh.”

“Yên tâm, đến lúc, tự nhiên sẽ tỉnh.” Trong đầu vang vọng những lời cuối cùng này, thiếu nữ kia liền biến mất.

Lần nữa có ý thức, Văn Thanh cử động tay mình, cho rằng lần này vẫn còn trong ảo giác, thất vọng không dám mở mắt, đưa tay bắt được mảnh chăn bên cạnh, đột nhiên trừng mắt, lại thấy nàng đang nằm trên giường.

Kinh ngạc mở rộng tầm mắt, Văn Thanh vui mừng quét mắt nhìn một vòng trong phòng, Dung Chỉ nằm bên giường đã ngủ rồi, Tư Mã Lưu Vân xem chừng thức ăn cũng ngủ thiếp đi trên bàn, trong phòng hoàn

toàn yên tĩnh, xem ra đã là ban đêm, bên ngoài cũng không có người nào đi qua, đưa tay chạm vào cánh tay Dung Chỉ, xúc cảm chân thật khiến Văn Thanh vui mừng, xem ra nàng thật sự đã tỉnh.

”Thanh Nhi?... Dung Chỉ nói mê, mở mắt ra đã nhìn thấy Văn Thanh đang mỉm cười nhìn hắn, cho là mình đang nằm mơ, đưa tay bấm véo mặt, trên khuôn yêu mị đầy vẻ vui mừng, đưa tay ôm lấy Văn Thanh, một cái ôm chặt giã bầy nhớ cung cùng vui mừng của hắn.

Bảo Cầm bưng trà đi vào, thấy Văn Thanh tỉnh dậy, một đường chạy ra ngoài, từ các nơi trong sơn trang truyền đến tin tức tiểu thư đã tỉnh.

Văn Thanh tỉnh, không bao lâu sau tin tức này đã truyền khắp kinh thành, trong vòng vài ngày, mấy người Phó Lăng Thiên đã lần lượt tới sơn trang.

(Chỉ có tại Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Sau khi tỉnh lại, Văn Thanh cũng nghe Dung Chỉ tự thuật chuyện xảy ra trong một năm này.

Ban đầu sau khi Văn Thanh hôn mê, một chương cuối cùng đánh về phía Vương Nguyên Bá đã đánh nát lục phủ ngũ tạng của ông ta, phun máu hôn mê, nữ nhi của ông ta cũng bị chấn động tinh thần, nhưng vẫn là thừa dịp hỗn loạn hạ độc Văn Thanh, Phó Lăng Thiên đã dùng thân phận Thừa tướng kể đầu đuôi sự việc, mọi người nghe xong đều cảm thấy trừng phạt cha con Vương Nguyên Bá là đúng người đúng tội, nhao nhao cầm vũ khí lên trợ giúp triều đình.

Dĩ nhiên họ cũng không hoàn toàn vì nghĩ cho triều đình, cũng vì Văn Thanh là minh chủ võ lâm tương lai, dù sao Phó Lăng Thiên cũng đi với nàng, xem như cùng một bang phái.

Sau khi chuyện bên này kết thúc, bên Mộ Dung Yên truyền tới tin tức có hai con tin chặt trốn, đợi ba ngày ở sơn trang, chờ Tư Mã Lưu Vân cùng Mạc Tử Thần mang theo tin tức hai người trở về, thì ra Tư Mã Lưu Vân đã sớm tỉnh lại, nhưng vì muốn Văn Thanh lo lắng ỉn mới cố ý giả vờ chưa tỉnh, trong lúc ngủ mơ nghe thấy đám người Văn Thanh đối thoại liền quyết định đến đó nằm vùng. (Chỉ có tại Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Hành động tiêu diệt sau đó được tiến hành thuận lợi hơn rất nhiều, Mộ Dung Yên không chịu buông nghiệp lớn, dẫn theo hơn vạn tinh binh tấn công thành trì, nhiều lần thất bại, cuối cùng bị Phó Lăng Thiên mang binh trấn áp, trong hỗn loạn bị chết dưới tay hắn.

Cha con Vương Nguyên Bá cũng bị áp giải hồi kinh, để Hoàng đế hạ lệnh xử trí, nghe nói Nhược Nhan công chúa coi trọng hoàng tử nước láng giềng, tháng trước đã thành hôn.

Mộc Thiên Hải vì nhi tử có công trấn áp phản tặc, chức quan hai người cũng thăng hai cấp, rất được Hoàng đế coi trọng

Đảo mắt đã tỉnh lại được hai tuần, mấy ngày nay đều có người đến thăm nàng, Mộc Thiên Hải muốn mang Văn Thanh trở lại kinh thành, bị Văn Thanh quả quyết cự tuyệt, có Dung Chỉ ở đây, nàng cũng không muốn đi.

Mộc Thiên Hải cũng là người phân rõ phải trái, khai thông với Văn Thanh một phen, liền cười rời đi, hôm nay tỉnh lại đã rất may mắn, chỉ cần nữ nhi hạnh phúc, chính là điều ông mong muốn.

Ở sơn trang ở gần một năm, Văn Thanh nghĩ thật lâu mới quyết định tới lúc cáo biệt.

Sau khi nói với Phó Lăng Thiên, mặc dù hắn khuyên nhủ Văn Thanh không ngừng nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, sống cùng Tư Mã Lưu Vân tình cảm cũng trở nên hài hòa, Văn Thanh biết mình động lòng với hắn, Dung Chỉ cũng hết sức săn sóc nói cho nàng biết, hắn không phản đối Tư Mã Lưu Vân cùng đi với bọn họ, Văn Thanh đã hỏi hắn tại sao, hắn chỉ nói so với việc mất nàng, càng hy vọng thấy nàng vui vẻ. (Chỉ có tại Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Trải qua một năm quen biết trong lòng Tư Mã Lưu Vân cũng đã khẳng định nhân phẩm của Dung Chỉ, hắn đã nói vậy dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, tất nhiên quan trọng nhất vẫn là vị trí của hắn trong lòng Văn Thanh, đã không có người nào có thể so sánh. Cứ như vậy, trở thành ba người xuất hành. (Chỉ có tại Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn)

Ba tháng sau:

Đỉnh núi Cực Nhạc Phong.

“Hôm nay người làm cơm đi!” Trong nhà cỏ truyền đến tiếng ồn ào của nam nhân, Tư Mã Lưu Vân chống hông nhìn nam nhân về mặt nhàn nhã trước mắt, tức giận bất bình.

Không chút động tĩnh, nhìn hai người Dung Chỉ cùng Văn Thanh rứt đầu tiếp tục giả vờ chết, nổi giận tiến lên nắm lấy cổ áo Dung Chỉ. “Tiểu tử người đừng có giả bộ ngốc, người cho rằng ta đi theo là làm hạ nhân à?!”

Dung Chỉ tà mị cười một tiếng, khoe môi nở một nụ cười đẹp mắt, “Thanh nhi thích ăn món ăn người làm, ai bảo thủ nghề của người tốt hơn ta.”

Nghe qua là lời tán dương, Tư Mã Lưu Vân đỏ mặt buông vạt áo hắt ra, xoay người đi tới nhà bếp, nửa đường lại giống như nghĩ tới cái gì không đúng.

“Thanh Nhi...”

Giữa sườn núi truyền đến tiếng la của nam nhân, Văn Thanh đưa mắt nhìn xuống, hôm nay đám người Phó Lăng Thiên, Mạc Tử Thần, Phong Huyền Dịch, Mộc Vân Hạc đều đến.

Nhìn thấy sự quan tâm trong mắt mấy người, Văn Thanh vui mừng, Phong Huyền Dịch trước kia luôn thích sỉ nhục nàng giờ đây cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

Thỉnh thoảng trên đỉnh núi truyền đến tiếng nói cười của mấy người, trong tiếng gió, nhìn như bình yên cũng không biết sóng ngầm giữa mấy người. Bình yên quá lâu, sóng lớn sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Nhưng cơn bão tình yêu này, có thể trốn được bao lâu đây?

Hạnh phúc một ngày là một ngày, có nàng ở đây, khắp nơi đều là bầu trời trong xanh.

Hết trọn bộ.

Có thêm một ngoại truyện của Mộ Dung Thanh Yên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nhat-ac-phi>